ERIN WATT

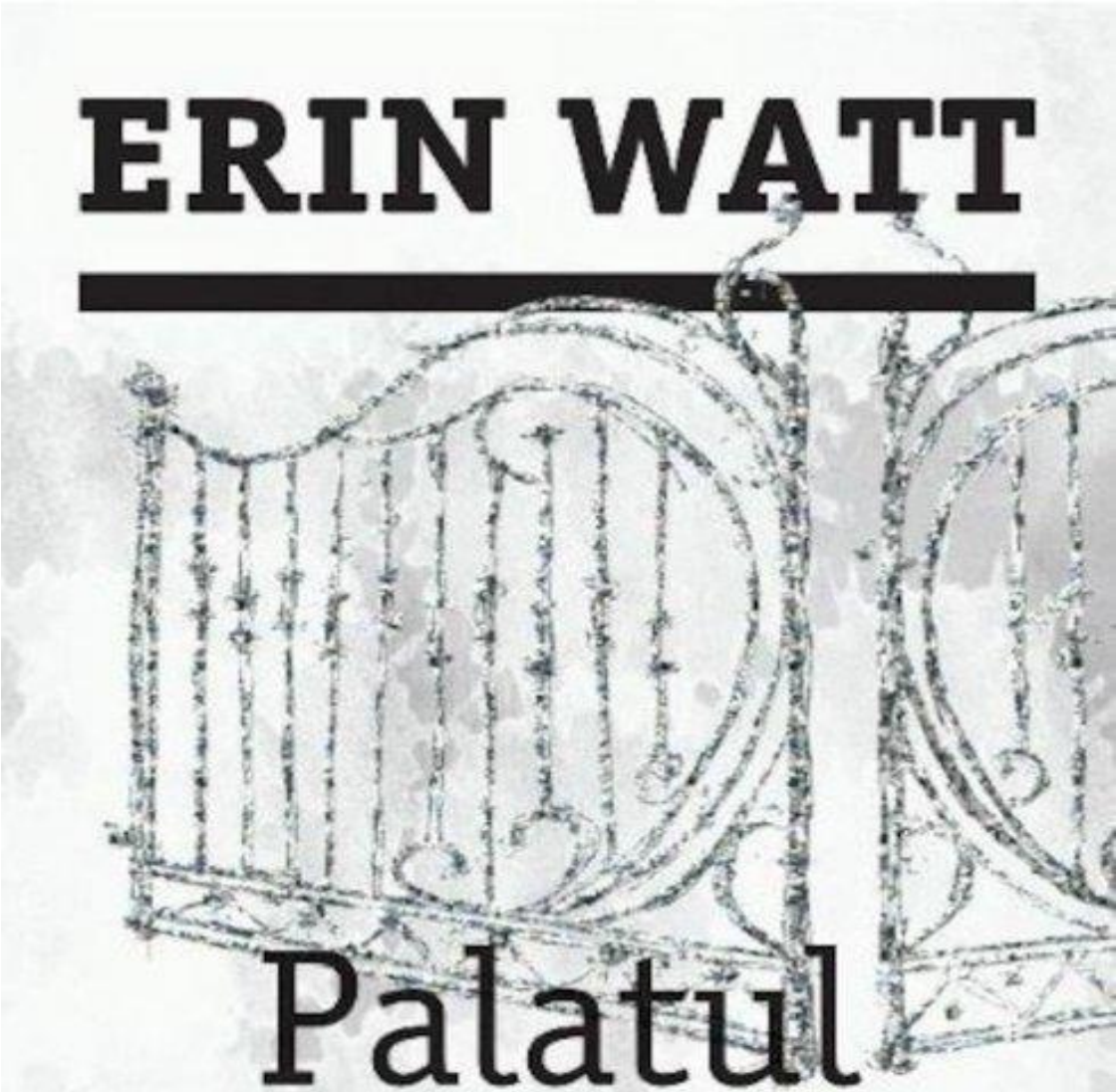

Palatul de hârtie

AL TREILEA VOLUM DIN SERIA
FAMILIA ROYAL

TREI

Cititorilor care s-au îndrăgostit de seria aceasta.
Voi aţi însufleţit aceste poveşti, cum nu ne-am fi imaginat
că e posibil. Vă mulţumesc.

Capitolul 1

Reed

— Unde te aflai în seara asta între orele opt şi unsprezece?

— De cât timp te culci cu prietena tatălui tău?

— De ce ai ucis-o, Reed? Te-a înfuriat? Te-a ameninţat că-i va divulga idila tatălui tău?

Am văzut suficiente emisiuni cu temă poliţistă, încât să ştiu că trebuie să-ţi ţii gura când te afli într-o cameră de interogatoriu. Fie asta, fie rosteşti cele şase cuvinte magice: *vreau să fie prezent avocatul meu*.

Iar asta e exact ceea ce am făcut în ultima oră.

Dacă aș fi fost minor, nenorociţii nici măcar n-ar fi visat să mă interogheze în absenţa unui părinte sau a unui avocat. Dar am optsprezece ani, deci mă consideră o ţintă tocmai bună de vânat. Sau poate consideră că sunt destul de fraier, încât să răspund întrebărilor lor tendenţioase fără ca avocatul meu să fie de faţă.

Detectivii Cousins şi Schmidt nu par a se sinchisi de numele meu de familie. Nu ştiu de ce, mi se pare destul de reconfortant. Am trecut nestingherit prin viaţă pentru că sunt un Royal. Dacă intru în bucluc la şcoală, tata completează un cec, iar păcatele mele sunt date uitării. Fetele au stat mereu la rând să ajungă la mine în pat, ca să le poată spune prietenelor că şi-au tras-o cu un Royal.

Nu că mi-aş dori ca fetele să stea la coadă pentru mine. În perioada asta, nu-mi pasă decât de o singură fată: Ella Harper. Şi mă ucide lent gândul că a trebuit să mă vadă scos din casă cu mâinile încătuşate.

Brooke Davidson e moartă.

Încă nu pot procesa chestia asta. Iubita materialistă a tatălui meu, cu păr blond-platinat, era teribil de vie când am plecat mai devreme din apartamentul ei.

Însă nu le voi spune chestia asta detectivilor ăstora. Nu sunt dobitoc. Vor răstălmăci orice spun.

Enervat de tăcerea mea, Cousins loveşte cu mâinile masa de tablă dintre noi doi.

— Răspunde-mi, căcăciosule!

Pe sub masă, pumnii încep să mi se încleşteze. Îmi forţez degetele să se relaxeze. E ultimul loc în care ar trebui să mă pierd cu firea.

Colega lui, o femeie tăcută, pe nume Teresa Schmidt, îi aruncă o privire în semn de avertisment.

— Reed, spune ea cu voce blândă, nu te putem ajuta dacă nu cooperezi. Iar noi vrem să te ajutăm.

Ridic o sprânceană. Serios? Poliţistul bun/poliţistul rău? Presupun că s-au uitat la aceleaşi emisiuni la care m-am uitat şi eu.

— Oameni buni, le spun calm, încep să mă întreb dacă aveţi probleme cu auzul sau ceva de genu' ăsta.

Rânjind, îmi încrucişez braţele pe piept.

— Deja am cerut să-mi vină avocatul, ceea ce înseamnă că trebuie să aşteptaţi până ajunge el ca să mă luaţi la întrebări.

— Putem să-ţi punem întrebări, spune Schmidt, iar tu poţi să ne dai răspunsurile. Nicio lege nu interzice asta. Poţi chiar să ne oferi informaţii din proprie iniţiativă. De exemplu, am putea face un progres dacă ne-ai explica de ce ai sânge pe tricou.

Rezist instinctului de a-mi trage o palmă.

— Am să aştept până ajunge aici Halston Grier, dar vă mulţumesc pentru informaţiile astea.

În încăperea mică se aşterne tăcerea.

Cousins îşi scrâşneşte în mod vizibil măselele. Schmidt doar oftează. După care ambii detectivi îşi dau scaunele în spate şi părăsesc încăperea, fără să mai scoată vreun cuvânt.

Royal – 1.

Poliţia – 0.

Exceptând faptul că, deşi au renunţat în mod clar la a mă interoga, îmi respectă cerinţa cu vârf şi îndesat. În următoarea oră stau singur în încăpere, întrebându-mă cum dracu' a ajuns viaţa mea în punctul ăsta. Nu sunt un sfânt şi n-am pretins niciodată c-aş fi. Am fost implicat în ceva bătăi. Sunt nemilos atunci când se impune.

Dar... ăsta nu sunt eu. Ăsta care e târât afară din propria-i casă cu cătuşe la mâini. Care trebuie să vadă privirea cuprinsă de teamă a iubitei atunci când e luat şi aşezat în spatele unei maşini de poliţie.

Până în momentul în care uşa se deschide larg din nou, claustrofobia s-a instalat deja, făcându-mă să fiu mai necioplit decât ar trebui.

— Ţi-a luat ceva timp! mă răstesc la avocatul tatălui meu.

Bărbatul cărunt, de cincizeci şi ceva de ani, e îmbrăcat la costum, în ciuda orei târzii. Îmi zâmbeşte cu compasiune.

— Ei bine, ia uite cine e binedispus.

— Unde e tata? întreb poruncitor, aruncând o privire dincolo de umărul lui Grier.

— E în sala de aşteptare. Nu are dreptul să intre aici.

— De ce nu?

Grier închide uşa şi se îndreaptă către mine. Pune servieta pe masă şi-i desface încuietorile din aur.

— Fiindcă nicio lege nu-i poate împiedica pe părinţi să poată depune mărturie împotriva copiilor lor. Dreptul la tăcere se extinde doar asupra soţilor.

Pentru prima dată de când am fost arestat, simt că mi se face rău. Să depună mărturie? Chestia asta n-o să ajungă în *instanţă*, nu-i aşa? Cât de departe au de gând poliţiştii să meargă cu mizeria asta?

— Reed, inspiră.

Mi se strânge stomacul. Futu-i! Detest faptul că am trădat chiar şi o fărâmă de neajutorare în faţa omului ăstuia. Eu nu-mi arăt slăbiciunea. Niciodată. Singura persoană în faţa căreia am putut lăsa garda jos e Ella. Fata aia are puterea de a trece de barierele mele şi de a mă *vedea* pe bune. Pe mine, cel

adevărat, nu pe nenorocitul insensibil şi rece pe care-l văd toţi ceilalţi.

Grier scoase un carneţel galben şi un stilou din aur cu cerneală. Se aşază pe scaunul din faţa mea.

— Voi face ca totul să se termine repede, îmi promite el. Dar, mai întâi, trebuie să ştiu cu ce avem de-a face aici. Din ce am reuşit să scot de la poliţiştii care se ocupă de investigaţie, există pe înregistrările camerelor de securitate imagini cu tine intrând în apartamentul lui O'Halloran la opt şi patruzeci şi cinci de minute în seara asta. Pe aceeaşi înregistrare apari tot tu, plecând, aproximativ douăzeci de minute mai târziu.

Arunc priviri de jur împrejur, uitându-mă după camere de supraveghere sau echipament de înregistrare. Nu văd nicio oglindă, deci presupun că nu ne priveşte nimeni dintr-o a doua cameră întunecată. Sau cel puţin aşa sper.

— Tot ce vorbim aici rămâne între noi, mă asigură Grier, văzându-mi expresia circumspectă. Nu ne pot înregistra. Privilegiul relaţiei client-avocat.

Expir uşor.

— Mda. Am fost mai devreme la ea la apartament. Dar, la naiba!, nu am ucis-o.

Grier aprobă din cap.

— În regulă, spune el şi notează ceva iute în carnet. Haide să ne întoarcem şi mai în urmă. Vreau să-mi spui totul de la bun început. Spune-mi despre tine şi Brooke Davidson. Niciun detaliu nu este prea nesemnificativ. Trebuie să ştiu totul.

Încerc să nu oftez. Minunat. *Asta* o să fie distractiv.

Capitolul 2

Ella

Dormitoarele fraţilor Royal se află în aripa de sud, în timp ce încăperile tatălui lor sunt în cealaltă zonă a conacului. Aşa că o iau la dreapta când termin de urcat scările şi grăbesc pasul spre uşa lucioasă din lemn masiv a lui Easton. Nu răspunde la ciocănitul meu discret. Jur că băiatul ăsta ar putea să doarmă şi în timpul unui uragan. Bat la uşă puţin mai tare. Cum tot nu aud nimic, deschid uşa şi-l găsesc pe Easton tolănit pe pat, cu faţa în jos.

Mă apropii şi-l scutur de umăr. Mormăie ceva.

Îl scutur din nou, copleşită de spaimă. Cum de încă doarme dus? Cum de a dormit în tot timpul haosului care s-a petrecut la parter?

— Easton! izbucnesc. Trezeşte-te!

— Ce-i? mormăie el, abia crăpând o pleoapă. Rahat, e timpul să plec la antrenament?

Se rostogoleşte, trăgând şi păturile după el şi dezgolind mai multă piele decât mi-aş dori să văd. Pe podea, găsesc o pereche de pantaloni de trening şi-i arunc pe pat. Îi aterizează pe cap.

— Ridică-te, îl implor.

— De ce?

— Fiindcă se prăbuşeşte cerul pe noi, de-aia!

El clipeşte confuz.

— Ce?

— Treaba-i nasoală! urlu, după care inspir adânc, ca să mă calmez.

Nu funcţionează.

— Ne vedem în cameră la Reed, bine? izbucnesc.

Probabil ghiceşte neliniştea de necontrolat din vocea mea, fiindcă se dă jos din pat fără să mai zăbovească. Prin faţa ochilor îmi mai trece o bucată de piele dezgolită înainte să ies pe uşă.

În loc să merg în cameră la Reed, grăbesc pasul pe holul imens, spre dormitorul meu. Casa asta e ridicol de mare, ridicol de frumoasă, dar toată lumea dinăuntrul ei e atât de distrusă. Inclusiv eu.

Presupun că sunt o adevărată Royal.

Dar nu, chiar nu sunt. Omul de la parter e o reîmprospătare stridentă a ideii că nu fac parte din familia asta. Steve O'Halloran. Tatăl meu cel nu-tocmai-mort.

Mă cuprinde un val de emoţie, genunchii mi se moaie şi simt c-o să mă apuce o criză de isterie. Mă simt îngrozitor că tocmai l-am lăsat baltă acolo, la parter. Nici măcar nu am făcut cunoştinţă cu el înainte să mă răsucesc pe călcâie şi să fug la etaj. E de la sine înţeles că şi Callum Royal a făcut acelaşi lucru. Era atât de îngrijorat din cauza lui Reed, încât pur şi simplu a izbucnit: „Nu mă pot ocupa de asta acum. Steve, aşteaptă-mă aici". În ciuda vinovăţiei care mă copleşeşte, îl alung pe Steve într-o cutiuţă din spatele minţii, peste care

trântesc un capac de fier. Nu mă pot gândi la el acum. Trebuie să mă concentrez la Reed.

În camera mea, nu mai pierd vremea şi-mi scot ghiozdanul de sub patul imens. Întotdeauna îl ţin într-un loc în care pot avea cu uşurinţă acces la el. Deschid fermoarul şi respir uşurată, văzând portofelul de piele în care se află banii primiţi de la Callum.

Când m-am mutat aici, Callum mi-a promis că mă va plăti cu zece mii de dolari pe lună, atât timp cât nu voi încerca să fug. Pe cât de mult am detestat conacul Royal la început, pe atât de curând am început să-l iubesc. În perioada asta, nu-mi pot imagina cum ar fi să locuiesc oriunde altundeva – aş rămâne chiar dacă n-aş primi un stimulent financiar. Însă, din cauza anilor în care am trăit fără bani – şi a naturii mele suspicioase, în general –, nu i-am spus niciodată lui Callum să se oprească.

Acum îi sunt veşnic recunoscătoare pentru acest stimulent. În ghiozdanul ăsta sunt suficienţi bani, încât să mă pot întreţine luni întregi, poate chiar mai mult.

Arunc ghiozdanul pe umăr şi mă grăbesc spre dormitorul lui Reed, în acelaşi timp în care Easton iese pe hol. Părul său negru e împrăştiat în toate direcţiile, dar cel puţin acum are pantaloni pe el.

— Ce naiba se întâmplă? mă întreabă cu asprime, urmându-mă în camera fratelui său mai mare.

Deschid larg uşa de la dressingul lui Reed, scanând cu o privire frenetică spaţiul generos. Găsesc ceea ce căutam pe un raft din spate.

— Ella? mă întreabă Easton din nou.

Nu-i răspund. Se încruntă, în timp ce mă priveşte trăgând pe covorul crem o valiză bleumarin.

— Ella! La naiba, ai de gând să vorbeşti cu mine?

Când încep să arunc lucruri în valiză, nu mai e încruntat, ci deja se holbează la mine cu ochii cât cepele. Câteva tricouri, hanoracul verde – preferatul lui Reed –, jeanşi, vreo două maiouri. De ce altceva ar mai putea avea nevoie... Ăăă, boxeri, şosete, o curea...

— De ce împachetezi hainele lui Reed? strigă el, iar tonul său ascuţit mă întrerupe din panica mea.

Tricoul gri ponosit din mâinile mele cade pe covor. Bătăile inimii îmi accelerează atunci când mă izbeşte din nou gravitatea situaţiei.

— Reed a fost arestat pentru uciderea lui Brooke! izbucnesc. Taică-tău e la secţia de poliţie cu el.

Easton rămâne cu gura căscată.

— Ce mama dracului? exclamă el. Apoi continuă: a venit poliţia cât eram la cină?

— Nu, după ce ne-am întors din D.C.

Cu toţii am fost în D.C. mai devreme, să cinăm, în afară de Reed. Aşa trăieşte familia Royal. Sunt atât de plini de bani, încât Callum are mai multe avioane private la dispoziţia lui. Probabil îl ajută şi faptul că deţine o companie care

proiectează avioane, dar tot e absolut incredibil. Faptul că am luat avionul din Carolina de Nord până în D.C. în seara asta – ca să mergem la *cină* – e un semn de bogăţie dementă. Reed a rămas acasă fiindcă îl durea rana dintr-o parte. A fost înjunghiat la docuri serile trecute şi a spus că analgezicele l-au ameţit prea tare ca să poată veni cu noi. Dar nu era prea ameţit ca să meargă să se vadă cu Brooke.

Doamne! Ce-a *făcut cu adevărat* în seara asta?

— S-a întâmplat acum vreo zece minute, adaug fără vlagă. Nu l-ai auzit pe taică-tău urlând la detectiv?

— N-am auzit niciun căcat. Am... ah...

Văd o licărire de ruşine în ochii săi albaştri.

— Am dat pe gât o sticlă de votcă în seara asta la Wade. Am venit acasă şi m-am prăbuşit imediat.

Nici măcar nu am energia necesară să-i ţin morală că a băut. Dependenţa lui Easton e gravă, dar suspiciunea de *crimă* care planează asupra lui Reed e de un milion de ori mai urgentă în momentul de faţă.

Îmi încleştez pumnii. Dacă Reed ar fi fost aici acum, i-aş fi tras un pumn – atât pentru că m-a minţit, cât şi pentru c-a fost săltat de poliţie.

Într-un final, Easton întrerupe tăcerea copleşitoare.

— Crezi că el a făcut-o?

— Nu.

Dar, deşi vorbesc încrezător, în secret sunt dată peste cap.

Când m-am întors de la cină, am văzut că Reed avea copcile scoase şi sânge pe abdomen. Îi ascund aceste indicii

incriminatoare lui Easton. Am încredere în el, dar nu e aproape niciodată treaz. Trebuie să-l protejez în primul rând pe Reed, pentru că cine ştie ce ar putea să-i iasă pe gură lui Easton când e beat sau drogat.

Înghiţind în sec, mă concentrez din nou la sarcina mea – aceea de a-l proteja pe Reed. Mai arunc la repezeală nişte haine în valiză şi închid fermoarul.

— Nu mi-ai zis pentru ce împachetezi, spune Easton cu frustrare.

— În caz că trebuie să fugim.

— Cine?

— Reed şi cu mine.

Sar în picioare şi mă reped spre dulapul lui Reed, la sertarul de şosete.

— Vreau să fiu pregătită în caz de orice, bine?

Ăsta e singurul lucru la care excelez: sunt mereu pregătită să-mi iau tălpăşiţa. Nu ştiu dacă se va ajunge la asta. Poate că Reed şi Callum vor intra fluierând pe ușa din faţă şi ne vor anunţa: „Totul s-a rezolvat! Acuzaţiile au fost retrase!” Poate lui Reed nu-i va fi accepată cauţiunea sau cum naiba se numeşte şi nu va veni acasă deloc.

Dar, în cazul în care nu se întâmplă nimic din toate astea, vreau să fiu pregătită să fug din oraş cât ai zice peşte. Rucsacul meu e întotdeauna pregătit cu ce-mi trebuie, dar Reed nu se pricepe la planuri ca mine. El e impulsiv. Nu gândeşte întotdeauna înainte să acţioneze...

Înainte să ucidă? Alung gândul ăsta îngrozitor. Nu. Nu se poate ca Reed să fi făcut lucrul de care e acuzat.

— Pentru ce urlaţi atâta, fraţilor? se aude o voce somnoroasă dinspre uşa camerei lui Reed. Vă auzim de pe hol.

Gemenii Royal, în vârstă de şaisprezece ani, intră în cameră. Poartă câte o pătură înfăşurată în jurul taliei. Chiar nimeni din familia asta nu crede în pijamale?

— Reed a scos-o din schemă pe Brooke, le spune Easton fraţilor lui.

— Easton! spun indignată.

— Ce? N-ar trebui să le spun fraţilor mei că fratele nostru tocmai a fost arestat pentru crimă?

Atât Sawyer, cât şi Sebastian expiră şuierând.

— Vorbeşti serios? întreabă Sawyer tăios.

— Tocmai l-au săltat poliţiştii, şoptesc.

Easton pare să se simtă cam rău.

— Tot ce spun e că n-ar fi făcut-o dacă nu aveau nişte probe împotriva lui. Poate e cu privire la...

Desenează un cerc în jurul abdomenului.

Gemenii clipesc perplecşi.

— Ce? Bebeluşul? întreabă Seb. De ce i-ar păsa lui Reed de progenitura demonică a lui Brooke?

Căcat! Am uitat că gemenii sunt total pe din afară. Știu că Brooke e însărcinată – am fost cu toții de față când s-a făcut anunțul acela îngrozitor –, dar nu au habar de cealaltă chestie pe care o susţinea Brooke.

— Brooke ameninţa că va spune tuturor că Reed e tatăl copilului, le mărturisesc.

Două perechi identice de ochi albaştri se fac mari cât cepele.

— Dar nu-i adevărat, spun cu fermitate. Doar s-a culcat cu ea de vreo două ori, iar asta se întâmpla acum mai bine de şase luni. Sarcina ei nu era atât de avansată.

— În fine, zice Seb şi ridică din umeri. Deci spui că Reed a lăsat-o gravidă pe mireasa-copilă a tatei şi că apoi a scos-o din schemă fiindcă nu-şi doreşte să aibă prin preajmă un Reed junior?

— Nu era al lui! ţip la el.

— Deci chiar e al tatei? spune rar Sawyer.

Ezit.

— Nu cred.

— De ce nu?

— Pentru că...

Of! Secretele din casa asta ar putea umple o jumătate de ocean. Dar nu mai am chef să le păstrez. Nu au prins bine niciunuia dintre noi.

— Pentru că şi-a făcut vasectomie.

Seb mijeşte ochii.

— Ţi-a zis tata asta?

Aprob din cap.

— A spus că a făcut-o după ce v-aţi născut voi doi, fiindcă mama voastră voia mai mulţi copii, dar nu putea din cauza nu ştiu cărei probleme medicale.

Gemenii se uită din nou unul la celălalt, comunicând telepatic.

Easton îşi scarpină bărbia.

— Mama şi-a dorit întotdeauna o fată. Vorbea o groază despre asta, spunea că o fată ne-ar mai fi înmuiat.

Îşi ţuguie buzele.

— Dar nu cred că fetele mă fac mai moale în vreun fel, adaugă.

Mă sufoc de draci. Bineînţeles că Easton duce discuţia într-o zonă sexuală. Întotdeauna o face.

Sawyer îşi înăbuşă un râset cu mâna, în timp ce Seb rânjeşte fără nicio jenă.

— Deci să presupunem că atât Reed, cât şi tata spun adevărul – cine e tăticul copilului în cazul ăsta?

— Poate că nu există, sugerează Easton.

— Trebuie să existe, spun.

Nici Reed şi nici Callum nu s-au îndoit vreodată de sarcina lui Brooke, deci trebuie să fi fost reală.

— Nu neapărat, mă contrazice Easton. Se poate să fi minţit. Poate că planul ei era să mimeze un avort spontan după ce tata s-ar fi însurat cu ea.

— O nebunie, dar e posibil.

Seb dă din cap aprobator, în mod clar de acord cu ideea asta.

— De ce crezi că nu Reed a ucis-o? mă întreabă Easton, cu ochii licărindu-i de curiozitate.

— De ce crezi că ar fi capabil de aşa ceva? i-o arunc înapoi.

El ridică din umeri şi se uită la gemeni în loc să se uite la mine.

— Dacă Brooke ne-a ameninţat familia, poate că a fost capabil. Poate au început să se certe şi s-a petrecut un accident. Există multe explicaţii posibile.

Greaţa care m-a cuprins ameninţă să erupă. Imaginea pe care mi-o prezintă Easton chiar e... posibilă. Copcile lui Reed fuseseră smulse. Avea sânge pe el. Dacă a...

— Nu, spun aproape înecându-mă. N-a făcut-o. Şi nici măcar nu vreau să mai discutăm despre asta. E nevinovat. Am încheiat discuţia.

— Şi-atunci de ce te pregăteşti să-ţi iei tălpăşiţa din oraş?

Întrebarea plată a lui Easton rămâne suspendată în aer. Înghit un urlet de agonie şi mă frec la ochi cu ambele mâini. Are dreptate. O parte din mine a decis deja că Reed ar putea fi vinovat. Nu e ăsta motivul pentru care am pregătite valiza şi rucsacul pentru plecare?

Tăcerea se instalează, până când e, într-un final, întreruptă de sunetul inconfundabil de paşi de jos. Familia Royal nu are personal care să locuiască în casă, aşa că băieţii se alarmează imediat la semnele de viaţă care răzbat de la parter.

— S-a auzit uşa de la intrare? face Seb.

— S-au întors? întreabă aspru Sawyer.

Îmi muşc buza de jos.

— Nu, aia nu era uşa de la intrare. Era...

Mi se pune din nou un nod în gât. Dumnezeule! Am uitat de Steve. La naiba, cum am putut uita de el?

— Ce-i? mă îmboldeşte Easton.

— Steve, îi mărturisesc.

Cu toţii se holbează la mine.

— Steve e la parter. A apărut la uşă chiar în momentul în care Reed a fost luat de poliţie.

— Steve, repetă Easton, uşor zăpăcit. Unchiul Steve?

Sebastian scoate un mormăit.

— Unchiul Steve cel *mort?*

Scrâşnesc din dinţi.

— Nu e mort. Totuşi, arată ca Tom Hanks în *Castaway*. Mai puţin mingea de volei.

— Futu-i mama mă-sii!

Când Easton se îndreaptă spre uşă, îl apuc de încheietură şi încerc să-l trag înapoi. Nu am forţa necesară să fac asta, dar atingerea mea îl opreşte.

Îşi saltă capul să mă studieze preţ de o secundă.

— Nu vrei să cobori şi să vorbeşti cu el? E *tatăl* tău, Ella.

Panica revine în forţă.

— Nu. E doar un tip care a lăsat-o gravidă pe maică-mea. Nu mă pot ocupa de asta acum. Eu...

Înghit în sec din nou.

— Eu nu cred că-şi dă seama că sunt fiica lui.

— Nu i-ai spus? exclamă Sawyer.

Clatin încet din cap.

— Poate vreunul dintre voi să meargă jos şi să... nu ştiu... să-l conducă într-o cameră de oaspeţi sau ceva de genu'?

— Mă duc eu, răspunde Seb imediat.

— Vin cu tine, se bagă rapid şi fratele lui. Trebuie să văd asta.

Când gemenii îşi iau avânt către uşă, îi strig imediat.

— Băieți, nu spuneţi nimic despre mine. Serios, nu sunt pregătită pentru asta. Haideţi să aşteptăm până ajunge Callum acasă.

Gemenii schimbă o privire în care are loc o întreagă discuție într-o secundă.

— Sigur, spune Seb, apoi se fac nevăzuţi, galopând pe scări, să-şi întâmpine unchiul sculat din morţi.

Easton se apropie de mine. Privirea îi aterizează pe valiza de lângă dulap, apoi rămâne fixată pe chipul meu. Într-o clipită, mă ia de mână şi-şi împleteşte degetele cu ale mele.

— Nu fugi nicăieri, surioară. Ştii şi tu că e o idee prostească.

Mă uit la degetele noastre încrucişate.

— Sunt o fugară, Easton.

— Nu. Eşti o luptătoare.

— Pot să lupt pentru alţi oameni. Cum ar fi mama sau Reed sau tu, dar... nu mă pricep la bătăliile mele personale.

Îmi muşc şi mai tare buza de jos.

— De ce e Steve aici? Se presupune că e *mort*. Şi cum au putut să-l aresteze pe Reed?

Vocea îmi tremură al naibii de tare.

— Dacă o să intre la închisoare pentru asta?

— N-o să intre.

Mâna lui o strânge şi mai tare pe a mea.

— Reed o să se întoarcă, Ella. Tata va avea grijă de absolut tot.

— Şi dacă nu va putea?

— Va putea.

Dar dacă nu va putea?

Capitolul 3

Ella

După o noapte nedormită, mă trezesc în camera cu priveliște spre curtea din fața casei. Sub fereastra enormă e o băncuță tapițată. Mă prăbușesc pe perna moale, fixându-mi privirea pe aleea circulară de dincolo de geam. Țin telefonul în poală, dar n-a țârâit nici măcar o dată azi-noapte sau de dimineață încoace. Niciun apel, niciun mesaj. Nimic.

Imaginația mi-o ia razna, inventând tot felul de scenarii. Se află într-o celulă. Se află într-o cameră de interogatoriu. Mâinile și picioarele îi sunt încătușate. E bătut de un polițist pentru că nu răspunde la întrebări. Trebuie să stea la pușcărie până la proces? Nu știu cum funcționează toate treburile astea cu arestarea, acuzațiile, procesul.

Tot ce știu e că, cu cât Reed și Callum vor fi plecați mai mult timp, cu atât mă voi demoraliza mai tare.

— Bună dimineața!

Aproape cad de pe băncuță la sunetul vocii masculine nefamiliare. Preț de o secundă, cred că a intrat cineva prin efracție în casă sau că, poate, detectivii s-au întors să facă cercetări la fața locului. Dar, când arunc o privire către ușă, îl zăresc acolo pe Steve O'Halloran. E bărbierit și îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de stofă și un tricou polo, nemaiarătând ca un vagabond, ci, mai degrabă, ca tații elevilor pe care-i văd

pe la Astor Park, şcoala privată la care învăţăm eu şi fraţii Royal.

— Ella, corect?

Pe chipul lui se iveşte un zâmbet ezitant.

Dau scurt din cap şi-mi pun telefonul cu ecranul în jos, întorcându-mă spre fereastră. Nu ştiu cum să mă comport în preajma lui.

Aseară, m-am ascuns în dormitor, în timp ce Easton şi gemenii au avut grijă de Steve. Nu ştiu ce poveste i-au spus despre mine, dar e evident că nu-şi aminteşte de mine sau de scrisoarea primită de la mama mea înainte să plece în excursia cu deltaplanul, în care se presupunea că murise.

Easton a trecut pe la mine înainte să meargă la culcare şi m-a informat că Steve se afla în camera de oaspeţi verde. Nici măcar nu ştiam că există o cameră de oaspeţi verde sau unde se află ea.

Un sentiment paralizant de teamă mă face să-mi vină să fug şi să mă ascund. Chiar *mă* ascund. Dar m-a găsit oricum, şi întâlnirea cu tatăl meu e mai intimidantă decât să ripostez violent împotriva a o sută de fete răutăcioase de la şcoală.

— Ei bine, Ella... Sunt un picuţ confuz.

Apropierea vocii lui mă face să tresar. Uitându-mă din nou peste umăr, îl văd stând la doar vreo doi paşi distanţă.

Îmi proptesc călcâiele în pluşul de pe băncuţă, străduindu-mă să nu mă mişc. E doar un individ. Două picioare, două mâini. Doar un tip care a primit o scrisoare de la o femeie pe moarte, despre o fiică demult pierdută şi, în loc să dea de

femeia şi de copilul acela, a plecat în călătorie, într-o aventură. Acel gen de individ.

— M-ai auzit? Pare mai tulburat acum, fiindcă nu-şi poate da seama dacă-l ignor sau dacă stau prost cu auzul.

Arunc o privire disperată către uşă. Unde e Easton? Și de ce nu s-a întors încă Reed? Dacă nu se mai întoarce acasă niciodată?

Aproape mă sufoc din cauza panicii care-mi arde gâtul.

— Te-am auzit, bolborosesc, într-un final.

Steve vine şi mai aproape. Simt mirosul săpunului sau şamponului pe care l-a folosit în dimineaţa asta.

— Nu sunt sigur la ce mă aşteptam aseară, când am coborât din taxi, dar...

Vocea îi devine ironică.

— Să mor eu că nu la asta. Din ce mi-a spus East, înţeleg că Reed a fost arestat?

Dau scurt din cap că da. Şi, nu ştiu de ce, mă enervează să aud că-i spune lui Easton „East". Porecla sună aiurea în gura unui străin.

Nu e un străin. Îi știe de când s-au născut.

Înghit în sec. Mda, presupun că-i ştie. Presupun că mai degrabă eu sunt o străină pentru Royali, nu Steve O'Halloran. Parcă mi-a spus Callum odată că Steve e naşul tuturor băieţilor.

— Dar nimeni nu s-a gândit să-mi explice cine eşti *tu*. Ştiu că am fost plecat o vreme, dar casa familiei Royal e o locuinţă burlăcească de ani întregi.

Simt un fior pe şira spinării. Nu, Dumnezeule, nu! Nu pot purta conversaţia asta acum. Însă ochii de un albastru-deschis ai lui Steve îmi cercetează atent chipul. Aşteaptă un răspuns şi ştiu că trebuie să-i spun *ceva*.

— Sunt pupila lui Callum.

— Pupila lui Callum, repetă el cu neîncredere.

— Da.

— Cine sunt părinţii tăi? Prieteni de-ai lui Callum? Oare îi cunosc? se întreabă el, mai mult pe sine.

Mă cuprinde spaima, dar, din fericire, nu sunt nevoită să-i răspund, fiindcă observ deodată maşina de oraş neagră parcând pe alee.

S-au întors!

Sar de pe băncuţă şi ajung în hol cât ai zice peşte. Un Callum ostenit şi un Reed la fel de obosit intră în casă, abia târându-şi picioarele, însă ambii rămân ţintuiţi locului când mă văd.

Reed se întoarce. Ochii săi de un albastru-intens îi găsesc încet pe ai mei şi se opresc.

Inima îmi tresare, după care o ia la galop. Fără niciun cuvânt, mă năpustesc asupra lui.

El mă prinde în braţe, îngropându-şi o mână puternică în părul meu şi cu cealaltă cuprinzându-mi talia. Mă agăţ de el, zdrobindu-mă de pieptul lui, cu coapsa lipită de coapsa lui, ca şi cum l-aş putea proteja cu această simplă îmbrăţişare.

— Eşti bine? şoptesc cu gura pe pectoralul lui stâng.

— Sunt bine.

Vocea îi e gravă, răguşită.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Am fost speriată.

— Ştiu.

Respiraţia lui îmi suflă peste ureche.

— Va fi bine. Îţi promit. Haide să mergem sus şi-am să-ţi explic totul.

— Ba nu, n-ai să faci asta! spune Callum concis, auzind promisiunea lui Reed. Nu vorbeşti cu nimeni dacă nu vrei s-o faci pe Ella martor la proces.

Martor? O, Doamne! Poliţia chestionează *martori* şi Reed încearcă să-mi spună că totul va fi bine?

În spatele nostru se aude o altă pereche de paşi. Reed îmi dă drumul, iar ochii lui se fac mari când îl vede pe bărbatul înalt şi blond care intră în hol.

— Unchiule Steve? izbucneşte el.

— Reed.

Steve dă din cap în semn de întâmpinare.

Callum se întoarce către tatăl meu.

— Iisuse, Steve, uitasem că ai reapărut! Credeam că am visat toată drăcia asta.

Privirea i se mută de la Steve la mine.

— Voi doi v-aţi cunoscut?

Eu dau ferm din cap şi încerc să-i transmit cu ochii căscaţi ideea că nu vreau să iasă la suprafaţă toată chestia cu tatăl şi fiica. Callum ridică dintr-o sprânceană, dar îi e distrasă atenţia atunci când Steve spune:

— Tocmai începeam să ne cunoaştem când aţi ajuns voi. Şi nu, nu ai visat. Am supravieţuit.

Cei doi bărbaţi se privesc în ochi preţ de o clipă. Apoi păşesc amândoi în faţă, se întâlnesc la mijlocul distanţei şi se îmbrăţişează bărbăteşte cu câteva bătăi sănătoase pe spate.

— Vai, ce bine e să fii acasă! îi spune Steve vechiului său prieten.

— Cum de eşti aici? îi răspunde Callum, părând uluit. Unde mama dracului ai fost în ultimele nouă luni? Am cheltuit cinci milioane de dolari ca să te găsesc! adaugă cu o voce aproape furioasă, pe jumătate stupefiată.

— E o poveste lungă, recunoaşte Steve. Hai să luăm loc undeva şi te pun la curent...

Un tropăit de paşi pe scări îl întrerupe. Cei trei fraţi Royal mai mici apar la etajului al doilea, fixându-l cu privirile lor albastre pe Reed.

— V-am zis eu că o să se întoarcă! strigă Easton, sărind câte două scări.

Are un păr îngrozitor de ciufulit şi nu poartă nimic altceva în afară de boxeri, însă asta nu-l împiedică să-l îmbrăţişeze scurt pe Reed.

— Eşti bine, frăţioare?

— Da, mormăie Reed.

Sawyer şi Sebastian se alătură grupului, fixându-şi atenţia asupra tatălui lor.

— Ce s-a întâmplat la secţia de poliţie? întreabă Sawyer cu asprime.

— Ce-o să se întâmple mai departe? se bagă şi Seb.

Callum oftează.

— L-am trezit din somn pe un prieten – un judecător pe care-l cunosc – şi a venit în dimineaţa asta să stabilească o cauţiune pentru Reed. Trebuie să-i trimit grefierului paşaportul lui Reed mâine-dimineaţă. Între timp, aşteptăm. S-ar putea să trebuiască să mai stai aici o vreme, Steve, îl informează el pe tatăl meu. Casa ta e considerată, în momentul de faţă, locul unei crime.

— De ce? A scos-o cineva, în sfârşit, din schemă pe iubita mea soţie? întreabă Steve pe un ton sec.

Tresar surprinsă. Dinah, soţia lui Steve, e o femeie îngrozitoare şi plină de venin, dar nu-mi vine să cred că glumeşte cu aşa ceva.

Nici lui Callum nu-i vine să creadă, fiindcă răspunde cu o voce tăioasă:

— Nu prea e ceva cu care să glumeşti, Steve! Dar nu, Brooke e cea care a murit. Iar Reed e în mod greşit acuzat că ar avea de-a face cu această crimă.

Degetele lui Reed se împletesc strâns cu ale mele.

— Brooke?

Sprâncenele lui Steve se ridică până în vârful frunţii.

— Cum s-a întâmplat asta?

— Leziune la cap, spune pe un ton rece Reed. Şi nu, nu eu am făcut-o.

Callum îl priveşte cu răceală pe fiul său.

— Ce? mârâie Reed. Astea sunt faptele şi nu mă tem de ele. Am mers acolo aseară, după ce am primit un telefon de la Brooke. Voi toţi eraţi plecaţi şi mă simţeam bine, aşa că m-am dus. Ne-am certat. Eu am plecat. Când am plecat, era nefericită, dar în viaţă. Asta e toată povestea.

Şi cum rămâne cu copcile tale? îmi vine să strig. *Cum rămâne cu sângele pe care ţi l-am văzut pe talie când m-am întors de la cină?*

Cuvintele îmi rămân înţepenite în gât, făcându-mă să tuşesc puternic. Toată lumea se holbează la mine o clipă înainte ca Easton să deschidă gura.

— Bine, dacă asta e povestea, eu te cred.

Chipul lui Reed se întunecă.

— Nu e o poveste... e adevărul.

Easton dă din cap.

— După cum am zis, te cred sută la sută, frăţioare.

Privirea lui se mută pe nou-venitul din cercul nostru.

— Oricum, aş prefera să aud povestea unchiului Steve. Să învii din morţi? Eşti dat naibii!

— Mda, nu a dorit să ne spună absolut nimic aseară, mormăie Sebastian, uitându-se urât la tatăl său. A zis că te aşteaptă pe tine.

Callum oftează din nou.

— De ce nu mergem în bucătărie? Mi-ar prinde bine o ceaşcă de cafea. Cafeaua de la secţie mi-a dat arsuri la stomac.

Cu toţii îl urmăm pe capul familiei Royal în bucătăria modernă şi spaţioasă, de care m-am îndrăgostit încă din clipa în care m-am mutat aici. În timp ce Callum se îndreaptă spre

aparatul de făcut cafea, noi, ceilalţi, ne strângem la masă. Cu toţii ne aşezăm, ca şi cum ar fi o duminică obişnuită, nu duminica cu arestarea lui Reed pentru crimă şi cu ieşirea din ocean şi apariţia la uşa noastră a unui om mort.

E atât de ireal. Nu găsesc niciun sens în toate astea.

De pe scaunul de lângă mine, Reed îşi aşază o mână pe coapsa mea, cu toate că nu sunt sigură dacă încearcă să mă liniştească pe mine sau pe el. Poate că pe amândoi.

După ce ia loc pe scaun, Easton trece direct la subiect.

— Deci, ai de gând să ne spui de ce nu eşti mort? îl întreabă pe tatăl meu.

Steve zâmbeşte vag.

— Încă nu-mi pot da seama dacă sunteţi bucuroşi sau trişti că am reapărut.

Nici una, nici alta, aproape că izbucnesc. Reuşesc să-mi stăpânesc răspunsul în ultima clipă, dar ăsta e adevărul. Reapariţia lui Steve e mai derutantă decât orice. Şi poate şi un pic înfricoşătoare.

— Bucuroşi, răspund gemenii la unison.

— Evident, aprobă Easton.

— Cum de eşti în viaţă? întreabă Reed de data asta.

Vocea îi e tăioasă, iar mâna i se plimbă reconfortant peste coapsa mea, ca şi cum ar şti că sunt la capătul nervilor.

Steve se lasă pe spate în scaun.

— Nu ştiu ce v-a spus Dinah – dacă v-a spus ceva – despre mica noastră excursie.

— Aţi mers cu deltaplanul şi ambele centuri au cedat, spune Callum în timp ce ni se alătură la masă.

Îi pune o ceaşcă de cafea în faţă lui Steve, apoi se aşază şi ia o gură din a sa.

— Dinah a reuşit să-şi desfacă paraşuta de urgenţă. Tu ai căzut în ocean. Am petrecut patru săptămâni încercând să-ți găsesc corpul.

Pe chipul lui Steve apare un zâmbet amar.

— Şi ai cheltuit doar cinci milioane, ai zis. Te-ai zgârcit, bătrâne?

Lui Callum nu i se pare amuzant. Chipul îi e împietrit.

— De ce n-ai venit direct acasă după ce ai fost salvat? Pentru numele lui Dumnezeu, au trecut nouă luni!

Steve îşi trece o mână tremurândă peste maxilar.

— Fiindcă nu am fost salvat decât acum câteva zile.

— Poftim?

Callum pare uluit.

— Păi unde naiba ai fost în astea nouă luni?

— Nu ştiu dacă din cauza stării proaste de sănătate sau a subnutriţiei, dar nu-mi amintesc chiar tot. M-au purtat valurile până pe Tavi – o insuliţă la vreo 300 de kilometri de Tonga. Eram grav deshidratat şi am pendulat de la conştienţă la inconştienţă săptămâni întregi. Au avut grijă de mine localnicii, şi m-aş fi întors mai curând, doar că singura cale de a pleca de pe insulă era cu o barcă ce trece pe acolo de două ori pe an ca să facă negoţ cu locuitorii insulei.

Vorbeşte tatăl tău, îmi transmite creierul. Încerc să mă identific cu chipul său, dar nu văd nimic asemănător, în afară de culoarea ochilor. Pe lângă asta, am trăsăturile mamei mele, acelaşi gen de corp, părul ei. Sunt versiunea mai tânără şi cu ochi albaştri a lui Maggie Harper, însă asta probabil nu l-a impresionat prea tare pe Steve, fiindcă nu dă semne că m-ar recunoaşte.

— Se pare că locuitorii insulei deţin un soi special de ouă de pescăruş, care sunt vândute ca delicatese în Asia. Barca de pescuit m-a dus până în Tonga, de unde m-am milogit să fiu dus înapoi în Sydney.

Ia o gură de cafea înainte să ne împărtăşească eufemismul secolului:

— E un miracol că sunt în viaţă.

— Când ai ajuns în Sydney? întreabă Sebastian.

Tatăl meu îşi strânge buzele.

— Nu-mi aduc aminte. Acum vreo trei zile?

Lui Callum îi sare ţandăra.

— Şi nu te-ai gândit să dai un telefon să ne anunţi că eşti în viaţă?

— A trebuit să mă ocup de nişte chestii, spune Steve concis. Ştiam că, dacă aş fi sunat, te-ai fi urcat în primul avion şi nu voiam să mă distragă nimic de la răspunsurile pe care le căutam.

— Răspunsuri? repetă Reed, pe un ton şi mai tăios decât cel de mai devreme.

— Am plecat să-l caut pe ghidul care a condus expediţia cu deltaplanul, să-mi recuperez bunurile personale. Lăsasem în urmă paşaportul, un portofel, haine.

— L-ai găsit pe ghid?

Şi Easton e prins de poveste. Cu toţii suntem.

— Nu. Ghidul e dat dispărut de câteva luni. Când mi-am dat seama că mă aflu într-o situaţie fără rezolvare, am mers la ambasada americană, iar ei m-au trimis acasă. De la aeroport am venit direct aici.

— Bine că nu te-ai dus acasă, spune Callum pe un ton macabru. Poate ai fi fost şi tu arestat.

— Unde e soţia mea? întreabă Steve circumspect. Dinah şi Brooke sunt legate una de alta prin cordon ombilical.

— Dinah încă e la Paris.

— Ce-au căutat acolo?

— Au fost la cumpărături.

Callum face o pauză.

— Pentru nuntă.

Steve pufneşte.

— Care fraier s-a băgat în aşa ceva?

— Ăsta din faţa ta, zice Callum şi arată spre el însuşi.

— Cred că glumeşti.

— Era însărcinată. Credeam că era al meu.

— Dar tu îţi făcuseşi vas...

Steve se opreşte de îndată şi se uită la toată lumea de la masă, să vadă dacă şi-a dat cineva seama de scăparea lui.

— Vasectomia? termină Easton în locul lui.

Privirea lui Callum se îndreaptă spre mine înainte să se mute înapoi asupra fiului său.

— Ştiai asta?

— Le-am spus eu.

Ridic semeţ bărbia.

— Sunt prea multe secrete cretine în casa asta.

— De acord, declară Steve.

Se întoarce şi mă ţintuieşte cu privirea lui de un albastru familiar.

— Callum, spune el, fără să-şi dezlipească privirea de pe mine. Acum, că ţi-am răspuns la toate întrebările, poate că ai vrea să răspunzi şi tu la una de-a mea. Cine este această încântătoare domnişoară?

Reed mă strânge de coapsă. Nodul meu din stomac pare acum un bloc de ciment, însă, la un moment dat, adevărul trebuia să iasă la iveală. Acel moment ar putea fi chiar acum.

— Nu mă recunoşti? îl întreb, zâmbind vlăguită. Sunt fiica ta.

Capitolul 4

Ella

Nu cred că Steve O'Halloran e genul de bărbat pe care-l prinzi prea des cu garda jos. O adevărată senzaţie de şoc îi înţepeneşte corpul şi îi inundă chipul.

— Fiica...

Steve îşi pierde graiul, întorcându-se către Callum pentru... ajutor? Susţinere? Nu sunt sigură.

Însă, pentru un om care a întrebat atât de relaxat dacă i-a scos cineva din schemă soţia, nu pare prea pregătit să gestioneze atât de bine dezvăluirea mai puţin devastatoare că stă la masă cu propriul lui copil.

— Ta, completează Callum cu blândeţe.

Steve clipeşte de câteva ori.

— Îţi aduci aminte de scrisoarea pe care ai primit-o înainte ca tu şi Dinah să plecaţi în excursie? întreabă Callum.

Steve dă uşor din cap.

— Scrisoare... de la cine?

— De la mama Ellei.

— Maggie, spun pe o voce răguşită. Mereu mi se strânge inima când mă gândesc la mama. Ai cunoscut-o acum optsprezece ani, când erai în permisie. Voi doi... ăăă...

— V-aţi combinat. V-aţi futut. V-aţi dat-o la orizontală, completează Easton.

— Mama Ellei a rămas însărcinată.

Callum preia povestea înainte ca fiul lui să spună cele un milion de lucruri inadecvate care, după cum vedem cu toţii, îi stau pe vârful limbii.

— A încercat să dea de tine în timpul sarcinii, dar n-a reuşit. Când a fost diagnosticată cu cancer, ţi-a scris o scrisoare pe care a trimis-o la fosta ta bază, sperând că ei aveau să găsească o cale prin care scrisoarea să ajungă la tine. Şi au reuşit. Ai primit-o acum nouă luni, chiar înainte să pleci.

Steve clipeşte din nou. După câteva secunde, se holbează cu atenţie la mine. Curios. Încântat.

Eu mă foiesc jenată pe scaun, ceea ce-l determină pe Reed să-mi mângâie piciorul ca să mă liniştească. Ştie că nu-mi place să fiu în centrul atenţiei, iar în momentul ăsta toată lumea din încăpere se uită la mine.

— Eşti fiica lui Maggie, spune Steve, în tonul său simţindu-se atât uimire, cât şi fascinaţie. A murit?

Încuviinţez din cap, fiindcă nodul din gât e mult prea mare ca să pot vorbi.

— Eşti... fiica mea.

Cuvintele îi ies pe gură cu încetinitorul, ca şi cum le-ar gusta savoarea.

— Da, reuşesc să spun.

— Uau! Ei bine. În regulă.

Îşi trece o mână prin părul lung.

— Eu... un zâmbet crispat i se formează pe buze. Presupun că avem multe de discutat, aşa-i?

În stomac mi se aprinde o scânteie de panică. Nu sunt pregătită pentru asta. Nu ştiu ce să-i spun omului ăstuia sau cum să mă comport în preajma lui. Poate că Royalii îl cunosc pe Steve de ani buni, dar pentru mine e un străin.

— Presupun că da, bolborosesc, holbându-mă la propriile-mi mâini.

Lui Callum i se face milă de mine şi sugerează:

— Dar asta poate aştepta până mai târziu. Până te instalezi ca lumea.

Steve îi aruncă o privire vechiului său prieten.

— Presupun că-mi dai voie să stau aici până îmi eliberează poliţia apartamentul.

— Desigur.

Neliniştea mi se intensifică. Nu poate să meargă la un hotel sau ceva de genul? Da, conacul Royal e imens, dar gândul de a locui în aceeaşi casă cu tatăl meu, despre care se presupunea că e mort, mă nelinişteşte.

Dar de ce? De ce nu mă arunc să-l iau în braţe pe omul ăsta şi să-i mulţumesc lui Dumnezeu că e în viaţă? De ce nu sunt extaziată de ideea de a-l cunoaşte?

Pentru că e un străin.

Ăsta e singurul răspuns care are vreun sens acum. Nu-l cunosc pe Steve O'Halloran şi nu ştiu să mă deschid în faţa oamenilor. Mi-am petrecut întreaga copilărie mutându-mă dintr-un loc în altul, încercând să nu mă apropii de semenii mei, fiindcă ştiam că mama avea să facă din nou bagajele şi c-ar fi trebuit să-mi iau rămas-bun.

Când am ajuns în Bayview, nu plănuiam să leg nicio relaţie autentică. Dar până la urmă m-am ales cu cea mai bună prietenă, un iubit, nişte fraţi-surogat pe care-i ador şi un om – Callum – care, oricât de distrus ar fi la cap, a ajuns să fie ca un tată pentru mine.

Nu ştiu unde s-ar putea integra Steve. Şi încă nu sunt pregătită să-mi dau seama.

— Asta ne va oferi mie şi Ellei timp să ne cunoaştem pe terenul ei, spune Steve, şi-mi dau seama că-mi zâmbeşte.

Mă străduiesc să-i zâmbesc şi eu.

— Super tare.

Super tare?

Reed mă pişcă în semn de tachinare de coapsă şi, întorcându-mă spre el, văd că se abţine să nu râdă. Mda. Poate că Steve nu e singurul şocat în momentul ăsta.

Din fericire, discuţia se îndreaptă curând spre Atlantic Aviation, afacerea lui Callum şi a lui Steve. Observ că pe Steve nu-l interesează amănuntele – doar un proiect la care amândoi fac referire în termeni vagi. Callum a spus odată că lucrează destul de mult pentru guvern. În cele din urmă, cei doi se scuză şi se retrag în biroul lui Callum, să parcurgă ultimul raport trimestrial al companiei.

Rămasă singură cu băieţii, le cercetez chipurile, în căutarea unor semne că sunt la fel de speriaţi de toată treaba asta ca şi mine.

— E ciudat, aşa-i? izbucnesc, văzând că nimeni nu spune nimic. Adică a înviat din *morţi*.

Easton ridică din umeri.

— Ţi-am zis că unchiul Steve e şmecher.

Sawyer chicoteşte.

Îi arunc o privire îngrijorată lui Reed.

— Va trebui să mă mut cu el şi Dinah?

Asta îi trezeşte pe toţi la realitate.

— În niciun caz, spune Reed prompt. Încet şi ferm. Taică-meu e tutorele tău.

— Dar Steve e tatăl meu. Dacă vrea să locuiesc cu el, va trebui să merg.

— În. Niciun. Caz.

— N-o să se întâmple, aprobă Easton.

Până şi gemenii aprobă din cap cu înţelegere.

Pieptul mi-e cuprins de căldură. Uneori, încă nu-mi vine să cred că ne uram cu toţii la început, când am ajuns aici. Reed era pornit să mă distrugă. Fraţii lui fie îşi băteau joc de mine, fie mă ignorau. În fiecare zi, visam să fug.

Iar acum nu-mi pot imagina viaţa fără Royali.

Încă un val de nelinişte îmi inundă stomacul, amintindu-mi unde şi-a petrecut Reed noaptea. E o şansă destul de mare să *nu*-l mai am în viaţa mea dacă poliţia chiar crede că el a ucis-o pe Brooke.

— Hai să mergem sus, spun cu voce tremurândă. Vreau să-mi spui tot ce s-a întâmplat la secţie.

Reed dă din cap şi se ridică fără să zică un cuvânt. Când se ridică şi Easton, Reed face semn cu mâna.

— Pe tine te pun în temă mai târziu. Lasă-mă să vorbesc mai întâi cu Ella.

Probabil că Easton îmi observă panica întipărită pe faţă, fiindcă, pentru prima oară de când ne ştim, chiar face ce i s-a spus.

Îmi împletesc degetele cu ale lui Reed în timp ce urcăm scările spre etajul al doilea. Odată rămaşi singuri în cameră, nu mai iroseşte timpul, încuie uşa şi mă trage la el în braţe.

Gura lui mi se lipeşte de buze înainte să apuc măcar să clipesc. Mă sărută fierbinte, disperat, împungându-mă cu limba. Credeam că sunt prea epuizată ca să mai pot simţi şi altceva în afară de, ei bine, epuizare, dar tot corpul mi se încordează şi îmi devine plin de dorinţă atunci când buzele pricepute ale lui Reed mă întărâtă până la limita uitării de sine.

Gem în semn de protest când se îndepărtează, ceea ce-l face să chicotească.

— Credeam c-o să vorbim, îmi reaminteşte el.

— Tu eşti cel care m-a sărutat, mormăi. Cum m-aş putea concentra cu limba ta la mine în gură?

Mă trage pe pat. O clipă mai târziu, stăm ghemuiţi pe-o parte, faţă în faţă, cu picioarele lipite.

— Ai fost speriat? şoptesc.

Chipul lui superb se înmoaie.

— Nu chiar.

— Ai fost arestat pentru crimă, spun cu durere în suflet. *Eu* aş fi speriată.

— N-am ucis pe nimeni, Ella.

Se întinde spre mine şi-mi mângâie obrazul cu vârfurile degetelor.

— Îţi jur! Brooke era în viaţă când am plecat de la apartament.

— Te cred.

Şi chiar îl cred. Reed nu e un criminal. Are el defecte, multe defecte, însă niciodată n-ar putea lua viaţa cuiva.

— De ce nu mi-ai spus că ai mers acolo? îl întreb pe o voce îndurerată. Ce ţi-a spus Brooke? Iar sângele de pe coastele tale...

— Mi-am scos copcile. N-am minţit în privinţa asta. Probabil că s-a întâmplat pe drum înapoi acasă, fiindcă acolo n-am sângerat. Şi nu ţi-am spus fiindcă eram pe analgezice când te-ai întors, apoi am început să ne prostim...

Oftează.

— M-am luat cu altele. Şi, sincer, nici măcar n-a părut importantă toată chestia. Aveam de gând să-ţi povestesc de dimineaţă.

Nu se citeşte nimic altceva în afară de sinceritate pe chipul lui, în vocea lui.

Mă sprijin de palma lui, care încă-mi cuprinde obrazul.

— Voia bani de la tine?

— Da, spune el pe un ton impasibil. Se panicase că tata o programase la un test de paternitate. Voia să facem o înţelegere: dacă semnam că se poate alimenta din contul meu

de economii, ar fi luat banii şi s-ar fi cărat. N-ar fi trebuit s-o mai vedem niciodată.

— Şi ai spus nu?

— Sigur că am spus nu. N-aveam de gând să-i dau femeii ăleia nici zece cenţi. Testul ADN ar fi arătat că copilul nu era *nici* al meu, *nici* al tatei. Mi-am dat seama că n-ar fi trebuit decât să mai aşteptăm câteva zile.

Ochii albaştri i se întunecă.

— Nu m-am gândit că o să moară.

— Crezi c-a fost un accident? spun, încercând să-i ofer o variantă mai bună, dar, sincer, nu înţeleg cum s-au întâmplat toate astea.

Brooke e... era... oribilă, dar niciunul dintre noi nu şi-ar fi dorit ca ea să moară. Să plece, poate. Dar nu să moară. Sau cel puţin eu nu mi-am dorit asta.

— Nu am nici cea mai vagă idee, răspunde Reed. Nu m-ar surprinde ca Brooke să fi avut duşmani de care noi să nu ştim. Poate a enervat pe cineva suficient de rău, încât persoana respectivă să se fi decis să-i zdrobească ţeasta.

Tresar.

— Scuze, murmură el precipitat.

Mă ridic şi mă frec la ochi.

— Ce probe are poliţia?

— Înregistrarea video cu mine intrând şi ieşind din clădire, recunoaşte el. Şi încă o chestie.

— Ce?

— Nu ştiu. Încă nu vor să ne spună. Avocatul tatei spune că e ceva normal, încă încearcă să-şi construiască cazul împotriva mea.

Mi se face din nou greaţă.

— Nu au aşa ceva. *Nu pot* avea aşa ceva.

Mi se umflă plămânii, nu mai pot respira.

— Nu se poate să ajungi la închisoare, Reed.

— N-am să ajung.

— N-ai de unde să ştii asta!

Sar din pat.

— Haide să plecăm. Chiar acum. Tu şi cu mine. Ţi-am făcut deja bagajul.

Reed tresare uimit.

— Ella...

— Vorbesc serios, îl întrerup. Eu am cartea de identitate falsă şi zece miare bani gheaţă. Şi tu ai o carte de identitate falsă, nu-i aşa?

— Ella...

— Am putea începe o nouă viaţă undeva, îi spun disperată. Eu am să-mi iau o slujbă de chelneriţă, tu poţi lucra în construcţii.

— Şi apoi?

Vocea îi e blândă şi la fel îi e şi atingerea când se ridică şi mă trage înspre el.

— Să trăim ascunzându-ne pentru tot restul vieţii? Să privim mereu peste umăr, îngrijoraţi că ne găseşte poliţia şi mă saltă?

Îmi muşc buza. Tare.

— Sunt un Royal, iubito. Eu nu fug. Mă lupt.

Privirea îi devine dură, oțelită.

— N-am ucis pe nimeni şi n-am să merg la închisoare pentru ceva ce n-am făcut. Îţi dau cuvântul meu!

De ce toată lumea simte mereu nevoia să facă promisiuni? Nu ştiu că promisiunile sunt mereu încălcate?

Reed mă strânge de umăr.

— Se va termina cu acuzaţiile astea născocite. Avocaţii tatei nu vor lăsa pe nimeni să...

Un ţipăt ascuţit îl întrerupe.

Ne întoarcem amândoi către uşă, dar strigătul nu a venit de la etajul al doilea. A venit de la parter.

Ieşim în fugă din camera mea, ajungând pe palier odată cu Easton.

— Ce naiba a fost asta? întreabă Easton.

A fost Dinah O'Halloran, îmi dau eu seama, aruncând o privire peste balustradă. Soţia lui Steve stă în mijlocul holului, sub noi, cu fața albă ca varul și cu o mână ridicată în aer, în timp ce se uită cu gura căscată la soţul ei întors din morţi.

— Ce se întâmplă? strigă ea îngrozită. Cum de eşti *aici?*

Vocea calmă a tatălui meu se aude până sus, pe scări.

— Salutare și ție, Dinah! Ce bucurie să te văd!

— Ești... ești... se bâlbâie. Ești mort! Ai *murit!*

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu, sunt cât se poate de viu.

Se aude zgomot de paşi, apoi Callum apare lângă Steve.

— Dinah, spune el pe un ton ferm. Aveam de gând să te sun.

— Şi de ce n-ai făcut-o? urlă ea, clătinându-se pe tocurile de doisprezece centimetri. Nu te-ai gândit să pui mâna pe telefon şi să mă anunţi că *soţul meu e în viaţă?*

Oricât mi-ar displăcea Dinah, îmi pare destul de rău pentru ea. E atât de evident şocată şi tulburată de situaţia asta, şi n-o pot învinui. Tocmai a intrat şi a văzut o fantomă.

— Ce cauţi aici? o întreabă Steve pe soţia lui, şi ceva din tonul lui blazat mă irită profund.

Înţeleg că Dinah e o scorpie, dar nu poate măcar s-o îmbrăţişeze sau ceva? E *soţia* lui.

— Venisem să-l văd pe Callum.

Dinah nu se poate opri din clipit, ca şi cum nu şi-ar putea da seama dacă Steve e cu adevărat acolo sau dacă are halucinaţii.

— Poliţia... mi-a lăsat un mesaj pe telefon. Au spus că apartamentul meu... se corectează imediat... că apartamentul nostru e scena unei crime.

Aş vrea să pot vedea expresia lui Steve, dar e cu spatele la scară. Nu i-o pot ghici decât după expresia lui Dinah, şi e evident că, orice ar vedea pe chipul lui, o face să se simtă extrem de incomod.

— Mi-au spus că Brooke e moartă.

— Asta pare să fie situaţia, confirmă Callum.

— Cum? întreabă Dinah tânguindu-se, cu vocea tremurându-i incontrolabil. Ce a păţit?

— Încă nu ştim...

— Pe dracu'! Detectivul a spus că au reţinut un suspect pentru întrebări.

Eu şi Reed ne îndepărtăm uşor de balustradă, însă e prea târziu. Dinah ne-a observat. Ne săgetează cu ochii ei verzi, apoi scoate un urlet mânios.

— El a fost, nu-i aşa? Reed i-a făcut asta!

Callum face un pas în faţă, blocându-mi vederea. Umerii îi sunt rigizi şi fermi, ca două dale de granit.

— Reed nu are nicio legătură cu asta.

— Era însărcinată cu copilul lui. El avea *totul* de-a face cu asta!

— Haide, murmură Reed, întinzându-se după mâna mea. Nu trebuie să ascultăm chestia asta.

Dar trebuie. Asta e singura chestie despre care vom discuta din momentul în care moartea lui Brooke va ajunge în presă. Curând, toată lumea va şti despre aventura dintre Reed şi Brooke. Toată lumea va şti că era însărcinată, că el a mers la apartament în noaptea aceea, că a fost interogat şi acuzat de crimă.

Odată ce povestea va ieşi la iveală, vom fi încolţiţi. Oamenii vor scoate furcile şi topoarele, iar Dinah O'Halloran va fi în fruntea revoltei.

Inspir adânc, în speranţa că mă voi calma, însă nu funcţionează. Îmi tremură mâinile. Inima îmi bate prea tare, fiecare *bum-bum* împrăştiind o frică pe care o simt până-n oase.

— Nu pot să te pierd, îi şoptesc.

— N-ai să mă pierzi.

Mă trage şi mă cuprinde în braţe. Easton se face nevăzut în camera lui, iar eu îmi lipesc faţa în pieptul musculos al lui Reed.

— Totul va fi în regulă, cu o voce răguşită, cu degetele alunecându-i prin părul meu.

Îi simt bătăile inimii pe obraz şi sunt mult mai liniştite decât ale mele. Puternice şi regulate. Nu-i e teamă.

Iar dacă Reed, care tocmai a fost arestat, nu se teme, atunci trebuie să iau exemplu de la el. Trebuie să împrumut din puterea şi siguranţa lui şi să-mi permit să cred că poate, pentru prima oară în viaţa mea plină de nenorociri, totul *va fi* în regulă.

Capitolul 5

Reed

— Cred că vestea s-a răspândit deja, frate, mormăie Easton.

Îmi bag lucrurile în dulap înainte să arunc o privire prin încăpere. De regulă, se pălăvrăgeşte şi se fac glume prin vestiar în timpul antrenamentului de dimineaţă, însă azi toată lumea e tăcută. Câteva perechi de ochi privesc în altă parte, nevoind să mă confrunte. Privirea mi se opreşte asupra lui Wade, care-mi face cu ochiul şi ridică degetul mare. Nu sunt sigur ce vrea să spună cu asta, dar îi apreciez susţinerea. Îi întorc gestul, dând scurt din cap.

De lângă el, extrema noastră stângă, Liam Hunter, se holbează la mine. ÎI salut şi pe el scurt din cap doar ca să-l enervez. Poate se face-ncoace şi punem de o trântă mai hotărâtă pe podeaua de gresie. Ridic mâinile şi-i fac semn să vină, însă apoi îmi vine în minte avertismentul avocatului.

— Să nu te baţi. Să nu ajungi în arest. Să nu faci prostii.

Tata a stat lângă Grier, uitându-se urât la mine, în timp ce avocatul îmi înşira instrucţiunile.

— O singură mişcare greşită, şi procurorul de-abia aşteaptă să atace. Deja ai fost acuzat pentru că l-ai bătut măr pe puştiul ăla la şcoală, anul trecut.

A trebuit să-mi muşc sănătos limba ca să nu aduc argumente în apărarea mea. Grier ştie bine de ce i-am şifonat faţa tipului ăluia şi că n-aş face niciodată rău unei femei.

Cu toate că, dacă a existat vreodată o femeie care o merita, aceea a fost Brooke Davidson. N-am ucis-o eu, dar să fiu al naibii dacă-mi pare rău că e moartă.

— N-ar trebui să fii aici, se aude încet o voce furioasă din spatele meu.

Îmi scot rola de leucoplast din rucsac înainte să mă întorc şi să dau nas în nas cu Ronald Richmond.

— Nu zău! îi spun relaxat, aşezându-mă pe banca de metal din faţa dulapului meu.

— Antrenorul l-a dat afară pe Brian Mauss pentru că şi-a lovit iubita din greşeală.

Îmi dau ochii peste cap.

— Din greşeală, adică faţa ei a căzut accidental în pumnul lui şi s-a plimbat cu un ochi vânăt timp de trei săptămâni, iar toate pozele ei de la balul de iarnă au trebuit editate? Genul ăla de greşeală?

De lângă mine, Easton pufneşte. Îmi termin de înfăşurat mâinile şi îi dau leucoplastul lui Easton. Ronnie se încruntă.

— La fel cum „din greşeală” ai amuţit-o şi tu pe prietena uşuratică a lui taică-tău.

— Las-o baltă cu Brian Bătăuşul de Femei, că n-am ucis pe nimeni.

Ronnie îşi saltă bărbia plăpândă.

— Nu asta a spus Delacorte.

— Daniel nu e prin preajmă să vorbească despre căcaturile astea.

Taică-meu l-a trimis pe violatorul ăla nenorocit la o închisoare militară juvenilă.

— Nu vorbesc despre Daniel, rânjeşte colegul meu de echipă. Judecătorul Delacorte a venit pe la noi ieri, la un pahar cu taică-meu, şi a spus că acuzaţiile împotriva ta sunt întemeiate. Pe înregistrarea video se vede că intri în apartament. Se vede că ieşi din apartament. Sper că-ţi place s-o iei pe la spate, Royal.

Easton dă să se ridice. Îl prind cu o mână de încheietură şi-l trag în jos. În jurul nostru, restul echipei pare să se simtă stânjenită, jucătorii şuşotind între ei.

— Judecătorul Delacorte are mâinile cât se poate de murdare, îi răspund cu răceală.

A încercat să-l mituiască pe taică-meu pentru ca Daniel să nu fie pedepsit. N-a funcţionat, aşa că acuma i-a căşunat pe mine ca să se răzbune pe tata.

— Poate că locul tău nu e aici.

Vocea joasă a lui Liam Hunter spintecă întreaga încăpere. Cu toţii ne întoarcem surprinşi spre el. Hunter nu vorbeşte prea mult; mai degrabă trece la fapte, iar asta, pe teren. Nu iese cu gaşca noastră, în ciuda numeroaselor invitaţii pe care, din câte ştiu, le-a primit. Evită să socializeze. Singura persoană cu care l-am mai văzut umblând e Wade.

Ridic o sprânceană spre prietenul meu, care-mi răspunde ridicând uşor din umeri. Ştie la fel de puţine ca şi mine despre ce gândeşte Hunter.

— Ai o problemă cu mine, Hunter? Spune-o.

De data asta, când Easton se ridică în picioare, nu-l opresc. Eu rămân aşezat. Oricât de mult mi-ar plăcea să-mi rezolv certurile cu pumnii, avertismentul avocatului îmi stă în spinare ca un bolovan.

— Vrem să câştigăm campionatul statal, subliniază Hunter. Iar asta înseamnă că nu trebuie să avem probleme. Tu eşti o problemă. Chiar dacă n-ai comis-o tu, tot o să avem parte de prea multă publicitate negativă.

Chiar dacă n-am comis-o eu? E un mare pas de la a-l pocni în faţă pe un puştan pentru că a încercat să compromită numele mamei până la a ucide pe cineva, dar întregul vestiar pare să creadă că e posibil ca eu să fi făcut acest pas.

— Mersi de susţinere, spune East sarcastic.

Wade hotărăşte să intervină.

— Reed e iute la mânie. Fără supărare, frate, îmi spune.

— Nicio supărare.

N-are rost să pretind că nu-mi place puţină violenţă fizică. Dar pentru simplul fapt că îmi place să-l mai pocnesc pe câte unul nu înseamnă că sunt un ucigaş. Însă, din moment ce nu eu am făcut-o, toată chestia asta va trece.

— Şi, între timp, o să fie un întreg circ pe-aici.

Ronnie decide să preia şirul gândurilor lui Hunter şi să meargă ca un prost în aceeaşi direcţie.

— O să fim întrebaţi mereu despre asta, în loc să ne concentrăm asupra fotbalului. Ăsta e ultimul an pentru jumătate dintre noi, cei care terminăm. În felul ăsta vrei să ne facem ieşirea?

Nu sunt puţini colegii de echipă care dau aprobator din cap. Statutul înseamnă totul pentru mulţi dintre puştanii ăştia, iar a absolvi cu un campionat de fotbal câştigat le va oferi posibilitatea de a se lăuda mai departe în stil mare.

Dar niciodată nu mi-am imaginat că m-ar spânzura de boaşe doar ca să câştige un nenorocit de meci.

Îmi descleştez uşor degetele. *Fără violenţă*, îmi reamintesc. *Deloc*.

Simţind că-mi sunt forţate limitele răbdării, Wade se ridică în picioare.

— Ronnie, avem o grămadă de reporteri care discută despre meciurile noastre, iar majoritatea ne-o sug atât de tare, încât nici nu am nevoie să mi-o trag după ce se termină meciul. În plus, Reed e unul dintre cei mai buni jucători ai noştri din apărare. Fără el, o să trebuiască să marchez cinci, poate chiar şase goluri, şi nu vreau să fac un aşa efort.

Se întoarce spre Hunter.

— Înţeleg ce spui, dar Reed n-o să fie o problemă, nu-i aşa, frate?

Dau scurt din cap.

— Nu, sunt aici ca să joc fotbal, nimic altceva.

— Aşa sper, spune tipul masiv.

După care mă prind de ce e Hunter cu adevărat îngrijorat. E elev cu bursă la Astor şi are nevoie de un drum lin ca să ajungă la facultate. Îşi face griji că scandalul meu va băga în sperieţi toate facultăţile.

— Vânătorii de talente tot vor veni la meci să te vadă, Hunter, îl asigur.

Pare neîncrezător, însă Wade intervine să mă susţină.

— Fără îndoială. Toţi salivează după tine. În plus, cu cât mai multe victorii obţinem, cu atât mai bună e imaginea ta, corect?

Asta pare să-l satisfacă pe Hunter, fiindcă nu mai ridică nicio altă obiecţie.

— Vedeţi? spune Wade vesel. Toate bune. Aşa că haideţi să ne antrenăm al dracului de tare şi să ne lăudăm cu partenerele de luna viitoare de la Balul de Iarnă.

Unul dintre atacanţii noştri pufneşte.

— Pe bune, Carlisle? Ce suntem acum, o gaşcă de puicuţe?

Odată cu asta, atmosfera din vestiar se destinde.

— Astea-s bălării! se răsteşte Ronnie. N-ar trebui să fie aici, ce mama naibii.

Sau poate că nu sunt bălării.

Îmi înăbuş un oftat.

East observă privirea urâcioasă a lui Ronnie şi se loveşte cu palma în piept.

— Richmond, ia să facem noi nişte tehnici corp la corp în stil Oklahoma. Dacă m-ai putea pune în cur măcar o dată, poate că n-ar mai trebui să-ţi faci atâtea griji din cauza presei.

Ronnie se înroşeşte de mânie. Stilul Oklahoma înseamnă ca doi jucători să se bată, în timp ce coechipierii se strâng în cerc în jurul lor. East nu prea pierde niciodată şi, mai mult ca sigur, nu împotriva lui Ronnie.

— Du-te dracului, Easton! Asta e problema voastră, a Royalilor. Voi aveţi impresia că violenţa rezolvă totul.

Fratele meu face un pas în faţă.

— E fotbal. Se presupune că e violent.

— Am înţeles ideea. Aşadar, să ucizi o femeie pe care n-o suferi e ceva obişnuit pentru voi, aşa-i, băieţi?

Un zâmbet de-a dreptul urât îi face buzele să tresară.

— Presupun că de asta s-a sinucis mama voastră. Se săturase să aibă de-a face numai cu psihopaţi.

Fărâma de autocontrol de care dispun se duce naibii în momentul în care o ceaţă roşie mi se lasă peste ochi. Căcatul ăsta cu ochi poate spune ce vrea despre mine, dar s-o târască pe mama în chestia asta?

Oh! Drace! Nu!

Mă năpustesc asupra lui într-o clipită, trimiţându-i un pumn în maxilar în timp ce ne prăbuşim amândoi pe podea. Deasupra noastră se dezlănţuie urlete. O pereche de mâini se întinde şi mă prinde de guler şi de spatele tricoului, dar nimeni nu reuşeşte să mă ridice de pe el.

Aud un pocnet greţos. O satisfacţie primitivă mă cuprinde atunci când sângele ţâşneşte din nările lui Ronnie. I-am rupt nasul şi mă doare în cot de asta. Mă mai năpustesc o dată şi-i trag una în bărbie, înainte să fiu târât brusc de acolo.

— Royal! Unde mama dracului ţi-s minţile?!

Dintr-odată, furia mea viscerală se topeşte şi e înlocuită de nelinişte. Antrenorul e cel care m-a tras și m-a ridicat pe picioare, iar acum stă acolo, cu chipul roşu şi cu ochii sclipindu-i de mânie.

— Vino cu mine! se răsteşte, prinzându-mă de marginea jachetei de antrenament.

În vestiar e o linişte de mormânt. Ronnie se clatină pe picioare şi-şi şterge nasul de sânge. Ceilalţi jucători se holbează la mine cu spaimă. Înainte ca antrenorul să mă târască afară pe uşă, reuşesc să surprind expresia zbuciumată a lui Easton, pe cea frustrată a lui Wade şi pe cea resemnată a lui Hunter.

Sunt copleşit de ruşine. La naiba! Iată-mă încercând să le dovedesc oamenilor ăstora că Royalii nu răspund la fiecare bagatelă cu un pumn, şi ce fac? Scot pumnii la înaintare.

Futu-i!

Capitolul 6

Ella

Vestea despre arestarea lui Reed s-a răspândit ca focul. În timp ce stau la casa de marcat la brutărie, aud şuşotelile întrerupte şi simt greutatea privirilor aruncate pe furiş. Numele Royal e pomenit frecvent. O doamnă mai în vârstă, îmbrăcată sofisticat, care vine în fiecare luni dimineaţă pentru o brioşă cu afine şi o ceaşcă de ceai Earl Grey, mă întreabă direct:

— Tu eşti pupila lui Royal?

— Da.

Îi scanez cardul greu de platină şi i-l înapoiez.

Ea îşi ţuguie buzele rujate cu roz.

— Nu pare un mediu prielnic pentru o tânără domnişoară.

— E cel mai bun cămin pe care l-am avut vreodată.

Îmi ard obrajii, pe de-o parte de ruşine, pe de altă de indignare.

În ciuda tuturor defectelor lor – iar Royalii au destule –, afirmaţia mea e pe deplin adevărată. Niciodată n-am dus-o mai bine. În primii şaptesprezece ani din viaţă am trăit cu mama mea hoinară, cu un picior în prăpastie şi cu o mână întinzându-se după visuri. În nicio clipă nu eram sigură că avem suficientă hrană ziua şi un acoperiş deasupra capului noaptea.

— Pari o fată cumsecade.

Doamna pufneşte, atitudinea ei transmiţând că, de fapt, are rezerve în ce priveşte răspunsul meu.

Ştiu la ce se gândeşte: poate că sunt o fată cumsecade, însă locuiesc cu netrebnicii ăia de Royali, iar unul dintre ei e pe prima pagină a publicaţiei *Bayview News* ca posibil suspect pentru moartea lui Brooke Davidson. Nu mulţi oameni ştiu cine e Brooke, în afară de faptul că a fost iubita ocazională a lui Callum Royal. Însă toată lumea îi cunoaşte pe Royali. Sunt cei mai mari angajatori din Bayview, dacă nu chiar din întregul stat.

— Mulţumesc. Am să vă aduc comanda când e gata.

Închei discuţia cu un zâmbet politicos şi mă întorc către următorul client fidel, o femeie de afaceri mai tânără, care în mod evident oscilează între a asculta ultimele bârfe şi a ajunge la şedinţa programată la ora asta matinală, pentru care s-a gătit la patru ace.

Când îi fac semn să-mi dea cardul, ia rapid decizia de a nu întârzia la şedinţă. Bună alegere, cucoană.

Coada se mişcă odată cu comentariile, unele în şoaptă, altele răsunând intenţionat prin cafeneaua micuţă. Le ignor pe toate. La fel face şi şefa mea, Lucy, cu toate că e mai degrabă ocupată decât indiferentă.

— Ciudată dimineaţă, nu-i aşa? spune Lucy, în timp ce-mi pun şorţul pe cuierul din spate.

E îngropată în făină până la coate.

— De ce spui asta? întreb, prefăcându-mă că nu înţeleg.

De pe rafturile cu pateuri care stau la răcit iau o brioşă şi o gogoaşă în plus pentru Reed. Dacă eram în locul lui, n-aş fi putut să iau nici măcar o înghiţitură, dar băiatul ăsta pare să aibă un stomac de fier. Faptul că e acuzat de crimă pare să nu-l afecteze deloc.

Lucy ridică din umeri.

— E o atmosferă cam apăsătoare. Toată lumea e tăcută în dimineaţa asta.

— E luni, îi spun, iar răspunsul ăsta pare s-o mulţumească.

După ce îmi împachetez delicatesele, îmi arunc rucsacul pe umăr şi o iau pe jos până la Astor Park. E greu de crezut că au trecut doar câteva luni de când am început şcoala aici. Timpul zboară când ai de luptat cu puşti hărţuitori şi te îndrăgosteşti.

Când ajung, pe scările din faţă mă aşteaptă doar Easton. Mă încrunt, fiindcă de obicei Reed e cu el, dar iubitul meu nu pare să fie prin preajmă. Judecând după spaţiul gol din jurul lui Easton, e evident că puştii de la Astor Park sunt la curent cu noutăţile. În orice altă zi, băiatul ăsta superb ar fi fost înconjurat de fete.

— Ce mi-ai adus, surioară?

Easton vine sprinten să-mi ia din mână cutia albă de la patiserie.

— Gogoşi, brioşe.

Privesc din nou împrejur.

— Unde e Reed?

Easton studiază cutia cu bunătăţi, aşa că nu pot să-mi dau seama de expresia lui. Însă observ că umerii i se încordează subtil.

— Vorbeşte cu antrenorul, e tot ce-mi spune el.

— Ah, înţeleg. O întâlnire sau ceva de genu'?

— Ceva de genu'.

Mijesc ochii.

— Ce-mi ascunzi?

Înainte să apuce să răspundă, Val se îndreaptă spre noi cu paşi vioi.

— Hei, fato!

Îşi aruncă un braţ pe după umerii mei. Fie nu a citit ziarele, fie nu-i pasă. Sper că e vorba de a doua variantă.

— Hei, Val! îi răspund şi observ uşurarea de pe chipul lui Easton – sigur îmi ascunde ceva.

Privirea lui Val alunecă spre cutia din mâna lui Easton.

— Spune-mi că ai ceva pentru mine, mă imploră ea.

— Brioşă cu fulgi de ciocolată.

Zâmbesc strâmb când înhaţă brioşa şi ia o gură imensă.

— Ai avut o dimineaţă proastă?

— Nici n-ai idee. Alarma lui Jordan a pornit la cinci dimineaţa şi a sunat degeaba de cinci ori pe „Rise" a lui Katy Perry. Le detest pe Katy Perry şi pe Jordan.

— De-asta o deteşti pe Jordan?

În lumea fetelor răutăcioase, Jordan Carrington ar putea fi şefa lor absolută. Sunt atât de multe lucruri – pe lângă muzica pe care o ascultă – pentru care o poţi detesta.

Val râde.

— Printre altele. Oricum, tu eşti o zeitate. Şi o forţă militară, fiindcă dimineaţa ta trebuie să fi fost de un milion de ori mai groaznică decât a mea.

Mă încrunt la ea.

— La ce te referi?

Ridică din sprânceană, ceea ce o face şi mai mult să semene cu un spiriduş.

— Mă refer la faptul că Reed l-a caftit pe Ronald Richmond la antrenament. Toată lumea vorbeşte despre asta, deşi s-a întâmplat acu' vreo oră.

Rămân cu gura căscată. Apoi mă întorc spre Easton și-i arunc o privire ucigătoare.

— Reed a bătut pe cineva? De ce nu mi-ai spus?

Zâmbeşte cu gura plină de foitaj şi sunt nevoită să aştept până termină de înghiţit, ca să-mi poată răspunde.

— Pentru că nu-i mare scofală, bine? Richmond mânca rahat, iar Reed l-a oprit. Nici măcar n-a fost suspendat sau ceva de genu'. Doar i-a dat antrenorul un avertisment...

Deja mă îndrept cu paşi apăsaţi spre intrare. Nu-mi vine să cred că Reed a fost implicat într-o bătaie, iar Easton nu mi-a spus!

— Aşteaptă! strigă Val.

Mă opresc cât să mă ajungă din urmă, apoi pornesc din nou cu paşi grăbiţi. Poate reuşesc să dau de Reed înainte să intre la prima oră. Ştiu că-şi poate purta singur de grijă într-o

bătaie, dar vreau să-l văd cu ochii mei şi să mă asigur că e bine.

— Am citit ziarul dimineaţă, spune Val încet, străduindu-se să ţină pasul cu mersul meu frenetic. Mătuşa şi unchiul meu discutau despre asta. Lucrurile stau prost în palatul Royal, nu?

— Prost e puţin zis, recunosc.

Suntem la jumătatea distanţei până la coridorul celor din ultimul an când sună primul clopoţel. Rahat! Mă opresc brusc, neştiind dacă să mă grăbesc să-l găsesc pe Reed sau să ajung la timp la oră. Val rezolvă dilema, atingându-mi braţul.

— Dacă e deja la oră, profesorul lui nu te va lăsa să intri și să vorbeşti cu el, subliniază ea.

Are dreptate. Umerii mi se încovoaie şi mă întorc în direcţia opusă. Din nou, Val ţine pasul cu mine.

— Ella.

Continui să merg.

— Ella. Haide. Aşteaptă.

Mă prinde din nou de braţ şi mă studiază cu o mină îngrijorată.

— Nu a ucis pe nimeni.

Nici măcar nu ştiu de unde să încep să-i explic ce uşurată sunt c-o aud spunând asta. Îndoielile mele cu privire la nevinovăţia lui Reed m-au măcinat pe dinăuntru încă de când a fost arestat. Mă urăsc pentru simplul fapt că am întreţinut gândurile astea, dar, de fiecare dată când închid ochii, îmi aduc aminte de copcile lui sfâşiate. De sânge. De faptul că a mers la apartamentul de lux fără să-mi spună.

— Bineînţeles că n-a făcut-o, mă forţez să spun.

Îşi mijeşte ochii.

— Atunci de ce pari atât de îngrijorată?

— Nu sunt îngrijorată.

Sper că tonul meu ferm e convingător. Presupun că e, fiindcă i se relaxează întregul chip.

— Doar că... totul e un dezastru în momentul ăsta, Val. Arestarea lui Reed, apariţia lui Steve...

— Poftim? face ea.

Îmi ia o clipă să-mi amintesc că nici măcar nu i-am spus încă despre tatăl meu. Nu voiam să-i spun printr-un mesaj şi n-am avut ieri ocazia s-o sun pe Val din cauza haosului de acasă.

— Mda. Steve s-a întors. Surpriză: nu e mort, până la urmă.

Val pare puţin năucită.

— Glumeşti, aşa-i?

— Nu.

Înainte să reuşesc să formulez ideea cum trebuie, sună cel de-al doilea clopoţel. E cel care ne avertizează că mai avem un minut să ajungem la oră, altminteri o să fim pedepsiţi.

— Am să-ţi explic totul la prânz, bine?

Dă uşor din cap, însă expresia uluită nu-i părăseşte chipul nicio secundă. Drumurile noastre se despart pe următorul hol, iar eu mă îndrept spre prima oră.

La trei secunde după ce mă aşez în bancă, îmi dau seama că Val nu e singura care a citit ziarul de dimineaţă. Când

profesoara se întoarce cu spatele la clasă preţ de o clipă, un nătărău se apleacă peste două bănci şi şopteşte apăsat:

— Poți veni să locuieşti la mine acasă, Ella, dacă te temi că ai să fii omorâtă în propriul tău pat.

Îl ignor.

— Sau poate că pe fetele ca tine asta le excită.

Când am ajuns pentru prima dată la Astor Park, mi-am dat seama destul de repede că majoritatea puştilor de aici nu merită timpul sau atenţia mea. Campusul ăsta e atât de frumos, cu pajiştile lui de un verde luxuriant şi cu clădirile înalte din cărămidă. Arată ca un tablou, însă e plin de cei mai nefericiţi şi mai nesiguri pe ei adolescenţi pe care am avut ghinionul să-i întâlnesc.

Mă foiesc în scaun, mă aplec pe lângă banca lui Bitsy Hamilton și mă holbez direct în ochii de un verde-noroios ai nătărăului.

— Cum te cheamă?

El clipeşte.

— Poftim?

— Cum te cheamă? repet, pierzându-mi răbdarea.

Bitsy ridică o mână să-şi ascundă rânjetul.

Nătărăul zâmbeşte batjocoritor şi ofensat.

— Aspen, răspunde el ferm.

— Aspen? Pe bune?

Ce nume de pămpălău!

Bitsy abia îşi mai poate stăpâni râsul.

— Pe bune, mă cheamă Aspen, spune el înecându-se.

— Iisuse, fie. Uite care-i treaba, *Aspen*. În scurta mea viaţă de până acum, am avut mai multe greutăţi decât o să ai tu vreodată, așa că toate insultele idioate care-ți vin în minte nu te fac decât să pari jalnic. Nu dau doi bani pe ce crezi tu despre mine. De fapt, dacă nu te calmezi şi dacă te mai uiţi măcar o dată spre mine, scopul meu principal semestrul ăsta va fi să te scot pe tine din minți. O să-ţi bag în dulap fructe de mare vechi de o săptămână. Am să-ţi rup temele. Am să spun tuturor fetelor că ai gonoree. Am să fac rost de poze editate cu tine purtând chiloţi de damă, am să fac postere color cu ele şi am să le împrăştii prin şcoală.

Îi zâmbesc cu răceală.

— Vrei să se întâmple asta?

Aspen se face alb ca zăpada din oraşul al cărui nume îl poartă.

— Doar glumeam, bolboroseşte.

— Glumele tale sunt de căcat. Sper că te aşteaptă vreo slujbă pe la taică-tău, fiindcă nu-mi imaginez cum ar putea să te ajute creieraşul tău să ajungi la facultate.

După care mă întorc cu faţa spre tablă.

*

La prânz, masa noastră e luată cu asalt. O informez pe Val despre apariţia bruscă a lui Steve, însă nu apucăm să discutam despre cât de tulburată sunt de chestia asta, fiindcă Reed, Easton şi Wade ni se alătură, în loc să se aşeze la masa jucătorilor de fotbal american.

Ăsta e primul semn că ceva nu e-n regulă. Adică Reed a fost acuzat de comiterea unui omor, deci viața e *foarte* în neregulă în general, dar faptul că nu stă cu colegii lui îmi spune că lucrurile stau mai rău decât credeam.

— Sigur n-ai intrat în belele pentru că te-ai bătut la şcoală? îi şoptesc atunci când se aşază pe locul de lângă mine.

Clatină din cap.

— Am primit un avertisment.

Apoi, expresia de pe chip îi devine chinuită.

— Dar ştii că povestea asta o să ajungă la tata şi la avocatul meu. N-o să le placă.

Nici *mie* nu-mi place, dar afişez un zâmbet încurajator, fiindcă ştiu că are deja parte de suficient stres. Doar că...

Îl iubesc pe Reed, chiar îl iubesc, dar temperamentul îi e cel mai aprig duşman. Dacă nu va reuşi să se controleze, situația i s-ar putea înrăutăți de un milion de ori.

De cealaltă parte a mesei, Val îşi învârte salata de kale prin farfurie. Privirea îi pendulează între Wade şi farfurie. Wade face acelaşi lucru: trage cu ochiul la Val, după care se concentrează intens asupra burgerului din fața lui.

Fac eforturi evidente să nu se uite unul la celălalt şi, cine ştie de ce, asta mă înveseleşte. E drăguţ să văd că nu sunt singura care trăieşte o stare de nefericire absolută.

Dar mă copleşeşte imediat vinovăția, pentru că, dacă Val îl evită în mod deliberat pe Wade, iar el e prea jenat s-o privească în ochi, înseamnă că s-a întâmplat ceva rău. Îmi propun s-o întreb pe Val despre asta când rămânem singure.

— Deci, spune Wade când tăcerea devine insuportabilă, cine e entuziasmat că vine Balul de Iarnă?

Nu răspunde nimeni.

— Serios? Nimeni?

Se uită ţintă la Val.

— Tu ce zici, Carrington? Ai partener?

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu merg.

La masă, se aşterne din nou tăcerea. Val îşi mănâncă salata cu aceeaşi lipsă de chef cu care îmi mănânc eu puiul.

— Nu ţi-e foame? mă întreabă Reed posac.

— Nu prea am poftă de mâncare, recunosc.

— Eşti îngrijorată? murmură el.

— Puţin.

Mai degrabă foarte tare, însă ascund adevărul sub preş şi zâmbesc încă o dată.

Cred că Reed îşi dă seama de situaţia reală, fiindcă se apleacă şi mă sărută. Îl las să mă consoleze cu buzele – fiindcă e o senzaţie plăcută –, dar în adâncul sufletului ştiu că săruturile lui sunt o soluţie temporară.

Trăgându-mă înapoi, îi spun:

— Nu poţi să-mi iei grijile de pe cap cu un sărut.

Îşi plimbă mâna pe coastele mele, aşezând-o fix sub sân. Cu degetul mare, îmi mângâie marginea de jos a sânului, dându-mi fiori. Mă uit fix în ochii lui albaştri, din care emană o făgăduială sălbatică şi mă decid că, bine, *poate* să-mi ia grijile de pe cap cu un simplu sărut.

Îi dau la o parte câteva şuviţe mătăsoase de păr de pe faţă, dorindu-mi să fi fost singuri şi să-şi poată transforma făgăduiala nerostită în realitate. Mă trage mai aproape, ca să mă poată săruta din nou. De data asta, deschid buzele şi-l las să-mi bage limba în gură.

— Nu în timp ce mănânc, mormăie Easton. Îmi stricaţi pofta de mâncare.

— Cred că e din cale-afară de neadevărat, spune Val.

Zâmbesc peste gura lui Reed, apoi revin pe scaunul meu.

— Ei bine, *eu* mă excit. Are cineva chef să facă o excursie cu mine până la baie? întreabă Wade vesel.

Val rămâne tăcută.

— Totul va fi în regulă, îmi spune Reed. Poate cu excepţia stomacului lui Easton. El s-ar putea să aibă nevoie de supraveghere medicală după ce consumă atâţia carbohidraţi.

Arată spre muntele de paste din farfuria lui Easton.

— Mănânc pe fond de stres, răspunde fratele său.

Mă străduiesc să-i urmez exemplul lui Reed şi să destind atmosfera.

— Asta a fost scuza ta săptămâna trecută, când ai mâncat un cuptor de prăjituri?

— Aşa sunt eu când mi-e foame. În plus, erau prăjituri. Cine are nevoie de o scuză ca să mănânce prăjituri?

— Am senzaţia că e o întrebare cu aluzie sexuală, se bagă Wade. Iar răspunsul corect e că nimeni nu are vreodată nevoie de o scuză ca să mănânce prăjituri.

— Ai totuşi nevoie de permisiune, spune brusc Val, privindu-l cu insistenţă pe Wade pentru prima oară de când s-a aşezat. Iar dacă eşti cu gura plină de prăjiturile altcuiva, atunci alţi cofetari nu vor fi interesaţi să-ți servească prăjiturile lor.

După care se ridică de la masă şi se îndepărtează cu paşi apăsaţi.

— Hei! strigă Wade în urma ei. Singurul motiv pentru care am mâncat din celelalte prăjituri – iar asta s-a întâmplat doar o dată – e pentru că la celălalt cofetar de la care voiam prăjituri era închis!

Se ridică brusc de pe locul lui şi o ia la fugă după Val, lăsându-ne pe mine, Easton şi Reed să ne holbăm în urma lor.

— Am senzaţia că nu vorbesc despre prăjituri, remarcă Easton.

Nu zău! Oricât de mult aş detesta s-o văd pe Val supărată, nu pot să n-o invidiez pentru problemele ei.

Problemele cu relaţiile sunt mult mai uşor de rezolvat când nu-ţi faci griji că iubitul tău ar putea ajunge la închisoare.

Capitolul 7

Reed

În momentul în care intru pe uşa din faţă, taică-meu bagă capul în hol şi întinde un deget în direcţia mea.

— La mine în birou. Acum!

Eu şi Ella schimbăm priviri circumspecte. Nu trebuie să fii un geniu să-ţi dai seama că vestea despre bătaia cu Richmond a ajuns la tata. La naiba! Speram să apuc să-i spun eu însumi.

— Oare ar trebui să vin cu tine? mă întreabă Ella cu o grimasă.

După un moment, clatin din cap.

— Neah! N-o să fie distractiv. Mergi şi fă-ţi temele sau ceva.

Văzând-o că ezită, o îmbrăţişez tandru.

— Du-te. Vin şi eu în curând.

Aştept pe holul de la intrare până o văd dispărând la etaj, apoi eliberez oftatul de nefericire care mi-a stat blocat în piept toată ziua. La şcoală a fost ca naiba azi şi nu doar pentru că i-am rupt nasul unui coleg de echipă. M-au afectat şuşotelile şi privirile insistente. În mod obişnuit, nu dau doi bani pe ce cred colegii de clasă despre mine, însă azi tensiunea din atmosferă a fost aproape sufocantă.

Toată lumea se întreabă dacă am ucis-o pe Brooke. Majoritatea crede că da. Chiar şi câţiva dintre colegii de

echipă. La dracu'! Uneori mă gândesc că poate şi Ella crede asta. Nu a spus-o, dar azi, la prânz, am surprins-o holbându-se la mine când credea că nu sunt atent. Avea o expresie ciudată. Nici măcar n-o pot descrie. Nu de îndoială absolută, ci mai degrabă de spaimă. Şi un crâmpei de tristeţe.

Mi-am spus că, pur şi simplu, era speriată de tot ce se petrece, dar o parte din mine se întreabă dacă *şi ea* îşi pune întrebări. Dacă se tot uită aşa la mine fiindcă încearcă să-şi dea seama dacă e împreună cu un criminal sau ceva de genul ăsta.

— Reed!

Vocea tăioasă a tatei mă face să mă mişc mai repede. Înaintez pe hol, spre biroul lui, iar moralul îmi scade şi mai mult când îl zăresc pe Grier în spatele biroului impunător. Taică-meu stă pe fotoliul de lângă el.

— Ce s-a întâmplat? întreb brusc.

— Chiar e nevoie să întrebi?

Expresia tatei e întunecată şi ameninţătoare.

— Am primit un telefon de la director mai devreme. Mi-a spus totul despre mica ta criză de furie din vestiar.

Îmi sare muştarul.

— N-a fost o criză de furie. Richmond a mâncat căcat despre mama.

E prima oară când tata nu se înmoaie atunci când o pomenesc pe mama.

— Nu-mi pasă nici dacă îl insulta pe Iisus Hristos însuşi – nu ai voie să te baţi la şcoală, Reed! Mai ales atunci când ai de-a face cu o acuzaţie de crimă de gradul doi!

Simt în stomac, în egală măsură, ruşine şi furie. Faţa tatei e roşie, pumnii îi sunt încleştaţi de o parte şi de alta a corpului, dar pe lângă furia din ochii lui observ şi altceva, chiar mai rău: dezamăgire.

Nu-mi pot aminti când mi-a păsat ultima dată dacă tata e dezamăgit de mine. Dar... acum îmi pasă.

— Ia loc, Reed.

Instrucţiunea vine din partea lui Grier, care-şi ţine pe carnet nelipsitul stilou de aur.

— Trebuie să discutăm câteva lucruri.

Fără tragere de inimă, mă îndrept spre unul dintre fotoliile pluşate şi mă aşez. Tata se cufundă şi el, cu o mişcare rigidă, în celălalt fotoliu.

— Vom discuta imediat despre bătaie, spune Grier. În primul rând, trebuie să-mi spui de ce a fost găsit ADN-ul tău sub unghiile lui Brooke.

Sunt lovit de un val de şoc.

— Poftim?

— Am discutat azi cu procurorul-adjunct şi cu detectivii responsabili cu cercetarea cazului. Aşteptau să fie gata testele ADN înainte să ne mai divulge alte detalii. Dar au ajuns rezultatele şi, crede-mă, au fost nerăbdători să ni le împărtăşească.

Figura lui Grier devine gravă.

— Au fost găsite celule de piele în probele de unghii pe care le-au luat de la Brooke. ADN-ul se potriveşte cu al tău.

— Cum mi-au luat ADN-ul? întreb. Nu le-am dat nicio probă.

— Aveau de la ultimul arest.

Tresar. *Ultimul arest*. Asta sună rău.

— Au voie să facă asta?

— Odată intrat în sistem, rămâi acolo pentru totdeauna.

Grier răsfoieşte nişte foi, în timp ce tata priveşte încruntat.

— Vom discuta despre cum ţi-ai petrecut noaptea, pas cu pas, secundă cu secundă. Nu exclude nimic. Dacă te-ai băşit, vreau să ştiu şi asta. Ce ai făcut după ce ai mers s-o vezi pe Brooke?

— Am venit acasă.

— Imediat după?

— Da.

Trăsăturile lui Grier se înăspresc.

— Eşti sigur de asta?

Ridic o sprânceană.

— Cred... că da.

— Răspuns greşit. Pe filmările camerelor de supraveghere arată că ai ajuns o oră mai târziu.

— Am ajuns unde?

— Aici! se răsteşte el, părând enervat. Casa ta e supravegheată video, Reed, sau cumva ai uitat?

Îi arunc o privire tatei, care dă din cap încruntat.

— Am verificat înregistrările când erai la şcoală, îmi spune el. Camerele te arată ajungând acasă la zece seara.

— La o oră după ce ai plecat din apartamentul de lux al lui O'Halloran, subliniază Grier.

Apelez la creierul meu, încercând să-mi amintesc cum a decurs noaptea aia.

— Am condus puţin prin oraş, spun rar. Încă eram iritat după toată conversaţia cu Brooke. Voiam să mă calmez înainte să...

— Nu, mă întrerupe tata.

— Nu ce?

Sunt al dracului de confuz acum.

— Nu spui chestii dintr-astea, m-ai auzit? Nu poţi să sugerezi, nici măcar între noi, că în noaptea aia te aflai într-o stare care necesita „calmare". Te-ai certat cu Brooke, dar n-a fost mare lucru, spune tata ferm. Erai calm când ai ajuns acolo şi calm când ai plecat.

Sunt copleşit de frustrare.

— Ce contează dacă am condus prin oraş o oră sau trei sau zece? izbucnesc. Înregistrările *lor* mă arată plecând de la apartament la douăzeci de minute după ce am ajuns acolo. Ce contează dacă am ajuns acasă abia o oră mai târziu?

— Vor solicita înregistrările voastre de securitate, îi spune Grier tatălui meu, ca şi când eu n-aş fi spus nimic. E doar o chestiune de timp.

— Din nou, ce contează? insist.

Grier arată cu stiloul către mine.

— Contează, fiindcă ai minţit. Dacă minţi când eşti în boxă, te vor răstigni.

— În boxă? Va trebui să dau declaraţie?

Un vârtej de emoţii îmi creează un nod enorm în stomac. Mi-am tot spus că poliţiştii îl vor găsi pe adevăratul ucigaş pe parcursul cercetării, dar, din câte îmi dau seama, poliţia crede că *eu* sunt ucigaşul.

— Detectivii au observat că ţi-ai atins talia de câteva ori şi că petele de sânge de pe tricou ţi s-au extins pe parcursul interogatoriului.

— Futu-i! murmur.

Mă simt de parcă aş avea o funie înfăşurată în jurul gâtului.

— Cum s-a petrecut asta? insistă Grier.

— Nu ştiu. Poate când conduceam? Sau când m-am întins spre ceva?

— Şi cum ai căpătat rana?

Nu trebuie să fiu avocat ca să-mi dau seama că următoarea mea mărturisire sună nasol.

— Am fost înjunghiat la docuri.

— Şi de ce te aflai acolo?

— Ca să mă bat, mormăi pe sub mustaţă.

— Poţi repeta?

— Ca să mă bat. Mă băteam.

— Te băteai? repetă el.

— Nu există nicio lege împotriva bătăii.

Unul dintre tipii cu care mă bat la docuri e fiul unui procuror-adjunct. El susţine că, dacă toţi suntem de acord să

participăm, nu facem nimic greşit. Să vrei să fii lovit de cineva nu e o faptă ce poate fi pedepsită de lege.

Dar, presupun, poate dovedi că eşti un om violent şi potenţial criminal.

— Şi n-o făceai cumva pe bani? Am declaraţia unui anume Franklin Deutmeyer, cunoscut sub numele de Fat Deuce, care susţine că Easton Royal pariază cu el pe meciuri de fotbal. Vrei să spui că niciodată nu pariază pe bătăile tale?

Grier nu aşteaptă minciuni din partea mea.

— Am discutat cu Justin Markowitz, care spune că se învârt o groază de bani acolo.

Nu pare că ar avea nevoie de un răspuns şi am dreptate, fiindcă Grier îi dă înainte, ca şi cum ar fi gata să ofere pledoaria finală, care m-ar trimite la închisoare.

— Te baţi pentru bani. Te baţi fiindcă te face să te simţi bine. Ai băgat un copil în spital fără niciun motiv...

De data asta îl întrerup.

— Mi-a insultat mama.

— Aşa cum a făcut-o şi băiatul ăla, Richmond, căruia i-ai rupt nasul azi? Şi el ţi-a insultat mama?

— Da, spun ferm.

— Şi Brooke? Ţi-a insultat şi ea mama?

— Ce vrei să spui? se răsteşte tatăl meu.

— Vreau să spun că fiul dumneavoastră are accese de furie, i-o trânteşte Grier. Abia dacă respiri peste mormântul mamei lui...

Tata tresare.

— ...şi-şi pierde controlul.

Grier îşi lasă stiloul pe masă şi îmi aruncă o privire tăioasă.

— Procurorul e extrem de pornit pe cazul ăsta. Nu ştiu de ce. Au în cârcă infracţiuni nesoluţionate, crime comise în mod regulat în lumea traficanţilor de droguri, agenţi de pariuri ca Fat Deuce, care se învârt să ia bani de la puştani, însă le place cazul ăsta şi le place ideea că tu eşti vinovatul. Investigatorii noştri au săpat puţin şi există zvonuri potrivit cărora Dinah O'Halloran ar fi avut o relaţie cu procurorul Pat Marlot.

De data asta, tata e cel care înjură.

— Futu-i mama mă-sii!

Funia se strânge şi mai tare.

— Îi vor interoga pe toţi colegii tăi de clasă. Dacă ai avut probleme cu oricare dintre ei, ar fi bine să mi le spui acum.

— Se presupune că eşti unul dintre cei mai buni avocaţi din stat, spune tata pe un ton iritat.

— Îmi cereţi să fac un miracol! se răsteşte Grier.

— Nu, îi întrerup. Vă cerem să aflaţi adevărul. Pentru că nu mă deranjează să încasez un pumn în falcă, dar mă deranjează să merg la închisoare pentru ceva ce n-am făcut. Cu siguranţă, sunt un nenorocit. Însă nu dau în femei şi, cu siguranţă, nu aş ucide niciodată vreuna.

Tata se apropie de mine şi-mi pune o mână pe umăr.

— Să câştigi cazul ăsta, Grier. Nu-mi pasă ce cazuri mai ai pe mână. Nimic altceva nu contează până când Reed nu scapă de chestia asta.

Altfel, vor exista consecinţe, e de la sine înţeles.

Gura lui Grier se subţiază, dar nu protestează. În schimb, se ridică, îşi strânge toate foile şi spune:

— Mă apuc de treabă.

— Ce ar trebui să facem cât timp continuă investigaţia? întreabă tata, văzându-l pe Grier că se îndreaptă spre uşă.

Rămân înţepenit în scaun, întrebându-mă cum mama dracului a ajuns viaţa mea în punctul ăsta. Îmi privesc mâinile. Am ucis-o? Am visat că am plecat de la apartament? Oare sufăr de pierderi bizare de memorie?

— Adopţi o mutră jovială, te comporţi normal şi te prefaci că nu eşti vinovat.

— *Nu sunt* vinovat, mârâi.

Grier se opreşte pe hol.

— Procurorul are nevoie de mijloace, motive şi oportunităţi să probeze crima. Brooke a fost izbită cu capul de şemineu cu suficient de multă forţă, încât i-a desprins creierul de măduva spinării. Tu eşti mare şi puternic şi-ţi place să împărţi pumni în stânga şi-n dreapta. Au înregistrări cu tine din perioada de aur. Şi au şi motive. Ah, şi Ella Harper?

Mă încordez.

— Ce-i cu ea?

— Stai departe de ea, spune Grier pe un ton calm. E slăbiciunea ta cea mai mare.

Capitolul 8

Ella

Când ajung la şcoală, Reed mă aşteaptă pe scările de la intrare. De data asta, Easton e cel care lipseşte, dar mă bucur că pot fi singură cu Reed, mai ales după seara trecută. Întâlnirea cu Grier şi Callum l-a deprimat şi l-a redus la tăcere, aşa că a fost prima noapte după mult timp când nu a dormit la mine în cameră. Nu l-am rugat să rămână, dar l-am obligat să vorbească.

Din puţinul pe care mi l-a spus, am dedus că avocatul e îngrijorat de bătăile lui Reed şi de faptul că nu are o explicaţie pentru ora scursă între plecarea de la apartament şi revenirea la conacul Royal.

Partea asta n-o prea înţeleg. Şi ce dacă n-a venit imediat acasă? Nu înseamnă că făcea ceva suspect, mai ales din moment ce poliţiştii ştiu că a plecat de la apartament la douăzeci de minute după ce ajunsese acolo.

Totuşi, dacă asta îi sâcâie atât de mult pe Callum şi pe Grier, înseamnă că trebuie să fie ceva important. Aşa că e primul lucru pe care-l aduc în discuţie după ce-l sărut pe Reed.

— Tot nu pot să înţeleg de ce e importantă ora aia în care te-ai plimbat cu maşina prin oraş.

Privirea i se întunecă, ceea ce, în combinaţie cu cămaşa lui albastră descheiată, îi dă un aer de băiat rău. N-am fost atrasă de băieţii răi înainte să-l cunosc pe Reed, însă pe el îl găsesc irezistibil.

— Nu are importanţă, mormăie el.

— Atunci de ce e avocatul atât de îngrijorat în privinţa asta?

Reed ridică din umeri.

— Nu ştiu. Dar nu vreau ca *tu* să-ţi faci griji pentru asta, bine?

— Nu pot să nu-mi fac.

Ezit, nedorindu-mi să readuc în discuţie ideea asta, fiindcă ştiu că-l înfurie, dar nu mă pot abţine.

— Încă mai avem timp să fugim, insist, apoi mă uit în jur ca să mă asigur că nu ne dă nimeni târcoale.

Cobor vocea până aproape de şoaptă.

— Nu vreau să stau aici şi să aştept să fii închis.

Din ochii lui piere strălucirea aceea tăioasă.

— Iubito. N-o să se întâmple asta.

— De unde ştii?

Mă cuprinde un sentiment de neputinţă.

— Am pierdut-o deja pe cealaltă persoană care însemna ceva pentru mine. Nu vreau să te pierd şi pe tine.

Oftând, Reed mă ia în braţe şi mă sărută pe frunte.

— N-ai să mă pierzi.

Gura lui coboară, căutând-o pe a mea, apoi îşi vâră limba printre buzele mele, iar eu simt că rămân fără aer şi că mi se înmoaie genunchii. Mă prind de bicepsul lui ca să nu cad.

— Eşti cea mai puternică persoană pe care o cunosc, îmi şopteşte cu buzele peste ale mele. Aşa că fii puternică de dragul meu, bine? Nu fugim. Rămânem şi luptăm.

Înainte să apuc să-i răspund, îmi atrage atenţia motorul unei maşini. Mă întorc şi văd o maşină de poliţie parcând pe aleea imensă din faţa clădirii principale.

Atât eu, cât şi Reed încremenim.

— Au venit aici pentru tine? îl întreb îngrijorată.

Îşi reia expresia întunecată, cu ochii săi albaştri fixaţi pe maşina de poliţie.

— Nu ştiu.

Se întunecă şi mai tare atunci când, de pe locul şoferului, coboară un bărbat îndesat, cu chelie.

— Rahat!

— Îl ştii?

Reed dă din cap.

— Detectivul Cousins. E unul dintre poliţiştii care m-au interogat.

Oh, Dumnezeule! Nu poate fi de bine.

După cum era de aşteptat, detectivul Cousins se îndreaptă spre noi când ne zăreşte stând pe scări.

— Domnule Royal, spune cu răceală.

— Domnule detectiv, răspunde Reed, pe un ton la fel de rece.

Urmează un moment tensionat de tăcere înainte ca detectivul să-şi mute privirea către mine.

— Ella O'Halloran, presupun?

— Harper! mă răstesc.

Îşi dă ochii peste cap la propriu, gest pe care-l găsesc total nepoliticos.

— Ei bine, domnişoară *Harper*. De fapt, chiar eşti prima persoană pe lista mea în această dimineaţă.

Îl privesc încruntată.

— Pe lista cu ce?

— Cu martori.

Cousins îmi zâmbeşte plin de el.

— Directorul şcolii îmi acordă permisiunea să ţin interogatoriile în biroul dânsului în dimineaţa aceasta. Dacă aţi dori să mă urmaţi, vă rog...

Rămân nemişcată. Callum deja m-a avertizat că s-ar putea întâmpla ceva de genul ăsta, aşa că sunt pregătită.

— Îmi pare rău, dar asta n-o să se întâmple. La orice interogatoriu trebuie să fie prezent tutorele meu.

Îi zâmbesc şi eu, tot plină de mine.

— Şi avocatul meu, adaug.

Detectivul îşi mijeşte ochii.

— Înţeleg. Deci aşa vreţi să jucăm.

Dă scurt din cap.

— În acest caz, presupun că va trebui să-l contactez pe tutorele dumneavoastră, spune el.

Apoi trece pe lângă noi, făcându-se nevăzut pe uşile de la intrare.

Odată plecat, masca mea plină de siguranţă dispare şi mă uit instantaneu spre Reed.

— Ia interogatorii azi? *Cui?*

— Nu ştiu, spune el sumbru.

— Oh, Doamne Dumnezeule, Reed, asta nu-i de bine! Asta nu-i de bine deloc.

— Va fi în regulă.

Însă din tonul lui lipseşte siguranţa obişnuită.

— Haide. Ar trebui să mergem la ore. Dă-mi mesaj dacă ai probleme azi, bine?

— De ce aş avea probleme? îl întreb cu circumspecţie.

Răspunsul său e enigmatic.

— Localnicii sunt agitaţi.

Această conversaţie şi apariţia din senin a detectivului Cousins nu m-au ajutat deloc să-mi calmez temerile şi cred că Reed ştie asta, însă zâmbeşte şi mă conduce la oră ca şi cum totul ar fi în regulă. După ce-mi dă pe fugă un sărut, o ia în cealaltă direcţie. Nu pot scăpa de îngrijorarea care m-a cuprins. Mă apasă ca o pătură greoaie şi, când intru la ora de chimie şi să mă aşez pe locul meu obişnuit, lângă Easton, disperarea mi se citeşte pe faţă.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Easton de îndată.

Mă aplec să-i şoptesc la ureche.

— A venit poliţia să interogheze lumea cu privire la Reed.

Easton nu pare mişcat de vestea asta.

— Nimeni de aici nu ştia despre Reed şi Brooke, îmi şopteşte el. Interogatoriile nu vor dovedi nimic.

Arunc o privire de jur împrejur, să mă asigur că nimeni nu trage cu urechea.

— Dar toţi de la şcoală ştiu despre bătăile lui.

Mi se năzare un alt gând.

— Iar Savannah ştie de faza cu Dinah.

Se încruntă.

— Asta nu are de-a face cu Brooke.

— Nu, dar poate vor reuşi s-o întoarcă aşa cum vor ei.

Îmi frâng mâinile, cuprinsă de teamă, chiar mai mult decât înainte.

— Dacă află că-l şantajau pe fratele lui Reed, s-ar putea să vină cu vreo teorie dementă cum că Reed a mers la apartament s-o caute pe *Dinah* şi că, în locul ei, a ucis-o pe Brooke.

E un gând ridicol, dar sună suficient de plauzibil, încât Easton să se îngrijoreze.

— Rahat!

— Crezi că Savannah le-ar spune ceva?

El dă uşor din cap.

— Nu... cred?

Nu e un răspuns suficient de bun. Nici pe departe.

— Avem engleză cu ea ora următoare. O să vorbesc cu ea.

— Şi ce? Ai s-o ameninţi că-i rupi picioarele dacă dă ceva pe goarnă?

Zâmbeşte forţat şi vlăguit.

— Nu, dar o să mă asigur că ştie cât e de important să nu pomenească de faza cu Gideon şi Dinah.

— Îi urăşte pe Royali, spune el pe un ton epuizat. Nu cred c-o poţi convinge să-şi ţină gura închisă.

— Poate că nu, dar tot am de gând să încerc.

*

După ora de chimie, mă grăbesc spre etajul al doilea ca s-o interceptez pe Savannah Montgomery înainte să ajungă în clasa unde se ţine ora de engleză.

Fosta iubită a lui Gideon e cea mai ciudată persoană pe care am cunoscut-o. Ea e cea care mi-a făcut turul şcolii private Astor Park când am venit şi, chiar dacă a fost destul de răutăcioasă în ziua aceea, mi-a oferit totuşi câteva sfaturi nesolicitate despre cum să supravieţuiesc în şcoala asta. Şi, chiar dacă a fost distantă şi nu a vorbit prea mult cu mine la ore, tot şi-a făcut timp să mă avertizeze cu privire la Daniel Delacorte. Apoi ne-a ajutat pe mine şi pe Val să ne răzbunăm pe dubiosul ăla.

Deci aş putea presupune că am un aliat?

Sinceră să fiu, nu prea ştiu. E dificil de descifrat într-o zi bună şi imposibil de citit în orice altă zi.

Astăzi nu reuşesc să-mi dau seama în ce ape se scaldă. Se încruntă atunci când mă vede zăbovind lângă uşa de la intrare, dar îmi aruncă totuşi un „Hei” pe o voce lipsită de ostilitate.

— Putem vorbi un minut? o întreb încet.

Ochii îi licăresc bănuitor.

— De ce?

Mă voi înarma cu răbdare.

— Pentru că trebuie să vorbim.

— Începe ora.

— Domnul Winston întârzie câte zece minute în fiecare zi, ştii bine. Avem timp.

O implor din privire.

— Te rog!

După o clipă, dă din cap.

— În regulă. Dar să nu dureze mult.

Mergem în tăcere pe hol, spre un rând de dulapuri. Când rămânem singure, nu mai irosesc timpul.

— Poliţiştii au venit astăzi pentru a-i interoga pe unii dintre colegii şi prietenii lui Reed.

Nu pare deloc surprinsă.

— Mda, ştiu. Deja am fost chemată în biroul lui Beringer. Voi discuta cu ei la prânz.

Îşi dă ochii peste cap.

— Voiau să mă ia din timpul orei, iar eu eram ceva de genul: hai, daţi-vă naibii. Nu am de gând să pic doar pentru că vreunul dintre fraţii Royal a ucis-o pe iubita lui taică-său.

Tresar, ca şi cum mi-ar fi dat o palmă.

— Reed nu a ucis pe nimeni, spun printre dinţii încleştaţi.

Savannah ridică din umeri.

— Nu-mi pasă dacă a făcut-o sau nu. Nu mi-a plăcut niciodată de Brooke.

Ridic din sprânceană. Savannah a cunoscut-o pe Brooke? Preţ de o secundă, sunt confuză, apoi îmi dau seama că Savannah a *cunoscut-o*. S-a referit la Brooke în ziua în care mi-a făcut turul şcolii, spunând despre ea că face figuraţie şi, în plus, a fost împreună cu Gideon timp de un an de zile, deci probabil c-a dat nas în nas cu Brooke la ei acasă de o grămadă de ori.

— Femeia aceea era o mizerabilă, adaugă ea. O materialistă cu M mare.

— Oricum ar fi fost, Reed nu a ucis-o.

Îşi arcuieşte o sprânceană perfect pensată.

— Asta e ceea ce vrei să le spun poliţiştilor?

Îmi înghit în sec frustrarea.

— Poţi să le spui ce doreşti, fiindcă nu el a făcut-o. Voiam să discut cu tine despre cealaltă chestie.

— Care e cealaltă chestie?

Arunc o privire către coridorul principal. E gol.

— Despre Gideon şi Dinah.

După spusele lui Reed, Dinah a reuşit să intre pe telefonul lui Gid şi a furat poze nud pe care şi le trimiteau el şi Savannah. Asta înseamnă că-l poate acuza de corupere de minore, deoarece Savannah avea doar cincisprezece ani la vremea aceea, iar Gideon avea optsprezece.

La auzul numelui lui Gideon, expresia lui Savannah se transformă în răutate pură.

— Te referi la povestea aia cu iubitul meu care i-a tras-o unei târfe bătrâne? se răsteşte ea.

— Mda, iar târfa aia bătrână îl şantajează cu poze pe care *tu* i le-ai trimis lui Gideon! mă răstesc înapoi la ea.

De data aceasta, ea e cea care tresare.

— Vrei să spui că e vina *mea* că Gid a intrat în buclucul ăsta? Pentru că nu e! *El* e cel care m-a înşelat. *El* s-a încurcat cu femeia aceea oribilă şi e vina *lui* că ea a devenit obsedată de el și i-a furat telefonul. Eu n-am făcut altceva decât să-i trimit poze iubitului meu, Ella!

Îmi dau seama că pierd controlul asupra discuţiei, aşa că încerc să vorbesc calm, neamenințător.

— Nu te învinuiesc pe tine deloc, îi zic. Dar eşti implicată în povestea asta, vrei-nu vrei. Gideon ar putea intra într-o grămadă de probleme dacă poliția ar afla despre Dinah şi despre poze.

Savannah nu-mi răspunde.

— Știu că-l urăşti, dar mai știu că nu vrei să-l vezi la închisoare. Iar, dacă le vei spune detectivilor povestea asta, îi vei determina s-o folosească împotriva lui Reed.

Mă uit urât la ea şi continui:

— Iar Reed e nevinovat.

Sau cel puţin aşa cred.

Rămâne tăcută ceva timp. Câteva secunde atât de lungi, încât nu cred c-am reuşit să o conving. Dar apoi inspiră adânc şi dă din cap.

— În regulă. Am să-mi ţin gura.

Mă simt uşurată, dar Savannah nici măcar nu-mi oferă ocazia să-i mulţumesc. Pur şi simplu se îndepărtează, fără să mai spună nimic.

Capitolul 9

Ella

Nu mă mai întâlnesc cu Savannah tot restul zilei. În mod obişnuit, nu m-aş gândi prea mult la asta, din moment ce nu avem ore comune după-masă, însă acum mă cuprinde paranoia. Trebuia să discute cu detectivul la prânz. Speram că mă va căuta după, să-mi povestească despre interogatoriu, dar nu a făcut-o şi nici măcar n-am mai zărit-o pe holuri în partea a doua a zilei.

Totuşi, la prânz, Val mi-a mărturisit că detectivii i-au lăsat în dimineaţa asta părinţilor ei un mesaj, prin care le cereau permisiunea s-o interogheze. Presupun că mătuşa şi unchiul ei gândesc precum Callum, fiindcă au insistat să fie prezenţi la interogatoriile lui Val şi Jordan.

Mda, Jordan. Aparent, şi ea se află pe lista lui Cousins. Ceea ce e foarte, foarte deranjant, deoarece ştiu că Jordan va avea doar lucruri oribile de spus despre Reed.

Nu ştiu sigur cu cine au vorbit azi poliţiştii, în afară de Savannah. Sunt îngrozită de propriul meu interogatoriu, dar sper că Callum va putea să-l amâne cât mai mult posibil. Poate până atunci detectivii ăştia îşi fac treaba nenorocită şi-l găsesc pe adevăratul ucigaş.

Dacă există un adevărat ucigaş...

Un ţipăt mut mi se naşte în gât, făcându-mă să mă opresc în mijlocul parcării. Detest gândurile astea care-mi tot dau târcoale. Detest faptul că încă am îndoieli cu privire la Reed. El insistă că n-a ucis-o pe Brooke. Jură că n-a făcut-o.

Deci de ce nu-l pot crede sută la sută?

— Parcarea e pentru maşini, nu pentru oameni, surioară.

Mă întorc şi-l găsesc pe Easton zâmbind cu subînţeles. Mă înghionteşte să mă mişc din loc, adăugând:

— Biata Lauren se căzneşte de vreo două minute să iasă de-acolo.

Privirea îmi alunecă pe BMW-ul roşu cu motorul pornit. Lauren Donovan îmi face semn cu mâna, cu o mutră prin care parcă s-ar scuza puţin, ca şi cum ea ar fi cea care mă deranjează pe mine, şi nu invers.

Îi fac un semn de scuze prietenei gemenilor şi mă feresc iute din calea ei.

— Mă gândeam la altceva, îi spun lui Easton.

— Încă eşti îngrijorată cu privire la interogatorii?

— Mda. Dar am vorbit cu Savannah şi mi-a promis că nu va spune nimic despre faza cu Gideon.

— Mda.

— Ella, se aude vocea lui Reed din spatele nostru. Vii cu mine cu maşina acasă?

Mă întorc şi-l văd mergând la pas în parcare, alături de Sebastian. Mă cuprinde iarăşi un val de paranoia.

— Ce s-a întâmplat? Nu ai antrenament?

Scutură din cap.

— East are, dar eu am fost învoit. Tocmai mi-a trimis tata mesaj şi mi-a spus să vin direct acasă.

Simt un fior de panică pe şira spinării.

— De ce? Ce se petrece?

— Nu ştiu.

Reed pare nervos.

— N-a spus decât că e ceva important. Şi că deja a rezolvat el cu antrenorul.

Chipul îi e împietrit, ceea ce înseamnă că e îngrijorat, încep să învăţ că Reed devine ostil atunci când se simte încolţit, iar această poveste plină de poliţişti, anchetatori şi închisoare i se pare probabil cel mai solitar şi mai apăsător loc din lume.

— Vrea să vin şi eu? întreb cu precauţie.

— Nu. Eu vreau să vii.

Reed îi aruncă o privire fratelui său mai mic.

— Seb, e în regulă dacă aduci tu maşina Ellei înapoi acasă?

Sebastian dă din cap.

— Sigur, nicio problemă.

Îi dau cheile, apoi îl privesc îndreptându-se spre decapotabila mea, în timp ce Easton pleacă în pas alergător spre antrenamentul de fotbal. Eu şi Reed urcăm în Range Roverul lui, dar nu sunt sigură de ce mi-a cerut să vin cu el, fiindcă nu-mi adresează nici măcar un cuvânt în primele cinci minute de drum.

Mă holbez pe geam, rozându-mi unghia degetului mare. Îmi vine greu să-i fac faţă lui Reed cel tăcut. Îmi aminteşte prea mult de perioada de început, când m-am mutat cu

Royalii. Reed îmi arunca doar priviri glaciale şi replici tăioase, or eu nu eram obişnuită cu aşa ceva. Mama era puţin cam – bine, *foarte* – iresponsabilă, însă mereu era veselă şi niciodată nu-şi reprima emoţiile. Eu eram cea care făcea asta.

— Spune-o! se răsteşte brusc Reed.

Sunt şocată.

— Ce să spun?

— Oricare ar fi chestia care te macină. Practic îţi aud gândurile, iar dacă îţi mai muşti mult degetul, o să-ţi cadă.

Cu amărăciune, privesc în jos la urmele de dinţi de pe marginea degetului meu mare. Frecând locul înroşit, spun:

— Nu credeam că ai observat.

Îmi răspunde pe o voce joasă, răguşită.

— Observ tot ceea ce te priveşte, iubito.

— Îmi fac griji. Continui să-mi spun să nu-mi fac, dar e din ce în ce mai rău, recunosc. La şcoală e simplu de remarcat cine-i duşmanul. E simplu să-i împărţi pe oameni în categorii: utili şi inutili, de partea ta sau împotriva ta. Dar toată povestea asta pare pur şi simplu copleşitoare.

Înfricoşătoare, gândesc, dar asta e ceva ce păstrez doar pentru mine. Nu e cazul ca Reed să-mi afle temerile. Le-ar lua pe umerii săi şi ar încerca să le ducă, împreună cu tot cu bagajul care atârnă atât de greu asupra lui.

— Se va rezolva totul, spune el, mâinile sale pricepute ghidând SUV-ul de-a lungul aleii pavate care duce către reşedinţa Royal. Fiindcă nu eu am comis-o.

— Atunci cine?

— Poate că tatăl copilului? Brooke probabil a încercat să împuşte mai mulţi iepuri în acea noapte. N-am fost eu singurul fraier care... se opreşte brusc.

Mă bucur c-o face, fiindcă nu-mi place să mă gândesc la Reed făcând sex cu oricine altcineva, chiar dacă asta se întâmpla înaintea mea. Doamne, ar fi fost atât de frumos dacă era şi el virgin!

— Ar trebui să fii virgin, îl informez.

Râde surprins.

— De-asta eşti aşa de ofticată?

— Nu, dar gândeşte-te cât de multe probleme ai rezolva aşa. N-ar exista faza asta cu Brooke. Fetelor de la şcoală nu le-ar curge balele după tine.

— Dacă aş fi virgin, toate fetele alea de la şcoală ar încerca să mi-o tragă, ca să poată spune că sunt primele care au urcat pe Muntele Reed.

Rânjeşte, în timp ce opreşte maşina lângă casă.

Royalii au o parcare imensă în curte, cu un pavaj special de cărămizi dispuse în formă de spirală, care duce la un garaj în care stau toate vehiculele. Doar că nimănui nu-i place să folosească garajul. De obicei, în curte e plin de Rovere negre, alături de camioneta vişinie a lui Easton.

— Fetele nu sunt aşa, îi spun în timp ce ies din SUV şi mă întind să-mi iau rucsacul. Nu ar concura să te dezvirgineze pe tine.

Mâna lui Reed ajunge acolo prima. Îmi smulge rucsacul din mână cu un rânjet.

— Ba exact aşa sunt fetele. De ce crezi că Jordan e tot timpul pe urmele tale? Fiindcă tu reprezinţi concurenţa, iubito. Nu contează ce ai acolo jos, majoritatea oamenilor sunt al naibii de competitivi. Iar puştanii de la Astor? Sunt cei mai răi din câţi ai văzut. Dacă eram virgin, ar fi existat o competiţie în plus pe care cineva s-o câştige.

— Dacă zici tu.

Ocoleşte maşina prin faţă şi mă cuprinde pe după umeri. Se-nclină cu gura la urechea mea şi-mi şopteşte:

— Putem să ne jucăm, prefăcându-ne că eu sunt virginul, iar tu eşti cea experimentată, după ce te deflorez.

Îi trag un ghiont, fiindcă îl merită, dar asta nu-l face decât să râdă şi mai tare. Şi, chiar dacă face mişto de mine, mă bucur, fiindcă-l prefer pe Reed cel vesel în locul lui Reed cel furios şi tăcut.

— Mă bucur că te distrezi, spune calm când intrăm în bucătărie.

Când îl zăresc pe Steve stând la tejghea, tresar surprinsă. Ştiu că e ciudat, dar tot uit de el. La nesfârşit. E ca şi cum creierul meu nu poate gestiona decât o criză, iar posibilitatea ca Reed să meargă la închisoare e singurul lucru la care mă pot concentra. De fiecare dată când îl văd pe Steve mă loveşte din nou vestea că e în viaţă.

Nu-mi scapă felul în care îşi mijeşte ochii albaştri atunci când observă braţul lui Reed pe după umerii mei. Expresia lui Steve transmite o vagă dezaprobare parentală, ceva ce nu am

experimentat până acum. Mama trata lucrurile astea cu lejeritate.

Mă desprind de Reed, pretextând că vreau să merg la frigider.

— Vrei ceva? îl întreb.

Reed îmi zâmbeşte amuzat.

— Sigur, ce-mi oferi?

Nesimţitul. Ştie exact de ce l-am lăsat singur în uşa bucătăriei, iar acum face mişto de mine din cauza asta. Mă căznesc să nu-i arăt degetul mijlociu şi iau o caserolă de iaurt.

Callum pocneşte din degete pentru a ne capta atenţia.

— Ia o linguriţă şi vă aştept în birou.

— Vă aşteptăm, îl corectează Steve.

Callum ne face semn cu mâna în timp ce se îndepărtează.

— Termină cu aluziile! îi şoptesc lui Reed, luând o linguriţă din sertar.

— De ce? Tata ştie despre noi.

— Dar Steve nu ştie, subliniez. E dubios, bine? Haide să ne prefacem pur şi simplu că suntem...

Reed ridică din sprânceană.

— Prieteni, continui, fiindcă orice altă variantă e prea ciudată.

— Să ne prefacem? Chiar credeam că *suntem* prieteni. Sunt profund rănit.

Îşi trage teatral o palmă peste piept.

— Acum nu eşti, dar putem schimba asta.

Îi fac un semn ameninţător cu linguriţa.

— Nu mă tem să te agresez fizic, amice.

— Abia aştept.

Mâna îi cade pe şoldul meu şi mă trage mai aproape.

— De ce nu atentezi la fizicul meu chiar acum?

Mă ling pe buze, iar privirea i se fixează pe gura mea.

— Reed! Ella! strigă Callum. În birou. Acum!

Mă smucesc brusc.

— Să mergem.

Jur că-l pot auzi spunând *nenorocitul* pe sub mustaţă.

În cabinet, îl găsim pe Steve rezemat de birou, în timp ce Callum se plimbă dintr-o parte în alta a încăperii. Orice urmă de amuzament dispare când îl zărim pe Halston Grier stând într-unul dintre fotoliile din piele din faţa biroului.

— Domnule Grier, spune Reed încordat.

Grier se ridică în picioare.

— Reed. Ce mai faci, fiule?

Reed se întinde să-i strângă mâna avocatului.

— Să plec? întreb, simţindu-mă ciudat.

— Nu. Te priveşte şi pe tine, Ella, răspunde Callum.

Reed vine lângă mine imediat şi-şi pune protector o mână pe spatele meu. Observ că, pentru prima oară, cravata lui Callum stă strâmb, iar părul îi e ciufulit, ca şi cum şi-ar fi trecut mâna prin el de sute de ori. Îmi fuge privirea către Steve, care poartă blugi şi o cămaşă albă şi lejeră. Nu pare deloc îngrijorat.

Nu ştiu ce semnale emoţionale să iau în serios. Privirea mi se plimbă de la Callum cel tulburat la Steve cel calm. Oare asta are de-a face cu mine, și nu cu acuzațiile de omor?

— Ar trebui să iei un loc.

Asta vine din partea lui Grier. Scutur din cap.

— Nu. Prefer să rămân în picioare.

Pare periculos să iau loc pe scaun. Dacă mă aşez, îmi ia mai mult să mă ridic şi să fug decât dacă sunt în picioare.

— Tată? intervine Reed.

Callum oftează, iar de data asta îşi freacă podul palmei de obraz.

— Judecătorul Delacorte a venit astăzi la mine cu o ofertă interesantă.

Face o pauză.

— E referitoare la ADN-ul pe care l-au găsit sub unghiile lui Brooke.

Reed se încruntă.

— Ce-i cu el?

— Delacorte e dispus să facă proba asta dispărută.

Rămân cu gura căscată. Tatăl lui Daniel e *judecător*. Şi e dispus să „facă dispărută" o probă? Ăsta e cel mai corupt lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Cu ce preţ? întreb.

Callum se întoarce către mine.

— Daniel s-ar putea întoarce la Astor Park. Tu ți-ai retrage toate acuzațiile şi ai recunoaşte că ai luat droguri pentru că aşa ai vrut tu.

Îi aruncă o privire fiului său.

— Când tu şi fraţii tăi aţi găsit-o, Ella a inventat o poveste ca să nu vă devină şi mai antipatică decât până atunci. Ăsta e preţul.

Fiecare celulă din trupul meu se revoltă la auzul scenariului propus de Callum.

Reed erupe ca un vulcan.

— Nenorocitul ăla! În niciun caz!

— Dacă o fac, spun eu luând o gură de aer, vor renunţa la acuzaţiile împotriva lui Reed? Se va încheia cazul?

Întrebările acestea i le adresez avocatului.

— Nu faci asta, stăruie Reed, prinzându-mă de braţ.

Mă smucesc din strânsoarea lui şi mă apropii de avocat.

— Dacă fac asta, repet printre dinţii încleştaţi, Reed scapă?

În spatele meu, Reed urlă la tatăl său pentru că a propus chestia asta. Callum încearcă să-l calmeze, explicându-i că el nu recomandă această variantă.

Dar, în mod evident, îşi doreşte ca eu să accept. Altminteri, n-ar mai fi pomenit-o. Mă doare puţin, însă înţeleg. Callum încearcă să-şi salveze fiul de la o viaţă întreagă petrecută în închisoare.

Între timp, Steve nu spune nimic. Pur şi simplu, stă şi ascultă. Însă mie nu-mi pasă de niciunul dintre ceilalţi bărbaţi din biroul ăsta. Avocatul e singurul care poate da răspunsul de care am nevoie.

Grier îşi împreunează în poală mâinile cu unghii impecabil îngrijite, cu o privire senină pe chip şi netulburat de tot haosul

din încăpere. Nu sunt sigură ce vede el când mă priveşte. O fată fragilă? O fată proastă? O fată fraieră? Poate o fată care-şi iubeşte prietenul atât de mult, încât ar fi dispusă să înghită şi săbii pentru el?

Asta... asta chiar n-ar însemna mare scofală. Câteva luni în care să-l am pe Daniel Delacorte în viaţa mea, câţiva puşti oribili în plus care să şuşotească pe la spatele meu, o reputaţie de consumatoare de droguri? Toate astea, în schimbul libertăţii lui Reed?

Merită.

— N-are cum să strice, recunoaşte Grier, într-un final.

Iar Reed îşi iese iarăşi din minţi.

Capitolul 10

Reed

— În niciun caz!

La auzul cuvintelor avocatului, plec de îndată de lângă tata şi mă duc spre Ella, postându-mă între ea şi şarpele ăsta, înainte să apuce să ne facă şi mai mult rău.

— Asta nu se va întâmpla în niciun caz. Niciodată.

Ella se smuceşte din strânsoarea mea.

— Cum rămâne cu proba video?

— Toate pot dispărea, îi răspunde Grier. Se pare că Delacorte se pricepe de minune să facă probele să dispară.

— Nu-mi vine să cred că tuturor vi se pare o idee bună. Daniel ar trebui să stea la o sută cincizeci de kilometri de Ella, spun înflăcărat. Chestia asta e de căcat.

— Ai grijă la limbaj! mă dojeneşte tata, ca şi cum i-ar fi păsat vreodată cum vorbesc.

— Este? îmi răspunde Ella. Dar cum ţi s-ar părea să mergi la închisoare pentru douăzeci şi cinci de ani? Dacă trebuie să-mi calc pe demnitate ca să rămâi tu liber, mie nu mi se pare tocmai de căcat.

Nimeni n-o ceartă pe Ella pentru limbajul *ei*, ceea ce mă enervează şi mai tare.

Mă întorc spre tata, deoarece el e cel care trebuie convins. Ella nu poate încheia înţelegerea asta de capul ei. Doar tata şi avocatul ăsta de doi bani pot.

— Ăsta e cel mai înjositor lucru din lume. Nenorocitul ăla e un psihopat, iar tu vrei să-l aduci înapoi? Şi mai rău, vrei s-o supui pe Ella unei continue hărţuiri?

Tata mă priveşte urât.

— Încerc să fac în aşa fel încât să nu intri la închisoare. Nu e o idee strălucită, dar e una pe care meritaţi amândoi s-o auziţi. Vreţi să vă tratez ca pe nişte adulţi? În cazul ăsta, trebuie să luaţi decizii ca nişte adulţi! se răsteşte el.

Ella mă prinde de încheietură.

— Reed, te rog!

— Ce mă rogi? Ai idee cum va fi la şcoală dacă spui că ai minţit cu privire la Daniel? N-ai să poţi merge singură pe holuri. Unul dintre noi va trebui să stea cu tine în permanenţă. Jordan te-ar distruge.

— Ai impresia că-mi pasă de asta? Nu mai sunt decât câteva luni.

— Şi anul viitor? Nu voi fi aici să te protejez, îi reamintesc.

Îl văd pe Steve la birou, îngustându-şi ochii.

— Apreciez atitudinea, Reed, însă Ella nu are nevoie de protecţia ta. Are un tată care s-o protejeze.

Îşi strânge buzele.

— De fapt, cred că a venit momentul să-mi iau fiica acasă.

Îmi îngheaţă sângele în vene. Ella mă strânge şi mai tare de mână.

Steve se ridică de la birou.

— Callum, apreciez că ai avut grijă de ea cât am fost plecat, însă tatăl Ellei sunt eu. Tu eşti suficient de ocupat cu propriii copii în momentul de faţă – Ella şi cu mine n-ar trebui să fim aici.

Ba pe dracu'. Ella nu pleacă de lângă mine şi nici din casa asta.

— Tată! spun ameninţător.

— Steve, apartamentul tău nu a fost încă eliberat, îi reaminteşte Callum. Şi nu pare că va fi eliberat în curând.

Îl priveşte pe avocat, aşteptând o confirmare.

Grier aprobă din cap.

— Cei de la biroul şerifului mi-au spus că vor mai strânge probe cel puţin încă vreo două săptămâni.

— E în regulă. Eu şi Dinah am luat apartamentul de lux de la Hallow Oaks.

Steve bagă mâna în buzunar şi scoate o cartelă de acces din plastic.

— Am adăugat numele tău pe rezervare, Ella. Poftim, asta e cheia ta.

Dar ea nu se mişcă s-o ia.

— Nu. Nu dorm în aceeaşi casă cu Dinah. Fără supărare, adaugă ea imediat.

— Ella face parte din familia Royal, spun cu răceală.

Privirea lui Steve alunecă spre mâna Ellei care stă încleştată peste încheietura mea.

— Să sperăm totuşi că nu, murmură el amuzat.

— Fii rezonabil, Steve, spune tata. Haide să te instalezi mai întâi. Trebuie să ne ocupăm de câteva chestiuni care ţin de legalitate. Situaţia asta e nouă pentru toată lumea.

— Ella are şaptesprezece ani, ceea ce înseamnă că încă se află sub tutela părinţilor, nu-i aşa, Halston?

Avocatul ridică încet capul.

— Aşa este.

Se saltă şi-şi scutură pantalonii.

— Se pare că aveţi cu toţii de discutat chestiuni private. Vă voi lăsa, aşadar, s-o faceţi liniştiţi.

Se opreşte la jumătatea drumului spre uşă şi se încruntă către mine.

— Presupun că nu trebuie să-ţi spun să nu vii la înmormântare duminica asta.

Mă încrunt și eu.

— Ce înmormântare?

— A lui Brooke, spune tata pe un ton ferm. Şi nu, nici Reed nu va participa.

— În regulă.

Nu mă pot abţine să nu-i răspund cu un sarcasm tăios.

— Şi cum rămâne cu ce-aţi spus chiar dumneavoastră – să părem o familie unită?

Răspunsul lui Grier este la fel de tăios.

— Puteţi fi uniţi oriunde, mai puţin la casa funerară. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, Reed, nu te mai băga în belele! Fără bătăi la şcoală, fără căcaturi, în regulă?

Ochii săi se opresc asupra Ellei, ca un avertisment nerostit.

Cea mai mare slăbiciune a mea? În niciun caz. Ella mă face mai puternic, însă Grier vede în ea doar dovada mobilului meu pentru crimă.

Scutură din cap şi se întoarce către tata, adăugând:

— Să mă anunţaţi dacă doriţi să planific o nouă întâlnire cu Delacorte.

— Nu va avea loc nicio întâlnire! mă răstesc la ei.

Tata îl bate uşor pe avocat pe spate.

— Te sun eu.

Simt că iau foc de nervi. E ca şi cum nici nu m-aş afla aici. Şi, din moment ce nimeni nu mă ascultă, nu are niciun sens *să mă aflu* aici.

— Haide, să mergem, îi spun Ellei.

O scot din birou fără să aştept să-şi dea acordul, ea sau oricine altcineva.

Un minut mai târziu, ajungem la etaj, unde deschid larg uşa camerei ei şi o împing înăuntru.

— Asta e o prostie! izbucneşte ea. Nu mă mut în niciun hotel cu Steve şi femeia aceea oribilă.

— Nu, aprob eu, privind-o cum se urcă pe pat.

Fusta uniformei i se ridică şi reuşesc să trag cu ochiul la fundul ei înainte să se aşeze şi să-şi tragă picioarele sub bărbie.

— Şi tu eşti la fel de prost, bombăne ea. Cred c-ar trebui să acceptăm propunerea lui Delacorte.

— Nu, îi spun din nou.

— Reed.

— Ella.

— Ţi-ai păstra libertatea!

— Nu, aş rămâne la mâna nenorocitului ăluia pentru tot restul vieţii mele. Ia-ţi gândul, iubito. Serios. Scoate-ţi ideea asta din cap.

— În regulă, să spunem că nu accepţi propunerea...

— N-o accept.

— În cazul ăsta, ce facem?

Îmi dau jos cămaşa albă şi mă descalţ. Îmbrăcat doar în pantaloni şi maiou, mă aşez lângă Ella pe pat şi o cuprind în braţe. Ea se ghemuieşte lângă mine, însă numai pentru o clipă. După care se ridică din nou, încruntându-se la mine.

Expir enervat.

— Noi nu avem ce să facem, Ella. E treaba lui Grier să se ocupe de tot.

— Ei bine, se pare că el nu face o treabă prea bună, din moment ce-ţi recomandă să cazi la înţelegere cu judecători dubioşi!

Obrajii i se înroşesc de mânie.

— Să facem o listă.

— O listă cu ce? o întreb, fără să am habar despre ce vorbeşte.

— Cu toţi oamenii care ar fi putut s-o ucidă pe Brooke.

Se dă jos din pat şi se îndreaptă iute spre birou, de unde îşi ia laptopul.

— De cine altcineva mai era apropiată, în afară de Dinah?

— De nimeni, din câte ştiu eu, recunosc.

Ella se aşază pe marginea patului, în timp ce-şi deschide laptopul.

— Ăsta nu e un răspuns acceptabil.

Mă cuprinde exasperarea.

— E singurul răspuns pe care-l am. Brooke nu avea prieteni.

— Dar avea duşmani – asta e ceea ce ai spus tu însuţi, corect?

Deschide un motor de căutare și tastează numele lui Brooke. Apar un milion de Brooke Davidson diferite.

— Aşadar, trebuie să aflăm cine sunt ei.

Mă ridic pe coate.

— Deci, acum eşti Lois Lane sau ce? Ai să rezolvi cazul ăsta de una singură?

— Ai tu vreo idee mai bună? mi-o trânteşte ea.

Oftez.

— Tata are detectivi particulari. Pe tine te-au găsit, îţi aduci aminte?

Mâna Ellei se opreşte deasupra mouse-ului, dar ezitarea ei durează doar o secundă, înainte să intre pe pagina de Facebook a lui Brooke. În timp ce pagina se încarcă, îmi aruncă o privire gânditoare.

— Înmormântarea, rosteşte ea.

— Ce-i cu ea? întreb grijuliu.

Nu-mi place direcţia în care se îndreaptă chestia asta.

— Cred că ar trebui să merg.

Mă ridic imediat în şezut.

— În niciun caz. Grier a spus că nu putem merge.

— Nu, a spus că *tu* nu poţi merge.

Privirea ei revine asupra ecranului.

— Hei, ştiai că Brooke avea o diplomă în arte de la North Carolina State?

Ignor informaţia asta măruntă şi nefolositoare.

— Nu te duci la înmormântare, Ella, mârâi către ea.

— De ce nu? E cel mai bun mod în care ne putem face o idee cu privire la apropiaţii lui Brooke. Pot să văd eu cine vine la înmormântare, adaugă ea cu un geamăt. Dacă apare *ucigaşul?*

Închid ochii şi încerc să mă înarmez cu răbdare.

— Iubito.

Îi deschid.

— Chiar crezi că ăla care a ucis-o pe Brooke va veni în paşi de dans şi va spune: „Hei, oameni buni! Eu sunt ucigaşul!”?

Ochii albaştri i se umplu de indignare.

— Sigur că nu. Dar tu nu te-ai uitat niciodată la documentarele alea despre crime de la televizor? Experţii FBI spun mereu că ucigaşii se întorc la scena crimei sau participă la înmormântarea victimei, ca un mod de a-i lua peste picior pe poliţişti.

Mă uit îndelung la ea, cu scepticism, dar e din nou concentrată la laptop.

— Nu vreau să te duci la înmormântare! îi spun răstit.

Ella nici măcar nu se uită la mine atunci când îmi răspunde:

— În cazul ăsta, îmi pare al dracului de rău pentru tine.

Capitolul 11

Ella

— Ai omorât vreo călugăriță şi i-ai furat hainele? mă întreabă Easton când urc în camioneta lui, sâmbătă dimineața.

Lovesc bordul cu palma.

— Taci şi condu.

Ascultător, bagă camioneta în viteză şi demarează pe alee, spre porțile din fier masiv care separă conacul de strada principală.

— De ce? Cine ne urmăreşte? Steve cumva?

Cu toate că Steve locuieşte acum cu Dinah, în apartamentul lor de la hotelul Hallow Oaks, încă dă târcoale constant pe la conac. Pe Callum îl binedispune, însă eu mă simt ciudat în preajma lui şi încerc să-l evit. Presupun că nimănui nu i-a scăpat detaliul ăsta.

— E Reed, îi răspund. Nu voia să merg la înmormântare.

— Mda, nu era încântat nici de faptul că merg eu.

Arunc o privire spre geamul din spate, să mă asigur că Reed nu aleargă în urma camionetei sau ceva de genu'. Era nemulțumit când am plecat, însă, după cum i-am spus şi aseară, îmi pare rău pentru el. Plănuiesc să analizez fiecare persoană care va veni astăzi la înmormântarea lui Brooke.

În plus, cineva trebuie să fie acolo cu Callum astăzi, când logodnica lui e înmormântată. Nu-l pot lăsa chiar atât de

singur şi, din moment ce Reed iese din discuţie, iar gemenii au refuzat, mai rămânem eu şi Easton. Callum a plecat înaintea noastră cu şoferul lui, Durand, fiindcă trebuie să se ocupe de nişte afaceri în oraş, după slujbă.

— Deci ce ai făcut? L-ai supus prin sex? A leşinat în extaz orgasmic?

— Taci odată!

Îmi găsesc melodiile preferate pe telefon, iar muzica se aude în maşină.

Dar asta nu-l reduce pe Easton la tăcere. Pur şi simplu urlă, ca să acopere versurile.

— Tu încă nu ţi-o tragi? Probabil că boaşele bietului băiat sunt deja vineţii.

— Nu-mi discut cu tine viaţa sexuală, îl informez şi dau muzica şi mai tare.

De-a lungul următoarelor cinci mile, Easton se hlizeşte.

Tristul adevăr e că Reed e cel care ne supune torturii. În ultimele trei nopţi, a dormit din nou în patul meu şi ne-am prostit o grămadă. Îi place să-l ating în fel şi chip, oriunde. Adoră când îi fac oral şi e la fel de generos când îi vine rândul. La naiba, ar petrece *ore* întregi cu capul între picioarele mele dacă i-aş da voie. Dar pasul final? Asta iese din discuţie până când „faza asta cu Brooke”, după cum îi spune el, nu ne mai stă pe cap. Am o stare ciudată de satisfacţie şi aşteptare. Reed îmi oferă aproape tot ceea ce-mi trebuie, dar nu e de-ajuns. Totuşi, ştiu că, dacă vieţile noastre ar fi normale, mi-ar

respecta în totalitate dorinţele. Aşa că trebuie să i le respect şi eu pe ale lui. Ceea ce e de rahat.

Când ajungem la casa funerară, Callum ne aşteaptă la intrare. Poartă un costum negru care probabil costă mai mult decât maşina mea, iar părul îi e lins pe spate, ceea ce-l face să pară mai tânăr.

— Nu trebuia să ne aştepţi, spun când ajungem la el.

Callum clatină din cap.

— Ai auzit ce-a spus Halston – trebuie să arătăm că suntem o familie unită. Deci, dacă vom fi aici împreună, toată lumea trebuie să plece de la înmormântare fiind convinsă că suntem fericiţi şi nu avem nicio vină.

N-o spun cu voce tare, dar sunt sigură că nimeni n-o să fie impresionat de demonstraţia de forţă a Royalilor, având în vedere faptul că suntem cu toţii membrii familiei presupusului ucigaş.

Intrăm toţi trei în clădirea sumbră, iar Callum ne conduce pe sub o arcadă, în stânga. Înăuntru e o capelă mică, cu câteva rânduri de bănci de lemn, un podium şi...

Un sicriu.

Pulsul mi-o ia la goană. Doamne, Dumnezeule! Nu-mi vine să cred că acolo e Brooke.

Îmi trece prin cap un gând morbid şi mă ridic pe vârfuri, şoptindu-i lui Callum la ureche:

— I s-a făcut autopsie?

El dă mohorât din cap.

— N-au venit încă rezultatele, spune el, apoi face o pauză. Presupun c-o să facă teste ADN inclusiv, ăăă, fătului.

Mi se face rău când mă gândesc la asta, pentru că, de când a început toată povestea, îmi dau seama brusc că-n apartamentul acela de lux şi-au pierdut viaţa două persoane. Brooke... şi un bebeluş nevinovat.

Mă-mpotrivesc unui val de vomă şi încerc să-mi iau privirea de la cutia neagră şi lucioasă. Mă uit, în schimb, la fotografia imensă şi înrămată, aşezată pe un suport lângă sicriu.

Poate că Brooke a fost o persoană îngrozitoare, dar nu pot să nu recunosc că a fost foarte frumoasă. Poza o înfăţişează surâzătoare, într-o rochie de plajă drăguţă, cu model. Părul blond i se revarsă pe umeri şi ochii îi strălucesc, privind spre cameră. Arată superb.

— Căcat. Chestia asta e deprimantă, mormăie Easton.

Sunt complet de acord. Eram atât de săracă în copilărie, încât nu mi-am putut permite să organizez o înmormântare pentru mama. Slujba de înmormântare costa de două ori mai mult decât incinerarea, aşa că am decis să n-o organizez. Oricum n-ar fi venit nimeni. Totuşi, mamei i-ar fi plăcut.

— Vii? mă grăbeşte Easton, făcând semn din cap să mergem în faţă.

Mă uit la sicriu. E deschis, dar refuz să urc acolo. Aşa că scutur din cap şi-mi găsesc un loc pe la mijlocul capelei, în timp ce Easton merge agale pe culoarul central, cu mâinile în

buzunare. Sacoul i se strânge în jurul umerilor laţi atunci când se apleacă în faţă. Mă întreb ce vede.

Arunc o privire prin cameră şi sunt destul de surprinsă de numărul de participanţi. Sau, mai degrabă, de lipsa lor. Sunt mai puţin de zece oameni. Presupun că Brooke chiar nu avea prieteni.

— *Ieșiți de-aici!*

Tresar la auzul ţipătului subţire al lui Dinah. Ei, bine, Brooke avea cel puţin o prietenă.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că Dinah ni se adresează *nouă*. Ne săgetează din priviri pe mine şi pe Easton, care tocmai vine înapoi de la sicriu.

— Asta e neruşinare! strigă ea şi nu cred c-am văzut-o vreodată atât de scoasă din minţi.

Faţa îi e foarte îmbujorată, iar ochii verzi îi scapără de mânie.

— Voi, familia Royal, nu aveţi ce căuta aici! Iar *tu...*

Acum îmi vorbeşte mie.

— Tu nici măcar nu faci parte din familie! Afară! Cu toții!

Nu ştiu cum arată cineva nevinovat, însă, în momentul de faţă, Dinah se află în fruntea listei mele de suspecţi. O femeie care şantajează un biet tip ca să-l bage în patul ei ar face și alte lucruri oribile.

Callum se apropie cu paşi iuţi şi cu o privire dură. Steve, care poartă un costum negru asemănător, îl urmează. Steve mă arde cu privirea când îmi vede rochia neagră şi urâtă, pe care am găsit-o pe primul raft cu reduceri din mall. E mai

mare cu două numere, dar cealaltă rochie neagră pe care o am e una conică, de la mama. Era în mod clar prea morbidă şi prea sexy ca să poată fi purtată la o înmormântare.

— Nu plecăm nicăieri, spune Callum ferm. De fapt, suntem mai îndreptăţiţi să fim aici decât eşti tu, Dinah. Eu am fost logodit cu ea, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nici măcar n-ai iubit-o, mârâie Dinah.

Tremură violent din tot corpul.

— N-a însemnat pentru tine nimic mai mult decât o jucărie sexuală!

Privirea îmi fuge prin încăpere, încercând să-mi dau seama cine a mai auzit.

A auzit-o toată lumea. Fiecare pereche de ochi în parte e aţintită asupra conflictului, inclusiv cea a preotului. Se încruntă la noi de pe podium, şi nu sunt singura care observă.

— Dinah.

Vocea lui Steve e joasă şi mai fermă decât niciodată. De regulă, vorbeşte degajat, însă nu şi acum.

— Te dai în spectacol.

— Nu-mi pasă! urlă ea. N-au ce căuta aici. Ea a fost prietena *mea!* Mi-a fost ca o soră!

— A fost logodnica lui Callum! se răsteşte Steve. Indiferent ce sentimente ar fi avut sau nu pentru ea, noi ştim *ce* simţea *ea*. L-a iubit pe Callum. Şi-ar fi dorit ca el să fie aici.

Asta-i închide gura lui Dinah. Pentru o fracţiune de secundă. După care-şi îndreaptă privirea furioasă către mine.

— Ei bine, în cazul ăsta, *ea* nu are ce să caute aici!

Ochii lui Steve se îngustează primejdios.

— Pe naiba! Ella e fiica mea.

— E fiica ta de cinci minute. Eu sunt *soţia* ta, ce dracu'!

Preotul tuşeşte. Tare. Presupun că nu e încântat să audă numele diavolului în casa Domnului.

— Te porţi copilăreşte, spune Steve pe un ton dur. Şi te faci de râs. Aşa că-ţi sugerez să iei loc înainte să fii tu cea dată afară de aici.

Asta o reduce la tăcere de tot. Încruntându-se fulgerător în direcţia noastră, se îndreaptă cu paşi apăsaţi în faţă şi se trânteşte în fund pe o bancă.

— Îmi pare rău pentru asta, se scuză Steve, dar se uită numai la mine. E doar puţin... tulburată.

Easton pufneşte uşor, ca şi cum ar spune „*Puțin?*".

Callum dă din cap.

— Să luăm mai bine loc. Începe slujba.

Respir uşurată când văd că Steve se îndepărtează, pentru a se aşeza alături de soţia lui oribilă. Mă bucur că nu stă cu noi. De fiecare dată când cineva îmi aminteşte că sunt fiica lui, mă indispun brusc.

Spre surprinderea mea, şi Callum pleacă de lângă noi, aşezându-se într-o bancă din primul rând, vizavi de cea a familiei O'Halloran.

— Va ţine un discurs, îmi spune Easton.

Ridic din sprâncene.

— Pe bune?

— A fost logodnicul ei, răspunde el, înălţând din umeri.

Corect. Tot uit că lumea nu știa cât de mult o ura Callum pe Brooke spre finalul relației lor distructive.

— Ar fi suspect dacă el... oh, futu-i! se oprește brusc Easton, cu ochii alunecându-i în dreapta.

Mă-ncordez toată când văd ce l-a făcut să înjure. Detectivul care a venit săptămâna asta la Astor Park – Cousins? – tocmai a intrat în capelă. Lângă el e o femeie brunetă, tunsă scurt. Ambii au insigne aurii, lucioase, prinse de curea.

Oricât de mult mă stânjenește prezența lor, nu pot să nu mă simt triumfătoare. Mi-aș dori să fie Reed aici, ca să-i pot spune „*Vezi? Poliţiştii sunt aici, fiindcă şi ei cred că s-ar putea ca ucigaşul să-şi facă apariţia!*"

— Ar face bine să nu încerce să ne interogheze, îi bolborosesc lui Easton, în timp ce scanez invitații.

Unul dintre ei ar putea fi ucigașul. Privirea mi se oprește asupra cefei lui Callum. El ar fi avut motive, dar sub nicio formă n-ar permite ca fiul lui să fie acuzat de o crimă pe care a comis-o el însuși. În plus, Callum se afla în D.C., cu noi.

Îmi mut privirea spre Steve. Dar care ar fi motivul? Dacă în sicriu s-ar afla Dinah, el ar fi principalul meu suspect. Dar a fost plecat timp de nouă luni, ceea ce înseamnă că nu avea cum să fie el tatăl copilului lui Brooke. Nu-l mai iau în calcul, așadar.

Pe ceilalți câțiva oameni nu-i cunosc. Trebuie să fie unul dintre ei. Dar care?

— Avocaţii tatei încă mai trag de timp în privinţa asta, mormăie Easton. Se va întâmpla săptămâna viitoare, probabil. Au vorbit totuşi cu Wade.

Inspir agitată.

— Da?

Mă întreb de ce Val nu mi-a spus nimic, după care îmi dau seama că n-a avut ocazia.

N-am prea mai avut timp să stau cu prietena mea cea mai bună de când a început toată tărăşenia asta. Ştiu că-i e dor de mine. Şi mie îmi e dor de ea, dar e greu să ieşi şi să stai la bârfe şi să te simţi bine când viaţa ta e momentan atât de nasoală.

— I-au pus întrebări despre bătăile lui Reed, mărturiseşte Easton. Şi despre toate gagicuţele cu care a fost Reed.

— Ce dracu'? Ce importanţă are asta?

Sunt, în mod straniu, plină de resentimente când vine vorba de subiectul ăsta. Nu-mi place ideea că poliţiştii disecă relaţiile anterioare ale lui Reed. Sau relaţia lui din prezent cu mine.

— Nu ştiu. Îţi spun doar ce mi-a zis Wade. Cam asta a fost tot. Nici măcar n-au vorbit cu el despre Brooke sau...

Se opreşte din nou.

— Ok, serios? Asta e de-a dreptul dubios.

Când mă-ntorc din nou, îl văd pe Gideon venind spre noi.

Easton murmură din colţul gurii:

— Gid de ce-a venit? Cine conduce trei ore ca să participe la funeraliile unei târfe pe care nici măcar n-o suporta?

— L-am rugat eu să vină, recunosc.

El rămâne cu gura căscată.

— De ce?

— Fiindcă trebuie să discut cu el.

Nu mai ofer niciun alt detaliu, iar Easton nu are timp să mă ia la bani mărunţi, fiindcă Gideon ajunge la noi.

— Hei! murmură cel mai mare dintre fraţii Royal.

Ochii nu-i sunt totuşi îndreptaţi asupra noastră. Se holbează la sicriul lui Brooke.

Oare şi-o imaginează pe Dinah acolo? Nu m-ar surprinde. Soţia lui Steve îl şantajează pe Gideon de şase luni, poate chiar mai mult.

Mă feresc ca să-i fac loc, iar el se aşază lângă Easton. Gideon e o anomalie Royal. E puţin mai slab decât fraţii lui mai mici şi nu are părul la fel de negru. Are totuşi aceiaşi ochi albaştri.

— Cum e la cursuri? întreb stingheră.

— Bine.

N-am petrecut mai deloc timp cu Gideon, fiindcă el e la facultate, care se află la câteva ore distanţă. Ştiu doar câteva lucruri despre el. E înotător. A fost împreună cu Savannah Montgomery. Se culcă sau se culca în trecut cu Dinah. Îi trimite poze perverse iubitei lui.

Dacă Gideon ar ucide pe cineva, aceea ar fi Dinah.

Dar... Dinah şi Brooke seamănă. Amândouă au părul blond, în stilul acela tapat, de copertă de revistă. Amândouă slabe ca nişte beţe, cu ditamai balcoanele. Din spate, ai putea crede că sunt surori.

— Mersi că ai venit, îi spun.

Pe ascuns, îi studiez chipul, care e dur şi încordat. Aşa să arate oare vinovăţia?

— Încă nu sunt foarte sigur de ce m-ai chemat, răspunde el scurt.

Ezit.

— Poţi să mai rămâi după slujbă? E cam ciudat să discutăm în timp ce...

Fac semn din cap în direcţia fotografiei enorme a lui Brooke.

Răspunde, dând la rându-i din cap.

— Mda. Putem discuta după.

Easton oftează, holbându-se şi el la poză.

— Detest înmormântările.

— Niciodată nu am fost la aşa ceva, mărturisesc.

— Păi şi mama ta? întreabă el încruntat.

— N-am avut bani de înmormântare. N-am putut plăti decât pentru incinerare, apoi am luat cenuşa şi am aruncat-o în ocean.

Gideon se întoarce spre mine cu o privire surprinsă, exact atunci când Easton spune:

— Nu se poate.

— Ba se poate, răspund, nefiind sigură de ce se holbează amândoi la mine.

— Şi noi i-am aruncat mamei cenuşa în Atlantic, spune Gideon încet.

— Tata voia s-o îngroape, dar gemenii înnebuniseră la gândul că mama avea să fie mâncată de viermi în coşciug. Se uitaseră la nu ştiu ce emisiune de pe Discovery. Aşa că a cedat şi a fost de acord cu incinerarea.

Un zâmbet sincer i se aşterne pe chip lui Easton – nu rânjetul fals de îngâmfare pe care-l are în mod obişnuit, ci unul blând, firesc.

— Am dus afară urna şi am aşteptat să răsară soarele, fiindcă dimineţile erau preferatele ei. La început, nu bătea vântul deloc, iar apa era nemişcată, ca sticla.

Gideon preia povestea.

— Însă, în momentul în care cenuşa a atins apa, nu ştiu de unde a venit o rafală puternică, iar valurile s-au retras atât de mult, încât jur c-aş fi putut merge un kilometru şi ceva pe jos, fără ca marea să-mi atingă genunchii.

Easton aprobă din cap.

— Ca şi cum oceanul şi-ar fi dorit-o.

Rămânem tăcuţi preţ de un moment, gândindu-ne la propriile pierderi. Suferinţa pentru pierderea mamei nu mai e la fel de ascuţită astăzi, cât timp îi am lângă mine pe doi dintre fraţii Royal.

— Asta e o amintire frumoasă, şoptesc.

Îmi dispare suspiciunea cu privire la faptul că Gideon ar fi ucigaşul. Şi-a iubit mama atât de mult. Oare chiar ar putea să ucidă o femeie?

Easton rânjeşte poznaş.

— Îmi place că mamele noastre ne privesc de pe o coastă pe alta.

Îi zâmbesc şi eu.

— Şi mie.

Privirea îmi fuge spre rândul din faţă, unde stau Steve şi Dinah. Zâmbetul îmi piere atunci când văd că Steve îşi ţine braţul întins pe după scaunul lui Dinah. Ea e rezemată de el, iar umerii îi tremură uşor. Mâhnirea ei îmi aminteşte de ce ne aflăm aici cu toţii. Ăsta nu e un eveniment de socializare în subsolul unei biserici.

E înmormântarea unei femei care avea doar cu zece ani mai mult decât mine. Brooke era tânără şi, indiferent de defectele ei, nu merita să moară, cu atât mai puţin într-un mod atât de violent.

Poate că, la urma urmei, nu Dinah e criminala. E singura dintre cei prezenţi care pare să sufere cu adevărat.

Preotul urcă pe podium şi ne cere tuturor să ne ocupăm locurile.

— Dragi prieteni şi apropiaţi, ne-am adunat astăzi aici pentru a ne exprima profundele regrete faţă de moartea lui Brooke Anna Davidson. Să ne ridicăm, să ne luăm de mână şi să ne rugăm, intonează bărbatul cărunt.

Începe muzica. Ne ridicăm cu toţii. Băieţii îşi aranjează cravatele cu mâna. Eu îmi scutur rochia şi îi prind de mână, dorindu-mi ca Reed să fie aici. După un scurt moment de tăcere, vocea joasă a preotului recită din Scriptură despre cum există un timp pentru orice. Aparent, era timpul ca Brooke să

moară la vârsta de douăzeci şi şapte de ani. Nu-l pomeneşte pe copilul nenăscut al lui Brooke, ceea ce mă face să mă întreb dacă poliţia ascunde detaliul ăsta.

La finalul rugăciunii, ne îndeamnă să ne aşezăm. Callum se îndreaptă spre podium.

— Penibil, mormăie Easton pe sub mustaţă.

Nu ştiu dacă asta crede şi Callum, fiindcă nu se vede deloc. Vorbeşte calm despre activităţile caritabile ale lui Brooke, despre devotamentul ei faţă de prieteni şi despre iubirea ei pentru ocean, încheind cu ideea că le va lipsi multora. Discursul lui e scurt, dar surprinzător de profund. Când termină de vorbit, dă politicos din cap în direcţia lui Dinah și revine la locul său. Dinah are decența de a nu face o altă criză. Îi răspunde cu acelaşi gest.

Preotul revine pe podium şi întreabă dacă mai e cineva care are vreo amintire pe care ar vrea s-o povestească. Toţi par să se uite spre Dinah, al cărei singur răspuns e un suspin puternic.

Preotul încheie cu încă o rugăciune, apoi îi invită pe toţi să rămână la un pahar în camera alăturată. Una peste alta, slujba durează mai puţin de zece minute, iar graba asta şi prea puţinii oameni care se află aici pentru Brooke mă emoţionează.

— Plângi? mă întreabă Easton îngrijorat.

— E pur şi simplu oribil.

— Ce? Înmormântarea, în general, sau faptul că tata s-a ridicat să vorbească?

— Înmormântarea. Aproape că n-a venit nimeni.

El studiază încăperea.

— Presupun că n-a fost o persoană prea drăguţă.

Avea Brooke oare rude? Mă străduiesc să-mi aduc aminte dacă mi-a pomenit vreodată. Nu cred s-o fi întrebat. Mama ei a murit când ea era copilă, asta e tot ce ştiu.

— Poate, dar nici la înmormântarea mea nu cred c-ar veni mai mulţi oameni. Nu cunosc multă lume.

— Nuuu, fiecare pupincurist din statul ăsta ar fi acolo ca să-şi exprime condoleanţele faţă de Callum. Ar fi o înmormântare mare. Nu la fel de mare ca a mea, dar măricică.

— Nimeni nu are chestii la fel de mari ca tine, aşa-i, East? spune Gid sec.

Fac ochii mari de surprindere. Nu cred să-l fi auzit vreodată făcând o glumă.

Easton râde în hohote.

— Ştii prea bine, frate.

Râsetul lui e un pic cam prea zgomotos pentru Callum, care se întoarce spre noi, uitându-se urât. Easton tace imediat, părând să se simtă puţin jenat. Pe de altă parte, Gideon îi întoarce privirea scrutătoare tatălui său. Își încrucişează braţele la piept, ca şi cum şi-ar provoca tatăl să vină şi să ţipe la noi. Callum se întoarce spre Steve, oftând resemnat.

— Acum putem vorbi? întreabă Gideon.

Dau din cap, îi urmez pe băieţi pe culoar şi ajungem cu toţii în hol. Toţi ceilalţi se duc în următoarea încăpere, acceptând invitaţia preotului, însă noi rămânem neclintiţi.

— Eu şi Reed am vorbit aseară, încep, deşi, practic, eu vorbeam, în timp ce Reed îmi spunea că sunt nebună. Noi credem c-ar trebui să cercetăm trecutul lui Brooke, să ne dăm seama dacă mai există cineva care să-i fi dorit – cobor vocea – moartea. Speram ca tu să ne poţi ajuta cu asta.

Pare uluit.

— Cum aş putea *eu* să vă ajut mai exact? Abia o cunoşteam pe Brooke.

Easton, în schimb, înţelege de îndată de ce i-am adresat lui Gideon rugămintea asta.

— Mda, dar tu i-o dădeai lui Dinah, iar ea o cunoştea pe Brooke mai bine decât oricine.

Gideon îşi încleştează maxilarul.

— Vorbeşti serios acum? Vrei să sugerezi ca eu să mă bag iar în pat cu... cu... târfa aia, sâsâie el, doar ca să încerc să storc informaţii de la ea?

Furia care-i înroşeşte chipul mă face să mă dau timid în spate. E pentru prima dată când îl văd pe Gideon scos din minţi. Mereu a fost cel mai echilibrat dintre Royali.

— Nu-ţi cer să te culci cu ea! protestez. Doar s-o iei la întrebări cu privire la câteva detalii.

Pare sceptic.

— Chiar atât eşti de naivă, Ella? Tu ai impresia că pot sta preţ de o secundă cu femeia aia fără să încerce să se urce pe mine?

Îmi crapă obrazul de ruşine.

— Deci las-o baltă! se răsteşte el. De când a murit Brooke, Dinah a fost prea supărată ca să mă sune. Atâta vreme cât nu-şi aminteşte că exist, reuşesc să-mi trăiesc nenorocita de viaţă fără să am de-a face cu ea. Şi, având în vedere faptul că Steve s-a întors, sper că va uita definitiv de mine.

— Îmi pare rău, şoptesc. A fost o idee tâmpită.

De lângă mine, Easton clatină dezaprobator din cap.

— Uau, Gid! Ce dur eşti! Nu vrei să-l ajuți pe Reed?

Fratele său cască gura, uluit.

— Nu-mi vine să cred că tocmai mi-ai spus asta. Bineînţeles că vreau să-l ajut pe Reed.

— Mda? Ei bine, amândoi ştim că el ar fute toate javrele bătrâne din lume dacă ai fi tu la ananghie. Reed ar face absolut orice ca să-ți salveze pielea.

Cu asta nu pot să nu fiu de acord. Reed e loial până în măduva oaselor. Şi-ar da viaţa pentru familia lui.

La naiba, e posibil să fi ucis pentru familia lui.

Opreşte-te!

Alung acest gând îngrozitor şi mă concentrez asupra lui Gideon.

— Uite ce e, nu trebuie s-o faci dacă te simţi aiurea. Tot ce te rog e ca, dacă ajungi cumva prin preajma lui Dinah, din cine ştie ce motiv, poate o întrebi dacă mai exista cineva care o ura pe Brooke. Poate vreunul dintre oamenii de aici.

Rămâne tăcut preţ de un moment.

— În regulă. O să văd ce pot să fac.

— Mulţu...

— Dar numai dacă faci ceva pentru mine.

Mă-ncrunt surprinsă.

— Ce?

— Când te muţi cu Steve?

— Ce?

Acum sunt şi mai confuză.

— Când te muţi cu Steve? repetă el.

— De ce s-ar muta cu Steve? întreabă aspru Easton.

— Fiindcă e tatăl ei, spune Gideon nerăbdător, înainte să se uite din nou către mine. Probabil că Dinah îşi ţine toate căcaturile cu care mă şantajează la ea acasă. Am nevoie să le găseşti şi să mi le dai înapoi.

Mă încrunt.

— Chiar dacă m-aş muta cu Steve – ceea ce nu-mi doresc să se întâmple vreodată –, n-aş avea habar de unde să încep să caut.

— Trebuie să fie un seif sau ceva, insistă el.

— Bine, şi când găsesc seiful mistic, am să-l deschid folosindu-mi puterea minţii sau ceva de genu' ăsta?

Gideon ridică din umeri.

— Nu am nimic împotrivă dacă spargi cu ciocanul căcatul ăla ca să-l scoţi din perete. Îi putem spune lui Steve că tu și Reed v-ați certat.

Mă uit la el cu gura căscată.

— Asta e o idee groaznică şi n-am de gând s-o fac.

Gideon mă cuprinde de braţ.

— Nu sunt singurul pe care l-ai putea salva.

Are un ton grav şi apăsat.

— Savannah e băgată în chestia asta până-n gât. Dinah are la degetul mic un procuror. Mi-a făcut o vizită la facultate şi mi-a arătat două plângeri penale – una pentru Sav şi una pentru mine. Urmau să formuleze capete de acuzare pentru lucruri despre care nici măcar nu ştiam că sunt ilegale.

Sunt cuprinsă de compasiune, privindu-i chipul palid. Pe frunte i se scurge un strop de transpiraţie.

— Nu ştiu, spun încet.

— Măcar gândeşte-te la asta, mă imploră, strângându-mă cu disperare de cot.

— Să văd ce pot să fac, spun într-un final.

Poate că nu sunt apropiată nici de Gideon, nici de Savannah, dar ce le face Dinah e complet greşit.

— Îţi mulţumesc.

— Dar numai dacă-mi întorci favoarea, îi reamintesc, ridicând o sprânceană.

— Să văd ce pot face, mă imită el.

— Deci Savannah chiar ar putea avea probleme pentru că ţi-a trimis pozele alea cu ea dezbrăcată? îl întreabă Easton pe fratele său, mergând spre ieşire.

— Dinah şi procurorul aşa susţin, dar nu ştiu, recunoaşte Gideon. Nu voiam să-mi asum riscul ăsta, aşa că m-am despărţit de ea. Speram s-o pot scoate pe ea din ecuaţie, însă... Dinah nu mă lasă deloc să uit că Sav e implicată în toată chestia asta. E ameninţarea la care recurge când nu am chef să cooperez.

Uau! De fiecare dată când cred că Dinah O'Halloran nu poate fi şi mai rea, îmi demonstrează că mă înşel.

Cu mâinile îndesate în buzunare, Gideon se plimbă agale pe lângă noi, spre parcare. Se opreşte cu o mână pe maşină şi priveşte peste umăr.

— Vrei să ştii cine e aici? zice el şi face semn din cap spre intrare. Uită-te în cartea de oaspeţi.

Eu şi Easton schimbăm o privire uimită, întrebându-ne telepatic de ce nu ne-am gândit la asta până acum.

— În orice caz, trebuie să plec, mormăie Gideon. Am mult de condus până la facultate.

— Ne vedem mai încolo, frate! strigă Easton.

Gideon ne face scurt cu mâna înainte să urce în maşină şi să plece.

— Îmi pare rău pentru el, îi recunosc lui Easton.

Ochii săi albaştri sclipesc îndureraţi.

— Mda. Şi mie.

— Haide să mergem să ne uităm în cartea de oaspeţi.

Pornesc înapoi spre biserică şi dau nas în nas cu Callum.

— Mergeţi spre casă, copii? întreabă el.

Steve e chiar în spatele lui. Dinah probabil încă e înăuntru, unde se află şi cartea de oaspeţi.

Easton flutură cheile.

— O secundă. Trebuie să merg la toaletă.

Tatăl lui dă din cap.

— Bun. Şi aş prefera să rămâneţi acasă diseară.

Îi aruncă lui Easton o privire în semn de avertisment.

— Fără petreceri nebuneşti sau bătăi la docuri. Vorbesc serios.

— O să comandăm ceva de mâncare şi o să stăm liniştiţi pe la piscină, promite Easton, în mod surprinzător supus.

Îmi arată iute telefonul, lăsându-mă să înţeleg că va fotografia cartea de oaspeţi, în timp ce eu îi reţin pe taţii noştri.

— Revin.

După ce pleacă Easton, Steve spune:

— De fapt, aş prefera ca Ella să vină cu mine.

Ochii mei îi caută imediat privirea lui Callum. Probabil îmi observă expresia panicată, fiindcă se grăbeşte să-i refuze solicitarea lui Steve.

— Asta nu e o idee bună. Nu cred că Ella ar trebui să stea în preajma lui Dinah în seara asta.

Îi mulţumesc în tăcere lui Callum, dar Steve e, în mod cert, nemulţumit de răspuns.

— Cu tot respectul, Callum, Ella e fiica mea, nu a ta. Am fost mai mult decât binevoitor, lăsând-o să rămână cu tine... temporar. Dar, ca să fiu sincer, nu mă simt bine ştiind că locuieşte în continuare în casa ta.

Callum se încruntă.

— Şi de ce, mă rog?

— De câte ori trebuie să mai discutăm asta?

Steve pare nervos.

— Nu e un mediu optim pentru ea, nu în contextul în care Reed se confruntă cu posibilitatea unei sentinţe pe viaţă. Nu

când poliţiştii dau târcoale şi vorbesc cu toată lumea de la şcoala Ellei. Nu când...

Callum i-o taie enervat.

— Soţia ta a agresat-o verbal pe Ella înainte de slujbă. Chiar crezi că la tine acasă – la *Dinah* acasă – e un mediu mai bun pentru Ella în momentul ăsta? Fiindcă delirezi dacă aşa ai impresia.

Ochii albaştri ai lui Steve capătă nuanţa metalică a cobaltului.

— O fi Dinah instabilă, dar nu e acuzată de crimă, nu-i aşa, Callum? Iar Ella e fiica *mea...*

— Aici nu e vorba despre tine, Steve, mârâie Callum. Nu eşti buricul pământului, chiar dacă tu aşa crezi. Eu am fost tutorele Ellei luni întregi. Am îmbrăcat-o şi am hrănit-o şi m-am asigurat că-i sunt satisfăcute toate nevoile. În momentul de faţă, mai degrabă eu îi sunt tată, nu tu.

Are dreptate. Şi, nu ştiu de ce, dar cuvintele lui Callum mă emoţionează puţin. În afară de mama, nimeni altcineva n-a mai luptat pentru mine. Nimănui altcuiva lui i-a mai păsat „să-mi fie satisfăcute toate nevoile".

Înghit în sec şi vorbesc cu o voce timidă.

— Vreau să mă întorc cu Easton.

Steve îşi mijeşte ochii la mine. E acolo o sclipire a trădării, dar nu mă simt deloc vinovată.

— Te rog, adaug, privindu-l insistent pe Steve. Ai spus-o tu însuţi – Dinah e foarte tulburată acum. Va fi mai bine

pentru amândouă, măcar o vreme. În plus, locuinţa Royalilor e foarte aproape de brutărie.

— Brutărie? întreabă el derutat.

— Locul unde lucrează ea, spune Callum pe o voce tăioasă.

— Dimineţile lucrez la o brutărie care e chiar lângă şcoală, îi explic. Dacă voi sta cu tine, în oraş, îmi va lua treizeci de minute în plus drumul cu maşina şi oricum trebuie să mă trezesc cu noaptea-n cap. Deci, ăă, da. Aşa-mi convine mai mult.

După o pauză îndelungată, Steve aprobă scurt din cap.

— În regulă. Te poţi întoarce acasă la Callum. Dar asta nu e ceva permanent, Ella.

Vocea îi răsună ca un avertisment.

— Să nu uiţi asta.

Capitolul 12

Ella

— Vrei ceva anume de la brutărie în dimineaţa asta? îl întreb pe Reed atunci când opreşte maşina în faţă la French Twist.

Mă priveşte încruntat.

— Încerci cumva să mă mituieşti cu mâncare?

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu, doar încerc să fiu o iubită de treabă. Şi ai vrea oare să nu mai stai bosumflat? Înmormântarea a avut loc acum două zile. Nu se poate să fii încă furios pe mine.

— Nu sunt furios pe tine. Sunt dezamăgit, îmi spune el solemn.

Rămân cu gura căscată.

— O, Doamne! Să nu îndrăzneşti să mă iei cu căcaturi de genul „Nu sunt furios, sunt dezamăgit.” Am înţeles – nu voiai să merg. Dar m-am dus şi cu asta basta, aşa că trebuie să treci peste asta. În plus, am făcut rost de lista aia.

Cu toate astea, lista de oaspeţi s-a dovedit inutilă, deoarece Callum deja şi-a pus detectivii să-i investigheze pe cei şase oameni de la înmormântare pe care nu-i cunoşteam. Cu toţii aveau alibiuri pentru noaptea morţii lui Brooke.

E puţin spus că eu şi Easton am fost dezamăgiţi.

— Ceea ce n-a fost de niciun folos.

Reed îşi trece o mână prin părul negru.

— Nu-mi place felul în care şi-au făcut apariţia poliţaii, mormăie el. Asta înseamnă că ne au în vizor pe toţi.

Mutra lui necăjită îmi rupe sufletul.

— Ştiam că asta vor face, îi reamintesc, mutându-mă mai aproape, ca să-mi las bărbia pe umărul lui. Avocatul tău ne-a avertizat în privinţa asta.

— Ştiu. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi şi placă.

Vocea îi e gravă şi chinuită.

— Sincer? E...

— E cum? îl întreb, văzând că nu continuă.

Amărăciunea lui Reed se transformă în suferinţă pură.

— E tot mai greu să mă conving că toată nebunia asta se va termina. Mai întâi, a fost proba ADN, apoi, propunerea dubioasă a judecătorului Delacorte, iar apoi, poliţiştii care le-au luat declaraţii tuturor cunoscuţilor mei. Totul începe să pară mult prea... real.

Îmi muşc buza de jos.

— E real. Asta am tot încercat să-ţi spun de când ai fost arestat.

— Ştiu, repetă el. Dar speram că...

Nici nu trebuie să termine propoziţia, fiindcă ştiu exact ce spera. Că avea să se renunţe la acuzaţii ca prin magie. Că persoana care a ucis-o pe Brooke avea să intre în secţia de poliţie şi să se autodenunţe. Dar nimic din toate astea nu se întâmplă şi poate că e timpul ca Reed să înţeleagă pe deplin amploarea problemelor pe care le are.

S-ar putea să meargă la *închisoare*.

Totuşi, nu mă lasă inima să-i mai administrez o doză de realitate, aşa că îl apuc de bărbie şi-i întorc capul spre mine. Buzele ni se întâlnesc într-un sărut delicat şi tandru, după care ne desprindem, lipindu-ne frunţile.

Pentru prima dată nu se forţează să zâmbească şi să încerce să-mi spună că totul va fi în regulă, aşa că o fac eu în locul lui.

— Vom trece peste asta, spun eu cu o încredere pe care de fapt n-o simt.

Dă aprobator din cap, înainte să arate către fereastra de la patiserie.

— Ar trebui să mergi. Ai să întârzii la lucru.

— Nu exagera cu greutăţile în dimineaţa asta, bine?

Medicul lui Reed i-a dat voie să facă antrenamente săptămâna asta, însă cu unele restricţii. Chiar dacă rana lui se vindecă frumos, medicul a spus că n-ar trebui să se forţeze prea tare.

— N-am să fac asta, promite el.

Îi mai dau un sărut şi sar din maşină, grăbindu-mă spre French Twist.

Când intru în bucătărie, o găsesc pe şefa mea frământând aluatul. Griul tejghelei curate abia se vede de sub stratul de făină. În spatele ei e un morman de castroane care trebuie spălate.

Îmi atârn haina în cuier şi-mi suflec mânecile când, deodată, pare să mă observe.

— Ella, eşti aici.

Îşi suflă o şuviţă de păr de pe frunte. Şuviţa creaţă cade imediat la loc, obligând-o să mă privească prin acel cârlionţ.

— Aici sunt, îi spun cu veselie, deşi îmi dau seama, din tonul vocii ei, că acel *ești aici* nu a fost o chestie de întâmpinare, ci mai degrabă de avertisment. Voi începe să spăl vasele, apoi îmi poţi spune ce să fac în continuare.

Mă grăbesc spre chiuvetă, ca şi cum dacă am mâinile ude nu-mi poate da veştile proaste.

Ea se îndreaptă de spate şi-şi şterge mâinile de şorţ.

— Cred c-ar fi mai bine să vorbim.

Mi se-ncordează umerii.

— E din cauza lui Reed.

Panica mi se simte în voce.

— Nu el a făcut-o, Luce. Îţi jur!

Lucy oftează şi-şi scarpină bărbia. Zulufii din jurul chipului ei îi dau alura unui înger îngrijorat.

— Nu e vorba despre Reed, iubito, chiar dacă nici situaţia asta nu mă încântă. De ce nu-ţi pui o ceaşcă de cafea şi o prăjitură ca să stăm jos?

— Nu, sunt în regulă.

De ce să amân inevitabilul? Cofeina nu va face discuţia asta mai puţin jenantă.

Îşi ţuguie buzele un pic enervată, însă nu am chef să-i uşurez misiunea. Da, am lăsat-o complet baltă când am dispărut cu câteva săptămâni în urmă, dar m-am întors, iar de atunci n-am mai lipsit nici măcar o zi. Niciodată nu am

întârziat, chiar dacă trebuie să mă trezesc înaintea găinilor ca să ajung aici.

Îmi încrucişez braţele în dreptul pieptului, mă sprijin cu fundul de chiuvetă şi aştept.

Lucy se îndreaptă spre aparatul de cafea şi mormăie că are nevoie de cel puţin trei ceşti de cafea ca să fie om. După care se întoarce cu spatele către mine.

— N-am ştiut că tatăl tău a fost găsit în viaţă. Trebuie să fi fost un mare şoc.

— Stai aşa, despre Steve e vorba? întreb surprinsă.

Ea dă din cap, îşi face curaj şi spune:

— A venit aseară să vorbească cu mine, înainte de închidere.

— A făcut el asta?

Neliniştea îmi inundă stomacul. De ce dracu' ar veni Steve la brutărie?

— Mi-a spus că nu vrea ca tu să lucrezi, continuă Lucy. Are impresia că ratezi diverse activităţi şi partea de socializare venind aici dimineaţa, atât de devreme.

Poftim?

— Nu te poate opri să mă angajezi! protestez eu.

Asta e ridicol. Ce-i pasă lui Steve dacă lucrez? S-a întors de mai puţin de o săptămână şi crede că-mi poate impune ce să fac? Căcat!

Lucy plesneşte din limbă.

— Nu ştiu dacă are dreptul, însă chiar nu sunt în poziţia din care să mă pot opune. Avocaţii sunt scumpi...

Vocea îi devine tot mai slabă, ca şi cum m-ar implora s-o înţeleg.

Sunt îngrozită.

— A ameninţat că te dă în judecată?

— Nu a fost atât de precis, recunoaşte ea.

— Ce a spus, mai exact? insist eu, fiindcă nu pot s-o las baltă.

Sincer, nu înţeleg de ce Steve obiectează că eu am o slujbă. Când i-am spus asta, după slujba de înmormântare, n-a zis că n-ar fi de acord.

— Pur şi simplu, a spus că nu crede că e potrivit să lucrezi atât de multe ore şi să ocupi o slujbă în locul cuiva care chiar ar avea nevoie de banii ăştia.

Lucy dă cafeaua pe gât şi pune cana jos.

— Mi-aş dori să te pot ajuta, Ella, dar nu pot.

— Dar nu iau slujba nimănui! Tu singură ai spus că nu aveai pe nimeni care să lucreze pe tura de dimineaţă.

— Îmi pare rău, iubito, spune ea, pe un ton de netăgăduit.

Indiferent ce aş spune, Lucy a luat o decizie. A luat-o înainte ca eu să ajung aici.

Se fâţâie prin bucătărie şi ia o caserolă.

— De ce nu iei câte una-alta pentru colegii tăi? Ăă, fraţilor tăi le plac eclerele, aşa-i?

Sunt aproape să-i spun *nu* fiindcă sunt furioasă, dar apoi îmi dau seama că aş putea să accept orice îmi oferă Lucy, din moment ce-mi ia slujba.

Îndes o grămadă de bunătăţi în cutie şi îmi iau haina. Chiar în momentul în care ajung la uşă, Lucy spune:

— Eşti un angajat bun, Ella. Dacă se schimbă lucrurile, dă-mi de veste.

Dau din cap morocănoasă, prea enervată ca să mormăi altceva în afară de *mersi* şi *la revedere*. Drumul pe jos până la şcoală nu-mi ia foarte mult timp. Când ajung, împrejurimile liceului sunt aproape pustii, dar parcarea o surprinzător de plină.

E prea devreme pentru ca elevii să fi venit deja. Singurii care ajung atât de devreme sunt jucătorii de fotbal. Evident, când mă apropii de uşile de la intrare ale clădirii principale, aud câteva strigăte şi fluierături estompate de pe terenul de fotbal. Aş putea să merg până acolo să mă uit la Reed şi Easton cum se antrenează, dar nu mi se pare deloc distractiv.

În schimb, mă strecor în şcoală, bag în dulap prăjiturile şi-i dau mesaj lui Callum.

De ce hotărăşte Steve unde lucrez?

Nu vine niciun răspuns imediat. Îmi dau seama că nici pe Callum nu-l entuziasma faptul că lucram la patiserie. Şi Reed s-a enervat când a auzit asta, spunând că slujba mea însemna faptul că Royalii nu-şi tratau aşa cum trebuie protejata. Le-am explicat amândurora că-mi luasem slujba fiindcă fusesem obişnuită să muncesc şi voiam să câştig banii proprii. Nu ştiu dacă au înţeles chestia asta, dar, într-un final, au acceptat-o.

Poate că şi lui Steve îi va veni mintea la cap. Nu ştiu de ce, dar nu mă bazez prea mult pe asta.

Neavând ceva mai bun de făcut, hoinăresc pe hol, în căutarea proprietarilor maşinilor de afară. Într-un laborator de informatică, o grămadă de elevi stau ciorchine în jurul unui monitor. Spre capătul holului, aud zgomote de metale lovite. Trag cu ochiul pe geam şi văd doi elevi vânturându-şi săbiile unul spre celălalt – avansând, retrăgându-se, fluturându-le oblic unul spre celălalt. Privesc jocul de săbii preţ de câteva minute, înainte să merg mai departe. De cealaltă parte a holului, numeroşi elevi sunt prinşi într-un alt fel de luptă. Care se desfăşoară pe table de şah. Pe aproape fiecare hol, zăresc afişe cu Balul de Iarnă, precum şi fişe de înscriere pentru un milion de cluburi şi organizaţii diferite.

Văzând toate chestiile astea, îmi dau seama că nu ştiu foarte multe lucruri despre Astor Park. Am presupus că e la fel ca orice altă şcoală, cu meciurile ei de fotbal în toamnă şi de baseball în primăvară, cu excepţia faptului că e plină de copii mai bogaţi. N-am dat foarte multă atenţie evenimentelor extraşcolare sau activităţilor în grup, fiindcă n-am avut timp pentru aşa ceva.

Acum se pare că am tot timpul din lume.

Aud că am primit un mesaj. Răspunsul luminează pe ecran.

E tatăl tău. Îmi pare rău, Ella.

Pe bune? Cu două zile în urmă, Callum ţinea un discurs grandios despre cum se simte ca şi cum el ar fi tatăl meu. Acum dă înapoi? Ce s-a schimbat de atunci şi până acum?

Şi ce-i dă lui Steve dreptul să facă asta? Pot părinţii să te împiedice să munceşti? Mamei nu-i păsa ce fac, atâta vreme cât o puteam convinge că sunt în siguranţă.

Furioasă, tastez o replică. *Nu are niciun drept!*

Callum îmi răspunde cu *Păstrează-te pentru bătăliile importante.*

E un sfat bun, presupun, dar îmi provoacă o durere în piept. Dacă mama ar fi fost în viaţă, n-ar fi trebuit să am de-a face singură cu Steve. Dar... dacă ar fi fost în viaţă, i-aş fi cunoscut vreodată pe Reed? Pe Easton? Pe gemeni?

Nu, probabil că nu. Viaţa e atât de nedreaptă uneori.

Mă opresc în faţa sălii principale de sport. Uşile duble sunt proptite ca să stea deschise, iar pe fundal răsună muzică hip-hop. O zăresc pe Jordan înăuntru, purtând nişte pantaloni foarte scurţi şi o bustieră. E cu spatele la mine, răsucindu-şi elegant un braţ deasupra capului, apoi rotindu-se pe un singur picior, în timp ce-l foloseşte pe celălalt pentru o piruetă.

Picioarele îmi freamătă. Eu şi mama obişnuiam să dansăm prin casă. Mi-a spus că-şi dorise să fie dansatoare profesionistă. Într-un fel, chiar era. La fel ca o dansatoare, îşi mişca trupul şi era plătită pentru asta. Singura diferenţă era că nimeni din public nu voia să vadă o piruetă şi nici nu-i aprecia arcuirea graţioasă a braţelor.

În plus, trebuia să-şi dea jos toate hainele de pe ea.

Eu nu am urmat nicio oră de dans clasic – nu aşa cum face probabil Jordan. Cele câteva pe care a putut mama să mi le plătească au fost mai degrabă de step şi de jazz fusion. Baletul

era prea scump, fiindcă trebuia să ne cumpărăm încălţări speciale şi body-uri. După ce am văzut chipul deznădăjduit al mamei când am aflat care erau preţurile pentru echipament, i-am spus că baletul mi se părea o tâmpenie, chiar dacă muream de dorinţă să văd cum e.

La celelalte ore de dans nu mi se cerea să vin decât în şosete sau cu picioarele goale şi eram bucuroasă pentru asta, dar... nu am să neg că, uneori, stăteam în spatele uşii sălii de balet, privindu-le pe fete cum dansau în body-urile lor în culori pastel, pe poante.

Nu pot să nu mă gândesc la asta când văd ce este acum – asta până când Jordan se opreşte din piruetă, săgetându-mă din priviri. Păcat că nu pot s-o învinuiesc pe ea de crimă.

— Ce dracu' vrei? izbucneşte ea.

Stă cu mâinile-n şolduri şi pare gata să vină şi să mă rupă în bătaie. Din fericire, deja ştiu că-i pot face faţă. Ne-am luat la trântă acum câteva săptămâni la ore.

— Doar mă întrebam pe cine ai devorat la micul dejun, îi răspund dulceag.

— Boboci, desigur, răspunde ea rânjindu-mi. Nu ştiai? Îmi plac tineri şi fragezi, şi slabi.

— Evident că aşa-ţi plac. Orice persoană puternică te-ar face să te caci pe tine de frică.

De asta nu mă place Jordan.

— Ştii ce m-ar face să mă cac pe mine de frică? Să mă fut cu un criminal.

Dându-şi peste umăr pletele lungi şi brune, se îndreaptă spre geanta de sport şi scoate o sticlă de apă.

— Sau eşti atât de sătulă de toţi tipii cu care te-ai culcat, încât cei normali nu te mai excită?

— Înainte ţi-l doreai, îi reamintesc.

— E bogat şi se presupune că are o sculă mişto. De ce nu l-aş vrea?

Ridică din umeri.

— Dar, spre deosebire de tine, eu chiar am standarde înalte. Şi, spre deosebire de Royali, familia mea chiar e respectată pe-aici. Tatăl meu a câştigat premii pentru evenimentele lui filantropice. Mama conduce o grămadă de comitete caritabile.

Îmi dau ochii peste cap.

— Ce are astea de-a face cu faptul că-l vrei pe Reed?

Mă priveşte ameninţător.

— Tocmai ţi-am spus – nu-l mai vreau. Mi-ar strica imaginea.

Îmi scapă un râset.

— Spui toate chestiile astea ca şi cum chiar ar exista posibilitatea ca tu şi Reed să vă cuplaţi – şi nu există. Nu e interesat de tine, Jordan. Niciodată nu a fost şi niciodată nu va fi. Îmi pare rău că-ţi sparg bula delirantă.

I se înroşesc obrajii.

— Tu eşti cea care delirează. Ţi-o tragi cu un ucigaş, drăguţă. Poate ar trebui să ai grijă. Dacă-l enervezi, s-ar putea să fii următoarea din sicriu.

— E vreo problemă?

Domnul Beringer, directorul de la Astor Park, apare din senin. Chiar dacă e numai gura de el – nu o singură dată l-am văzut pe Callum mituindu-l pe tipul ăsta –, tot nu vreau să fac valuri.

— Absolut niciuna, mint. Doar îi admiram silueta lui Jordan.

El se uită la mine cu suspiciune. Ultima dată când ne-a văzut împreună, o legasem la gură şi o plimbam prin faţa şcolii cu nasul însângerat.

— Înţeleg. Ei bine, o să faci asta altă dată, spune el pe o voce tăioasă. Tatăl tău e aici. Eşti învoită pentru tot restul zilei.

— Poftim? izbucnesc. Dar am ore.

— Tatăl tău? repetă Jordan cu uimire. Nu era mort?

Futu-i! Am uitat că ea era acolo.

— Asta nu-i treaba ta.

Jordan se holbează la Beringer, apoi la mine, apoi se prăbuşeşte pe podeaua sălii de sport, râzând atât de tare, încât se ţine de burtă.

— O, Doamne! Asta e uimitor, suspină ea printre hohote. Abia aştept să văd următorul episod, în care eşti gravidă, dar nu ştim dacă e copilul lui Reed sau al lui Easton.

Mă încrunt la ea.

— De fiecare dată când încep să mă gândesc la tine ca la o fiinţă umană, strici chestia asta deschizând gura.

Directorul îi aruncă o privire scrutătoare rivalei mele.

— Domnişoară Carrington, acest comportament este pe deplin nepotrivit.

Dojana lui Beringer nu reuşeşte decât s-o facă să râdă şi mai tare. Acesta strânge din dinţi, mă prinde de braţ şi mă ia din prag.

— Haide, domnişoară Royal.

Nu-l corectez cu privire la numele meu de familie, dar îmi eliberez cotul din strânsoarea lui.

— Vorbesc serios. Am ore.

El îmi zâmbeşte servil, aşa cum zâmbeşte probabil doamnelor în vârstă cărora le cere donaţii pentru fundaţia Astor Park. Prin asta vrea să-mi spună că-mi face o favoare.

— M-am ocupat eu de asta. I-am informat pe profesorii dumneavoastră că sunteţi învoită. Şi nu trebuie să vă faceţi temele pentru acasă.

Mda. Crede că-mi face o favoare.

— Ce şcoală de doi bani conduceţi dacă puteţi pur şi simplu să învoiţi un elev de clasa a unsprezecea de la ore şi să nu-i cereţi să-şi facă temele?

Buzele lui deja subţiri se strâng dezaprobator.

— Domnişoară Royal. Doar pentru că tatăl dumneavoastră a înviat din morţi nu înseamnă că-mi puteţi răspunde astfel.

— Scădeţi-mi atunci o sută de puncte din notă, îi spun batjocoritor.

Sau poate că-l implor să facă asta.

El pur şi simplu rânjeşte.

— Nu cred c-am s-o fac. Se pare că deja sunteţi pedepsită.

Serios, detest pe toată lumea din şcoala asta. Sunt *cei mai răi*. Mă întreb ce mi-ar face Beringer dacă aş refuza să ies pe uşă. Ar chema poliţia şi m-ar da afară?

Directorul se opreşte la biroul său şi face semn din cap spre hol.

— Tatăl dumneavoastră vă aşteaptă.

Scutură uşor din cap.

— Nu înţeleg de ce nu vă bucuraţi că vă petreceţi timpul cu el. Sunteţi o fată bizară, domnişoară Royal.

Şi, cu asta, se face nevăzut la el în birou, ca şi cum n-ar dori să mai petreacă niciun moment în plus cu copilul ciudat care nu vrea să-şi vadă tatăl.

Îmi sprijin capul de unul dintre dulapuri şi mă forţez să accept adevărul pe care l-am evitat de când şi-a făcut apariţia Steve.

Nu vreau să-mi petrec timpul cu el, fiindcă sunt speriată.

Dacă nu mă place? Adică a părăsit-o pe mama. Oricum ar fi fost ea, n-a fost suficient pentru ca el să rămână, iar Maggie Harper era un înger: frumoasă, dulce şi blândă.

Pe de altă parte, iată-mă pe mine... Sunt spinoasă şi e greu să te înţelegi cu mine, ca să nu mai pomenesc de gura mea mare şi de faptul că sunt tipicară la înaintata vârstă de şaptesprezece ani. Pot spune oricând ceva care să mă facă de râs, iar pe el să-l jignească.

Dar, indiferent de cât de mult aş vrea să mă ascund pe holurile astea ostile, Steve mă aşteaptă şi am două opţiuni. Să rămân şi să-l cunosc sau să fug şi să-l pierd pe Reed.

Iar dacă astea sunt singurele mele variante, nu prea se poate spune că am de unde să aleg.

Mă îndrept spre hol şi încep să merg.

Capitolul 13

Ella

La ieşire, Steve mă aşteaptă în holul de la intrare, ţinându-şi mâinile în buzunar şi citind anunţurile de la avizier.

— Nu s-a schimbat mult locul ăsta, îmi spune când mă apropii.

Mă-ncrunt, derutată.

— Ai mers la şcoală aici?

— Nu ştiai?

— Nu. Nu credeam că Astor Park e atât de vechi.

Îmi zâmbeşte ironic din colţul gurii.

— Mă faci bătrân?

Mi se înroşesc obrajii.

— Nu. Voiam doar să spun că...

— Glumesc cu tine. Cred că prima promoţie a absolvit prin anii treizeci. Deci, da, locul ăsta e destul de vechi.

Îşi scoate mâinile din buzunare înainte să se întoarcă de tot spre mine.

— Eşti gata să mergem?

Coloana vertebrală mi se-ncordează.

— De ce?

— De ce ce?

Steve pare confuz.

— De ce mă iei de la ore?

— Fiindcă după Beringer nu te poţi ascunde aşa cum te ascunzi după Callum şi băieţii lui.

Nu pot ascunde uimirea care mi se aşterne pe faţă. Iar Steve e suficient de intuitiv încât să observe.

Zâmbeşte.

— Crezi că n-am observat că mă eviţi?

— Nu te cunosc.

Şi mă simt de-a dreptul speriată. Sunt prea multe lucruri asupra cărora nu deţin controlul. Sunt obişnuită să deţin controlul. De când mă ştiu, mama mă însărcina să plătesc facturile, să fac piaţa, să mă duc singură la şcoală.

— De asta te scot azi în oraş. Haide să mergem.

De data asta, în zâmbetul lui e ceva tăios.

Asta sunt eu, îmi dau seama şocată. Mama mea era blajină. Tatăl meu? Nu prea, bănuiesc.

Îl urmez afară, fiindcă am senzaţia că nu am cale de scăpare. Lângă trotuar e parcată o maşină joasă sport, plină de contururi rotunjite. N-am mai văzut în viaţa mea ceva asemănător. În afară de culoare. E exact aceeaşi nuanţă ca maşina mea – o culoare patentată, numită Albastru Royal, după spusele lui Callum.

Probabil mirarea mi se citeşte pe chip, fiindcă Steve spune:

— Bugatti Chiron.

— N-am înţeles o iotă din ce-ai spus, îi spun franc. Sună ca o marcă de spaghetti.

Se hlizeşte şi-mi deschide portiera.

— E o maşină nemţească.

Îşi plimbă mâna peste plafon.

— Cea mai bună din lume.

Ar putea să şi inventeze toate chestiile astea şi tot n-aş avea habar. Nu mă dau în vânt după maşini. Îmi place independenţa de a mă deplasa pe roţi, dar până şi eu pot să-mi dau seama că maşina asta e ceva deosebit. Pielea e mai fină decât fundul unui bebeluş, iar cadranele sunt din crom strălucitor.

— Asta e o navetă spaţială sau o maşină? întreb atunci când Steve se aşază pe locul şoferului.

— Poate că ambele. Ajunge de la zero la nouăzeci în 2,5 secunde şi are viteza maximă de patru sute douăzeci de kilometri pe oră.

Îmi aruncă un zâmbet băieţesc.

— Eşti cumva o femeie neobişnuită care e şi pasionată de maşini?

— Mă simt ofensată pentru întregul meu gen. Pun pariu că sunt o grămadă de femei înnebunite după maşini.

Îmi pun centura şi-i zâmbesc şovăitor.

— Totuşi, eu nu sunt una dintre ele.

— Păcat. Aş putea să te las s-o conduci.

— Nu, mersi. De fapt, nici măcar nu prea-mi place să conduc în general.

Steve se încruntă batjocoritor la mine.

— Eşti sigură că eşti fiica mea?

Nu tocmai.

Cu voce tare, spun:

— Așa zice ADN-ul.

— Aşa zice, murmură el.

Între noi se aşterne o tăcere stânjenitoare. Urăsc asta. Nu vreau decât să mă întorc înăuntru şi să merg la ore şi să mă giugiulesc cu Reed în timpul pauzei de prânz. La naiba, aş prefera să mă insult cu Jordan acum decât să stau aici cu Steve.

Tatăl meu.

— Deci, ce-am putea face azi? întreabă el, în cele din urmă.

Mă joc cu cureaua centurii mele.

— Nu ai nimic planificat?

Atunci de ce m-ai luat de la şcoală? îmi vine să strig.

— Mă gândeam să las asta la latitudinea ta. Să aleagă doamnele.

Doamna asta alege să se întoarcă la ore.

Dar trebuie să-mi reamintesc că, evitându-l pe Steve la infinit, nu voi reuşi să fac toată bizareria asta să se termine. Aşa că mai bine îi fac faţă cu capul sus.

— Ce-ai zice de dig? îi sugerez, numind primul loc care-mi vine în minte.

E noiembrie, deci e prea frig ca să stăm prea mult pe-afară, dar poate merge o plimbare scurtă sau ceva de genul ăsta. Sunt destul de sigură că am nişte mănuşi la mine.

— Asta e o idee foarte bună.

Porneşte motorul, iar întreaga maşină vibrează.

Când Steve trece de porţile masive ale şcolii, privirea îmi alunecă în dreapta, în direcţia brutăriei French Twist. Şi uite-aşa, mă-ncordez din nou, amintindu-mi brutal ceea ce-a făcut.

— De ce ai vorbit să fiu concediată de la lucru? izbucnesc.

El îmi aruncă o privire surprinsă.

— Te-ai supărat pentru asta?

— Da. M-am supărat.

Încrucişez braţele la piept.

— Iubeam slujba aceea.

Steve clipeşte de câteva ori, ca şi cum n-ar înţelege ce-i spun. Mă întreb dacă ar trebui să i-o zic într-o altă limbă, când, într-un final, iese din transă.

— Căc... adică, ups. Credeam că te obligă Callum să lucrezi.

Steve scutură din cap cu stupoare.

— Uneori face chestii ciudate ca să-şi responsabilizeze copiii cu forţa.

— Eu n-am văzut nimic de genul ăsta, răspund ferm, luându-i în mod ciudat apărarea lui Callum.

— Oh, obişnuia mereu să-i ameninţe pe băieţi cu şcoala militară.

Mă enervez din nou.

— Să lucrezi la o brutărie nu e nici pe departe acelaşi lucru cu a merge la şcoala militară.

— Turele tale încep la cinci dimineaţa, Ella. Cât ai? Şaisprezece ani? Cu siguranţă c-ar fi mai bine să dormi.

— Am şaptesprezece şi sunt obişnuită să lucrez, ripostez, după care mă străduiesc să mă calmez.

Mama îmi spunea mereu că poţi prinde mai multe albine cu miere decât cu oţet.

— Dar tu nu ştiai, aşa că înţeleg de ce ai făcut presupunerile astea.

Vocea îmi devine şi mai blândă.

— Dar acum, că ştii că-mi iubesc slujba, pot să mă întorc şi să-i spun lui Lucy că vreau să lucrez?

— Nu prea cred, zice el şi flutură din mâna dezaprobator. Fiica mea nu are nevoie să lucreze. Voi avea eu grijă de tine.

Steve apasă pe acceleraţie, iar maşina prinde viteză. Mă abţin să nu mă prind de bord, frica pentru propria-mi viaţă umbrind iritarea pe care mi-o provoacă acest comentariu.

— Acum spune-mi despre tine, spune el, în timp ce conduce pe şosea ca un maniac.

Îmi muşc buza, enervată. Nu-mi place modul în care a încheiat, pur şi simplu, discuţia referitoare la brutărie. *Nu lucrezi. Punct.* Trebuie să-şi mai corijeze abilităţile parentale. Până şi Callum, care nu e un părinte premiant, a fost dispus să avem o discuţie cu privire la slujbă.

— Eşti în clasa a unsprezecea, aşa-i? Ce făceai înainte să vii aici?

Steve nu-şi dă seama deloc de nefericirea mea. Ochii lui albaştri sunt fixaţi pe parbriz, iar mâna lui schimbă cu dibăcie vitezele, în timp ce alunecă prin trafic.

Simţindu-mă neobişnuit de meschină, îi răspund pe un ton dulceag.

— Nu ţi-a spus Callum? Făceam striptease.

Aproape că iese de pe şosea.

Rahat! Poate ar fi trebuit să-mi ţin gura. Continui să mă ţin de bord pentru scumpa mea viaţă, în timp ce el virează ca să încadreze maşina înapoi pe banda corectă.

— Nu, bolboroseşte Steve. A uitat să menţioneze asta.

— Ei bine, asta făceam.

Mă holbez la el ca să-l provoc, aşteptând să-mi ţină morală.

Nu o face.

— Nu pot spune că sunt încântat să aud asta, dar uneori trebuie să faci anumite lucruri pentru a supravieţui.

Steve face o pauză.

— Erai pe cont propriu înainte să te găsească Callum?

Dau din cap că da.

— Iar acum locuieşti în altarul Mariei. Sunt surprins că Brooke nu a pus să fie dat portretul ăla jos.

Deasupra şemineului e o pictură imensă de-a Mariei, iar atunci când Callum şi Brooke au făcut anunţul logodnei, Brooke a stat sub pictură, zâmbind cu îngâmfare. Băieţii au fost atât de furioşi cu privire la logodnă, la modul în care a fost anunţată şi chiar şi cu privire la inelul lui Brooke – o replică a celui pe care-l purta Maria în portret. Întreaga scenă a fost precum un deget mijlociu supradimensionat.

— N-a avut timp, mormăi.

— Presupun că nu. Îmi imaginez că primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să redecoreze locul din temelii. Absolut tot ce e în casa aceea poartă amprenta Mariei.

Scutură din cap.

— Băieţii aceia o idolatrizează. Şi Callum, de asemenea, dar nicio fiinţă vie nu e sfântă.

Ridică uşor capul, aruncându-mi fugar o privire.

— Nu e bine să pui nicio femeie pe un piedestal. Fără supărare, iubito.

Aud cumva... amărăciune în tonul lui Steve? Nu-mi dau seama foarte bine.

— Nu-i nicio supărare, murmur eu.

Dacă Steve a intenţionat să facă conversaţia noastră şi mai ciudată, a ales subiectul perfect.

— Deci maşina asta e de-a dreptul rapidă, îi spun, într-o încercare disperată de a-l distrage de la gândurile despre Maria.

Un zâmbet vag i se iveşte în colţul gurii.

— Te-am înţeles. Fără alte întrebări despre Maria. Dar mama ta? Cum era?

— Bună, iubitoare.

Ce-ţi aminteşti despre ea? îmi vine să întreb dar, înainte să apuc s-o fac, el schimbă subiectul.

— Îţi place la şcoală? Ai note bune?

Omul ăsta are o formă gravă de ADHD. Nu poate rămâne la un subiect mai mult de două secunde.

— La şcoală e în regulă, presupun. Am note bune.

— Bun. Mă bucur să aud asta.

Îmi mai aruncă o întrebare de efect.

— Ești cu Reed?

Casc gura şocată.

— Eu... ăă... da, recunosc, în cele din urmă.

— Se poartă frumos cu tine?

— Da.

— Îţi plac fructele de mare?

Rezist tentaţiei de a-mi freca ochii confuzi. Nu-l înţeleg pe omul ăsta. Înţeleg doar că şofează prea repede şi că are conversaţii colerice, care mă înnebunesc de cap.

Nu-mi pot da seama ce e cu el. Deloc.

*

— A. Fost. Oribil.

Câteva ore mai târziu, intru cu paşi apăsaţi în dormitorul lui Reed şi mă arunc pe pat.

Reed se ridică şi se sprijină de tăblia patului.

— Oh, haide. Nu cred c-a fost atât de rău.

— Nu auzi bine? mormăi eu. A fost oribil.

— Ce a fost oribil? întreabă Easton din cadrul uşii, după care intră valvârtej în cameră.

— Frate, trebuie să înveţi să baţi la uşă, îi spune Reed exasperat fratelui său. Dacă eram dezbrăcaţi?

— Dezbrăcaţi ar fi însemnat să faceţi sex. Ceea ce ştim cu toţii că nu faceţi.

Îmi înăbuş un oftat. Poate c-ar trebui să fiu obişnuită cu modul deschis în care Easton vorbeşte despre viaţa mea sexuală cu Reed, dar nu sunt deloc.

— N-ai fost la chimie, mă informează Easton, ca şi cum nu aş fi ştiut despre propria mea absenţă. Tu şi Val aţi chiulit?

— Nu, zic scrâşnind din dinţi. Steve m-a luat de la şcoală ca să lucreze la legătura tată – fiică.

— Ah. Am înţeles.

Easton se trânteşte pe pat lângă mine.

— N-a mers bine, corect?

— Nu, spun sumbru. Nu-l înţeleg.

Easton ridică din umeri.

— Ce-i de înţeles?

— *El*.

Îmi trec enervată o mână prin păr.

— E ca un copil mare. Am luat micul dejun pe dig, după care am urcat coasta cu maşina şi am luat prânzul la un restaurant din vârful unei stânci. Jur că n-a făcut nimic altceva decât să vorbească despre maşini şi despre cât de mult îi place lui să zboare cu avionul. Apoi mi-a povestit despre toate ocaziile în care aproape a murit în excursiile lui de aventuri cretine şi despre cum şi-ar dori să facă parte în continuare din trupele SEAL, fiindcă îi place la nebunie să arunce chestii în aer.

Reed şi Easton se hlizesc. S-ar opri din râs al naibii de repede dacă ar auzi comentariile lui Steve despre Maria, dar

nu vreau să-i amărăsc cu chestia asta, aşa că mă concentrez pe celelalte ciudăţenii. Au fost destule.

— Schimbă subiectul atât de repede, încât e imposibil să ţii pasul cu el, spun neajutorată. Şi nu-mi dau seama niciodată la ce se gândeşte cu adevărat.

Mă muşc de obraji pe interior, uitându-mă la Reed.

— Ştie că suntem împreună.

Iubitul meu dă din cap.

— Mi-am dat seama. Nu prea încercam s-o ascundem.

— Ştiu, dar... zic eu şi înghit în sec. Am sentimentul că nu-i place. Iar asta nici măcar nu e partea cea mai rea.

— Sunt singurul care crede că te-ai distrat supertare? spune deodată Easton. Şi eu vreau să mănânc pe o stâncă.

— Vrea să mă mut cu el şi cu Dinah.

Asta îl reduce la tăcere pe Easton. Atât el, cât şi Reed se încordează brusc.

— N-o să se întâmple, spune Easton.

— După spusele lui Steve, o să se întâmple.

Suspin de nefericire şi mă caţăr în poala lui Reed. Braţele lui puternice se încolăcesc de îndată în jurul taliei mele, prinzându-mă bine.

— Nu a insistat să stau cu ei la hotel, dar a spus că, imediat ce poliţia eliberează apartamentul, se aşteaptă să mă mut. M-a întrebat dacă am vreo sugestie pentru designerul lui de interioare. Angajează pe cineva să-mi decoreze camera!

Reed îmi dă o şuviţă de păr după ureche.

— Tata nu va permite ca asta să se întâmple, iubito.

— Tatăl tău nu are niciun cuvânt de spus în treaba asta.

Mi se pune un nod dureros în gât.

— Steve e cel cu drept de decizie şi îşi doreşte să locuiesc cu el.

Easton scoate un mârâit.

— Nu contează ce vrea Steve. Locul tău e cu noi.

Are dreptate. Chiar e. Din nefericire, Steve nu e de acord. La prânz, mi-a cerut să mă gândesc să-mi schimb numele de familie din Harper în O'Halloran. Dacă l-aş fi schimbat, l-aş fi schimbat în Royal, dar lui nu i-am spus asta. Am dat din cap şi am zâmbit şi l-am lăsat să trăncănească fără oprire, ore în şir. Sincer, cred că pur şi simplu îi place să se audă vorbind.

— Nu te mai stresa, mă sfătuieşte Reed, mângâindu-mă pe spate.

— Nu pot. Nu vreau să stau cu el şi cu târfa aia. N-am s-o fac.

— Nu se va ajunge niciodată la asta, îmi promite el. Chestia cu Steve e că nu se pricepe decât la vorbe, însă nu şi la fapte.

Easton dă din cap cu înflăcărare.

— Aşa e. Ai nimerit-o perfect când ai spus că e ca un copil mare. Unchiul Steve e ca un puştan.

— Easton are dreptate. Steve are toate ideile astea măreţe, dar niciodată nu se ţine de ele, recunoaşte Reed. Îţi pierde repede concentrarea.

— Da, din cauza propriei scule, spune Easton, iar eu mă crispez toată. Poate fi în mijlocul unei întruniri de consiliu şi,

dacă îi pui în faţă o gagicuţă mişto, iese de-acolo în secunda următoare.

Mda. Tatăl meu pare grozav. Aiurea.

— Vă rog, nu vorbiţi în faţa mea despre penisul tatălui meu. E dezgustător.

— E doar fascinat de chestia asta cu „sunt tată”, spune Easton, ridicând din nou din umeri. După ce-i trece, probabil o să uite că exişti.

Ştiu că încearcă să mă liniştească, dar nu reuşeşte decât să mă amărască şi mai mult. Fiecare lucru pe care-l aflu despre Steve mă neliniştеşte şi mai tare.

Iar acum sunt din nou speriată, dar nu de ideea că lui Steve nu-i va plăcea de mine.

Mă tem că mie nu-mi va plăcea *de el*.

Capitolul 14

Ella

Pentru că Val nu are maşină, iar eu nu mai am slujbă, nimic nu mă împiedică s-o duc acasă vineri, după şcoală. Speram că vom recupera puţin pe drum, dar e surprinzător de tăcută, aşa că, la următorul semafor roşu, îi arunc o privire şi o spun cu voce tare:

— Eşti furioasă pe mine, nu-i aşa?

Se uită-n ochii mei.

— Ce? Nu! Normal că nu.

— Eşti sigură? întreb neliniştită. Fiindcă am fost o prietenă de supercăcat săptămâna asta. Ştiu că am fost.

— Nu, ai fost o prietenă ocupată.

Îmi zâmbeşte cu tristete.

— Chiar înţeleg, Ella. Şi eu aş fi supărată dacă iubitul meu ar fi acuzat de crimă.

— Chiar îmi pare rău că am fost absentă. Viaţa... e de căcat.

— Mie-mi spui!

Ne zâmbim sumbru.

— Ce se petrece între tine şi Wade? o întreb, conducând prin intersecţie.

— Nimic, zice ea vag.

— Nimic? Pe bune?

Amândoi au fost foarte irascibili în fiecare zi săptămâna asta, abia s-au privit unul pe celălalt la prânz. Asta nu e *nimic*.

Cotesc pe strada lui Val şi încetinesc în faţa conacului Carrington. Înainte să-mi poată scăpa, blochez uşile, ca să nu fugă.

Val chicoteşte.

— Îţi dai seama că asta e o decapotabilă, aşa-i? Pot pur și simplu să sar din ea.

— Ei bine, nu ai s-o faci.

Îi arunc o privire severă.

— Nu înainte să-mi spui ce se petrece.

— Nu se petrece nimic.

Pare exasperată.

— Wade e... Wade. Nu suntem împreună.

— Dar ai *vrea* să fiţi? insist.

Oftează puternic, cu exasperare.

— Nu, n-aş vrea.

Mijesc ochii.

— Serios?

— Da... Nu... Poate. Nu ştiu, bine?

Oftez şi eu.

— Eşti ofticată pe el fiindcă s-a încurcat cu altcineva?

— Da! răbufneşte ea. Ceea ce e atât de stupid. Nici măcar n-am ieşit împreună de la bun început. Doar ne-am prostit de vreo două ori în baie. Dar... mă distram din nou, ştii? Nu mai eram obsedată de Tam.

Mi se face milă de ea. Val a fost destul de afectată de despărţirea de Tam, fostul ei iubit. Eram atât de fericită să văd că, în sfârşit, trece peste asta.

— După care Wade mă cheamă să ne vedem într-un weekend, continuă Val, şi eram ocupată, iar el a reacţionat ceva de genul ok, ne vedem altă dată. Ca să ajung luni la şcoală şi să aflu că se sărutase cu Samantha Kent sâmbătă, la clubul de golf! Asta e *atât* de aiurea.

Se întristează.

— Mi-a amintit de Tam şi de toate fazele nasoale pe care mi le-a făcut şi...

Îi piere vocea.

Mă întind şi-i strâng braţul cu blândeţe.

— Înţeleg. Te-ai ars şi nu vrei s-o păţeşti din nou. Erai prea bună pentru Tam. Şi eşti prea bună pentru Wade.

Ezit.

— Dar, dacă are vreo importanţă, Wade chiar pare să se simtă prost pentru tot.

— Nu-mi pasă. I-am spus înainte să ne combinăm că vreau să avem treabă doar unul cu celălalt. Dacă e cu mine – chiar dacă e ceva lejer –, atunci e *doar* cu mine.

Îşi împinge cu înverşunare pieptul în faţă.

— A încălcat regulile.

— Să înţeleg că nu vii la meci diseară?

— Nu. Rămân acasă şi mă epilez pe picioare.

Râd.

— Vrei să vii? mă întreabă. Putem să facem o seară de spa.

— Nu pot, răspund sumbru. Spre deosebire de tine, nu am de ales cu privire la mersul la meci. Callum ne-a spus aseară că merge toată familia – fără excepţii. E o demonstraţie de forţă.

Val îşi ţuguie buzele.

— Nu ştiam că suntem la război.

— S-ar putea să fim.

Îmi dau la o parte o şuviţă de păr din ochi.

— Ai auzit toate bârfele de la şcoală. Lumea spune cele mai oribile chestii despre Reed şi, aparent, şi câţiva membri din consiliul firmei Atlantic Aviation au făcut câteva comentarii în faţa lui Callum.

— Şi-au instalat reporterii corturile în faţa conacului?

— În mod surprinzător, nu. Callum şi-a folosit influenţa în direcţia asta, cred, fiindcă orice alt caz asemănător ar fi fost un fenomen media.

Mă las pe spate în scaun.

— Avocatul lui Reed vrea să ne comportăm ca şi cum Reed n-ar fi greşit cu nimic. Trebuie să fim uniţi ca familie şi aşa mai departe.

Doar că eu nu trebuie să fiu foarte unită cu ei. Reed nu mi-a spus, dar Callum m-a luat deoparte zilele trecute şi mi-a sugerat s-o lăsăm mai moale cu afişarea afecţiunii în public.

Val îşi dă ochii peste cap.

— Şi dacă mergeţi la un meci de fotbal o să-i convingeţi pe oameni că Reed e nevinovat?

— Cine ştie? ridic din umeri. În plus, Callum crede că e un moment bun ca Steve să-şi facă apariţia în faţa celorlalte familii. Speră că poate asta va provoca suficiente controverse, încât să le distragă atenţia de la Reed.

Ochii întunecaţi ai lui Val îmi cercetează chipul.

— Şi cum merge asta? Tu şi cu Steve.

Îmi scapă un mormăit.

— Nu tocmai minunat. Tot încearcă să petreacă timp cu mine.

Oftează ironic.

— Cum îndrăzneşte?!

Nu pot să nu chicotesc.

— Bine, ştiu că sună nebuneşte. Dar e ciudat, bine? E în întregime un străin.

— Mda, şi aşa va rămâne cât timp continui să-l eviţi.

Strâmbă din nas.

— Nu vrei să-l cunoşti? E tatăl tău, totuşi.

— Ştiu.

Îmi rod buza de jos.

— Am încercat să fiu deschisă când a apărut luni la şcoală şi a insistat să ne petrecem ziua împreună, dar a vorbit numai despre el. Ore în şir. Ca şi cum nici n-ar fi observat că mă aflam acolo.

— Probabil are emoţii, spune ea. Pun pariu că şi pentru el e dificil. Se întoarce din morţi şi află că are un copil? Oricui i-ar fi greu.

— Presupun că da.

Deblochez uşile.

— Bine, acum poţi să pleci, domniţă. Trebuie să merg acasă şi să mă pregătesc pentru meci, spun pe o voce ostenită.

Val rânjeşte.

— Ai grijă, fato. Entuziasmul tău e *atât* de contagios, încât s-ar putea să ţopăi până la uşa de la intrare.

Trage de mânerul uşii şi coboară din maşină, după care loveşte uşor portiera şi-mi zâmbeşte larg.

— Baftă diseară!

— Mersi, îi răspund.

Presimt că voi avea nevoie.

*

Împrejurul nostru e un spaţiu gol de mărimea unui ocean. A unui *ocean*.

Toată săptămâna i-am văzut pe puştii de la şcoală bârfindu-l pe Reed, însă nu am crezut că şuşotelile acelea aveau să se extindă şi asupra lui Callum. Callum Royal mi s-a părut mereu de neatins – încrezător şi stăpân peste situaţii, un şef al industriei pe care toţi îl pupă în fund. Ultima dată când a venit la un meci, a fost *foarte* pupat în fund. O dată la câteva secunde, un părinte îl oprea ca să discute ceva.

În seara asta, Callum e tratat cu tăcere. Cu toţi suntem – eu, Steve şi gemenii. Stăm pe rândul de deasupra băncii de rezervă a echipei-gazdă, iar toată lumea din jur trage cu ochiul la noi. Le pot simţi privirile acuzatoare suflându-mi în ceafă. Oricât de neplăcut e pentru mine, pentru Reed e de un milion

de ori mai rău. Nu poate juca în seara asta. Mai are copci pe coaste după ce a fost înjunghiat, ticăloşie pusă la cale de Daniel Delacorte. Mai are de stat pe bară încă o săptămână, dar antrenorul vrea ca el să stea alături de restul echipei.

Mi-aş dori să poată sta aici, cu noi. Detest faptul că e atât de singur acum. Şi *detest* faptul că oamenii continuă să bârfească şi să-l arate cu degetul.

— Acela e băiatul Royal, sâsâie o femeie suficient de tare, încât o auzim cu toţii. Nu-mi vine să cred că i-au permis să vină aici în seara asta.

— E ruşinos, aprobă un alt părinte. Nu-l vreau în preajma lui Bradley al meu!

— Cineva trebuie să discute cu Beringer despre asta, intervine o voce lugubră de bărbat.

Tresar. Aceeaşi e şi reacţia lui Callum. Lângă mine, Steve pare complet nepăsător la toată atenţia negativă care ne copleşeşte. Ca de obicei, îmi pălăvrăgeşte la ureche, de data asta despre o excursie prin Europa pe care o pregăteşte pentru noi. Nu ştiu dacă prin *noi* se referă la mine şi la el sau dacă şi Dinah e inclusă. Oricum, nu sunt interesată să merg într-o excursie cu el, chiar dacă e tatăl meu. Încă mă face să mă simt foarte agitată.

Chestia amuzantă e că-mi dau seama de departe de ce mama a fost atrasă de el. Într-o săptămână, de când s-a întors, a început să se întremeze. Nu mai e supt la faţă, iar hainele chiar încep să i se aşeze pe corpul musculos, lipsit de grăsime. Steve O'Halloran arată destul de bine – pentru un tată –, iar

ochii lui albaştri păstrează constant sclipirea aceea copilărească. Mama avea o slăbiciune pentru tipii jucăuşi, iar Steve cu siguranţă se încadrează în categoria asta.

Dar, pentru că sunt fiica sa, şi nu cineva interesat de el din punct de vedere amoros, atitudinea lui de băieţandru mi se pare destul de enervantă. E om în toată firea. De ce nu se comportă ca atare?

— Eşti îmbufnată, îmi murmură Sawyer în ureche.

Şirul gândurilor mi se întrerupe brusc şi mă întorc spre el.

— Nu, nu sunt, îl mint, înainte să mă uit peste umărul său. Unde e Lauren?

Teoretic, Lauren e prietena lui Sawyer, aşa că, de obicei, vine cu el la genul ăsta de evenimente.

— E pedepsită, răspunde el cu un oftat.

— Oh! De ce?

— A fost prinsă când se furişa să se vadă cu mine şi... se opreşte când observă că e ascultat de Steve... cu mine, îşi termină el propoziţia. Doar cu mine.

Îmi ascund un zâmbet. N-o cunosc deloc pe Lauren Donovan, dar cred că e destul de tare, din moment ce e cu doi băieţi în acelaşi timp. Eu abia pot să mă descurc cu unul singur.

Că veni vorba despre asta, Reed pare să se simtă îngrozitor de singur la marginea terenului. Privirea îi e lipită de zona unde se dau golurile. Sau de zona de finalizare? Nu-mi aduc aminte cum se cheamă. Degeaba au tot încercat Reed şi Easton

să mă învețe regulile jocului, tot nu-mi place şi tot nu mă interesează fotbalul.

Îmi pot da seama că Reed e supărat că nu se află acolo, pe teren, alături de colegii lui de echipă. Apărarea e pe teren – e singura pe care o ştiu, fiindcă pe unul dintre tricourile cu albastru şi galben de acolo scrie „ROYAL”. Easton e în faţă, în faţa unui adversar. Îi pot vedea gura mişcându-se în spatele căştii, de unde îmi dau seama că face nişte comentarii extrem de inteligente.

Mda, cu siguranţă asta face. Când începe meciul, jucătorul advers se aruncă asupra lui Easton, de parcă ar vrea să-l asasineze. Dar East e adevăratul pericol acolo – trece fix pe lângă oponentul său, care cade în genunchi, în timp ce alţi doi jucători de la Astor Park îl atacă pe fundaşul de la Marin High, înainte ca acesta să poată pasa mingea.

— L-a scos din schemă, mă ajută Sebastian să înţeleg, aplecându-se peste fratele său ca să-mi explice.

— Nu-mi pasă, îi răspund.

Steve chicoteşte lângă mine.

— Să-nţeleg că nu eşti o fană a fotbalului.

— Nu.

— Ne-am străduit cu ea, spune Callum de la capătul rândului. Însă fără succes până acum.

— E în regulă, Ella, îmi spune Steve. Oricum, O’Halloranii sunt o familie de baschetbalişti.

Şi uite-aşa mă-ncordez din nou. De ce continuă să tot spună chestii dintr-astea? Nu sunt o O’Halloran! Şi urăsc

baschetul chiar mai mult decât urăsc fotbalul american. Zâmbesc forţat şi spun:

— Harperii sunt anti-sport. Anti orice sport.

Steve surâde subtil şi superior.

— Eu ştiu altceva... Dacă-mi amintesc bine, mama ta era foarte... ăă... sportivă.

Amuţesc. A fost cumva un apropo scârbos? Nu sunt sigură, însă cred că da şi nu-mi place. Nu are dreptul să vorbească aşa despre mama. Nici măcar n-a cunoscut-o. Nu dincolo de sensul biblic, în orice caz.

Pe teren, se aliniază atacanţii de la Astor Park. Conducătorul nostru din teren e Wade, care urlă ceva neinteligibil către coechipierii săi. Mi se pare că-l aud strigând la un moment dat „SEXOSULE!", ceea ce mă face să-i dau un ghiont lui Sawyer.

— Tocmai a spus „sexosule"?

Sawyer chicoteşte.

— Da. Peyton Manning strigă „Omaha" – Wade strigă „Sexosule".

Ar putea, la fel de bine, să vorbească în chineză. Nu ştiu cine e Peyton Manning şi nici nu mă deranjez să-l întreb. În schimb, mă uit la Wade, care aruncă mingea perfect. Aceasta aterizează în mâinile pricepute ale unui puşti de la Astor, care aleargă iute către zona de finalizare.

Telefonul îmi vibrează în poşetă. Îl scot şi găsesc un mesaj de la Val.

Of! Nu are dreptul să joace atât de bine!

Rotesc instantaneu capul să cercetez mulţimea, însă prietena mea cea mai bună e de nevăzut.

Unde eşti?? îi scriu înapoi.

Fac concesii. Nu e mâncare acasă, aşa că am condus până aici să-mi cumpăr un hotdog.

Pufnesc în râs. Gemenii se uită imediat spre mine, dar trec rapid peste privirile lor curioase şi-i mai trimit un mesaj lui Val.

Te-am SUPER prins. Ai venit să-l vezi pe Wade!

NU. Îmi era foame.

De Wade.

Te urăsc.

Recunoaşte că-ţi place de el.

Niciodată.

Bine. Atunci măcar vino aici şi stai cu noi. Mi-e dor de moaca ta.

Un val de ovaţii zgomotoase zguduie băncile. Privesc în jos, ca să surprind chiar finalul reprizei – încă o pasă desăvârşită de-a lui Wade. Nu sunt surprinsă când Val îmi trimite un alt mesaj.

Neah! Plec acasă. Proastă idee să vin aici în seara asta. Mi se face din nou milă de ea. Biata Val. Ştiu că toată faza asta cu Wade a început pentru ea ca un fel de pansament sau poate ca un mod de a face timpul să treacă mai repede, până când ar fi fost pregătită să fie din nou împreună cu cineva după despărţire. Dar sunt convinsă că a avut sentimente autentice pentru băiatul ăsta. Şi cred că și Wade o place. Doar că sunt amândoi prea încăpăţânaţi să recunoască.

La fel ca tine şi Reed, mă tachinează o voce interioară.

Bine, în regulă. Eu şi Reed eram la fel la început. Era atât de nesimţit cu mine, iar eu petreceam ore întregi negându-mi sentimentele faţă de el. Dar acum suntem împreună şi e superb şi mi-aş dori ca şi Val să aibă parte de acelaşi sentiment minunat.

— Cu cine-ţi dai mesaje?

Din instinct, acopăr iute ecranul cu palma, când îmi dau seama că Steve trage cu ochiul în telefonul meu. De ce naiba încearcă să-mi citească mesajele?

— Cu o prietenă, răspund scurt.

Mijind ochii, se concentrează la banca de rezerve, ca şi cum s-ar aştepta să-l vadă şi pe Reed tastând. Însă Reed îşi ţine mâinile pe genunchi şi se uită cu atenţie la meci.

Nu-mi place suspiciunea din privirea lui Steve. Ştie deja că sunt cu Reed. Şi, chiar dacă nu-i place chestia asta, nu are absolut niciun drept să stabilească cu cine trebuie să fiu cuplată.

— Ei bine, de ce nu laşi telefonul deoparte? îmi sugerează pe un ton uşor agresiv. Eşti ieşită cu familia. Indiferent cu cine vorbeşti, poate să aştepte.

Îmi bag telefonul la loc în poşetă. Nu pentru că mi-a ordonat el s-o fac, ci, mai degrabă, pentru că poate altfel i l-aş fi aruncat în faţă. Lui Callum nu i-a păsat niciodată dacă-mi dădeam mesaje cu prietenii mei în timpul unui meci de fotbal. Mai degrabă îl bucura faptul că am prieteni.

De lângă mine, Steve dă aprobator din cap şi se concentrează din nou la meci.

Încerc să fac acelaşi lucru, dar mă simt din nou iritată. Aş vrea să-i surprind privirea lui Reed şi să-i transmit cât de mult îl detest pe Steve, dar ştiu că Reed îmi va spune să-l ignor, pentru că Steve se va „plictisi" de calitatea asta de tată, la un moment dat.

Doar că încep să cred că asta nu se va întâmpla.

Capitolul 15

Reed

După meci, tata şi Steve insistă să ne ducă la o cină târzie, la nu ştiu ce local franţuzesc. N-am chef să merg, dar nu prea am de ales. Tata vrea să fim văzuţi în public. Spune că nu ne putem ascunde, că trebuie să ne comportăm ca şi cum n-ar fi nimic în neregulă.

Însă totul e, de fapt, în neregulă. Toate privirile acelea insistente de la meciul din seara asta... Rahat! Încă-mi ard urechile şi ceafa din cauza acelor ochi critici şi a acelor şuşoteli dispreţuitoare care au răzbătut până la mine.

La cină, păstrez o tăcere de mormânt şi-mi doresc să fi fost acasă, preferabil cu buzele mele peste ale Ellei şi cu mâinile pe tot corpul ei.

Lângă mine, Easton se îndoapă de parcă n-ar fi mâncat de săptămâni întregi, dar presupun că şi-a câştigat dreptul de a înfuleca porceşte. Astor Park i-a bătut măr pe cei de la Marin High în seara asta. Am terminat meciul cu patru eseuri în faţă şi toată lumea era în al nouălea cer. În fine, cu excepţia mea. Şi poate şi cu excepţia lui Wade care – pentru prima dată de când îl cunosc – n-a anunţat că va sărbători cu o partidă de sex oral, urmat de un futai bun. Şi-a dat jos echipamentul, abătut, şi a ieşit apoi cu paşi greoi din vestiar. Cred că a spus că se duce acasă, ceea ce, din nou, nu-i e deloc tipic lui Wade. Lângă

mine, Ella are un chip încremenit. Cred că Steve a spus ceva care a iritat-o rău de tot în timpul meciului, dar n-o s-o întreb nimic înainte să rămânem singuri. Steve se află într-o pasă dubioasă de când s-a întors din morţi. Vorbeşte tot timpul că are o fiică acum, aşa că trebuie să fie un exemplu mai bun. Tata, desigur, dă din cap de fiecare dată când Steve spune căcaturi dintr-astea. În ochii lui Callum Royal, Steve O'Halloran nu greşeşte cu absolut nimic. Așa e de când mă știu.

Când ne întoarcem de la cină, tata şi Steve se duc în grabă spre birou, unde probabil că vor da pe gât nişte pahare de whisky unul după altul şi vor trăncăni despre vremurile când făceau parte din trupele SEAL. East şi gemenii se fac nevăzuţi în camera de jocuri, astfel că mai rămânem doar eu şi Ella.

În sfârşit.

— Mergem sus? mârâi şi ştiu că ei nu-i scapă sclipirea de animal de pradă din ochii mei.

A fost ca naiba să stau pe margine în seara asta. Să nu mai spun că toată lumea din tribune vorbea despre mine şi un dobitoc a spus „criminalule", tuşindu-şi în palmă, când a trecut pe lângă mine. Faptul că n-am jucat m-a făcut să mă simt de o mie de ori mai rău. M-am simţit ca un sac inutil de cartofi, şi gelos pe deasupra, văzându-i pe tovarăşii mei nimicind cealaltă echipă.

Toată agresivitatea pe care n-am reuşit s-o consum în seara asta mă ajunge din urmă acum. Din fericire, pe Ella nu pare s-

o deranjeze. Îmi aruncă zâmbetul acela frumos şi mă trage spre scări.

O luăm la goană, practic, spre dormitorul ei. Încui uşa, apoi o ridic în braţe şi mă îndrept spre pat. Chiţăie de încântare când o arunc pe saltea.

— Hainele! îi ordon, lingându-mă pe buze.

— Ce-i cu ele?

Se joacă inocent cu tivul puloverului verde.

— Jos! mârâi.

Zâmbeşte din nou şi jur că inima îmi tresaltă până la cer. Nu cred c-aş fi supravieţuit săptămânii ăsteia dacă n-aş fi avut-o pe Ella alături. Şuşotelile de la şcoală, apelurile de la avocatul meu, ancheta poliţiei, care încă se desfăşoară în forţă. Oricât de mult am urât-o pe Brooke, nu e ca şi cum sar în sus de bucurie c-a murit. N-o să-mi lipsească, asta e sigur, dar nimeni nu merită să moară aşa.

— Reed?

Buna dispoziţie a Ellei pare să se stingă când îmi vede faţa.

— Ce s-a întâmplat?

Înghit în sec.

— Nimic. Doar mă gândeam la lucruri la care n-ar trebui să mă gândesc.

— Ce lucruri?

— Nimic, spun din nou şi încerc să-i abat atenţia, scoţându-mi peste cap cămaşa cu mâneci lungi.

Funcţionează. În momentul în care dă cu ochii de pieptul meu gol, scoate un oftat vag, care îmi merge direct în sculă.

Îmi place la nebunie faptul că-mi adoră trupul. Nu-mi pasă că asta mă face un bou superficial şi îngâmfat. Felul în care ochii ei se întunecă de plăcere şi felul în care-şi umezeşte buza de jos sunt cele mai mari stimulente de care poate avea parte egoul unui băiat.

— Copcile tale, spune ea, ca de fiecare dată când ne-am prostit săptămâna asta.

— Se vindecă frumos, îi răspund, ca de fiecare dată când ne-am prostit săptămâna asta. Acum dă-ţi jos hainele înainte s-o fac eu în locul tău.

Pare intrigată, ca şi cum s-ar întreba dacă ar fi cazul să facă pe inabordabila, doar ca să mă ţin de cuvânt cu ameninţarea. Presupun însă că e la fel de excitată ca mine, fiindcă începe să se dezbrace în secunda următoare. Rămân cu gura căscată când îşi dă la iveală sutienul roz şi chiloţii asortaţi. Ella nu are idee cât e de superbă. Toate fetele de la Astor Park ar ucide să aibă formele alea, pletele blonde, trăsăturile fără niciun defect. E perfecţiunea întruchipată. Şi e în totalitate a mea, ce mama dracului.

Cu pantalonii încă pe mine, urc pe pat şi-mi lipesc corpul de al ei, gura mea găsind-o din nou pe a sa. Ne sărutăm pentru ceea ce pare a fi o veşnicie. Ne sărutăm şi ne pipăim şi ne rostogolim în pat până când, la un moment dat, nu mai pot suporta. Îşi dă jos lenjeria. Pantalonii îmi sunt descheiaţi. Mă atinge, iar mâna mea e între picioarele ei şi e atât de bine, încât nu pot gândi limpede.

— Întinde-te pe spate, murmură ea.

Futu-i mama mă-sii! S-a lăsat deasupra mea acum, iar gura ei face chestii care mă înnebunesc.

Părul i se revarsă peste coapsele mele. Îmi împleticesc degetele printre şuviţele mătăsoase, ghidând-o spre mine.

— Mai repede, îi şoptesc.

— Aşa?

— Da. Aşa.

Buzele şi limba ei mă aduc la limită şi, chiar dacă e, probabil, cel mai mare clişeu posibil, odată ce corpul meu îşi revine, o trag în sus şi-i spun c-o iubesc.

— Cât de mult?

Îmi zâmbeşte poznaş.

— Foarte mult, îi spun pe o voce răguşită. Ca un nebun.

Îmi dă un sărut pe buze.

— Şi eu te iubesc ca o nebună.

Se-ntinde lângă mine, mângâindu-mi abdomenul şi unduindu-şi uşor şoldurile peste bazinul meu. Să fiu al naibii dacă nu mă ia valul din nou. Poate că eu am terminat, dar ea nu. Ador s-o aduc în punctul ăla. Scoate cele mai sexy sunete când ajunge la orgasm.

— Rândul meu, îi spun, frecându-mă în jos de corpul ei.

E atât de pregătită pentru mine, încât nici măcar nu e amuzant. Mi se scoală iar, fiindcă gândul că voi fi primul care pătrunde în corpul ei primitor e suficient de fierbinte încât să poată topi întreaga Antarctică. Dar nu pot. Nu în seara asta. Nu până nu voi şti cu siguranţă că nu voi fi trimis la puşcărie pentru o crimă pe care n-am săvârşit-o.

Dar pot să fac *asta*, în schimb. S-o torturez cu gura şi cu degetele mele şi s-o fac să geamă şi să mă implore...

— Ella! Ordonă o voce tăioasă de dincolo de ușă. Deschide!

Îmi dă la o parte capul şi sare jos, de parcă patul ar fi luat foc.

— O, Doamne! E Steve, şuieră ea.

Mă ridic, aruncând o privire precaută spre uşa încuiată. Am încuiat-o, nu-i aşa? Vă rog, spuneţi-mi că am încuiat...

Mânerul uşii se zgâlţâie, dar uşa nu se clinteşte. Răsuflu uşurat.

— Ella! se răsteşte Steve din nou. Deschide uşa! Acum!

— Un moment, strigă ea pe un ton precipitat, cu ochii disperaţi de frică.

Ne aruncăm în grabă hainele pe noi, dar nu cred că facem o treabă prea bună încercând să arătăm aranjaţi fiindcă, atunci când îi deschide lui Steve, ne priveşte ameninţător.

— Ce *naiba* faceţi voi doi aici?

Ridic o sprânceană când îi aud furia din voce şi-i văd roşeaţa din obraji. Înţeleg că e tatăl Ellei, dar nu e ca şi cum noi doi am fi filmat aici un film porno. Doar ne prosteam şi noi puţin.

— Ne... uitam la televizor, bolboroseşte Ella.

Atât eu, cât şi Steve ne întoarcem spre ecranul negru din celălalt unghi al încăperii. Steve îşi încleştează pumnii înainte să se întoarcă din nou către Ella.

— Uşa ta era încuiată! se răsteşte el.

— Am şaptesprezece ani, spune ea tăios. Nu am voie să am nici măcar puţină intimitate?

— Nu atât de multă intimitate!

Steve scutură din cap.

— Callum şi-a pierdut minţile?

— De ce nu-l întrebi tu însuţi? intervine vocea seacă a tatălui meu.

Steve se întoarce spre uşă, unde tata stă cu braţele încrucişate.

— Ce se petrece aici? întreabă tata calm.

— Fiul tău tocmai o atingea cu mâinile peste tot pe fiica mea! îi răspunde Steve răstindu-se.

Cu gura, de fapt. Nu spun însă nimic. Vena de pe tâmpla lui Steve deja arată ca şi cum ar fi gata să explodeze. N-are sens să grăbesc procesul.

— Asta mi se pare inacceptabil, continuă el pe un ton mai rece ca gheaţa. Nu-mi pasă ce fel de rol de părinte ai decis tu să adopţi. Băieţii tăi pot să fută cât le pofteşte inima, dar fiica mea *nu* e una dintre jucăriile sexuale ale lui Reed.

Umerii îmi tresaltă încordaţi. Cine naiba se crede ca să poată spune aşa ceva?

— Ella e iubita mea, spun pe un ton rece. Nu o jucărie sexuală.

Steve arată cu degetul spre cuvertura dezordonată.

— Deci e perfect în regulă să profiţi de ea în felul ăsta?

Privirea lui glacială se întoarce spre tata.

— Şi tu! Ce fel de tată le oferă atât de multă libertate unor adolescenţi? Mai lipseşte să-mi spui că dorm în aceeaşi cameră!

Expresia vinovată a Ellei nu trece neobservată. Când Steve o vede, faţa i se face şi mai roşie.

Inspiră adânc, îşi relaxează pumnii, apoi spune:

— Fă-ţi bagajele, Ella!

Urmează un moment de tăcere, apoi trei replici perplexe.

— Poftim? face Ella.

— În niciun caz, zic eu.

— Steve, asta nu e necesar, spune tata.

Tatăl Ellei răspunde doar ultimei replici.

— De fapt, cred că e foarte necesar. Ella e fiica mea. Nu vreau să trăiască într-un asemenea mediu.

— Încerci să spui că aici nu e un mediu bun pentru un copil?

Tonul tatei devine mai tăios.

— Am crescut aici cinci fii şi cu toţii au ajuns foarte bine.

Steve scoate un hohot dispreţuitor.

— Au ajuns *bine?* Unul dintre băieţii tăi e acuzat de crimă, Callum! Îmi pare rău că trebuie să fiu eu cel care-ţi spune asta, dar Reed nu e un copil bun.

Sunt cuprins de mânie.

— Nu sunt pe dracu'!

— E o influenţă proastă, continuă Steve, ca şi cum eu nici n-aş fi vorbit. Cu toţii sunt.

Se uită din nou către Ella.

— Fă-ţi bagajele. Vorbesc serios.

Ea îşi împinge bărbia în faţă.

— Nu.

— Abia s-a obişnuit aici, spune tata, într-o nouă încercare de a-l potoli pe Steve. Nu o forța să părăsească locul pe care-l consideră căminul ei.

— Casa ei e acolo unde sunt eu, răspunde Steve. Nu tu ești tatăl ei, eu sunt. Și nu vreau ca fiica mea să și-o tragă cu băiatul tău. Mă doare în fund dacă asta mă face să par de modă veche sau nerezonabil sau cum naiba vrei să-i spui. Vine cu mine. Vrei să ne războim pentru asta? Bine. Ne vedem în instanţă pentru tutelă. Dar, în momentul ăsta, nu mă poţi opri s-o iau din casa asta.

Privirea panicată a Ellei îl săgetează pe tata, dar privirea din ochii lui spune totul: e înfrânt.

Îşi întoarce ochii rugători către Steve.

— Vreau să rămân aici.

El rămâne neclintit la rugămintea ei.

— Îmi pare rău, dar asta nu e o opţiune. Aşa că repet: Strânge-ţi. Lucrurile.

Văzând-o că nu se clinteşte de lângă mine, bate din palme, ca şi cum Ella ar fi o focă dresată.

— *Acum!*

Ella îşi încleştează pumnii, aşteptând ca tata să intervină. Cum el rămâne tăcut, ea pleacă cu paşi apăsaţi. Dau să plec după ea, dar Steve mă opreşte.

— Reed. Vreau să discutăm un minut! spune ferm.

Nu e o rugăminte. E un ordin.

Cei doi bărbaţi au un schimb de priviri. Chipul tatei devine încordat, după care iese din cameră, lăsându-mă singur cu Steve.

— Ce-i? spun pe un ton amar. Vrei să-mi spui din nou ce influenţă proastă sunt?

El merge spre pat şi priveşte fix la aşternuturile şifonate, înainte să se uite la mine. Aproape că bâţâi de nervi. Nimic din ce făceam eu şi Ella nu era greşit.

— Am avut şi eu vârsta ta.

— Aha.

Futu-i! Cred că ştiu încotro se îndreaptă cu asta.

— Ştiu cum mă purtam cu fetele şi, privind în urmă, îmi pare puţin rău.

Steve trece o mână peste tăblia patului.

— Ella are dreptate, n-am fost tocmai implicat în viaţa ei. Dar acum sunt aici. A avut o copilărie problematică, iar fetele ca ea au tendinţa de a căuta afecţiunea alături de persoanele nepotrivite.

— Iar eu sunt una dintre acele persoane?

Bag mâinile în buzunare şi mă sprijin de şifonier. E destul de ironic că una dintre cele mai cuminţi fete pe care le cunosc, cu cea mai de căcat educaţie, are un tată absent care-mi ţine mie un discurs despre cum să mă comport corect cu fiica lui. Pe toată durata celor nouă luni sau aşa ceva, în care am fost cu Abby, singurele conversaţii ale tatălui ei cu mine erau despre echipa de fotbal de la Astor Park.

— Reed.

Vocea lui Steve se îmblânzeşte.

— Te iubesc ca pe copilul meu, dar trebuie să recunoşti că eşti într-o situaţie dificilă în momentul de faţă. Ella e, în mod evident, foarte ataşată de familia asta, dar sper că nu vei profita de singurătatea ei.

— Nu profit de Ella în niciun mod, domnule.

— Dar te culci cu ea! mă acuză Steve.

Dacă se aşteaptă să fiu ruşinat sau să mă simt prost, m-a evaluat total greşit. S-o iubesc pe Ella e unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-am făcut în scurta mea viaţă.

— O fac fericită, îi răspund simplu.

N-am nicio intenţie să discut despre viaţa noastră sexuală. Ella ar fi îngrozită.

Steve îşi strânge buzele. Nu e mulţumit de răspunsul ăsta.

— Eşti un tip la care contează chestiile fizice, Reed. Îţi place să te baţi fiindcă-ţi provoacă plăcere pumnul tău înfipt în carnea altcuiva. Îţi place ciocnirea puterii cu puterea. Făcând o paralelă, probabil că nu poţi rezista fără să faci sex. Nu te judec, fiindcă, la dracu'!, aşa sunt şi eu. Nu sunt un mare adept al fidelităţii. Dacă o fată e disponibilă, cine sunt eu s-o refuz?

Rânjeşte, invitându-mă să fiu părtaş la stilul ăsta de viaţă de prost-gust.

— Eu am refuzat o grămadă de fete, îi răspund.

Steve pufneşte neîncrezător.

— În regulă, să zicem că-i adevărat. Când vine vorba de Ella totuşi, dacă chiar ai iubi-o, n-ai încerca să smulgi hainele de pe ea în fiecare secundă. Văd cum o priveşti, copile, şi eşti excitat şi cam atât.

Se apropie şi mai mult de mine şi-mi pune o mână grea pe umăr.

— Nu e ceva greşit. Nu mă aştept să te schimbi. Doar spun că Ella nu e fata cu care să ţi-o tragi aiurea. Comportă-te cu ea aşa cum ţi-ar plăcea să fie tratată sora ta.

— Nu e sora mea! mă răstesc la el. Şi o tratez cu respect.

— Eşti acuzat de crimă. E posibil să mergi la închisoare pentru foarte mult timp. Ce va face Ella dacă tu vei fi acolo? Ai pretenţia să te aştepte?

Vorbesc printre dinţii încleştaţi:

— Nu eu am făcut-o.

Steve nu răspunde.

Oare omul ăsta, care a făcut parte din viaţa mea de când mă ştiu, chiar crede că sunt capabil să ucid pe cineva?

Cu amărăciune, îi studiez expresia lui Steve.

— Chiar crezi că eu am făcut-o?

După un moment, mă strânge de umăr, cu putere.

— Nu, sigur că nu. Însă mă gândesc la Ella. Încerc s-o pun pe ea pe primul plan.

Ochii aceia de un albastru-viu, aceiaşi pe care-i are şi Ella, mă fixează în semn de provocare.

— Poţi spune că şi tu faci la fel?

Capitolul 16

Ella

— Ştii, motivul pentru care nu există etajul al treisprezecelea e că foarte mulţi proprietari sunt superstiţioşi. Se zvoneşte că Hallow Oaks a fost construit peste un fost cimitir al Confederaţiei. Se prea poate să fie fantome aici.

Ca fantoma corpului tău neînsufleţit, îmi vine în minte un gând ursuz.

Steve trece cartela prin faţa unui senzor şi loveşte cu pumnul în butonul „P". E tot numai zâmbete acum, ca şi cum nu m-ar fi târât afară din casa mea ca să mă aducă la hotelul ăsta cretin.

— Deci nu ai de gând să vorbeşti cu mine? întreabă Steve.

Privesc drept în faţă. N-am de gând să fac conversaţie cu tipul ăsta. Crede că poate să intre în paşi de dans în viaţa mea după şaptesprezece ani, ca să-mi dea ordine? *Bun venit în lumea părinţilor, Steve. Va fi o călătorie pe teren accidentat.*

— Ella, nu se poate să-ţi imaginezi că te-aş lăsa să locuieşti în continuare cu familia Royal, la câteva uşi distanţă de iubitul tău.

Poate că mă port ca un copil, dar tot nu vorbesc cu Steve. În plus, dacă deschid gura, ceva nasol o să iasă din ea. De pildă: *Unde dracu' erai când mama murea de cancer? Ah, da, făceai planorism cu soţia ta diabolică.*

Oftează şi mergem până la apartament în tăcere. Uşile se deschid spre un hol spaţios. Steve mă conduce pe coridor, trăgând după el valiza mea. Scanează cartela la uşa din capătul holului.

Înăuntru se află o sufragerie, un salon şi nişte scări. Mi-am petrecut întreaga viaţă în camere de hotel ieftine şi nasoale, iar scările niciodată nu erau *înăuntrul* camerei. Încerc să nu mă holbez ca proasta, însă mi-e greu.

Steve ia de pe masă un carnet cu scoarţe din piele.

— Înainte să-ţi arăt camera ta, n-ai vrea să aruncăm o privire? Vom comanda mâncare în cameră cât timp te instalezi.

— Tocmai am mâncat acum o oră, îi reamintesc, nevenindu-mi să cred.

Ridică din umeri.

— Mie mi-e foame din nou. Să comand o salată pentru tine, Dinah? strigă el.

Dinah apare în capul scărilor.

— Da, ai putea.

— Nu vrei să suni tu să comanzi cât îi arăt Ellei puţin locul?

Flutură meniul şi-l pune înapoi pe masă. Fără a mai aştepta un răspuns, îmi pune o mână pe spate şi mă împinge în faţă.

— Eu o să vreau o friptură de vită. În sânge, te rog.

Dincolo de salon e o altă uşă. Steve o deschide şi-mi face semn să intru.

— Asta e camera ta. Are o uşă spre exterior care dă în hol. Vei avea nevoie de cheie ca să ajungi la etajul ăsta.

Ţine în mână un card de plastic, pe care-l iau şi-l bag în buzunar fără tragere de inimă.

— Se face curăţenie în fiecare zi şi room-service-ul e non-stop. Simte-te liberă să comanzi orice vrei. Îmi permit, zice el făcând cu ochiul.

Sunt prea preocupată să privesc ce e în jurul meu ca să-i răspund.

— Vrei să chem pe cineva să te ajute să despachetezi? continuă el. Te poate ajuta Dinah dacă vrei.

Probabil că Dinah mai degrabă ar bea o sticlă de înălbitor decât să mă ajute pe mine.

Îmi adun toate forţele să-i spun un: „Nu, mersi”, ceea ce-i aduce lui Steve încă un zâmbet larg pe buze. Aparent, el crede că ne înţelegem de minune. Mă întreb dacă pot aranja cu cei de la recepţie să mai facă un card de acces pentru Reed. Uşă spre exterior? Poate că n-o să fie atât de rău să stau aici, la urma urmelor.

— În regulă. Dacă ai nevoie de orice, doar strigă. Suntem destul de înghesuiţi aici, ştiu, dar nu va dura decât vreo două săptămâni.

Bate cu palma peste capacul valizei înainte să plece.

Înghesuiţi? De acord, camera e mai mică decât dormitorul meu de la familia Royal, dar tot e mai mare decât orice alt loc în care am stat înainte. Cu siguranţă mai mare decât orice altă cameră de hotel în care am stat vreodată. Nici măcar nu

aveam habar că există camere de hotel atât de mari. Îmi las baltă valiza, mă arunc pe pat şi îi dau mesaj lui Reed.

Am o uşă care dă spre exterior.

El îmi răspunde imediat: *Vin acum.*

Aș vrea eu.

Pot să ajung...

Steve o să facă o criză.

Nu știu ce are. A avut mai multe femei decât un rock star.

Asta e o informaţie minunată. Te rog, încetează cu comentariile astea despre cum taică-meu e un mare şmecher. Chiar mă scârbesc.

Bine, bine. Virgino. Cum merg treburile, în rest?

Sunt virgină pentru că tu nu te laşi.

Am să mă las, iubito. Ştii că şi eu de-abia aştept. Ai răbdare să se lămurească lucrurile.

N-o să te vizitez la închisoare. Apropo.

Nu merg la închisoare.

În fine. Ce mai faci?

Drept răspuns, primesc o poza cu el şi cu fraţii lui stând în camera mea.

De ce?

De ce ce? De ce suntem în camera ta? A început meciul.

Aveţi cameră de jocuri.

Ne place mai mult aici. În plus, E spune că dormitorul tău aduce noroc.

Mormăi. Easton are probleme cu jocurile de noroc. Odată, un agent de pariuri ne-a atacat la ieşirea dintr-un club şi am fost nevoită să-i plătesc toate datoriile.

E pariază?

Dacă o face, câştigă, fiindcă nu se cacă pe el în faţa scorului. O să am eu grijă de micul tău East, nu-ţi face tu griji.

Ha. Mersi. Mi-e dor de voi toți.

Se aude o bătaie în uşă.

— Da?

Nu sunt bucuroasă să fiu întreruptă şi nu fac niciun efort să îmi ascund iritarea din voce.

— Sunt eu, Dinah, se aude răspunsul la fel de iritat. Suntem gata de cină.

— Eu nu mănânc, îi strig înapoi.

Râde într-un stil malefic din spatele uşii.

— Nici nu ai nevoie. Ai putea scăpa de câteva kilograme. Dar *tatăl* tău a solicitat să fii prezentă, Prințesă.

Strâng din dinţi.

— Bine. Ies imediat.

Trebuie să te las. Mă duc să mănânc cu Dinah & S. 8-)

Dau valiza la o parte şi intru în sufragerie. Un bărbat în uniformă împinge un cărucior. În timp ce aşază totul cu grijă pe masa mare din salon, Steve ia loc în capul mesei.

— Ia loc! Ia loc!

Face semn cu mâna, ignorându-l în totalitate pe tipul amabil care ia capacele de argint de deasupra farfuriilor.

— Ţi-am comandat un burger, Ella.

Oftează, văzând că nu-i răspund.

— Bine, nu-l mânca. Dacă te răzgândeşti, e acolo.

Bărbatul ridică un capac de argint de pe farfuria mea, lăsând la iveală un burger imens, aşezat pe o garnitură de salată. Îi zâmbesc jenată şi-i spun „Mulţumesc”, fiindcă el nu merită să-l tratez cu nesimţire. Oricum, e inutil, fiindcă nu se uită la mine deloc. Mă aşez oftând. Dinah ia loc pe scaunul din capătul opus al mesei.

— Ce frumos! zice Steve.

Scutură un şervet şi-l aşază în poală.

— Ah, la dracu’! Mi-am uitat băutura pe masa de cafea. Mi-o aduci tu, Dinah?

Ea se ridică imediat, ia paharul şi i-l aduce lui Steve, care o sărută pe obraz.

— Mersi, dragă.

— Cu plăcere.

Îşi reia locul pe scaun.

Mă forţez să mă uit în farfurie, ca să nu-mi poată vedea nimeni uimirea. Aceasta e o Dinah complet diferită faţă de cea cu care m-am întâlnit înainte. La naiba, e o Dinah diferită faţă de cea care m-a chemat la cină.

M-am mai întâlnit cu ea de două ori înainte şi a fost nasol de ambele dăţi. La citirea testamentului s-a comportat conflictual. Apoi, acasă la Callum, am prins-o făcând sex cu Gideon în baie.

În seara asta, Dinah e tăcută, aproape timidă, ca şi cum aş privi un şarpe încolăcit sub o coajă de banană.

Absent, Steve ia o înghiţitură.

— E cald.

Se aşterne un moment lung de tăcere. Apoi îl văd pe Steve uitându-se insistent la Dinah.

Ea îi zâmbeşte neconvingător.

— Stai aşa să-ţi aduc nişte gheaţă.

— Mersi, dragă.

Se întoarce către mine.

— Vrei nişte apă?

Interacţiunea dintre ăştia doi e atât de ciudată, încât uit complet că nu vreau să vorbesc cu Steve.

— Sigur.

În loc să îmi toarne el, strigă spre bucătărie.

— Dinah, adu-i Ellei un pahar cu apă.

Apoi începe să taie din friptură.

— Am vorbit azi-dimineaţă cu cei de la biroul procurorului. Ar trebui să putem reintra în posesia apartamentului în curând. Asta va fi bine pentru noi toţi.

Sunt destul de convinsă că nu va fi bine pentru *niciunul* dintre noi.

Dinah se întoarce cu două pahare: unul cu gheaţă, altul plin cu apă. Trânteşte oarecum paharul în faţa mea şi o parte din lichid se revarsă peste margine, udându-mi mâneca.

— Oh, îmi pare rău pentru asta, Prinţesă, spune mieros.

Steve se încruntă.

— Nicio problemă, mormăi.

Steve îşi pune vreo două cuburi de gheaţă în băutură, amestecă şi ia o înghiţitură. Dinah de-abia îşi ia furculiţa, că Steve se schimonoseşte.

— Prea apoasă, spune el.

Ea ezită, iar degetele i se înălbesc, strângând furculiţa. Mă întreb dacă urmează să-l înjunghie pe Steve cu ea, dar, în loc de asta, o pune jos lent, cu prudenţă. Cu un zâmbet pe chip, se ridică de la masă pentru a treia oară şi se îndreaptă spre bar, unde câteva sticle mari stau aliniate, ca nişte soldăţei.

La cât sunt de pline, aş putea foarte bine să mă apuc să beau din ele.

— Ella, am vorbit astăzi cu directorul tău, îmi spune Steve.

Îmi iau ochii de pe spatele încordat al lui Dinah.

— De ce ai face aşa ceva?

— Pur şi simplu voiam să verific dacă faci progrese la Astor Park. Beringer m-a informat că nu ai nicio activitate extracurriculară.

Îşi apleacă uşor capul.

— Ai spus că-ţi place dansul. De ce nu te înscrii în trupa şcolii?

— Ăă, lucram în perioada aia.

Nu am chef să intru iar în conflict cu Jordan. Sună stupid să spun asta cu voce tare.

— Atunci poate la ziarul şcolii?

Încerc să nu mă strâmb. A scrie articole pare mai oribil decât să stau aici, la cină. De fapt, nu, retractez. Cina asta e atât de stânjenitoare, încât aş prefera să mă cert cu Jordan Carrington, deci ziarul şcolii ar fi o idee binevenită.

— Tu ce activități facultative ai avut? contracarez.

Poate că, dacă-l fac să recunoască faptul că a fost un pierde-vară la şcoală, o va lăsa mai moale.

— Am jucat fotbal, baschet şi baseball.

Super! Acel gen de elev.

Dar nu cumva l-am auzit pe Callum spunând că Steve nu era interesat să conducă o afacere şi că prefera să se distreze? De ce nu mă poate lăsa şi pe mine să mă bucur de viaţă?

— Poate am să încerc la, ăă... mă gândesc frenetic la un sport de fete – echipa de fotbal european.

Steve zâmbeşte încurajator.

— Ar fi în regulă. Putem vorbi cu Beringer despre asta.

Oh! Presupun că pot da probă şi, când vor vedea cât de varză sunt, mă vor da afară de pe teren şi-mi vor spune să nu mai calc pe acolo. De fapt, nu e un plan rău.

Apuc burgerul şi iau o îmbucătură, chiar dacă nu mi-e deloc foame. Dar fac ceva cu mâinile, iar gura mi-e plină, aşa că nu trebuie să mai fac conversaţie.

În timp ce mestec, mă gândesc la o strategie de a-l evita pe Steve. Trebuie să mă prefac că mă supun voinţei lui, făcând, în realitate, ce naiba am eu chef: să ies cu Val, să mă giugiulesc cu Reed, să mă distrez cu East şi cu gemenii. În plus, să am grijă de Reed şi de Easton e o slujbă cu normă întreagă. Între timp, pot să-i vânez pe posibilii suspecţi. Se prea poate să fiu singura cu adevărat interesată să-l găsesc pe adevăratul ucigaş.

Până îmi ordonez în minte toate lucrurile astea, Dinah se întoarce cu ultima dintre băuturile lui Steve.

— *Tu* ce ai făcut în liceu? o întreb, încercând să fiu politicoasă.

— Am avut două slujbe, ca să-mi ajut familia.

Zâmbeşte.

— La niciuna dintre ele nu mi se cerea să mă dezbrac.

Înghit mâncarea din gură.

Steve se încruntă din nou.

— Ştiai că Ella făcea striptease când a găsit-o Callum? îşi întreabă Dinah soţul.

Vocea îi e mai dulce ca zahărul.

— Cât de regretabil.

— Din câte îmi amintesc, tu n-ai avut niciodată probleme în a te dezbrăca în public, îi răspunde el vesel. Şi nici măcar nu trebuia să fii plătită pentru asta.

Asta îi închide gura.

Sună telefonul de la hotel. Steve îl ignoră, iar telefonul sună la nesfârşit până când, într-un final, Dinah se ridică să răspundă. Privirea lui o urmăreşte până în sufragerie. Când se întoarce cu spatele la noi, Steve îşi îndreaptă atenţia asupra mea.

— Crezi că sunt răutăcios cu ea, nu-i aşa? murmură el.

Pusă în faţa celor două opţiuni – de a minţi sau de a afla ce naiba se întâmplă – aleg adevărul.

— Mda, destul de.

— Ei bine, să nu-ţi pară foarte rău pentru ea.

Ridică din umeri.

— Cred că mi-a stricat în mod intenţionat echipamentul şi a încercat să mă omoare.

Rămân cu gura căscată. Fără să pot scoate vreun cuvânt, îl privesc cum taie friptura şi ia o înghiţitură enormă.

După ce înghite, se şterge la gură şi continuă.

— Nu pot dovedi asta, din moment ce ghidul e dispărut, dar pot s-o chinui. Nu-ţi face griji. Tu eşti în siguranţă. Cu mine are ce are.

Greşit. Încă-mi amintesc ameninţările pe care mi le-a aruncat când a aflat că eram moştenitoarea averii lui Steve. În plus, am văzut ediţiile speciale de la Discovery Channel despre şerpi. Sunt cei mai periculoşi când se simt ameninţaţi, dar mă îndoiesc că Steve îmi va lua în seamă vreun avertisment. Va face cum are el chef.

Însă acum Dinah tocmai a urcat valvârtej în vârful listei mele de suspecţi. Poate că e o idee bună să mă mut cu ei. Aş putea găsi nu doar pozele lui Gideon, ci şi dovada faptului că ea a ucis-o pe Brooke.

După care raţiunea mă aduce cu picioarele pe pământ. Dacă poliţia, ca să nu mai spun de detectivii lui Callum, n-au găsit nicio dovadă împotriva altcuiva în afară de Reed, cum aş putea face eu asta?

Amărâtă, îmi mut salata dintr-o parte în alta, pe farfurie.

— Nu cred c-ar trebui să te joci cu focul. De ce nu divorţezi de ea, pur şi simplu, şi treci mai departe?

— Fiindcă Dinah are mereu un plan de rezervă şi vreau să văd care e. În plus, nu am nicio dovadă.

Întinde o mână şi o atinge pe a mea.

— Şi poate că e prostesc din partea mea să te târăsc şi pe tine în toată nebunia asta, dar eşti fiica mea şi nu vreau să mai ratez nicio zi din viaţa ta. Am ratat prea multe. Ştiu că nu-ţi plac deciziile pe care le iau. Şi, la dracu', poate că sunt toate greşite. În apărarea mea, nu am mai avut o fiică până acum. Ai vrea măcar să-mi dai o şansă?

Oftez. E destul de greu să fiu nesuferită când îmi spune lucrurile astea.

— Voi încerca, îi spun.

— Mulţumesc. Asta e tot ce-ţi cer.

Îmi strânge mâna înainte să şi-o retragă şi să continue să mănânce. O clipă mai târziu, Dinah ni se alătură din nou la masă.

— Erau cei de la magazinul de mobilă. Poliţia nu-i lasă să livreze ce ai comandat.

E roşie la faţă, iar vocea îi sună de parcă s-ar îneca sau ceva de genu'.

Steve se apleacă spre mine cu un zâmbet răutăcios pe faţă.

— Dinah folosea actualul nostru pat matrimonial ca să şi-o tragă cu cineva care nu e soţul ei, aşa că am cerut să fie înlocuit.

Uau!

Pur şi simplu... *uau!*

Se întoarce către soţia lui.

— În cazul ăsta, aranjează să fie depozitat în clădire, până când ne mutăm cu toţii.

Din acest punct, cina devine o chestie dubioasă şi nefirească. Dinah se duce să transmită instrucţiunile lui Steve, iar când se întoarce, acesta îi dă ordine fără nicio jenă. Ascultă supusă fiecare poruncă, dar tot reuşeşte să mai strecoare câte o remarcă tăioasă din când în când. Şi de fiecare dată când Steve întoarce capul, îmi aruncă un zâmbet malefic, ceea ce-mi confirmă teoria potrivit căreia nu trebuie să ai încredere în şerpi.

— E în regulă dacă plec? îl întreb pe Steve când termin de mâncat.

Abia pot face faţă situaţiei ăsteia, iar după treizeci de minute am nevoie de o pauză.

— Am teme de făcut.

— Sigur.

Când trec pe lângă scaunul lui, mă prinde de încheietură şi mă trage spre el ca să mă sărute pe obraz.

— Simt că în seara asta suntem o adevărată familie, tu nu?

Ăă. Nu.

Dar nu pot să-mi dau seama ce e pe dinăuntrul meu. Sărutul pe obraz de la tatăl meu mă face să mă simt ciudat. Pentru mine, e un străin în toate sensurile posibile şi simt impulsul de a evada.

Când mă grăbesc spre camera mea, valiza scumpă din piele îmi face cu ochiul. Aş putea s-o iau şi să plec. Să pun punct chestiei cu familia asta ciudată şi să nu mai trebuiască să mă confrunt cu sentimentele pe care mi le stârneşte existenţa lui Steve.

Dar bag valiza în dulap, îmi scot temele şi încerc să mă concentrez. În afara camerei, aud televizorul aprinzându-se şi stingându-se. Sună telefonul. Mai sunt şi alte semne de viaţă, dar nu am de gând să ies din camera asta.

Într-un final, pe la ora nouă, strig că mă bag în pat. Steve îmi urează noapte bună. Dinah nu.

După ce mă spăl pe dinţi şi mă schimb într-unul dintre tricourile vechi ale lui Reed, mă bag în pat şi-l sun.

Răspunde într-o clipită.

— Hei, cum merg lucrurile pe-acolo?

— Bizar.

— Cum aşa?

— Steve se comportă îngrozitor cu Dinah. Crede că Dinah i-a stricat echipamentul, aşa că se răzbună făcându-i viaţa un iad. Şi se descurcă de minune.

Reed pufneşte, nesimţind, în mod evident, nicio urmă de compasiune pentru Dinah.

— Ella, e o adevărată curcă.

— Oh, nu folosi cuvântul ăla.

— Nu l-am folosit. Am folosit cuvântul „curcă”. E alegerea ta cum îl interpretezi.

— Cina a fost atât de ciudată. Mai aiurea decât seara în care Brooke a anunţat că e însărcinată.

Reed fluieră.

— Atât de nasol, ha? Vrei să vin acolo? Ai spus că ai propria ta uşă exterioară la dormitor.

— Vreau, însă ar fi mai bine să nu. Steve e atât de... nu-l pot descifra. Mă tem de ce ar putea face dacă te-ar prinde aici în seara asta.

— În regulă. Numai să spui şi o să fiu acolo.

Mă ghemuiesc în aşternut.

— Crezi că Dinah a făcut-o?

— Mi-ar plăcea să pot arăta cu degetul spre ea, dar detectivii tatei spun că se afla într-un zbor dinspre Paris când a murit Brooke.

— Rahat!

Atunci nu există mobil.

— Dar dacă a angajat pe cineva? Cum a angajat Daniel pe cineva să te înjunghie.

— Ştiu.

Oftează zgomotos.

— Dar sunt trei seturi de camere de luat vederi în clădire. Camerele din hol şi din lift mă arată doar pe mine.

— Şi celelalte?

— Pe casa scărilor nu se vede nimic. Al treilea set e în faţa lifturilor de serviciu. Acelea sunt folosite de personal, transportatorii de mobilă, curieri. Au fost oprite în seara aceea pentru mentenanţă, deci nu e nimic acolo.

Inima începe să îmi bată mai puternic.

— Deci se poate să fi urcat cineva cu liftul de serviciu.

— Mda. Însă proba ADN mă incriminează pe mine.

Pare deznădăjduit.

— Iar Dinah şi Brooke erau prietene, deci care ar fi justificarea? Brooke a avut o copilărie grea, s-a împrietenit cu Dinah în adolescenţă. Ea şi Dinah s-au străduit să ajungă într-un cerc de bărbaţi cu bani, sperând să pună mâna pe unul dintre ei. Dinah a avut noroc cu Steve câţiva ani în urmă, iar Brooke a pus ochii pe tata. Dar el nu era dispus să-i dea un inel.

— Crezi că tatăl tău...

Şovăi dacă s-o spun sau nu, dar şi Callum ar fi putut să angajeze pe cineva.

— Nu, spune Reed tăios. Nimeni din familia mea n-a ucis-o. Putem vorbi despre altceva? Unde eşti?

Nu vreau să vorbesc despre nimic altceva, însă îi fac pe plac, fiindcă am avut parte de prea mult conflict în seara asta. În ritmul ăsta, n-o să reuşesc să adorm.

— În camera mea. Tu?

— Eu sunt în camera ta.

Îl aud inhalând.

— Are mirosul tău. Îmi porţi tricoul?

— Mda.

— Și?

— N-am să fac sex la telefon înainte să fac sex de-adevăratelea cu tine, îi răspund acid.

— Ooo, biata Ella! Am să te fac luni să te simţi bine la şcoală, în cazul ăsta.

Promisiunea lui spusă pe o voce joasă îmi dă fiori, însă, din moment ce ziua de luni e la patruzeci şi opt de ore distanţă,

conversaţia asta nu are sens. Schimb subiectul, aducând vorba de meci şi vorbim mult despre nimic şi despre toate şi simplul fapt că-i aud vocea mă face să mă simt mai bine.

— Noapte bună, Reed!

— Noapte bună, iubito! Nu uita de ziua de luni.

Râde încet şi închide telefonul. Îl înjur, apoi pun telefonul pe noptieră. Sunt pe punctul de a stinge lumina, când uşa de la camera mea se deschide larg, fără niciun avertisment.

— Ce naiba?! strig, uitându-mă cu furie la Dinah, care intră de parcă ar fi camera ei. Am închis uşa!

Flutură prin aer cardul ei de acces.

— Minunile astea deschid orice uşă din apartament.

Doamne Dumnezeule! Serios? Observasem fanta pentru carduri de sub clanţa uşii, însă credeam că numai cardul *meu* poate s-o deschidă.

— Să nu mai deschizi în viaţa ta uşa asta! îi spun cu răceală. Dacă vreau să vii aici, am să te invit. Ceea ce nu se va întâmpla niciodată, fiindcă niciodată n-o să vreau să intri aici. Niciodată!

Ea ignoră ceea ce i-am spus, dându-şi părul blond peste umăr.

— Haide să lămurim o chestie, drăguţă. Nu contează dacă suntem într-un hotel sau în apartament – tot casa *mea* e. Tu nu vei fi aici nimic mai mult decât un musafir.

Ridic o sprânceană.

— Nu cumva e casa lui Steve?

Dinah se încruntă către mine.

— Sunt soţia lui. Ce e al lui e şi al meu.

— Iar el e tatăl meu. Care, apropo, mi-a lăsat mie totul după ce a murit. Nu ţie.

Îi zâmbesc mieros.

— Îţi aduci aminte?

Ochii ei verzi sclipesc, făcându-mă să regret c-am luat-o peste picior. Îl avertizasem pe Steve să nu se joace cu focul şi iată-mă făcând exact acelaşi lucru. Presupun că sunt fiica tatălui meu.

— Ei bine, nu mai e mort, nu-i aşa?

Zâmbeşte cu îngâmfare.

— Aşa că presupun că ai din nou ceea ce aveai şi înainte, adică nimic.

Ezit pentru că are dreptate. Nu mi-a păsat în mod deosebit de toţi banii pe care mi-i lăsase Steve prin testament, dar acum, că banii s-au dus, chiar că nu mai am nimic. Nu, asta nu e adevărat. Am cele zece miare pe care mi le-a dat Callum când m-am întors în Bayview după ce am fugit.

Trebuie să ascund banii ăia cu prima ocazie.

— Nici tu nu ai nimic, subliniez. Steve deţine controlul asupra tuturor lucrurilor de aici şi nu părea a fi prea fericit cu tine la cină. Ce ai făcut de l-ai ofticat aşa rău?

Mă prefac că mă gândesc intens.

— Ştiu. Poate că ai ucis-o pe Brooke.

Rămâne cu gura căscată de indignare.

— Ai grijă ce spui, fetiţo!

— Ce? Am atins un punct sensibil?

Mijesc ochii spre ea.

— Mă apropii cumva de adevăr?

— Vrei să ştii adevărul? Brooke a fost cea mai bună prietenă a mea – *ăsta* e adevărul. Mai degrabă te-aş ucide pe tine decât s-o fi ucis vreodată pe ea. În plus, m-am învăţat minte că accidentele nu sunt cel mai bun mod în care poţi scăpa de oameni.

Zâmbeşte cu răutate.

— Am un pistol şi nu mă tem să-l folosesc.

Mă uit la ea cu gura căscată.

— Tocmai ai mărturisit că ai încercat să-l ucizi pe Steve?

Oh, frate. Unde e un reportofon când ai nevoie de unul?

Ridică bărbia, mândră de faptele ei.

— Ai grijă, Prinţesă. Când vine vorba de copii, sunt adepta vorbei că *trebuie să vorbească doar când sunt întrebaţi*. Atât timp cât n-ai să stai în calea mea, n-am să stau nici eu în a ta.

N-o cred, nici măcar pentru o clipă. O să mă tortureze bucuroasă acum, că locuiesc sub acoperişul ei. Iar comentariul ăla potrivit căruia are un pistol a fost cumva o ameninţare? *Doamne fereşte*.

— Ai grijă, spune Dinah din nou, după care iese valvârtej din camera mea, închizând uşa în urma ei.

Rămân în pat. Nu are sens să mă ridic şi să încui, ştiind că orice card poate deschide uşa aia nenorocită.

Trag aer în piept, sting lumina şi închid ochii. Îmi apar imagini cu Dinah fluturându-mi un pistol în faţă şi imagini cu Reed în spatele gratiilor. Îmi e greu să adorm.

*

Nu te enerva din cauza lui S. Nu merită. O să-şi revină el.

Ăsta e mesajul pe care mi-l trimite Reed înainte să plece la antrenament luni dimineaţă şi e cam acelaşi lucru pe care mi l-a spus tot weekendul.

Weekendul ăsta lung, enervant, lung, oribil, *lung*.

O să-şi revină pe naiba.

Steve deja a făcut să fiu concediată şi a decis că trebuie să dau probă pentru una dintre echipele sportive ale şcolii – aţi crede că e suficient. Dar nu, nu e.

Aseară m-a informat că va stabili unele restricţii. Trebuie să vin acasă în fiecare seară cel târziu la zece şi să-mi activez GPS-ul pe telefon ca să mă poată monitoriza. Deja m-am hotărât că, de-acum încolo, îmi voi lăsa telefonul acasă. În niciun caz n-am să-i uşurez sarcina de a mă găsi.

Problema e că vinerea asta e programat meciul din playoff al celor de la Riders. Reed a primit unda verde să joace şi vreau neapărat să merg, fiindcă m-am săturat de şovăielile lui Reed. De când e principalul suspect în cazul lui Brooke fiecare zi care trece îmi tulbură senzaţia de siguranţă. Dacă se presupune că trebuie să ne purtăm normal, dacă se presupune că trebuie, cel puţin, să ne prefacem că totul e în regulă în vieţile noastre, atunci distanţa dintre noi n-ar trebui să existe.

E timpul să facem sex. Nu-mi pasă dacă trebuie să joc murdar ca să fac să se întâmple asta. Îl voi seduce. Meciul din deplasare e locul perfect în care pot face asta şi la treizeci de minute distanţă se află un parc de distracţii, în care spuneau

că se duc câţiva puşti. Planul e sau era să folosesc asta ca scuză ca să rămân peste noapte.

Doar că acum, cu restricţiile cretine ale lui Steve, nu ştiu cum am să pot s-o scald. Sper că Val mă va ajuta astăzi să găsesc o soluţie. Dar în excursia aia sigur merg, sub o formă sau alta.

Îmi termin de pieptănat părul, îmi bag cămaşa în fustă şi-mi iau rucsacul.

În sufragerie, Steve e întins pe canapea, răsfoind ziarul. Omul ăsta lucrează vreodată?

Dinah mănâncă la masă, sorbind suc de portocale dintr-un pocal. Sau poate e o mimoză, fiindcă nu cred că oamenii folosesc pahare elegante pentru sucul de portocale.

Mă priveşte peste rama ochelarilor şi zâmbeşte superior.

— Fusta aia e cam scurtă pentru şcoală, nu ţi se pare?

Steve dă la o parte ziarul care foşneşte.

Se încruntă în timp ce-mi examinează uniforma.

Mă uit în jos la cămaşa mea albă, jacheta descheiată şi fusta plisată oribilă.

— Asta e uniforma mea.

Dinah îi aruncă o privire soţului ei.

— Nu mi-am dat seama că directorul de la Astor Park le încurajează pe elevele sale să se îmbrace ca nişte târfe.

Rămân cu gura căscată. În primul rând, fusta asta îmi vine până la *genunchi*. În al doilea rând, cine spune așa ceva?

Steve continuă să-mi studieze fusta. După care trânteşte ziarul deoparte şi se uită urât la mine.

— Du-te în cameră si schimbă-te.

Îi arunc înapoi o privire nasoală.

— Asta e uniforma mea, îi repet. Dacă nu-ţi place, spune-i lui Beringer.

Arată cu degetul spre picioarele mele.

— Poţi purta pantaloni. Sunt convins că-n ziua de azi şi la vârsta ta există opţiunea asta pentru o uniformă şcolară.

Asta e o conversaţie stupidă, aşa că mă îndrept spre ușă.

— Nu am pantaloni.

Bine, de fapt am. Dar monstruozităţile alea de pantaloni sunt urâţi ca naiba, indiferent de faptul că au un preţ de trei sute de dolari. Nu pun pe mine chestiile alea.

— Ba bineînţeles că are pantaloni, spune Dinah, râzând cu voioşie. Dar cu toţii ştim că alege să nu-i poarte. E mai simplu accesul prin fustă.

Steve se-ncruntă din nou.

— Are dreptate, îmi spune. Şi eu m-am distrat destul cu fete îmbrăcate în fustă. Sunt uşuratice. Asta vrei să fii? Ella cea uşuratică?

Dinah chicoteşte.

Strâng de breteaua ghiozdanului şi răsucesc mânerul uşii. Dacă aş avea un pistol, aş împuşca-o pe Dinah.

— Plec la şcoală, spun pe un ton aspru. Deja am pierdut o zi întreagă de ore ca să te plimbi tu cu maşina prin Bayview. N-am de gând să întârzii fiindcă ai tu o problemă cu uniforma mea şcolară.

Steve se apropie cu paşi apăsaţi şi pune o mână pe uşă.

— Încerc să te ajut. Fetele care şi-o pun sunt de unică folosinţă. Nu asta îmi doresc pentru tine.

Trag uşa cu o smucitură aprigă.

— Fetele care şi-o pun sunt fete care vor să facă sex. Nu e nimic imoral în asta. Nici scârbos. Nici anormal. Dacă aleg să fac sex, asta o să se întâmple. E corpul meu.

— Nu cât timp locuieşti în casa mea! tună el, grăbindu-se după mine pe hol.

Râsul lui Dinah ne urmează până la lift.

Lovesc în butonul de jos.

— Atunci o să mă mut.

— Iar eu o să te târăsc înapoi aici. Asta vrei?

Văzând că tac, oftează frustrat. Pe un ton mai blând, spune:

— Nu încerc să fiu personajul negativ, Ella, dar eşti fiica mea. Ce fel de tată aş fi dacă te-aş lăsa, pur şi simplu, să umbli şi să te culci cu iubitul tău?

— Iubitul meu e fiul celui mai bun prieten al tău, îi reamintesc.

Mă rog ca liftul să ajungă mai repede, dar pare să urce la etajul patruzeci şi patru cu încetinitorul.

— Ştiu. De ce crezi că sunt atât de speriat că eşti cu el? Copiii lui Callum sunt incontrolabili. Sunt *experimentaţi*. Nu asta îmi doresc pentru tine.

— Eşti un pic cam ipocrit aici, nu-i aşa?

— Da.

Îşi aruncă braţele în sus.

— Nu neg. Ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi să fii cu tipul care eram eu în liceu. Nu aveam pic de respect pentru fete. Tot ce voiam era să le intru în pantaloni sau pe sub fuste.

Arată cu degetul spre tivul fustei mele.

— Apoi treceam mai departe.

— Reed nu e aşa.

Steve se uită la mine cu milă.

— Dragă, şi eu le spuneam tuturor fetelor cu care m-am culcat că sunt speciale şi că sunt singurele pentru mine. Am folosit toate replicile astea. Aş fi spus orice ca să fac o fată să-mi pice la pat.

Deschid gura să protestez, dar Steve continuă.

— Şi, înainte să spui că Reed e diferit, lasă-mă să subliniez faptul că-l ştiu pe băiatul ăla de optsprezece ani, iar tu îl cunoşti de numai câteva luni. Cine crezi că e mai bine informat?

— Nu e așa, insist. El e cel care mă ține la distanță. Nu invers.

Steve râde brusc. Scuturând din cap, spune:

— La naiba, băiatul ăla are nişte trucuri la care nici nu m-aş fi gândit. Bravo lui pentru asta.

Clipesc confuză.

— Se preface a fi nehotărât şi te obligă pe tine să faci toate mişcările? Cred că-i place asta la nebunie.

Devine sobru.

— Nu, Ella. Va trebui să mă crezi pe cuvânt cu asta. Reed e atât de experimentat, încât s-ar putea scrie o carte cu toată

activitatea lui. Trebuie să fie şi alţi băieţi de treabă la Astor cu care să ieşi. De ce nu găseşti unul şi vom relua conversaţia?

Nu-mi pot masca uimirea.

— Eu nu funcţionez așa. Eu nu renunţ așa la oameni. Reed nu e în viaţa mea cineva la care pot să renunţ cu uşurinţă.

Eu nu sunt ca tine.

— Haide să vedem cât va mai dura afecţiunea lui când nu va avea acces la tine. Nu te lăsa aşa uşor, Ella. Nu e sexy.

Dacă aş fi copilul care pretinde Steve că sunt, i-aş arunca o insultă înapoi. Îmi arde una pe vârful limbii. Una care spune că ar trebui să înceteze să mă mai evalueze cu măsura lui nenorocită. Dar n-o să ajung nicăieri intrând în conflict cu Steve. Slavă Cerului, ajunge şi liftul ăsta cretin.

— Trebuie să ajung la şcoală, îl informez, intrând în lift.

— Orele durează până la trei patruzeci. Mă aştept să fii aici la patru.

Uşile liftului se închid.

O durere de cap din cauza tensiunii îmi bubuie în tâmple în timp ce ies în viteză din parcarea de la subsol, trei minute mai târziu. Zvâcnirea necruţătoare de enervare nu-mi trece până când ajung la Astor Park.

Cât de ironic e faptul că locul pe care cândva îl uram acum pare să fie un refugiu.

Capitolul 17

Reed

Cel mai oribil weekend din viaţa mea. Jur!

Mi-am petrecut întreaga zi de sâmbătă cu Halston Grier, parcurgând detaliile cazului meu. Avocatul continuă să susţină că ADN-ul – ADN-ul *meu* – pe care l-au găsit sub unghiile lui Brooke e cea mai incriminatoare probă pe care o au poliţiştii. A recunoscut că explicaţia mea, potrivit căreia Brooke m-a zgâriat de furie, s-ar putea să nu însemne nimic pentru juraţi dacă toată povestea ajunge în instanţă, în special în combinaţie cu înregistrările video.

Nici măcar nu-mi aduc aminte că m-ar fi zgâriat. Îmi amintesc că mi-a cerut bani, eu am râs de ea, ea mi-a vânturat o mână spre faţa mea şi nu m-a nimerit. S-a clătinat pe picioare. Eu am prins-o şi am împins-o. Poate atunci m-a zgâriat.

Ceea ce face ca totul să fie o prostie. N-am ucis-o pe femeia aceea. Doar pentru că unghiile ei nu s-au rupt la contactul cu pielea mea nu înseamnă că nu m-a zgâriat. M-am oferit să mă supun unui test cu detectorul de minciuni, dar Grier a spus că, şi dacă aş trece cu brio, rezultatul poligrafului nu e admisibil în instanţă. Iar, dacă l-aş pica, poliţia ar găsi o modalitate prin care informaţia să se scurgă către presă, care m-ar crucifica.

Duminică mi-am plâns de milă prin casă, fiindcă îmi era dor de Ella şi nu pentru că vreau să i-o trag, aşa cum crede Steve. Mi-e dor de compania ei, de râsul ei şi de tachinările ei istețe. Steve i-a făcut program tot weekendul, astfel că am reuşit doar să vorbim prin mesaje şi la telefon de vreo două ori. Detest faptul că nu mai stă la noi. Locul ei e aici. Până şi tata e de acord, însă, când am insistat să discute cu Steve despre asta, a ridicat din umeri şi a spus:

— E tatăl ei, Reed. Haide să vedem cum funcţionează asta.

Când vine, în sfârşit, ziua de luni, mor, practic, de nerăbdare. Chiar dacă mi s-a dat voie să mă antrenez, antrenorul mă pune să alerg fără să fac contact fizic şi spune că nu există nicio garanţie că am să joc vinerea viitoare. Încă e ofticat pe mine pentru bătaia cu Ronnie de săptămâna trecută.

Că veni vorba de Ronnie, nenorocitul se apropie de bancă de vreo două ori ca să mă hărţuiască, făcându-mă „ucigaş" pe sub mustaţă, astfel încât antrenorul să nu-l poată auzi.

Totuşi, nu dau doi bani pe ce crede el despre mine. Singura părere care contează e cea a familiei mele şi a Ellei şi niciunul dintre ei nu crede că sunt un ucigaş.

— Te duci în direcţia greşită, spune East cu un rânjet când traversăm peluza de sud după antrenament. Nu ai bio?

Am, dar nu merg acolo. Ella tocmai mi-a dat mesaj să ne întâlnim la dulapul ei. E în aripa clasei a unsprezecea, în direcţia opusă clădirii celor din an terminal.

— Trebuie să ajung undeva, e tot ce-i spun, iar fratele meu ridică maliţios din sprâncene.

— Am înţeles. Zi-i surioarei c-o salut.

Ne despărţim la uşile de la intrare, Easton îndreptându-se spre prima lui oră, în timp ce eu merg cu paşi repezi pe hol, spre dulapurile elevilor de clasa a unsprezecea. Câteva fete îmi zâmbesc, dar altele se încruntă. Câteva şoapte spuse pe furiş îmi gâdilă spinarea pe măsură ce merg. Aud cuvântul „poliţie”, iar altcineva spune „tatăl prietenei”.

Poate alţi tipi roşesc de jenă sau intră-n pământ de ruşine, dar mie nu-mi pasă de niciunul dintre puştii ăştia. Trec pe lângă ei cu capul sus şi umerii drepţi.

Tot chipul Ellei se luminează când mă observă. Se aruncă spre mine, iar eu o cuprind uşor, îngropându-mi faţa în gâtul ei şi inspirându-i mireasma dulce.

— Hei!

— Hei, spune ea cu un zâmbet. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Îmi scapă un geamăt.

— Nici nu ai idee cât de mult.

Mă priveşte cu compasiune.

— Încă eşti supărat pentru întâlnirea cu avocatul?

— Puţin. Dar nu vreau să vorbesc despre asta acum. Vreau să fac *asta*.

O sărut, iar ea scoate cel mai sexy sunet peste buzele mele. Ca un scâncet combinat cu un geamăt de fericire, îmi strecor limba în gura ei, ca să aud cum scoate sunetul acela din nou. O face, iar corpul mi se încordează.

— Ăăă!

Suntem despărţiţi de un sunet zgomotos de tuse.

Mă întorc şi dau politicos din cap către profesoara care stă în spatele nostru.

— Domnişoară Wallace. 'Neaţa!

— Bună dimineaţa, domnule Royal.

Îşi strânge buzele într-o expresie severă.

— Domnişoară Harper. Cred că e timpul ca voi doi să mergeţi la ore.

Dau din cap încă o dată şi o iau de mână pe Ella.

— Într-acolo ne îndreptăm, o asigur pe profesoara încruntată. O conduc pe Ella chiar acum.

Ella şi cu mine ne grăbim să ne îndepărtăm de dulap, dar n-o conduc la oră, aşa cum am spus. În schimb, o iau la stânga la capătul holului. Odată dispăruţi din raza vizuală a domnişoarei Wallace, o trag pe Ella în prima sală de clasă goală pe care o găsesc. E una dintre sălile de muzică ale celor de clasa a unsprezecea, complet întunecată, fiindcă draperiile grele şi aurii sunt trase peste geamuri.

— Ce facem? sâsâie Ella râzând.

— Terminăm ce am început acolo, îi răspund, deja cu mâinile pe şoldurile ei zvelte. Un singur sărut n-a fost de-ajuns.

Nimic nu e vreodată de-ajuns cu fata asta. Nu ştiu cum am putut trăi fără ea până acum. Adică am ieşit cu alte fete. M-am culcat cu câteva dintre ele. Dar mereu am fost al naibii de pretenţios. Niciodată n-am fost cu adevărat interesat de cineva

mai mult de o săptămână sau două, uneori nu mai mult de o zi sau o oră.

Nu e şi cazul Ellei, cu toate astea. Ea mi s-a băgat pe sub piele în momentul în care am întâlnit-o şi încă e acolo, în sângele meu, în inima mea.

Buzele ni se întâlnesc din nou, iar sărutul e mai înflăcărat decât primul. Limba ei e în gura mea, iar mâinile mele sunt pe fundul ei şi, când începe să-şi unduiască bazinul peste scula mea, nu mai ştiu unde sunt.

— Treci aici, mormăi, trăgând-o spre catedră.

Ea se ridică, iar eu mă mut instantaneu în strânsoarea coapselor ei. Picioarele ei îmi sunt încolăcite în jurul taliei şi ne frecăm unul de celălalt. E al dracului de excitant. Chiar mai excitant, fiindcă suntem la şcoală şi pot auzi sunete de paşi bufnind în sus şi-n jos pe hol, dincolo de uşă.

— N-ar trebui să facem asta aici, spune ea, cu respiraţia tăiată.

— Poate că nu. Dar spune-mi să mă opresc. Te provoc.

N-o să facem sex, dar nu-mi pot lua mâinile de pe ea şi ştiu c-o pot face să se simtă bine. O pun în totalitate pe primul loc – doar că nu în felul în care şi-ar dori tatăl ei. Dă-l dracului pe Steve, la urma urmei.

Ea râde din nou.

Îmi strecor mâna pe sub fusta ei şi-i fac cu ochiul.

— E minunat să ai acces cu uşurinţă.

Ea chicoteşte uimită.

— Ce? o întreb încruntat.

— Nu-ţi face griji.

Surâde larg, apoi chiţăie de plăcere când degetele mele o găsesc.

În loc să mă împingă deoparte, se arcuieşte spre mâna mea dornică. Mâinile îi sunt la fel de nerăbdătoare, descheindu-mi nasturii de la cămaşă.

— Trebuie să te ating, mormăie ea.

Nu mă plâng. Atingerea palmelor ei mici şi calde pe pieptul meu gol îmi dă fior fierbinţi pe şira spinării. Niciodată nu ne-am mai prostit la şcoală, dar Steve ne împiedică să ne vedem în afara şcolii. Nu m-a lăsat să vin la hotel nici măcar o dată de când a luat-o pe Ella din conac.

Săruturile noastre devin tot mai umede şi mai frenetice. Las un deget să-mi alunece în ea şi gem peste gura ei. Vreau să-i provoc un orgasm înainte de oră ca să se gândească la mine întreaga zi. Poate am s-o fac din nou la prânz, am s-o duc în baia pe care Wade a botezat-o. Zona de futut şi...

Uşa se deschide larg, iar lumina inundă brusc încăperea.

Eu şi Ella ne despărţim, însă nu suficient de repede. Profesorul de muzică, grizonant şi înalt, reuşeşte să vadă mâna mea retrăgându-se de sub fusta Ellei. Şi cămaşa mea descheiată pe jumătate şi buzele noastre învineţite.

Oftează dezaprobator, după care se răsteşte:

— Aranjaţi-vă. Mergeţi la Beringer.

Căcat!

*

Directorul îi sună pe părinţii noştri. Fumeg în momentul în care tata şi Steve intră în sala de aşteptare din afara biroului lui Beringer, fiindcă, hai să fim serioşi. De când scoate Beringer artileria grea pentru că doi puşti se giugiulesc la şcoală? Se întâmplă în fiecare minut. Wade face *sex* aici, pentru numele lui Dumnezeu!

Nu durează mult până încep să-mi dau seama, totuşi. Pentru că primul lucru pe care-l face Steve după ce intră valvârtej e să îi strângă mâna lui Beringer şi să spună:

— Vă mulţumesc că m-aţi sunat. Mă temeam că s-ar putea întâmpla ceva de genul acesta.

În scaunul de lângă mine, Ella e roşie ca sfecla. E, în mod evident, jenată, dar e şi furie în ochii ei. Mânie. La fel ca mine, ştie că Steve e responsabil pentru asta. Probabil i-a avertizat pe cei de la şcoală să fie cu ochii pe noi.

— Ridică-te! îi spune Steve Ellei. Vii acasă cu mine.

Ea izbucneşte, obiectând.

— Nu! Nu mă mai poţi lua de la şcoală din nou. Nu mai lipsesc şi de la alte ore, Steve.

Tonul lui e rece ca gheaţa.

— Nu te-a deranjat să lipseşti de la ore înainte. Francois spune că ai întârziat zece minute la prima lecţie.

Ella nu spune nimic.

Şi tata e neobişnuit de tăcut. Mă priveşte cu o expresie indescifrabilă. Nu arată nici a dezaprobare, nici a dezamăgire. Nu pot să-mi dau seama deloc ce e.

— Acest gen de comportament e inacceptabil, fumegă Steve. Locul acesta e destinat studiului.

— Da, este, aprobă Beringer cu răceală. Şi vă asigur, domnule O'Halloran, genul ăsta de mişculaţii n-o să mai fie tolerat.

Rămân cu gura căscată.

— Serios? Dar să-i permiteţi lui Jordan Carrington să învelească în bandă adezivă un boboc la intrare e în regulă?

— Reed! mă avertizează tata.

Mă răsucesc spre el.

— Ce? Ştii că am dreptate. Jordan a atacat naibii o altă elevă, iar el – arăt grosolan spre director – a lăsat-o să scape cu nesimţire. Eu şi Ella suntem prinşi că ne giugiulim ca doi adolescenţi normali şi...

— Adolescenţi normali? repetă Steve, râzând puternic. Ai o audiere săptămâna asta, Reed! Eşti acuzat de crimă.

Mă enervez la culme. Iisuse! Nu am nevoie să mi se aducă aminte. Sunt perfect conştient de cât de adânc sunt în căcat în momentul ăsta.

După care derulez ce a spus.

— Ce audiere? îl întreb pe tata.

Chipul îi devine rigid.

— Vom discuta când vii de la şcoală.

— Puteţi discuta în drum spre casă, intervine Beringer, fiindcă îl suspend pe Reed pentru două zile.

— Ce mama dracului? întreb furios.

— Limbajul! se răsteşte directorul. Şi m-aţi auzit. Suspendare două zile.

Îi aruncă o privire lui Steve.

— Ella poate rămâne la şcoală dacă asta vi se pare acceptabil.

După un moment de lungă încordare, Steve dă din cap.

— E acceptabil. Atâta vreme cât nu e el aici, sunt de acord să rămână.

Steve pronunţă *el* de parcă aş avea Ebola sau vreun căcat asemănător. Nu înţeleg. Chiar nu înţeleg. Eu şi Steve n-am avut probleme în trecut. N-am fost apropiaţi, dar nu exista ostilitate între noi. Acum atmosfera e atât de încărcată încât abia pot respira.

— Atunci aşa rămâne.

Beringer îşi înconjoară biroul.

— Domnule Royal, vă predau custodia lui Reed. Ella, poţi să te întorci la oră.

Ea ezită, însă, atunci când Steve se uită încruntat către ea, se-ndreaptă iute către uşă. Chiar înainte să iasă, îmi aruncă cea mai frustrată şi mai necăjită privire din lume. Sunt destul de sigur că asta e şi expresia mea.

După ce pleacă, Steve îşi mută privirea încruntată asupra mea.

— Stai departe de fiica mea, Reed.

— E iubita mea, îi răspund cu dinţii încleştaţi.

— Nu mai este. Ţi-am cerut s-o respecţi şi, când am crezut că aşa aveai să faci, am acceptat să fiţi împreună. După ce s-a întâmplat în dimineaţa asta, nu mai sunt de acord.

Apoi i se adresează tatălui meu.

— Copiii noştri tocmai s-au despărţit, Callum. Dacă văd sau aud că sunt iar împreună, noi doi o să avem de discutat.

După care iese cu paşi apăsaţi din birou şi trânteşte uşa în urma lui.

Capitolul 18

Ella

E a doua zi la rând când merg furioasă la şcoală. Ieri, Steve şi Dinah s-au coalizat împotriva fustei mele. Azi, Reed e suspendat din cauză că Steve are înfipt în fund un băţ parental. Singura parte bună la furia mea împotriva lui Steve e că nu mai am energia emoţională să-mi fac griji cu privire la Dinah.

Nu-mi vine să cred că i-a poruncit lui Beringer să-i pună pe toţi profesorii să stea cu ochii pe noi. Asta e atât de nasol. Încă fumeg de nervi pentru asta când opresc în parcare. Din fericire, o observ pe Val pe peluza din faţă, ceea ce mă face să uit de furia mea.

— Hei, sexy! strig de pe geam.

Îşi răsuceşte capul brun, tuns bob, pregătindu-şi degetul mijlociu. Când îşi dă seama că sunt eu, vine alergând.

— Hei! Mi-am făcut griji pentru tine. Ţi-ai primit discursul moralist când te-ai întors ieri de la şcoală?

Parchez maşina şi opresc motorul.

— Nici n-ai idee.

Deja ştie despre porcăria de ieri, fiindcă mi-am petrecut tot prânzul plângându-mă. După care i-am făcut rezumatul, scâncind şi oftând, despre cum nu voi putea merge la meciul

din deplasare ca să-l seduc pe Reed. Şi să fac sex pentru prima oară!

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Val, în timp ce-mi iau rucsacul şi cobor de pe locul şoferului.

— Multă ceartă, ţipete, insulte. Într-un final, Steve mi-a spus că nu mai trebuie să fiu atât de uşuratică. Şi că băieţilor nu li se pare sexy.

Val se strâmbă.

— Uau, asta e dur!

— Devine atât de rău, încât mă gândesc serios că trebuie să petrec mai mult timp la şcoală.

— Nu poate fi atât de rău, spune ea, cunoscând faptul că nu vreau să mă înscriu la nicio activitate aici, la Astor. Doar pare nasol, fiindcă nu eşti obişnuită să ai un părinte care impune reguli şi alte chestii. Din ce mi-ai spus, mama ta era copilul de care tu aveai grijă, iar Callum îşi cam lasă băieţii să facă orice vor ei, atât timp cât nu creează probleme prea mari.

— Deci tu încerci să spui că atitudinea lui Steve e normală? o provoc.

Val ridică din umeri.

— Anormală nu e. Cred că mama ta şi Callum sunt mai îngăduitori decât alţi părinţi.

— La tine acasă se ţin petreceri. Şi nu ai oră de sosire.

Râde.

— Ba am. Trebuie să fiu acasă până la ora zece în timpul săptămânii şi la miezul nopţii în weekend dacă nu-i anunţ dinainte pe unchiul Mark sau pe mătuşa Kathy. Şi nu mi s-ar

permite să chem un băiat peste noapte. Era uşor să mă prostesc cu Tam, fiindcă locuiam în aceeaşi casă.

Tam e fiul menajerei familiei Carrington.

— Cred că majoritatea părinţilor nu-i lasă pe băieţi să rămână nicăieri peste noapte. Adică de ce crezi că Wade face aşa mult sex la şcoală? Mama lui e destul de strictă acasă.

Mă bate uşor pe umăr.

— Se prea poate ca Steve să exagereze, însă asta înseamnă pur şi simplu că-i pasă. N-o lua personal.

Are oare dreptate? Adică, nu am mai deloc experienţă cu părinţii normali, dar iat-o pe Valerie, care are, presupun, şi care-mi spune că reacţia lui Steve e... în fine, normală. Exagerez eu?

Poate. Şi totuşi, nu sunt împăcată cu toate regulile astea şi aşa mai departe.

— Chiar dacă e normal, nu vreau să trăiesc aşa, îi recunosc, în timp ce intrăm în clădire.

— Mergi mai departe, îmi recomandă ea. Chestia asta e nouă pentru amândoi. Tu eşti un copil, iar Steve încearcă să fie adultul. E firesc să aveţi neînţelegeri. Pun pariu c-o s-o dregeţi voi.

— Nu sunt un copil. Am şaptesprezece ani.

— Ha. Aici greşeşti. Mama mea spune mereu că, indiferent câţi ani voi avea, mereu am să fiu copilaşul ei. Aşa sunt părinţii.

Se împinge cu umărul în umărul meu.

— Sincer, cred că e destul de mişto că a înviat din morţi. Nu mai eşti singură.

Chestia e că nu mă *simţeam* deloc singură înainte să vină Steve. Şi asta e ceva ce-mi scapă. Nu umple deloc un loc gol dinăuntrul meu. Royalii erau deja acolo, iar Steve încearcă să dea pe altcineva afară ca să-şi facă loc.

Probabil că Val îmi citeşte scepticismul de pe chip.

— Nu-ţi bate capul făcând o obsesie. Ar trebui să te prezinţi la el cu o contraofertă.

— Ce vrei să spui?

— De ce nu vrea Steve să umbli cu Reed?

— Spune că Reed e un nemernic.

Val îşi dă capul pe spate şi se holbează spre cer, ca şi cum ar implora răbdare.

— Iubire, Steve nu face nimic altceva decât să fie tată.

Simt nevoia de a-i lua apărarea lui Reed din nou. Se pare că mereu îi iau apărarea.

— Poate că Reed era un nemernic înainte, dar cu mine nu e. În plus, nu e ca Easton. Nu fute tot ce-apucă. E pretenţios.

Val deschide gura să-mi răspundă însă, înainte să spună ceva, sună clopoţelul.

— Ţine minte unde am rămas. Ne vedem la toaleta din aripa de sud la prânz? Vorbim mai mult atunci.

— Toaleta din aripa de sud?

N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte.

— E cea de lângă vestiarul băieţilor. Wade îşi rezolvă mereu treburile acolo.

Apoi pleacă, lăsându-mă să mă întreb dacă nu cumva eu sunt cea nerezonabilă.

*

În momentul în care sună clopoţelul pentru pauza de prânz, mă opresc la dulapul meu, las cărţile înăuntru, după care mă grăbesc spre baia din aripa de sud. Îmi ia zece minute s-o găsesc, fiindcă şcoala asta e ridicol de mare.

Împing uşa şi mă opresc brusc, văzând că toaleta e plină: sunt vreo şase fete aici. Val se dă cu ruj în faţa chiuvetei din capăt, iar eu mă îndrept iute către ea.

— De ce e aşa aglomerat? o întreb pe sub mustaţă. Credeam că Wade face sex aici.

— În toaleta băieţilor.

Îşi ţuguie buzele roşii precum cireaşa.

— Asta e toaleta fetelor.

— Corect.

Ahh! Nu știu de ce, dar credeam că urmează să avem o întâlnire intimă.

— Trupa de dans face repetiţii suplimentare pentru reprezentaţia de la meciul din deplasare. Aparent, liceul Gibson e principalul lor rival în concursurile de dans, explică Val, băgându-şi rujul în geantă. Oricum, m-am tot gândit la asta şi cred că trebuie să mergi la Callum. Să-l atragi de partea ta.

— Nu cred că asta va conta. Callum i-a spus deja lui Steve că ar trebui să locuiesc cu Royalii, iar Steve i-a aruncat o privire ucigătoare şi m-a scos de-acolo târându-mă de păr.

Gura lui Val zvâcneşte.

— De păr?

— Bine, poate că nu de păr, însă aşa m-am simţit.

— Glumeam. Mă bucur că eşti nerăbdătoare să ţi-o pui cu Reed. Uneori, eşti intimidant de hotărâtă.

Face o pauză.

— Care e slăbiciunea lui Steve?

Îi întâlnesc privirea în oglindă.

— Ce vrei să spui?

— Când vreau să obţin ceva de la mătuşa mea, îi place să vadă că fac un sacrificiu. Să spunem că aş vrea să merg la un concert. Pentru asta, i-aş spune că învăţ supermult, fac treabă în plus prin casă, făcând, de fapt, eforturi pentru a-i arăta ce copil minunat sunt eu. Şi *după aceea* îi cer bilete la concert.

— Ea ştie c-o manipulezi? întreb.

— Desigur. E jocul nostru. Ea vede că pot fi responsabilă, ceea ce-i gâdilă conştiinţa, iar eu sunt răsplătită pentru sacrificiul meu.

— Tatălui meu îi place când scriu o scrisoare care conţine toate motivele pentru care îmi doresc să fac ceva, se bagă în discuţie o altă fată de lângă mine.

Mă uit urât la ea în oglindă, dar nu se simte. Sau poate nu-şi dă seama că mă uit urât, fiindcă se machiază.

— Mama mea trebuie să audă de la alte zece mame că e în regulă înainte să accepte, spune o altă fată de lângă uşă.

Îi arunc o privire iritată lui Val. De ce se bagă toate fetele astea în treaba mea? Ea îmi răspunde cu un zâmbet poznaş care-i face ochii să sclipească.

— Tu ce vrei să obţii? mă întreabă fata de lângă uşă.

Cred c-o cheamă Hailey.

Blonda de lângă mine rânjeşte.

— Îl vrea pe Reed, aşa-i?

Mă simt extrem de stingherită. Nu-mi place să îmi discut problemele personale cu străini. Dar fetele astea două chiar par... prietenoase.

Aşa că oftez şi mă sprijin de chiuvetă.

— Vreau să merg în meciul din deplasare, dar...

E greu să pronunţ cuvântul, dar îl scuip, în cele din urmă.

— Tatăl meu nu-mi dă voie.

— E foarte protector? îşi dă cu presupusul blondina.

— Recuperează timpul pierdut probabil, sugerează Hailey.

— Ah, aşa e! exclamă blondina. Tatăl tău e Steve O'Halloran. Am uitat despre marea lui revenire din morţi.

Val chicoteşte.

— Da, cu siguranţă recuperează timpul pierdut, aprobă blondina.

Val se apleacă spre mine. Mă bate uşor pe umăr.

— E ceva normal.

— Cu siguranţă e, aprobă Hailey. Taică-meu s-a crizat în ultimul hal când mi-a găsit un prezervativ în maşină. Maică-

mea m-a dus la clinică în ziua următoare şi mi-a dat o pilulă contraceptivă. Mi-a spus să ascund căcaturile alea şi să am mai multă grijă data următoare.

— Dar e corpul tău, subliniez.

Ea se apropie şovăielnic.

— Tatăl tău va dori să te controleze până la cincizeci de ani. Sora mea mai mare are douăzeci şi şase de ani, are o licenţă în drept şi, când a venit acasă de Crăciun cu iubitul ei, părinţii mei l-au pus să doarmă la subsol. Taţii sunt oribili când vine vorba de sex.

— Ella nu are o mamă care să medieze conflictul, le reaminteşte tuturor blondina.

Tresar din nou, simţindu-mă dubios. E atât de aiurea că toată lumea din şcoala asta îmi cunoaşte viaţa personală.

Hailey se bate gânditoare cu degetul peste bărbie.

— Nu cumva Katie Pruett locuieşte doar cu tatăl ei?

— Ba da, răspunde o brunetă cârlionţată, rezemându-se de a patra uşă de toaletă. Şi cu siguranţă face sex cu Colin Trenthorn. O fac de când ea era în clasa a zecea.

— Tatăl ei ştie?

— Cred că se preface că nu ştie, dar Katie ia anticoncepţionale, deci ceva-ceva tot ştie el.

— Maică-mea i-a zis tatei că iau anticoncepţionale ca să-mi regleze menstruaţia, spune Hailey, deci poate că şi Katie a folosit scuza asta.

— Eu nu am nevoie de o scuză ca să folosesc anticoncepţionale, le spun. Iau de când aveam cincisprezece ani.

Şi asta pentru că am crampe groaznice, nu doar pentru că mama îşi făcea griji referitoare la sarcină.

— Am nevoie de o scuză ca să plec din oraş peste noapte.

— Spune că rămâi la o prietenă.

— Şi să se ascundă în maşină în timpul meciului? Asta nu va funcţiona, spune Val impacientată. Toată lumea îi cunoaşte pe Royali, iar cineva cu siguranţă va spune c-a văzut-o pe Ella la meci.

Un murmur solidar răsună în toaletă.

— Unde mai pui că şi Callum va fi, cu siguranţă, acolo şi probabil mă va turna la Steve, le reamintesc.

Nu ştiu de ce mi se pare brusc în regulă ca fetele astea să-mi dea sfaturi, dar aşa mi se pare. Pare liniştitor dintr-un anumit punct de vedere.

Înainte să mai vină cineva cu vreo soluţie care să funcţioneze, se aude clopoţelul. Toate capetele se ridică brusc şi se porneşte o mare agitaţie atunci când fetele se aglomerează să-şi refacă machiajul şi să-şi strângă lucrurile.

— Ne gândim noi la o soluţie, spune Hailey când iese pe uşă.

E urmată de încă vreo şase fete care-mi fac cu mâna.

— A fost...

Îmi pierd vocea, privind-o confuz pe Val.

— Distractiv? De ajutor? Amuzant?

Zâmbeşte larg.

— Nu toată lumea de aici e îngrozitoare. În plus, acum ştii că atitudinea lui Steve e perfect normală. Trebuie doar să-ţi dai seama cum să te descurci cu el.

Puţin confuză, aprob din cap. În regulă atunci. Presupun că e normal.

— Eu le spun părinţilor mei ce vor să audă, după care fac cum vreau eu, se aude o voce familiară şi rece.

Mă întorc şi o văd pe Jordan ieşind dintr-o toaletă.

— Te-ai târât prin canal sau ai fost aici în tot timpul ăsta? o întreb acuzator.

— Am tras cu urechea de la bun început, spune cu voioşie. Deci vrei o minivacanţă de sex cu Reed Royal, ha?

Nu-i răspund pe loc. Fata asta m-a detestat din secunda în care am pus piciorul pe sfintele pământuri ale liceului Astor Park. Când mi s-a cerut să dau probă pentru trupa de dans, mi-a lăsat o costumaţie de stripteuză. Sunt sigură că voia să mă facă să mă simt prost şi să nu ies din vestiar, dar mi-am pus ţinuta, am intrat în sala de sport şi i-am tras un pumn în faţă.

— Poate, îi răspund, în cele din urmă.

— Deci ai nevoie de ajutorul meu.

O dă la o parte pe Val din calea ei şi-şi pune mâinile sub automatul de săpun.

— Nu. I-am cerut ajutorul lui *Val*.

Jordan îşi freacă mâinile, şi le scutură de apă şi ia un şerveţel din coşul de lângă chiuvetă.

— Iar Val e aici, la fel cum au fost şi şase dintre colegele mele de trupă, dar nu aţi venit cu nicio soluţie, spune ea cu îngâmfare. Pe când eu am soluţia perfectă.

Mă îndoiesc, însă tonul ei încrezător mă face să rămân neclintită.

— De ce m-ai ajuta tu pe mine?

O privesc cu ochii mijiţi, dar nu pot intui ce se petrece în mintea ei. La naiba, ar fi un adversar remarcabil la poker.

Aruncă şerveţelul la gunoi.

— Pentru că mi-ai rămâne datoare.

Datoare? Asta sună îngrozitor. Dar... dacă într-adevăr are o soluţie pentru problema mea?

— Ce-ai vrea în schimb? o întreb cu suspiciune.

— O favoare pe care să mi-o faci mai târziu.

Scoate un recipient micuţ din poşetă şi îşi dă cu un ruj strălucitor peste buzele perfecte.

O privesc, aşteptând să mă înţepe cu limba ei de şarpe veninos.

— Ce favoare?

— Încă nu ştiu. Depinde de ce voi avea nevoie.

— Spune-mi mai întâi care e soluţia ta.

Mă aştept să refuze, dar mă ia prin surprindere.

— Sigur.

Îşi bagă rujul la loc în geantă.

— Eşti o dansatoare bună. Layla Hansell a făcut o entorsă la gleznă zilele trecute, când sărea cu surioara ei pe trambulină. Poţi să-i ţii locul în trupă.

— Rahat!

Asta vine din partea lui Val.

Chiar aşa. Este soluţia perfectă. Steve vrea să am activităţi extracurriculare. Dansul e singura chestie pe care o pot face cum trebuie şi care, într-o anumită măsură, mă şi interesează. Trupa de dans va merge la acest meci, ceea ce înseamnă că voi putea fi pe teren şi îi voi putea vinde lui Steve ideea că-mi petrec mai mult timp cu puştii de la Astor Park.

Planul ăsta e diabolic de bun.

Jordan rânjeşte.

— Să-mi dai un răspuns până la finalul zilei. Poţi să-i dai mesaj lui Val. Pe curând!

Iese cu paşi vioi din baie, cu pletele fluturând în urma sa.

— Acum o detest şi mai mult, îi spun lui Val.

— Nu te condamn.

Prietena mea mă cuprinde pe după umeri.

— Dar, să mor eu, asta e o scuză al naibii de bună.

— Cea mai bună, răspund cu amărăciune. Cea mai bună din lume.

Capitolul 19

Ella

— Ce cauţi aici? exclam, când îl găsesc pe Reed sprijinit de maşina mea după ore. Ai fost suspendat!

Îşi dă ochii peste cap.

— S-au terminat orele. Ce pot face, să mă suspende pentru că stau în parcare?

Corect.

Mă duc spre el şi-l îmbrăţişez, îmbrăţişare pe care el o transformă într-un sărut care durează atât de mult, încât mă lasă fără respiraţie. Zâmbesc ca o fraieră atunci când îmi dă drumul.

— Pari fericită.

Îşi mijeşte ochii cu suspiciune.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

Izbucnesc în râs.

— Nu am voie să fiu fericită?

Zâmbeşte larg.

— Bineînţeles că ai. Doar că ultima oară când am vorbit, ameninţai c-o să-l pocneşti în faţă pe Steve pentru regulile lui cretine.

— Cred că am găsit o modalitate prin care să-i ocolesc regulile.

— Da? Care?

— Asta-i treaba mea, îi spun pe un ton misterios, fiindcă îmi doresc ca totul să fie perfect pus la punct când îi dau veştile.

Nu sunt pe deplin convinsă că Steve o să pună botul la chestia asta şi nu vreau ca Reed să-şi facă speranţe în zadar.

— Eu şi Val lucrăm la un plan secret.

— Ce fel de plan?

— Tocmai ţi-am spus: unul secret.

Reed îşi propteşte un cot de capota maşinii.

— Ar trebui să-mi fac griji?

Îmi trec o mână peste pieptul lui şi mai jos, până la curea. Cumva, Reed reuşeşte să facă o pereche de pantaloni negri şi un pulover albastru să pară atât de sexy, de parcă ar fi la bustul gol.

— Mereu ar trebui să-ţi faci griji, îl tachinez, trăgându-l de curea.

M-am săturat să fiu stresată, speriată şi nefericită tot timpul. Am de gând să mă bucur de Reed şi de toate momentele pe care le petrec cu el. La naiba cu restul lumii.

Îşi lipeşte corpul de al meu. Mă cuprinde cu o mână şi mă strânge de fund. Întredeschid buzele, aşteptând încă un sărut, felul în care se amestecă respiraţiile noastre, momentul în care ne desprindem de restul lumii...

— Uită-te la ei, spune cineva în trecere. Cuplul perfect de distruşi.

Privirea lui Reed zboară într-acolo.

— Ai o problemă cu mine, Fleming? Vino să-mi spui în faţă.

Văd un băiat scund, brunet, încordându-se şi dispărând rapid din raza noastră vizuală.

— Mda, aşa mă gândeam şi eu, mormăie Reed.

— Ce bou! spun furioasă.

Reed îmi prinde bărbia între degete.

— Nu-ţi face tu griji cu privire la chestiile astea, iubito. Lasă-i să dea din gură. Asta nu ne poate afecta.

Mă ciupeşte uşor înainte să-mi dea încă un sărut pe buze. Sunt tentată să-l prelungesc, dar aş întârzia. Îl împing cu mare regret.

— Trebuie să mă întorc la hotel. Dacă nu sunt acolo la patru fix, s-ar putea ca Steve să mă întemniţeze.

Reed chicoteşte.

— Mă suni diseară?

— Sigur.

Se apleacă să-mi mai dea un sărut şi, după felul în cale îşi apasă mâinile pe fundul meu, îmi dau seama că va fi unul dintre acelea lungi şi ameţitoare. Oh, Doamne! Trebuie să mă desprind din îmbrăţişarea lui înainte să mă înmoi de tot.

— În regulă. Îţi dau mesaj mai târziu.

Se îndreaptă spre locul pe care şi-a parcat Roverul, iar eu aştept până pleacă, înainte s-o sun pe Val. Pun telefonul pe speaker în timp ce ies din parcare.

— Spune-mi care ar putea fi dezavantajele înţelegerii ăsteia, spun în momentul în care răspunde. Ce fel de favoruri

mi-ar putea cere Jordan? Adică, nu vreau să lipesc cu bandă adezivă vreo fată pe lângă şcoală fiindcă a vorbit cu iubitul ei.

— M-am tot gândit la asta încă de la prânz, spune Val.

— Şi?

— Şi cred că, doar pentru că-ţi cere să faci ceva, nu înseamnă că trebuie s-o şi faci. Îi datorezi o favoare, nu o favoare anume.

— Corect.

Bag în viteză, chiar dacă urăsc să conduc repede. Ei bine, urăsc să conduc în general. Dar urăsc să conduc repede în mod special. Totuşi, dacă nu mă grăbesc, voi întârzia.

— Îmi place cum gândeşti.

— Să presupunem că ţi-ar cere să faci ceva care nu-ţi convine. Pur şi simplu îi spui să vină cu altă idee.

— Corect. Deci mă ţin de cuvânt, dar îmi pot exercita dreptul de veto cu privire la chestiile de căcat.

— Corect, îmi confirmă ea. Deci, ai de gând s-o faci?

— Cred că da.

Propunerea lui Jordan chiar îmi rezolvă toate problemele. Steve vrea să fiu implicată în diverse activităţi, astfel încât să nu mai am chef să stau cu Royalii. Îmi place să dansez. Singurul dezavantaj e că trebuie să stau în preajma lui Jordan.

— Chestia asta e doar temporară, până când îşi revine cealaltă fată, îi spun. Deci voi fi doar o rezervă.

— Deci să-i spun că da? întreabă Val.

— E cu tine acum? Clipeşte de două ori dacă eşti în pericol, o tachinez, în timp ce parchez în parcarea hotelului.

Val râde.

— Nu, e la antrenament. De fapt, o să-ţi placă asta la nebunie. Jordan a programat toate antrenamentele în acelaşi timp cu antrenamentele echipei de fotbal.

— Şi mai bine.

Zâmbesc larg în sinea mea.

— Bun, spune-i că mă bag, iar plata va fi făcută ulterior.

Val chicoteşte din nou.

— Am înţeles. Voi transmite mesajul când ajunge acasă.

*

Lifturilor nu le place faptul că am ajuns cu cinci minute mai târziu, aşa că-mi ia o veşnicie să ajung la etajele din vârful clădirii. Oricum, când intru pe uşă zece minute după ora patru, Steve nu e acasă. E doar Dinah.

— Ei, uită-te la tine, zâmbeşte ea batjocoritor, cocoţată pe canapeaua de piele. Eşti surprinzător de ascultătoare. Ca un căţeluş care vine când e strigat, se aşază când i se spune şi stă când i se ordonă să stea.

În mână ţine un alt pahar cu picior. Sau poate că e acelaşi de azi-dimineaţă şi n-a făcut decât să şi-l umple la nesfârşit toată ziua.

Sunt tentată să mă iau de ea c-ar trebui să-şi găsească o slujbă, dar îmi reamintesc apoi că tocmai şi-a pierdut cea mai bună prietenă şi că Steve se comportă brutal cu ea. Şi totuşi, el crede că ea a încercat să-l ucidă, ceea ce nu e o perspectivă foarte fantezistă, având în vedere ce vrăjitoare e femeia asta.

— Mă duc în cameră, mormăi, trecând pe lângă ea. Am teme de făcut.

Vocea ei batjocoritoare îmi răsună în spate.

— Tatăl tău ţi-a luat un cadou, Prinţesă. E la tine pe pat.

După modul în care o spune, ştiu că nu-mi va plăcea ce mi-a luat Steve.

Desigur, când deşert conţinutul sacoşei de cumpărături de pe pat, găsesc trei perechi de pantaloni din bumbac.

Păcat că nu e un şemineu în apartamentul ăsta de hotel.

— Am auzit că e un meci în deplasare weekendul ăsta, spune Dinah pe o voce tărăgănată din prag.

Ridic privirea şi o găsesc rezemată de cadrul uşii. Picioarele lungi îi sunt acoperite de o pereche de pantaloni largi, iar în partea de sus poartă un top cu imprimeu floral, transparent. E o ţinută cam pretenţioasă ca s-o porţi prin apartament, aşa că mă întreb pe cine a vizitat.

— De unde ştii tu asta? Şantajezi şi vreun biet elev de liceu?

Rânjeşte.

— Crezi că de asta e Gideon în patul meu? Dragă, eşti complet naivă. Ai auzit vreodată de vreun Royal care face ceva ce nu şi-ar dori să facă?

Îşi aşază o mână în talie, evidenţiindu-i subţirimea.

— Gideon nu se satură de mine.

Mă abţin să nu vomit.

— Ştiu că-l şantajezi, îi răspund cu răceală.

— Asta e scuza pe care o foloseşte?

Îşi împinge bărbia delicată în faţă.

— Se culcă cu mine fiindcă aşa vrea el. Fiindcă nu se poate abţine.

Ohhh! Nu mai vreau să aud niciun cuvânt despre subiectul ăsta.

— Atunci de ce mai stai măritată cu Steve? E evident că nu vă iubiţi.

Bag pantalonii la loc în sacoşă, pe care o las pe podea.

— Doamne Dumnezeule! Tu crezi că de asta se căsătoresc oamenii? Pentru că se iubesc?

Începe să râdă.

— Eu mă aflu aici pentru banii lui Steve, iar el ştie asta. De asta mă tratează ca naiba, dar nu-ţi face griji, plăteşte scump pentru fiecare cuvinţel pe care mi-l adresează.

Face un semn spre ţinuta ei.

— Asta, de exemplu? Îl costă trei mii de dolari. Şi pentru fiecare zi în care va fi un bou cu mine, eu voi cheltui puţin mai mult. Şi, în timp ce sunt cu el, am fantezii cu Gideon.

— Asta e mai mult decât scârbos.

Merg spre uşă ca s-o împing afară. Dinah e preferata mea de pe lista de suspecţi, în principiu pentru că nu pot s-o suport. Problema e că nu găsesc dovezi care s-o incrimineze.

— Acum mă apuc de învăţat.

Îi trântesc uşa în faţă şi scot o foaie de hârtie, scriind titlul *Dinah*. Dedesubt, scriu *mijloace, motive* şi *oportunităţi*.

După care mă holbez vreo oră la ea, fără să scriu niciun nenorocit de cuvânt.

*

Încă mă ascund în camera mea. Mâzgălesc pe foaia cu Dinah, în timp ce pe laptop rulează un episod din *Orange is the New Black*, când Steve îmi bate la uşă.

— Eşti îmbrăcată? întreabă el.

Bag foaia sub laptop şi sar în picioare.

— Mda.

— Cum a fost la şcoală? mă întreabă, băgând capul înăuntru.

— Bine. Cum a fost la muncă?

Iau un hanorac de pe scaunul de lângă geam şi mă îmbrac cu el.

Steve ocheşte hanoracul cu o fărâmă de tristeţe, dându-şi seama, după mărime, că nu e al meu, ci al lui Reed.

— A fost bine. Echipa R&D se apropie de finalizarea unui prototip de vehicul hipersonic de livrare.

Ridic din sprânceană.

— Sună periculos.

Ridică din umeri.

— Păi, în primul rând, e un vehicul de cercetare, care ar putea fi manevrat de la mare distanţă ca un UAV.

— Adică o dronă?

Înclină capul, gândindu-se puţin.

— Presupun, dar nu întocmai. E un concept similar, dar al nostru e mult mai sofisticat. În principiu, UAV-ul e lansat ca o rachetă în atmosferă. Cu siguranţă nu e la fel de distractiv cum

e să pilotezi un avion, dar, din nefericire, majoritatea avioanelor militare sunt pilotate de roboţi.

Pare dezamăgit, ceea ce-mi aminteşte cum Callum mi-a povestit că Steve prefera să testeze maşinile în loc să le proiecteze, să le construiască sau să le vândă.

— Pare mai sigur aşa, spun zâmbind.

— Probabil că e.

Un zâmbet trist îi apare în colţul gurii.

— Mă plictisesc destul de uşor. Callum m-a dat afară de la întâlnire, fiindcă aruncam avioane de hârtie prin încăpere.

Se plictiseşte, ha? De asta e atât de implicat în chestia asta parentală? E ceva nou, aşa că încearcă să găsească o chestie care să-l intereseze?

Cred că asta încercau să îmi spună fetele mai devreme, deci poate că au dreptate cu privire la toate celelalte lucruri. Trebuie doar să învăţ cum să-l iau. Odată ce împlinesc optsprezece ani, voi obţine din nou controlul pentru totdeauna.

— M-am gândit la ce ai spus azi-dimineaţă, îl informez.

— Ha?

Se sprijină de birou, mângâind cu degetele marginea laptopului. Pot zări *D*-ul de la *Dinah* ieşind de dedesubt. Speriată, mă aplec spre birou.

— Da. Mă voi înscrie în trupa de dans. Cică e foarte bună.

Nici măcar nu mint. Conform afişelor din faţa sălii de sport, Astor Park a câştigat concursul de dans din stat în

ultimii opt ani, în afara unei singure ediţii. Mă întreb care e povestea din spatele acelui eşec.

Steve se îndreaptă de spate şi are o mutră mulţumită.

— Asta e excelent.

Vine spre mine şi-mi trage corpul rigid către al lui, îmbrăţişându-mă.

— Liceul şi facultatea sunt pline de diverse experienţe şi nu vreau ca tu să ratezi vreuna dintre ele.

Îl las să mă mai îmbrăţişeze încă o secundă, chiar dacă genul ăsta de contact mă face să mă simt incomod. Singurul gen de atenţie pe care l-am primit din partea tipilor de vârsta lui Steve n-a fost de bun augur.

Mă duc în sufragerie, îndepărtându-mă de notiţele mele de detectiv, care nu conţin nimic. Iau de pe masă meniul de room-service. Deja m-am săturat de room-service, deşi sunt aici de scurt timp.

— Când crezi că ne vom întoarce la apartament? îl întreb pe Steve.

Dacă există probe care l-ar putea dezincrimina pe Reed, acela e locul în care le pot găsi.

— De ce? Te termină psihic statul aici?

Îşi prepară o băutură lângă bar.

— Am discutat astăzi cu detectivul. Ar trebui să ni se permită se ne mutăm înapoi până la sfârşitul săptămânii.

Mă prefac că studiez cu grijă meniul.

— Cum merge ancheta?

Reed şi Callum nu scot niciun cuvânt cu privire la asta, aşa că mor să aflu nişte amănunte. Pe bune, nu vreau decât să-mi spună cineva că poliţiştii n-au nicio dovadă şi că dosarul se va închide în orice moment.

— N-ai de ce să-ţi faci tu griji.

— Au venit rezultatele autopsiei lui Brooke?

— Nu încă.

Steve e întors cu spatele la mine, dar nu am nevoie să-i văd chipul ca să ştiu că nu-l interesează să discute subiectul ăsta.

— Spune-mi despre trupa asta de dans.

— Ei bine, costă ceva, fiindcă va trebui să-mi cumpăr costum.

De fapt, n-am habar de detalii. Improvizez şi eu.

— Şi călătorim.

— Asta nu e o problemă.

— Asta înseamnă că stăm la hotel, având-o doar pe antrenoarea de dans ca însoţitoare, subliniez.

El face semn cu mâna.

— Am încredere în tine.

Ăsta e momentul perfect să-i spun tot restul. Dacă aştept, încrederea aceea se va duce naibii. Dacă are într-adevăr încredere în mine, se prea poate să mintă. Şi totuşi, planul meu e în totalitate împotriva regulilor lui, aşa că nu s-ar înşela dacă n-ar avea încredere în mine.

Dar e vorba de Reed şi-mi doresc să fiu cu el. Mă tem că va merge la închisoare, aşa că trebuie să-mi petrec cât mai mult timp cu el acum.

Alung gândurile acelea disperate, reuşesc să zâmbesc luminos şi încep să sap şi mai adânc.

— Şi, ca să fiu cât se poate de sinceră, trupa de dans călătoreşte alături de echipa de fotbal.

Paharul din mână i se opreşte la jumătatea drumului spre buze.

— Aşa deci? spune el tărăgănat, dându-mi senzaţia că-mi vede toată înşelătoria.

— Mda. Ştiu că asta mă face să fiu aproape de Reed, ceea ce tu nu vrei absolut deloc.

Simt că mă înroşesc toată, fiindcă e prea multă informaţie pentru urechile unui tată.

— Dar chestia aia cu privire la care-ţi faci griji? Nu am făcut nimic. Cu nimeni.

Steve îşi pune paharul jos.

— Vorbeşti serios?

Dau din cap, dorindu-mi ca discuţia asta dubioasă să se fi încheiat deja.

— Poate că port eu fustă la şcoală – zâmbesc ironic –, dar nu sunt o uşuratică. Presupun că, având în vedere existenţa mamei mele, n-am dorit să aleg drumul acela.

— Ei bine.

Pare să nu-şi găsească cuvintele.

— Ei bine, repetă el, după care chicoteşte, mai mult ca pentru sine. Chiar am făcut-o de oaie ieri dimineaţă, nu-i aşa? Presupun c-am lăsat-o pe Dinah să mă întărâte cu toate comentariile alea referitoare la fusta ta.

Mă forţez să nu mă simt jenată, fiindcă, deşi nu mi-am pierdut încă virginitatea, tot am făcut o groază de chestii, iar pentru weekendul ăsta am planuri mari.

— Chiar te-am judecat greşit, spune Steve cu regret, îmi pare rău pentru asta. Fac numai prostii. Citesc cartea asta despre cum să fii părinte şi spune că ar trebui să te ascult mai mult. Fix asta am de gând să fac, spune el, aruncând o altă promisiune, ca un avion de-al lui de hârtie.

— Deci e în regulă să călătorim cu echipa? Adică, nu e ca şi cum am petrece prea mult timp cu jucătorii şi, oricum, mergem cu autocare diferite.

— Ar trebui să fie în regulă.

În mintea mea, bat din palme cu entuziasm. Ăsta e momentul să-mi încerc norocul.

— Ah, şi am mai vorbit cu fetele, iar ele au spus că toată lumea rămâne peste noapte la hotel, ca să putem merge la nu ştiu ce parc de distracţii a doua zi.

Mă strâmb.

— Sună complet copilăresc, dar, aparent, se presupune că e o chestie de team-building. Am convins-o pe Val să vină şi să-mi ţină companie.

Mijeşte ochii.

— Vor merge şi jucătorii de fotbal?

— Nu, ei pleacă înapoi acasă cu autobuzul spre Bayview vineri seară.

Cu excepţia celor care au avut iniţiativa, inclusiv Reed şi Easton, dar evit să menţionez asta. Am spus o mare parte a adevărului. Se pune, nu-i aşa?

— În regulă.

Steve dă din cap.

— Sunt de acord cu asta.

Ridică un deget în aer.

— Aşteaptă. Mă întorc imediat. Ţi-am luat nişte chestii.

Mă cuprinde panica privindu-l pe Steve cum dă buzna pe scări. O, Doamne! Ce mi-a mai luat acum? Aud deschizându-se şi închizându-se un sertar, iar un minut mai târziu, reapare cu o cutiuţă din piele neagră în mână.

— Vreo două chestii, îmi spune el. În primul rând, Callum mi-a spus că nu-ţi făcuse încă un card de credit, aşa că m-am ocupat eu de asta.

În mână ţine un card negru.

Îl iau cu precauţie. Cardul e strălucitor şi greu. Preţ de o secundă, sunt încântată că-l am – până când văd numele gravat cu litere aurii.

ELLA O'HALLORAN.

Steve îmi observă încruntarea, însă răspunde cu un zâmbet larg.

— Deja am aranjat hârţogăraia ca să-ţi modificăm din punct de vedere legal numele de familie. M-am gândit că nu te-ar deranja.

Rămân cu gura căscată.

Vorbeşte serios? I-am spus categoric că vreau să păstrez numele mamei. Sunt Ella Harper, nu O'Halloran.

Înainte să apuc să obiectez, se întoarce către scări.

— Dinah, treci aici! ordonă el. Am ceva pentru tine.

Dinah apare, ţinându-şi ochii inteligenţi aţintiţi către Steve.

— Ce e?

El îi face semn să se apropie.

— Vino jos.

Şarpele dinăuntrul ei pare gata să se repeadă la suprafaţă, dar reuşeşte, în mod evident, să-l stăpânească, deoarece coboară scările şi merge cu spatele drept către Steve.

El ține în mână un alt card de credit. Acesta e mai degrabă argintiu decât negru.

— Ce e?

Se holbează la el, ca şi cum i-ar putea exploda în mână dacă l-ar atinge.

Steve zâmbeşte, însă e un surâs rece şi răutăcios.

— M-am uitat recent peste extrasele tale de cont şi sunt exorbitant de mari. Aşa că am anulat cardurile acelea. De acum, îl vei folosi pe acesta.

Privirea îi e cuprinsă de flăcări.

— Dar e un card normal!

— Da, aprobă el. Limita e de cinci mii. Asta ar trebui să-ţi fie de ajuns.

Rămâne cu gura căscată. După care o închide. După care o deschide din nou. După care o închide. Iar asta se mai întâmplă de câteva ori. Îmi ţin respiraţia în timp ce-i studiez

chipul, aşteptând să-şi iasă din minţi. Cinci mii de dolari înseamnă o avere pentru mine, dar ştiu că pentru Dinah e mărunţiş. Sub nicio formă n-o să-i pice bine chestia asta.

Doar că... îi pică bine.

— Ai dreptate. Pare mai mult decât suficient, răspunde ea pe un ton dulceag.

Dar atunci când Steve îşi înclină capul să mai scoată ceva din servieta lui de piele, Dinah îmi aruncă o privire atât de glacială şi tăioasă, încât mă cuprind fiorii. Când ochii îi alunecă asupra cardului pe care-l ţin în mână, mă tem că s-ar putea să se năpustească asupra mea.

— Ultima chestie, anunţă Steve, înmânându-mi o foaie de hârtie.

Arunc un ochi pe ea. Sunt nişte bilete de avion printate.

— Ce e?

— Bilete pentru Londra, spune el vesel. Mergem acolo de sărbători.

Ridic din sprânceană.

— Mergem?

El îşi ia băutura.

— Da. Vom sta la Waldorf, vom vizita câteva castele. Ar trebui să faci o listă cu locurile pe care ai vrea să le vezi, mă încurajează el.

— Mergem cu toţii?

Reed n-a menţionat că Royalii ar merge la Londra de Crăciun. Poate nu ştie.

— Nu, doar noi. Dacă suni la room-service, eu vreau somon la cină.

Face semn din cap spre meniul pe care l-am lăsat pe una dintre mese.

— Londra e atât de minunată pe timp de iarnă! remarcă Dinah, luminându-se.

Face un semn batjocoritor cu cardul ei argintiu.

— Presupun că voi avea ocazia să încep să folosesc ăsta.

— De fapt, tu nu vii.

Steve rânjeşte diabolic. În mod evident o torturează.

— Vom merge doar eu şi Ella. O excursie în care să creăm o legătură tată-fiică, dacă vrei să-i spui aşa.

Mă încrunt puternic.

— Şi Royalii?

— Ce-i cu ei?

— Vin şi ei?

Îi dau înapoi hârtia printată.

El o pune înapoi în servieta de piele, într-un buzunar lateral.

— Nu am idee ce fac ei de sărbători. Însă Reed nu are voie să iasă din ţară, ţii minte? A trebuit să predea paşaportul la biroul procurorului.

Nu-mi pot masca stupoarea. E adevărat – Reed nu are dreptul de a părăsi oraşul.

Dar nu-mi vine să cred că Steve plănuieşte să mă scoată din ţară de sărbători. Îmi voi rata primul Crăciun cu Reed? Asta e atât de nedrept.

Steve se întinde şi-mi ridică uşor bărbia cu degetul.

— Nu va dura decât o săptămână.

Ridică din sprânceană.

— În plus, după ce-l vei vedea pe Reed la toate meciurile acelea, probabil vei avea nevoie de o pauză, nu crezi? Pot rezolva să stăm mai mult plecaţi...

Mesajul e clar. Dacă nu merg cu el la Londra, nu voi avea voie să călătoresc cu trupa de dans. La fel ca înţelegerea la care am căzut cu Jordan, şi asta are imperfecţiuni, dar mă forţez să zâmbesc şi să dau din cap, fiindcă, în cele din urmă, obţin ceea ce-mi doresc.

— Nu, o săptămână e minunat, spun cu o veselie forţată. Sunt încântată. N-am mai ieşit din ţară până acum.

Steve zâmbeşte larg.

— O să-ţi placă la nebunie.

Între timp, Dinah se uită urât la mine, aruncându-mi priviri învăpăiate.

— Dragă, du-te sus şi schimbă-te pentru cină, îi spune Steve soţiei sale care fumegă de nervi. Îţi voi comanda o salată.

Când ea pleacă valvârtej, sun să comand de mâncare şi-i ascult sporovăiala lui Steve, în timp ce aşteptăm cina. După ce se termină, mă refugiez în camera mea şi-i dau imediat mesaj lui Reed.

Am voie să vin la meci! Fii gata. Adu-ţi o cutie mare de prezervative şi mănâncă nişte batoane energizante. O să ai nevoie.

Pentru meci?

Meciul e floare la ureche în comparaţie cu chinul la care am să te supun după.

Vrei să umblu după aceea cu o uşuratică?

Da.

Se presupune c-ar trebui să aşteptăm.

Nu mai vreau să aştept.

Pun punct discuţiei cu un emoticon zâmbitor, după care las telefonul deoparte şi mă apuc de teme.

Capitolul 20

Ella

Poţi spune orice despre Jordan, dar fata chiar are o etică serioasă a muncii. Pentru tot restul săptămânii, sunt forţată să îndur antrenamente de două ori pe zi: unul dimineaţa şi unul după ore. Şi, deşi ne antrenăm pe acelaşi teren şi în aceeaşi sală cu echipa de fotbal, nu am timp nici să mă uit la Reed, darămite să vorbesc cu el.

Colac peste pupăză, mai am doar trei zile la dispoziţie să învăţ coregrafia pentru care fetele astea s-au antrenat timp de luni întregi. Jordan îmi forţează limitele atât de tare, încât îmi simt membrele ca de gelatină când ajung acasă în fiecare seară. Reed face glume pe seama mea, pentru că, de câte ori vorbim la telefon, îmi pun gheaţă pe câte o parte a corpului. Lui Steve, în schimb, i se pare nemaipomenit. Îmi tot spune cât de mândru e de mine când mă vede implicată în chestii extracurriculare.

Dacă ar şti motivul real pentru care muncesc atât de mult, probabil ar face un atac de cord.

Vineri dimineaţă avem ultima rundă de antrenamente oficiale înainte de meciul de seară. Una dintre fete – Hailey – mă ia deoparte când terminăm şi îmi şopteşte:

— Eşti o dansatoare *atât* de bună. Sper să rămâi în echipă şi după ce Layla se însănătoşeşte.

Complimentul mă face să roşesc de mândrie – pe dinăuntru. În exterior, mă manifest indiferent, ridicând simplu din umeri.

— Mă îndoiesc. Nu cred că Jordan mă poate suporta în preajma ei mai mult decât e necesar.

— Ei bine, Jordan e o idioată, murmură Hailey cu un rânjet pe faţă.

Încerc să nu pufnesc în râs, dar nu-mi iese. Sunetul atrage priviri încruntate din partea lui Rachel Cohen şi Shea Montgomery, sora mai mare a lui Savannah.

— Ce tot şuşotiţi acolo? întreabă Shea cu suspiciune.

Hailey schiţează un zâmbet şi răspunde:

— Nimic.

Îmi place de fata asta. Nu e ca Val, dar e mai de gaşcă decât credeam. La fel şi majoritatea fetelor. În ultimele trei zile am învăţat că Jordan nu are control decât asupra lui Shea, Rachel şi Abby, fosta iubită a lui Reed. Abby nu e în echipă, din fericire, dar trece pe aici din când în când să privească, ceea ce e foarte jenant.

Nu-mi place Abby, şi nu doar pentru că e fosta lui Reed. Fata asta e prea pasivă. Se poartă de parcă ar fi o eternă victimă, cu o privire tristă şi cu ochi de căprioară, vorbind în şoapte moi. Câteodată, cred că totul e teatru şi că, de fapt, are gheare la fel de lungi ca ale lui Jordan.

În mijlocul saltelelor albastre răspândite pe podea, Jordan bate din palme, iar sunetul se loveşte de pereţii sălii.

— Autocarul pleacă la cinci, ne anunţă. Dacă întârziaţi, mergem fără voi.

Se uită fix la mine.

Ha! De parcă aş întârzia eu. Plănuiesc să ajung devreme doar ca să mă asigur că autocarul nu porneşte fără mine. Îmi fac griji că bunătatea spontană a lui Jordan nu e una reală, că nu vrea nicio favoare de la mine şi că plănuieşte să mă umilească în vreun fel oribil în seara asta.

Dar îmi asum riscul. La cât de atent mă supraveghează Steve, e singura mea şansă să fiu singură cu Reed.

— Ne vedem mai târziu, îmi spune Hailey în timp ce iese, zece minute mai târziu, din vestiar.

Îi fac cu mâna şi mă îndrept spre parcare, unde Reed mă aşteaptă lângă maşina mea. SUV-ul lui e parcat chiar lângă aceasta. Îmi doresc să fi locuit în continuare cu familia Royal şi să mergem împreună acasă, dar o să profit de fiecare moment pe care-l pot fura cu el.

Mă ia în braţe imediat ce mă apropii de el.

— Arătai atât de bine în sală, îmi şopteşte în ureche. Iubesc pantalonii ăştia scurţi de dans.

Un fior îmi trece pe şira spinării.

— Şi tu arătai foarte bine.

— Mincinoaso. Nu te-ai uitat la mine nici măcar o dată. Jordan era cu ochii pe tine ca un sergent de armată.

— Mă uitam la tine cu sufletul, îi răspund solemn.

Chicoteşte, apoi se apleacă să mă sărute.

— Încă nu îmi vine să cred că Steve te lasă să rămâi peste noapte.

— Nici mie, îi recunosc, dar mă cuprinde îngrijorarea. Ce i-ai spus lui Callum, unde stăm diseară? Nu te suspectează că vei fi la hotel, nu-i aşa?

— Dacă aşa o fi, nu s-a dat de gol.

Ridică din umeri.

— I-am spus că East şi cu mine rămânem la Wade. Că nu vrem să conducem acasă beţi, pentru că sigur ne vom face mangă la petrecerea de după.

Mă încrunt.

— Chiar acceptă ideea de a ieşi să beţi? După toată predica despre cum să-ţi vezi de treabă?

Ridică din nou din umeri.

— Câtă vreme nu mă bat, nu cred că-i pasă ce fac. Uite, în legătură cu treaba cu sexul...

Îi arunc o privire iritată.

— Ai spus că aştepţi până când mă simt pregătită. Ei bine, sunt pregătită. Singurul motiv pentru care nu facem sex e fiindcă nu vrei tu.

Mă priveşte enervat.

— Ştii foarte bine că mor după ideea asta.

— Foarte bine. Suntem pe aceeaşi frecvenţă.

Mă ridic pe vârfuri şi-i dau un sărut vesel.

Reed mă strânge în braţe şi simt cum tensiunea din muşchi îi dispare aproape instantaneu. Deci e de acord. Slavă

Domnului. Mă aşteptam să opună ceva mai multă rezistenţă, să încerce din nou să facă pe decentul.

Veselia mea trucată se transformă în plăcere reală.

— Trebuie să plec. Steve vrea să luăm cina devreme, înainte să plece autocarul.

Reed îmi dă o palmă peste fund în timp ce îmi înconjor maşina.

— Ne vedem mai târziu, îmi strigă.

Mă întorc şi-i zâmbesc.

— Poţi fi sigur de asta.

*

Meciul are loc într-un oraş numit Gibson, la vreo două ore de mers cu maşina de Bayview. Speram să pot conduce cu Val, dar aşa cum mi-a spus Jordan pe un ton nu foarte prietenos:

— Dansatoarele călătoresc împreună, fără excepţii.

Aşa că Val va veni cu maşina mea în timp ce eu merg cu echipa.

Chiar dacă eram îngrozită de ideea de a fi închisă într-un autocar timp de două ore cu Jordan şi gaşca ei, călătoria a fost surprinzător de distractivă.

— Încă nu-mi vine să cred că ai fost stripteuză, îmi spune Hailey de pe locul ei de la geam.

A insistat să stăm împreună, iar eu nu m-am opus.

— Nu-mi pot imagina cum aş putea să-mi dau jos toate hainele pentru nişte străini. Sunt prea timidă.

Obrajii mi se înroşesc.

— Nu mi-am dat jos *toate* hainele. Clubul în care am lucrat nu era unul de nuditate totală. Doar chiloţi tanga şi petic pe sfârcuri.

— Chiar şi aşa. M-aş jena foarte tare. A fost distractiv?

Deloc.

— N-a fost ceva oribil. Salariul era decent şi bacşişul grozav.

Jordan scoate un sunet dezaprobator din capătul culoarului.

— Da, sunt sigură că toate bancnotele alea de un dolar băgate în chiloţi se adunau până făceai, cât, vreo douăzeci de dolari?

Mă zbârlesc.

— Douăzeci de dolari sunt bani mulţi când lucrezi ca să te întreţii singură, i-o arunc.

Clipeşte demonstrativ.

— Ei bine, măcar zilele astea te scalzi în bani. Pun pariu că Reed bagă şi suta pentru serviciile tale.

Îmi ridic degetul mijlociu, dar nu mă sinchisesc să-i dau o replică. N-o s-o las pe afurisita asta să-mi strice buna dispoziţie. Am scăpat, în sfârşit, de sub controlul lui Steve şi sunt pe cale să-mi petrec noaptea cu iubitul meu. Jordan n-are decât s-o sugă.

Spre surprinderea mea, altă fată îmi sare în ajutor.

— Ha! Reed nu-i dă niciun sfanţ, spune bruneta – cred că o cheamă Madeline – din scaunul din spatele meu. Băiatul ăla e

îndrăgostit la nebunie. Ar trebui să vezi cum o priveşte pe Ella în timpul prânzului.

Roşesc din nou. Credeam că sunt singura care observa că privirea intensă a lui Reed e *mereu* asupra mea.

— Ce drăguţ, spune Jordan sec. Ucigaşul şi stripteuza se iubesc. Ca un film erotic cu intrigă de doi bani.

— Reed n-a omorât pe nimeni, intervine o altă fată, cu un ton la fel de sec ca a lui Jordan. Ştim cu toţii asta.

Îmi întorc capul către ea. Oare chiar crede asta sau e doar sarcastică?

— Mda, aprobă o alta. Probabil n-a făcut-o.

— Şi chiar dacă a făcut-o, zice prima, ridicând rapid din sprâncene, cui îi pasă? Băieţii răi sunt sexy.

— Ucigaşii sunt ucigaşi.

Jordan surâde dispreţuitor, dar observ că veninul i-a cam dispărut din glas.

Expresia feţei ei e aproape... gânditoare.

Din fericire, conversaţia se încheie, pentru că am ajuns la destinaţie. Autocarul parchează în spatele liceului Gibson, iar noi ne dăm jos cu rucsacurile în spate. Sunt singura care are şi o geantă cu lucruri de dormit peste noapte.

Scot un ţipăt când îmi văd maşina parcată în partea cealaltă a spaţiului de parcare.

— Ne-ai bătut! strig către Val, care sare din maşină şi se îndreaptă spre mine.

Îşi aruncă braţele în jurul meu şi mă îmbrăţişează.

— Maşina ta e făcută pentru viteză, fetiţo. M-am distrat atât de tare când am băgat tare pe autostradă. Ai timp să treci pe la hotel înainte de încălzire? Vreau să-ţi dau ceva.

— O clipă. S-o întreb pe progenitura diavolului.

Val rânjeşte în timp ce eu mă îndrept grăbită către gloata de fete şi o bat pe Jordan pe umăr. Tehnic vorbind, antrenoarea Kelly e responsabilă de echipă, dar am învăţat destul de rapid că asta e doar pe hârtie. Jordan e şefa.

Se întoarce spre mine cu o privire agasată.

— Ce e? se răsteşte.

— Când încep încălzirile? o întreb. Val şi cu mine rămânem în oraş peste noapte şi voiam să ne lăsăm lucrurile la hotel.

Jordan se uită teatral la ceasul telefonului, apoi oftează adânc şi exasperat.

— Fie. Dar să te întorci la şapte şi jumătate. Meciul începe la opt.

— Da, să trăiţi! îi arunc un salut sfidător şi mă îndrept spre Val.

Îmi ia doar trei minute să conduc de la liceu la hotel. E o clădire întinsă, cu trei etaje, cu nişte curţi interioare micuţe amplasate în faţa camerelor de la parter şi cu balcoane la etaj. Arată curăţel, iar Val şi cu mine am verificat online şi am decis că zona e complet sigură.

Ne cazăm, apoi urcăm treptele către camera noastră de la etajul trei şi ne lăsăm bagajele pe carpeta bej. Scot telefonul şi găsesc un mesaj de la Reed în care îmi spune că echipa de fotbal a ajuns acum o oră şi că jucătorii încep încălzirea.

— Ar trebui să mă întorc, îi spun cu regret, privind-o pe Val cum se trânteşte pe unul dintre paturile duble.

— Încă nu. Trebuie să deschizi asta prima dată.

Îşi deschide ghiozdanul şi scoate o pungă roz cu dungi pe care scrie *Victoria's Secret*.

Un mormăit îmi scapă.

— Ce-ai făcut? o întreb.

Zâmbeşte larg.

— Ce face orice prietenă bună. Mă asigur că prietena mea şi-o trage diseară.

Din curiozitate, deschid punga. Scotocesc prin hârtia subţire roz şi găsesc un sutien şi o pereche de chiloţi de mărimea mea, deşi n-am idee cum de-mi ştie Val măsura de la sutien. Sutienul e de culoarea fildeşului, cu bretele subţiri, dantelă şi fără niciun pic de burete. Chiloţii sunt asortaţi, o bucată minusculă de dantelă de culoarea fildeşului care mă face să roşesc.

— Dumnezeule! Când ai reuşit să faci rost de astea?

— Azi, după ore. Am pus-o pe mătuşa mea să mă ducă la mall.

Gândul că doamna Carrington a însoţit-o pe Val în timp ce mi-a cumpărat lenjerie intimă mă face să pălesc.

Val se grăbeşte să mă liniştească.

— Nu-ţi face griji, m-a lăsat în faţa mallului şi a plecat. M-am întors cu un Uber.

Mă priveşte insistent.

— Îţi place?

— Îmi place la nebunie, mărturisesc, trecându-mi degetele peste marginea dantelată a sutienului.

Mi se pune deodată un nod în gât. N-am avut niciodată o prietenă adevărată, iar acum simt că am câştigat la loteria prieteniei.

— Îţi mulţumesc.

— Mulţumeşte-mi mai târziu, îmi spune cu un rânjet pe faţă. Reed o să-şi piardă minţile când te va vedea îmbrăcată aşa.

Obrajii mi se aprind din nou.

— Apropo, mă aştept să-mi dai detalii. E în codul bunei prietenii.

— Mă mai gândesc.

Îmi dau ochii peste cap şi îndes articolele neruşinate înapoi în rucsac.

— Dar să ştii că şi eu mă aştept la detalii.

— Detalii cu privire la ce?

— La tine şi Wade.

Zâmbetul îi păleşte.

— Nu există „eu şi Wade".

— A, da? ridic din sprânceană. Atunci de ce ai condus trei ore ca să-l vezi jucând fotbal?

Pufneşte ofensată.

— N-am venit pentru el. Am venit pentru tine!

— Mda, sigur, chiar dacă nici nu ne mai vedem diseară pentru c-o să fiu cu Reed?

Val se încruntă.

— Cineva trebuie să te susţină diseară. Dacă încearcă Jordan vreo mizerie?

Îmi tremură buzele.

— Ştim amândouă că mă pot ocupa de Jordan. Aşa că de ce nu recunoşti pur şi simplu? Ai venit pentru Wade.

— E primul meci din playoff. Şi e în deplasare, mormăie. Liceul Astor Park are nevoie de tot sprijinul.

Pufnesc în râs.

— Oh, acum ai spirit de echipă? Doamne, Val, chiar nu ştii să minţi.

Îmi arată degetul mijlociu.

— Ştii ceva? Nu-mi place de tine acum.

Dar râde în timp ce-o spune.

— E ok, îi răspund drăgălaş. Poţi să-ţi păstrezi toate energiile pentru Wade, pentru că ştim amândouă că asta vrei.

Aruncă cu o pernă în mine. O prind cu uşurinţă, apoi o arunc înapoi.

— Te tachinez doar, o asigur. Dacă-ţi place de Wade, foarte bine. Dacă nu, la fel de bine. Te susţin în tot ceea ce faci.

Tonul ei se înmoaie, apoi îmi răspunde posomorâtă:

— Îţi mulţumesc.

Capitolul 21

Ella

Chiar şi în timp ce-mi fac încălzirea cu fetele, mă aştept la vreun fel de ambuscadă. Privirea mea îngrijorată se îndreaptă către Jordan după fiecare exerciţiu de stretching pe care-l termin, dar ea pare să fie concentrată la propriile exerciţii. Poate că e pe bune? Adică m-am antrenat cu fetele astea toată săptămâna, şi nici măcar o dată nu mi-a trecut prin cap că pun ceva la cale. Mă rog ca nimeni să nu-mi arunce o găleată cu sânge de porc în cap în timp ce-mi fac coregrafia.

În timp ce Hailey şi cu mine ne îndreptăm spre bănci ca să bem apă, ea se apleacă şi îmi şopteşte:

— Sunt cam o sută de fete care se holbează la tine.

Mă încrunt şi-i urmăresc privirea. Cu siguranţă, sunt *multe* priviri feminine îndreptate asupra mea. Şi masculine, dar asta din cauza pantalonilor scurţi şi a bustierei. Dar fetele nu se uită aşa la mine – mă privesc... cu invidie?

Nu are niciun sens pentru mine la început, dar, după ce trec pe lângă un grup de fete din primul rând, care poartă tricourile echipei, se leagă totul.

— Asta e iubita lui! şuieră una îndeajuns de tare încât s-o aud.

— E *atât* de frumoasă, îi şopteşte înapoi prietena ei, cu sinceritate în glas.

— E norocoasă, mai bine zis, îi răspunde prima. Aş da orice să fiu cu Reed Royal.

E vorba de Reed aici? Uau! Se pare că fata din autocar avea dreptate – băieţii răi chiar *sunt* sexy. Mă uit şi la banca echipei rivale şi observ că o groază de fete îl privesc cu jind pe Reed.

Jordan se apropie de mine.

— Nu-l mai dezbrăca din priviri pe iubitul tău, îmi mormăie. Începem imediat.

Îi răspund, privind-o drept în ochi:

— Sunt destul de sigură că toate fetele de pe stadionul ăsta fac acelaşi lucru. Se pare că e fantezia oricărei tipe să se combine cu un băiat suspectat de omor.

Rivala mea pufneşte în râs, apoi îşi duce mâna la gură ca şi când şi-ar fi dat seama ce a făcut. Sunt şi eu surprinsă, de vreme ce Jordan şi cu mine nu suntem chiar nişte persoane care glumesc împreună.

Schimbul benign de replici a şocat-o probabil pe Jordan, pentru că-şi schimbă brusc tonul:

— Ţi s-au ridicat pantalonii. Ţi se vede jumătate din fund. Aranjează-te, te rog.

Mă abţin să nu zâmbesc în timp ce se îndepărtează de mine, pentru că ştim amândouă că banda adezivă de pe fundul meu nu permite deloc pantalonilor să se ridice. Poate că n-am procedat bine până acum – în loc s-o insult şi s-o provoc pe Jordan, poate că ar trebui să fiu drăgălaşă şi prietenoasă. Asta ar scoate-o din sărite.

Mă întorc spre peluză şi o caut pe Val. Când o zăresc la câteva rânduri în spatele băncii echipei adverse, îi fac vesel cu mâna. Îmi răspunde cu acelaşi salut şi apoi strigă:

— Dă-i bice!

Surâzătoare, mă alătur echipei şi ţopăi puţin, pregătindu-mă mental pentru coregrafie. Cred c-o am pe toată în cap, dar sper să nu uit toate mişcările după ce mă trezesc în lumina reflectoarelor.

Deoarece e primul meci în deplasare, spectacolul dinaintea sa e ridicol de extravagant. O trupă de toboşari susţine un număr acompaniat de un spectacol pirotehnic. Majoretele de la Gibson au un număr de dans care conţine foarte mult scuturat din fund și din șolduri și care-i face pe toţi băieţii de la peluză să sară din locurile lor şi să fluiere. Apoi vine rândul nostru. Eu şi restul fetelor alergăm pe teren. Îi întâlnesc privirea lui Reed în timp ce mă aşez lângă Hailey.

Îmi face un semn aprobator cu degetul mare, la care-i răspund cu un zâmbet larg.

Muzica dă startul numărului nostru.

Toate emoţiile mele dispar în momentul în care ritmul piesei mi se injectează în vene. Nimeresc toate răsucirile şi contorsiunile. Îmi iese excelent coregrafia scurtă cu rostogoliri pe care o fac împreună cu Hailey. Adrenalina îmi inundă tot corpul, inima îmi bate cu putere în timp ce dansul extrem de ritmat atrage ovaţii din partea publicului. Echipa se mişcă perfect sincronizată şi, când terminăm, suntem aplaudate şi aclamate la unison.

Acum înţeleg de ce liceul Astor Park a câştigat toate aceste campionate. Fetele astea sunt chiar *talentate*. Şi, deşi totul a început ca un pretext ca să vin la meci, nu pot minţi – sunt destul de mândră că fac parte din acest număr de dans.

Chiar şi Jordan e în extaz. Obrajii îi strălucesc în timp ce-şi îmbrăţişează şi bate palma cu toate colegele – inclusiv cu mine. Da, chiar a bătut palma cu mine, şi a fost *sinceră*. Se pare că a făcut şi plopul pere.

Orice gând despre omucidere şi verdicte şi închisoare îmi dispare din cap. Nimeni nu pare să mai fie deranjat de idee.

După ce eliberăm terenul, urmează o discuţie cu arbitrii şi antrenorii. Apoi meciul începe, după tragerea la sorţi.

Riders încep în ofensivă. Îl urmăresc cu privirea pe Wade care aleargă pe teren. E un tip înalt, dar pare şi mai mare în echipament şi cască.

La primul joc, Wade îi dă o pasă scurtă unui tip pe tricoul căruia scrie Blackwood. Acesta prinde balonul, dar apoi urmează o pauză lungă şi plictisitoare în timp ce arbitrii încearcă să decidă dacă a câştigat destul teren pentru încă un *eseu* – Hailey m-a ajutat cu terminologia în autocar atunci când a descoperit cât de puţine ştiu despre sportul acesta. Un omuleţ ţâşneşte de nicăieri şi măsoară distanţa de la minge la linia de marcaj, apoi ridică mâinile şi face un semn pe care nu-l înţeleg. Hailey n-a apucat să-mi explice şi semnele astea.

Fanii liceului Astor Park ovaţionează. Eu sunt doar plictisită. Îl caut cu privirea pe Reed, la marginea terenului. Cel puţin aşa cred, că e Reed. Sunt doi jucători cu numele

ROYAL pe tricouri şi stau unul lângă celălalt, aşa că e foarte probabil să mă holbez la fundul lui Easton, nu la al lui Reed. Îşi roteşte capul şi-i surprind profilul. Da, e Reed.

Muşcă în proteza protectoare şi apoi, ca şi când ar simţi că-l privesc, îşi întoarce brusc privirea. Proteza îi iese din gură şi-mi zâmbeşte larg. E un zâmbet insinuant, intim, pe care mi-l rezervă doar mie.

Entuziasmul care vibrează în întregul stadion sporeşte atunci când Gibson egalează înainte de pauză. Ca replică, Reed şi cu Easton se năpustesc asupra conducătorului de joc de la Gibson imediat ce intră pe teren, iar tipul scapă balonul. Altcineva de la Astor Park apucă mingea şi înscrie încă un eseu.

Fanii Astor Park sunt în delir. Cei din echipa-gazdă huiduie atât de tare, încât peluza se zgâlţâie. Câţiva copii de la Gibson încep să strige „Criminal, criminal", dar sunt repede reduşi la tăcere de nişte oameni de ordine. Atacurile verbale par să-i înflăcăreze şi mai tare pe cei de la Astor Park.

La sfârşit, Riders câştigă meciul, ceea ce înseamnă că merg mai departe în campionat. Zâmbesc când îl văd pe antrenorul Lewis pălmuindu-şi jucătorii peste fund după ce câştigă. Fotbalul american e atât de ciudat.

Echipele formează două linii şi se salută. Câţiva din echipa adversă nu dau mâna cu Reed. Mă întreb pentru un moment dacă va izbucni vreo bătaie, dar lui Reed nu pare să-i pese. Imediat ce au terminat, Easton aleargă spre mine. Mă ia pe sus, apoi mă plimbă pe teren şi mă învârte.

— Ai văzut faza din a doua repriză? mă întreabă.

Îmi fixez capul în direcţia lui Val, care se grăbeşte pe trepte să ne ajungă.

— Aşteapt-o pe Val! îi mormăi, dar el mă cară până la marginea terenului şi nu-mi dă drumul până nu ajungem la intrarea în tunelul care dă spre vestiare.

Reed e aici, cu cascheta în mână şi cu părul transpirat lipit de cap.

— Ţi-a plăcut meciul? mă întreabă el, apoi mă sărută.

Val ne ajunge din urmă, râzând copios, apoi ea şi Easton se prefac îngreţoşaţi de sărutul prelungit al lui Reed.

— Haideţi, oameni buni, suntem chiar *aici*, anunţă Val. Royal, nu-i mai scoate amigdalele prietenei mele şi hai să mergem la hotel.

Întrerup sărutul.

— N-ai venit cu maşina? o întreb.

Scutură din cap.

— A fost o plimbare de zece minute. Mă gândeam că oricum n-aş fi prins vreun loc de parcare.

Reed îmi aruncă o privire serioasă.

— Nu vreau să vă duceţi singure la hotel. Aşteptaţi-ne în afara stadionului şi mergem împreună.

Îi răspund cu un salut vioi.

— Da, să trăiţi!

Gura lui o întâlneşte din nou pe a mea. De data asta e ceva diferit în sărutul lui. E plin de promisiune. Când se retrage, văd un licăr familiar în ochii lui. Suntem departe de conacul

Royal. Nu pot să ne strice cheful nici Callum, nici Steve. Rezervele lui Reed, care voia să se păstreze neatins până la finalizarea anchetei, au rămas în urmă, în Bayview. Există un singur motiv pentru care m-am alăturat echipei de dans a lui Jordan, şi acesta n-a fost simpla giugiuleală.

Ştim amândoi ce se va întâmpla diseară.

*

Eu şi Reed ne întoarcem la hotel împreună cu Easton, Valerie... şi Wade. Inutil de spus, Val *nu* e deloc încântată de această ultimă schimbare de planuri. Când ajungem în parcare, rămâne pironită locului şi-şi încrucişează braţele.

— *El* de ce e aici?

Privirea ei acuzatoare e fixată asupra mea.

— Ai spus că vor fi doar Reed şi Easton.

Îmi ridic defensiv mâinile.

— Nu ştiam.

Wade pare neobişnuit de rănit. Mereu am crezut că nimic nu-l poate afecta pe tipul ăsta, dar nefericirea evidentă a lui Val cu privire la prezenţa lui îl întristează.

— Haide, Val, spune el răguşit. Nu fi aşa.

Ea își mușcă buza.

— Te rog, adaugă el. Nu putem să mergem undeva să vorbim?

— Stai cu noi, oricum, intervine Easton, aşa că aţi face bine să vă împăcaţi înainte să înceapă petrecerea în pijamale.

Mă întorc către Val, surprinsă.

— Nu dormi cu mine?

Un licăr distrat îi răsare pe chipul posomorât.

— Nu ţi-am spus? Reed şi cu mine am ajuns la o înţelegere. A rămas că dorm cu Easton.

Mă uit ba la Reed, ba la Val, suspicioasă. Când au decis ei *asta?*

Relaxarea de pe chipul lui Val dispare şi devine la loc posomorâtă.

— Dar n-am căzut de acord să dorm și cu *el*.

Wade pare din nou rănit.

— Val...

— Wade, îl imită ea.

Easton oftează adânc.

— M-am săturat de intriga asta amoroasă. Mă duc până la barul hotelului până ajungeţi voi la o înţelegere.

Îi aruncă un zâmbet lui Val.

— Şi, dacă vă hotărâţi să rămâneţi singuri diseară, îmi scrieţi şi-mi iau o cameră separată.

Apoi intră în hotel, lăsându-ne în parcare.

— Val? întreb eu.

Ezită prelung. Apoi mormăie.

— Of, bine. O să vorbesc cu el.

Mi-o spune mie, nu lui Wade, a cărui faţă se luminează la auzul acestor cuvinte.

— Trebuie totuşi să urc să-mi iau boarfele.

Urcăm amândouă la etajul trei, unde introduc cartela ca să deschid uşa. În timp ce Val se furişează să-şi ia rucsacul, eu şi

cu Reed rămânem în prag cu Wade, care-mi oferă un sfat nesolicitat.

— Asigură-te că nu se zgârceşte cu preludiul. E foarte important. Îţi înflăcărează tot trupul tău virgin.

Fac o piruetă către Reed.

— I-ai spus că sunt virgină?!

Wade răspunde în locul lui.

— Nu, East mi-a zis.

Al dracului Easton. Băiatul ăsta chiar nu poate să-şi ţină gura.

— De asemenea, adaugă Wade cu solemnitate, nu te speria dacă nu ai orgasm prima dată. Vei fi tensionată şi vei avea trac. În plus, Reed nu rezistă mai mult de douăzeci de secunde...

— Wade! spune Reed, exasperat.

— Lasă-i în pace! se răsteşte Val, aruncându-şi pe umăr rucsacul. Ar trebui să te preocupe propria tehnică. Din câte am văzut în debaraua şcolii, mai ai de muncit.

Wade își duce o mână la inimă, ca și cum ar fi fost înjunghiat.

— Cum îndrăzneşti, Carrington? Sunt un Romeo modern.

— Romeo moare la final, îi răspunde ea concis.

Mă abţin să nu zâmbesc în timp ce ei dispar pe trepte. Wade chiar are mult de muncă. Val n-o să-i uşureze situaţia.

Reed şi cu mine zâmbim larg şi intrăm în camera de hotel, unde ia loc pe pat şi-mi face semn să mă aşez lângă el.

Emoţiile îmi flutură în stomac.

— Ăă... înghit în sec, apoi îmi dreg glasul. Revin imediat.

Dau buzna în baie înainte ca el să răspundă. Imediat ce rămân singură, mă holbez la propria reflexie, observând roşeaţa persistentă din obraji. Mă simt stupid. Adică, Reed şi cu mine ne-am mai giugiulit şi înainte. N-ar trebui să am emoţii, dar am. Inspir adânc, apoi caut prin punga de cadou pe care am ascuns-o sub chiuvetă şi îmi ia o grămadă de timp ca să mă pregătesc. Îmi aranjez părul. Îmi fixez curelele de la sutien ca să nu arate strâmb, ci să fie perfect paralele. Mă uit din nou în oglindă şi nu pot nega, arăt demenţial.

Reed e de acord, pentru că imediat ce ies din baie, mormăie:

— Doamne, iubito!

— Mă gândeam să mă schimb în ceva mai puţin confortabil, îi spun cu o voce timidă.

Izbucneşte în râs. Şi-a dat jos tricoul când eu eram încă la baie, iar acum se ridică în picioare, cu pieptul gol şi de-a dreptul superb.

— Îţi place? îl întreb timid.

— Mai mult decât atât.

Se îndreaptă spre mine ca un animal înfometat, studiindu-mi corpul cu ochii albaştri până când îmi simt carnea dureros de înfierbântată. Se apropie de mine, e mult mai înalt şi mai masiv. Braţele lui puternice mă trag spre el. Mă sărută pe gât.

— Doar ca să ştii, îmi şopteşte în pielea caldă. Nu trebuie să te îmbraci sexy pentru mine. Eşti frumoasă indiferent de ce ai purta.

Îşi ridică capul şi-mi aruncă o privire şmecheră.

— Eşti şi mai frumoasă când nu porţi absolut nimic.

— Nu strica momentul, îl cert. Sunt prea emoţionată. Am nevoie să mă simt frumoasă.

— Dar *eşti* frumoasă. Şi n-ai niciun motiv să ai emoţii. Nu trebuie să facem nimic dacă nu vrei.

— Baţi în retragere?

— Nici vorbă.

Îşi plimbă mâna pe pielea mea până ajunge la talie.

— Nimeni şi nimic nu mă mai poate opri acum.

Vreau asta atât de mult, încât de-abia mai răsuflu. Nu m-am gândit niciodată la prima mea experienţă sexuală. N-am avut niciodată fantezii cu petale de trandafiri şi lumânări. Nici măcar nu m-am gândit c-o să fie cu cineva pe care-l iubesc, dacă e să fiu cinstită.

— Foarte bine, pentru că nu vreau să mai aştept, îi spun.

— Întinde-te.

Are glasul tensionat în timp ce mă împinge către pat.

Fără niciun cuvânt, mă întind pe spate, cu capul pe perne.

El rămâne la marginea patului. Apoi îşi dă jos pantalonii.

Nu mai am deloc aer în plămâni când Reed se bagă lângă mine în pat. Îşi lipeşte gura de a mea, sărutându-mă moale la început, apoi cu tot mai multă pasiune imediat ce-mi deschid buzele mai mult.

Erecţia lui mi se lipeşte de coapsă, iar ritmul acela nebun al dorinţei, pe care l-am auzit toată săptămâna, câtă vreme m-am gândit la noaptea aceasta, acum îmi răsună tot mai tare în cap.

Îmi trece cu limba peste buze, iar gura lui îşi croieşte drum în sus pe obrajii mei. Mâna lui se plimbă pe trupul meu, cartografiind toate dealurile şi văile cu egal interes.

Un deget pe sfârc mă-nfioară din vârful degetelor până în coşul pieptului. Un sărut în spatele urechii îmi face tot corpul să tremure de plăcere.

Mi se pare că ne sărutăm ore în şir, până când amândoi rămânem fără suflare şi dureros de excitaţi.

Buzele lui Reed se desprind brusc de ale mele.

— Te iubesc, murmură el.

— Şi eu te iubesc.

Îmi apăs gura de a lui din nou şi ne oprim din vorbit. Inima îmi bate cu putere. La fel şi a lui. Iar mâinile lui tremură în timp ce-şi fac drum tot mai jos.

Spre frustrarea mea, nu mă lasă să-l ating. De câte ori întind mâna, mi-o îndepărtează.

— E totul despre tine, îmi şopteşte după a treia încercare. Închide ochii şi bucură-te de moment, fir-ar!

Şi, Doamne, cât mă bucur! Mă bucur de fiecare moment chinuitor. Nu trece mult timp şi chiloţii mei noi-nouţi sunt daţi la o parte. Nu mă pot concentra pe nimic altceva decât pe senzaţiile incredibile pe care mi le provoacă. M-a mai atins şi înainte acolo, în aceleaşi moduri intime, dar în seara aceasta e altceva. E un început, nu un sfârşit. Fiecare mângâiere, fiecare sărut pe pielea mea e o promisiune. Şi nu mai pot aştepta.

Două degete mi se plimbă de-a lungul stomacului până ajung acolo, în interior, iar eu gem în timp ce explodez de

plăcere. Senzaţiile mă fac să tremur din miezul trupului. Gura lui o întâlneşte pe a mea, înghiţindu-mi scâncetele, în timp ce mă mângâie până când termin. Şoldurile mele se arcuiesc pentru a-i primi degetele, iar el mi se alătură.

Nici măcar nu mă lasă să-mi revin. Încă tremur cu sălbăticie când începe din nou, de data asta alunecând între picioarele mele şi folosindu-şi gura ca să mă aducă în extaz. Mă linge şi mă sărută, mă chinuie până nu mai pot. E prea mult, e prea bine. Dar nu e de-ajuns. Scot un geamăt de nerăbdare.

— Reed! îl implor, prinzându-l de umerii laţi şi trăgându-l deasupra mea.

Greutatea corpului său mă lipeşte de pat.

— Eşti pregătită? şopteşte răguşit. Chiar pregătită?

Aprob din cap, fără niciun cuvânt.

Mă lasă pentru un moment, până se caută în buzunare. Se întoarce cu un prezervativ.

Inima mi se opreşte.

— Eşti bine?

Vocea lui e profundă şi liniştitoare.

— Sunt bine, spun şi mă-ntind după el. Te iubesc.

Îmi şopteşte:

— Şi eu te iubesc, apoi mă sărută în acelaşi timp în care mă pătrunde.

Amândoi scoatem câte un geamăt, pentru că locul acela pare imposibil de strâmt. Presiunea îmi declanşează o senzaţie de disconfort, o senzaţie stranie de deşertăciune.

— Ella, răsuflă el, de parcă pe el l-ar durea.

Când ezită, îmi înfig unghiile în umerii lui şi-l îndemn să continue.

— Sunt bine. E totul bine.

— S-ar putea să te doară puţin.

Îşi împinge şoldurile înainte.

Durerea mă face să tresar, chiar dacă m-am aşteptat la asta. Reed se opreşte abrupt, privirea lui mă cercetează atent. Broboane de sudoare îi apar pe frunte, iar braţele îi tremură sprijinindu-se, până când corpul meu îi acceptă invazia.

Aşteptăm până durerea se diminuează, iar senzaţia de gol a dispărut şi tot ce a rămas e un sentiment de împlinire. Îmi ridic şoldurile, iar el geme.

— E atât de bine! exclamă gâtuit.

Aşa e. Chiar aşa e. Apoi începe să se mişte şi devine şi mai bine. Doar la ieşire simt o durere slabă şi-mi înfăşor picioarele instinctiv în jurul lui. Gemem la unison. Se mişcă şi mai rapid. Muşchii spatelui i se încordează sub strânsoarea mea în timp ce intră şi iese din mine.

Reed şopteşte cât de mult mă iubeşte. Îl ţin strâns cu ambele mâini şi expir la fiecare mişcare de-a sa.

Ştie exact de ce am nevoie. Îndepărtându-se puţin, îşi duce mâna între picioarele mele şi apasă pe locul care-i cere dureros atenţia. În secunda în care o face, simt că iau foc.

Totul încetează să mai existe. Totul în afară de Reed şi de senzaţiile pe care mi le provoacă.

— Doamne, Ella!

Vocea lui răguşită abia străpunge aura de beatitudine care mă cuprinde.

O ultimă zvâcnire şi tremură deasupra mea, cu buzele apăsate de ale mele, cu corpul lipit de al meu.

Simt că-mi ia o veşnicie ca să-mi recapăt ritmul cardiac normal. Reed deja s-a retras şi s-a ocupat de prezervativ, apoi s-a întors şi m-a tras la pieptul lui. Respiră la fel de greu. Când membrele mele sunt din nou îndeajuns de puternice ca să-mi susţină greutatea, mă ridic pe un cot şi zâmbesc la chipul lui plin de satisfacţie.

— A fost bine? îl tachinez.

Pufneşte.

— Trebuie să elimini cuvântul *bine* din vocabular, iubito. A fost...

— Perfect, completez într-o şoaptă fericită.

Mă ţine şi mai strâns.

— Perfect, aprobă el.

— Putem s-o mai facem o dată? întreb plină de speranţă.

Râsul lui îmi gâdilă faţa.

— Am creat un monstru?

— Cred că... da?

Amândoi râdem în timp ce se rostogoleşte şi mă sărută din nou, dar n-o luăm deocamdată de la început. Doar ne sărutăm şi apoi ne îmbrăţişăm, în timp ce el se joacă în părul meu şi-mi mângâie sânii.

— Eşti incredibilă, îmi spune.

— Pentru o virgină, adică?

Reed pufneşte.

— Nu. *Asta* a fost mai mult decât incredibil. Vorbeam despre numărul de dans. Nu-mi puteam dezlipi privirea de pe tine.

— A fost distractiv, îi mărturisesc. Mai distractiv decât mă aşteptam.

— Crezi c-o să rămâi în echipă? Vreau să spun că, dac-o poţi suporta pe Jordan, cred c-ar trebui să rămâi. Păreai atât de fericită când dansai.

— Chiar *eram* fericită, îmi muşc buza de jos. Dansul e... o călătorie. E activitatea mea preferată din toată lumea. Mereu am...

Mă opresc, uşor ruşinată de propriile visuri.

— Ce? insistă.

Expir.

— Mereu am visat că poate într-o bună zi voi lua ore adevărate de dans. Sau mă voi apuca de un antrenament real.

— Există colegii de artă. Ar trebui să te înscrii acolo, îmi spune Reed imediat.

Mă ridic iar într-un cot.

— Chiar crezi asta?

— Da, sigur. Eşti talentată, Ella. Ai un dar şi ar fi o risipă să renunţi şi să nu faci nimic în privinţa asta.

Căldura îmi cuprinde pieptul. În afară de mama, nimeni nu mi-a mai spus că sunt talentată.

— Poate o să fac asta, îi spun, deşi mi s-a pus un nod în gât. Apoi îl sărut şi îl întreb: Şi tu ce vrei să faci?

— Adică?

— Care e visul tău?

Trăsăturile lui i se înăspresc.

— Chiar acum? Visul meu e să nu ajung la închisoare.

Dintr-odată, atmosfera relaxată din hotel s-a tensionat. Rahat! N-ar fi trebuit să zic nimic. Însă în aceste momente perfecte am uitat complet de moartea lui Brooke şi de anchetă, şi că tot viitorul lui Reed e nesigur.

— Îmi pare rău, şoptesc. Am uitat complet.

— Da, şi eu.

Îşi trece mâna peste şoldul meu gol.

— Cred... dacă n-aş avea acuzaţiile astea pe cap... aş vrea să lucrez pentru Atlantic Aviation.

Rămân cu gura căscată.

— Pe bune?

O veselie tâmpă îi luminează faţa.

— Să nu îndrăzneşti să-i spui tatei! îmi ordonă. Ar organiza o paradă.

Chicotesc.

— E în regulă să-i faci pe plac lui Callum, să ştii. Câtă vreme îţi convine şi ţie, cui îi pasă?

Îi studiez chipul.

— Ai vrea cu adevărat să te implici în afacerea familiei?

Reed dă din cap.

— Cred că e fascinant. N-aş vrea să proiectez nimic, dar partea de business din spatele companiei mi se pare mişto. Probabil mi-aş lua o diplomă în management.

Trăsăturile i se încordează din nou.

— Dar nimic din toate astea nu reprezintă o opţiune. Nu şi dacă...

Nu şi dacă e găsit vinovat de uciderea lui Brooke.

Nu şi dacă ajunge la închisoare.

Mă forţez să înlătur gândurile astea. Vreau să mă concentrez la lucrurile cu adevărat optimiste. Precum fericirea pe care o simt acum, când sunt cu Reed, şi senzaţia uimitoare pe care am avut-o când m-a pătruns. Aşa că mă sui pe el şi închei conversaţia, lipindu-mi buzele de ale lui.

— Runda a doua? mă tachinează.

— Runda a doua, confirm.

Şi o luăm de la capăt.

Capitolul 22

Reed

— Pari a fi binedispus, observă Easton duminică dimineaţa.

Îl însoţesc pe terasă.

— Smoothie? îl întreb, îndreptând sticla în direcţia lui.

Zice că vrea şi i-o pasez.

— Nu mă pot plânge.

Încerc să nu zâmbesc, dar eşuez, iar modul în care fratele meu îşi dă ochii peste cap îmi spune că-mi poate citi satisfacţia de pe faţă. Dar nu-mi pasă, pentru că între acuzaţiile de omor şi eforturile lui Steve de a deveni tatăl anului, lucrurile între mine şi Ella au fost intense. După weekendul acesta, suntem din nou pe drumul cel bun. Nimic nu-mi va strica buna dispoziţie azi.

Dacă Steve se întreabă cumva, ar trebui să ştie că am respectat-o zdravăn pe fiică-sa. De trei ori.

— Mişto tricou, îi spun lui East. Din ce pubelă l-ai pescuit?

Se trage de tricoul jerpelit.

— L-am purtat când am vânat crabi acum trei veri.

— Asta era când Gideon a fost muşcat de boaşe?

Era vara dinainte ca mama să moară. Am mers până în Outer Banks cu familia şi am căutat crabi.

Easton izbucneşte în râs.

— Rahat! Am şi uitat că s-a întâmplat asta. A umblat cu o mână între picioare timp de o lună.

— Cum de s-a întâmplat aşa ceva?

Încă nu-mi dau seama cum a sărit crabul din găleată şi a aterizat în poala lui Gid, dar ţipătul lui de durere i-a făcut pe toţi pescăruşii din zonă să-şi ia zborul terorizaţi.

— Nu ştiu. Poate că Sav face voodoo şi s-a lipit blestemul de el.

East se ţine cu o mână de burtă şi cu cealaltă îşi şterge lacrimile.

— Abia începuseră relaţia.

— A fost mereu măgar cu ea.

— Adevărat.

Relaţia lui Gid cu Sav n-a avut niciodată vreun sens şi s-a stins într-un mod spectaculos. N-o pot învinui pe fata aia că se poartă atât de urât cu noi.

— Deci Wade şi cu Val sunt din nou împreună? întreabă East curios.

— Păi, tu ai ajuns până la urmă să-ţi iei cameră, aşa că tu să-mi spui.

— Eu cred că sunt împreună.

— De ce-ţi pasă? Voiai să încerci ceva cu ea?

Scutură din cap.

— Nu. Am pus ochii pe altă tipă.

— A, da?

Asta mă surprinde, de vreme ce East niciodată nu s-a implicat în vreo relaţie. Pare genul de tip care vrea să le încerce pe toate din liceu.

— Cine e?

Ridică din umeri, prefăcându-se concentrat la smoothie-ul lui.

— Nici măcar un indiciu nu primesc?

— Încă mă gândesc la opţiunile mele.

Precauţia lui atipică îmi atrage atenţia.

— Eşti Easton Royal. Ai toate opţiunile din lume.

— În mod şocant, sunt câţiva oameni care nu subscriu la această teorie. Se înşală, desigur, dar ce poţi să le faci?

Rânjeşte şi dă pe gât restul băuturii.

— O asmut pe Ella pe tine. Nu poţi să-i ascunzi nimic.

Pufneşte.

— Nici tu.

— Cine vrea asta?

Orice replică de-a lui East e anulată de apariţia tatei în prag.

— Salut, tată! îmi ridic băutura. Luăm micul dejun...

Veselia îmi piere când îi văd expresia sumbră pe faţă.

— Ce s-a întâmplat?

— Halston e aici şi vrea să te vadă. Acum!

Căcat! Duminică dimineaţa?

Nu mă obosesc să mă uit la East, care probabil s-a încruntat. Cu o mutră rece trec pe lângă tata.

— Despre ce-i vorba?

Aş prefera să ştiu cu ce am de-a face, dar tata scutură din cap.

— Nu ştiu. Orice ar fi, avem noi grijă.

Asta înseamnă că Grier nu i-a spus nimic. Super!

În birou, Grier e deja aşezat pe fotoliu. În faţă are un teanc de hârtii de vreo cinci centimetri înălţime.

— Salut, fiule! îmi spune.

E duminică şi el nu e la biserică. Ăsta e primul semnal de alarmă. Toţi în afară de cei mai răi oameni merg la biserică pe-aici. Când mama era în viaţă, mergeam tot timpul. După ce am îngropat-o, tata nu ne-a mai obligat niciodată. Care era rostul? Dumnezeu nu l-a salvat pe singurul Royal vrednic de mântuire, aşa că noi nu aveam mari speranţe.

— Bună dimineaţa, domnule! Nu ştiam că avocaţii lucrează duminica.

— Am trecut pe la birou aseară să mai verific cazul şi am găsit corespondenţa de la procurori. Am petrecut toată noaptea citind-o şi am decis c-ar trebui să trec pe-aici în dimineaţa aceasta. Mai bine stai jos.

Îmi aruncă un zâmbet moale şi-mi face semn către scaunul cu mânere din faţa lui. Observ că nici nu poartă costum, ci nişte pantaloni sport şi o cămaşă cu nasturii descheiaţi. Ăsta e al doilea semnal de alarmă. Se duce totul dracului.

Încordat, mă aşez.

— Nu cred c-o să-mi placă ce aveţi de spus.

— Nu, nici eu nu cred, dar o să mă asculţi foarte atent.

Arată spre teancul de hârtii.

— În ultimele săptămâni, procurorii şi poliţiştii din Bayview au luat declaraţii de la colegii tăi, prieteni, cunoștinte și duşmani.

Mă mănâncă degetele să iau hârtiile alea şi să le arunc în şemineu.

— Aveţi copii după actele astea? E normal?

Mă întind să le iau, dar el scutură capul până mă sprijin la loc de spătar.

— Da, conform drepturilor tale garantate de constituție, ai acces la toate informaţiile la care au și ei, cu excepţia unor documente pe care Curtea le consideră necesare doar avocatului. Declaraţiile de la martori ne sunt puse la dispoziţie ca să ne putem pregăti apărarea. Ultimul lucru pe care şi-l doresc procurorii e să scăpăm de acuzaţii pentru că nu ne-au oferit dovezile necesare înainte de proces.

Printre bătăile puternice ale inimii, îl întreb:

— Și asta e bine, nu?

Grier continuă ca și când nu m-ar fi auzit:

— E, de asemenea, un mod bun de a ne arăta dacă au dovezi foarte puternice sau foarte slabe.

Degetele mi se încleştează pe genunchi.

— Şi, judecând după expresia dumneavoastră, se pare că au dovezi clare, nu?

— De ce nu citeşti declaraţiile şi-mi spui tu ce crezi? Asta e de la Rodney Harland al Treilea.

— Habar n-am cine e.

Ceva mai relaxat, îmi frec palmele de pantaloni.

— Porecla: Harvey.

— Tot nu-mi sună cunoscut. Poate că interoghează oameni care nici nu mă cunosc.

Sună ridicol când spun asta cu voce tare. Grier nici măcar nu-şi ridică privirea din hârtii.

— Harvey al Treilea are un metru optzeci, dar îi place să se laude că are un metru nouăzeci. E mai degrabă gras decât lungan, dar din cauza masivităţii sale nimeni nu-l contrazice. Are nasul spart şi tendinţa să vorbească peltic.

— Stai aşa, are păr şaten şi creţ?

Îmi amintesc de un tip de la luptele de la docuri care se potriveşte descrierii. Nu intră în ring prea des, pentru că, în ciuda mărimii sale remarcabile, urăşte să încaseze lovituri. Se fereşte şi fuge.

Grier ridică privirea din hârtii.

— Deci îl ştii.

Aprob.

— Harvey şi cu mine ne-am luptat de vreo două ori.

Ce putea zice Harvey? Era implicat până în urechile lui micuţe în treaba asta.

— Harvey spune că te luptai regulat în zona industrială, de obicei între docurile opt şi nouă. Acesta e locul tău preferat pentru că tatăl unuia dintre luptători e şef pe-acolo.

— Tatăl lui Will Kendall e administratorul docului, confirm eu, simţindu-mă mai încrezător.

Fiecare tip de acolo se luptă fiindcă aşa vrea. Bătăile între persoane care-şi dau consimţământul nu sunt ilegale.

— Nu-i pasă că folosim zona.

Grier ia de pe masă stiloul lui strălucitor.

— Când ai început să te lupţi?

— Acum doi ani.

Înainte de moartea mamei, când depresia ei scăpase de sub control şi aveam nevoie de un mod de a defula care n-o privea pe ea.

Notează ceva.

— Cum ai aflat de lupte?

— Nu ştiu. La vestiare?

— Şi cât de des mergeai acolo?

Oftez şi mă ciupesc de nas.

— Credeam că am mai vorbit despre asta.

Luptele au fost primul subiect de discuţie când m-am întâlnit cu Grier pentru prima dată pentru problema cu omorul – acuzaţie de care crezusem în mod eronat că voi scăpa pentru că nu eu l-am săvârşit.

— Atunci n-o să te deranjeze dacă mai trecem o dată prin asta, spune Grier implacabil.

Stiloul lui stă fix în aşteptare.

Sec, îi recit răspunsurile:

— De obicei, mergeam după meciurile de fotbal. Ne luptam, apoi mergeam la vreo petrecere.

— Harvey spune că erai unul dintre participanţii regulaţi. Te băteai cu câte doi-trei băieţi. Niciuna dintre lupte nu dura mai mult de zece minute. De obicei îl luai cu tine pe Easton.

„Easton e un căcănar”, potrivit lui Harvey. Iar tu eşti un „măgar arogant”.

Grier îşi coboară uşor ochelarii şi mă priveşte pe deasupra lor.

— După spusele lui, nu ale mele.

— Harvey e un turnător şi-l ia plânsul şi dacă te uiţi urât la el, îi spun plat.

Grier îşi arcuieşte sprâncenele pentru o secundă, apoi îşi aşază ochelarii la loc.

— Întrebare: „Cum părea domnul Royal în timpul luptelor?” Răspuns: „De obicei se prefăcea că e calm”.

— *Se prefăcea? Eram* calm. Era o bătaie la docuri. Nu avea nicio miză. Nu era nimic palpitant.

— „De obicei se prefăcea a fi calm, dar, dacă ziceai ceva de maică-sa, o lua razna. Acum un an, nu mai ştiu care tip a făcut-o pe maică-sa târfă. L-a bătut atât de tare că bietul căcăcios a trebuit să se ducă direct la spital. Royal n-a mai fost primit după asta. I-a rupt falca băiatului şi i-a spart arcada.” Întrebare: „Şi nu s-a mai luptat niciodată?” Răspuns: „Nu. S-a întors şase săptămâni mai târziu. Will Kendall controla accesul la docuri şi ne-a anunţat că Royal o să revină. Am căzut cu toţii de acord. Probabil l-a plătit pe Kendall”.

Mă uit în pământ ca să nu-mi citească Grier vinovăţia din ochi. Chiar l-am mituit pe Kendall. Copilul voia un motor nou pentru Pontiacul lui GTO, care l-ar fi costat două miare. I-am dat banii, apoi am intrat înapoi în lupte.

— N-ai nimic de spus? insistă Grier.

Îmi înghit nodul din gât, încerc să ridic nepăsător din umeri.

— Da, e totul adevărat.

Grier mai notează ceva.

— Că tot vorbim de lupte declanşate din cauza mamei...

Face o pauză şi mai ia un document.

— Fălcile fracturate par a fi un hobby pentru tine.

Strâng din dinţi şi mă uit împietrit la avocat. Ştiu ce urmează.

— Austin McCord, nouăsprezece ani, încă se plânge că are probleme cu falca. A trebuit să mănânce doar hrană moale vreme de şase luni după ce i-au cusut gura. A avut nevoie de două implanturi dentare şi până în ziua de azi îi e greu să mănânce hrană solidă. Întrebat despre cauza leziunii, domnul McCord – Grier scutură puţin documentul –, şi-a ţinut gura închisă, scuză-mi calamburul, dar cel puţin un prieten de-al lui a explicat că McCord a intrat într-o altercaţie cu Reed Royal, de pe urma căreia s-a ales cu leziuni serioase la nivelul feţei.

— De ce mai citeşti chestiile astea? Ai ajuns la o înţelegere cu familia McCord şi ai spus că e confidenţială.

Conform înţelegerii, tata a deschis un cont ca să-i acopere taxele şcolare lui McCord pentru o perioadă de patru ani la Universitatea Duke. O privire scurtă aruncată tatălui meu îmi dezvăluie panica sa reală. Are gura strânsă şi ochii injectaţi, ca şi cum n-ar fi dormit de zile întregi.

— Confidenţialitatea acelor înţelegeri e anulată în cazuri de omor. Declaraţia lui McCord poate fi folosită împotriva ta.

Cuvintele lui Grier îmi atrag atenţia înapoi către el.

— Şi-a căutat-o.

— Din nou, pentru că a vorbit urât de mama ta.

Ce căcat mai e şi ăsta? Ca şi cum Grier ar sta cu mâinile-n sân dacă ar zice cineva ceva de mă-sa.

— Vrei să-mi spui că un bărbat nu trebuie să apere onoarea mamei sale? Oricare jurat ar înţelege asta.

Niciun bărbat din Sud n-ar accepta genul ăsta de insultă.

E unul dintre motivele pentru care familia McCord a acceptat înţelegerea. Ştiau că, dacă ar fi insistat cu acuzaţiile, n-ar fi ajuns nicăieri, mai ales împotriva familiei mele. Nu poţi s-o faci pe mama cuiva „târfă drogată" şi să scapi nebătut. Trăsăturile lui Grier se tensionează.

— Dacă aş fi ştiut că eşti angajat în activităţi dezonorante la un asemenea nivel, nu i-aş fi sugerat tatălui tău să rezolvăm amiabil problema asta, sub formă financiară. Aş fi sugerat liceul militar.

— Ah, a ta era ideea? Pentru că tata mereu ne ameninţă cu asta de câte ori nu-i place ce facem. Cred că-ţi pot mulţumi ţie pentru asta, îi spun pe un ton sarcastic.

— Reed! intervine tata din locul lui de lângă bibliotecă.

E primul lucru pe care l-a spus de când suntem aici, dar i-am urmărit expresia feţei, care devine din ce în ce mai sumbră.

Grier se holbează la mine.

— Suntem în aceeaşi echipă. Nu cu mine trebuie să te lupţi, băiete.

— Nu-mi spune *băiete*, îi zic, sprijinindu-mi braţele pe genunchi.

— De ce? O să-mi muţi şi mie falca?

Privirea îi cade pe mâinile mele strânse în pumni.

— Unde vrei să ajungi cu asta? mormăi.

— Ce vreau eu să spun e că...

Un sunet moale îl întrerupe.

— Ține-ți ideea.

Grier se întinde după telefonul subţire de pe birou şi verifică ecranul. Apoi se încruntă.

— Scuză-mă. Trebuie să răspund.

Eu şi cu tata facem un schimb de priviri îngrijorate, în timp ce avocatul iese pe hol. De vreme ce închide uşa după el, niciunul dintre noi nu aude ce spune.

— Declaraţiile astea sunt nasoale, spun sec.

Tata aprobă sumbru.

— Da. Sunt.

— Fac să pară că sunt un psihopat.

Mă copleşeşte o senzaţie de neputinţă.

— E un mare rahat. Şi ce dacă-mi place să mă lupt? Sunt oameni care din asta îşi câştigă traiul. Box, lupte marţiale mixte, wrestling – nu vezi pe nimeni să-i acuze *pe ei* că sunt nişte maniaci cu poftă de sânge.

— Ştiu.

Vocea tatei e ciudat de blândă.

— Dar nu e vorba doar de lupte, Reed. Eşti temperamental. Tu...

Se opreşte când uşa se deschide şi intră Grier.

— Am vorbit cu procurorul districtual adjunct, spune Grier pe un ton pe care nu-l pot descifra.

Derutat, poate?

— Au sosit rezultatele autopsiei lui Brooke în această dimineaţă.

Eu şi tata ne îndreptăm de spate.

— Testul ADN al copilului? întreb încet.

Grier dă din cap.

Trag o gură de aer.

— Cine e tatăl?

Brusc... Mi-e frică.. Ştiu că nu există nicio şansă ca eu să fiu tatăl copilului, dar dacă cineva a măsluit rezultatele? Dacă Grier îşi deschide gura şi mă anunţă că...

— Tu eşti.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama că nu cu mine vorbeşte.

I se adresează tatei.

Capitolul 23

Reed

În birou se aşterne tăcerea. Tata se holbează la avocat. Eu mă holbez la tata.

— Cum adică, e *al meu?*

Privirea chinuită a tatei e aţintită către Grier.

— Nu e posibil. Mi-am făcut...

Vasectomie, termin eu în gând. Când Brooke şi-a anunţat sarcina, tata ştia că n-avea cum să fie copilul lui, pentru că şi-a făcut operaţia după ce mama i-a născut pe gemeni. Iar eu am fost sigur că nu putea fi al meu, pentru că nu mă culcasem cu Brooke de mai bine de o jumătate de an.

Se pare că doar unul dintre noi avea dreptate.

— Testul o confirmă, răspunse Grier. Tu eşti tatăl, Callum.

Tata înghite cu zgomot. Privirea îi alunecă în gol pentru un moment.

— Tată? îl întreb cu ezitare.

Se uită în tavan ca şi cum ar fi prea dureros pentru el să mă privească. Falca i se încordează, apoi oftează.

— Credeam că mă minte. Nu ştia că mi-am făcut vasectomie, şi credeam...

Încă un oftat.

— Eram sigur că e al altcuiva.

Da. A decis că e *al meu*. Dar nu-l pot învinovăţi pentru c-a ajuns la concluzia asta. Ştia de mine şi de Brooke, aşa că în mod natural s-a gândit şi la această variantă. Se pare că nu i-a trecut deloc prin cap c-ar putea fi *al lui*.

Mă cuprinde mila. Cu toate că tata a urât-o pe Brooke, ar fi fost un tată bun pentru copilul ei. Pierderea pare să-l clatine.

Trage aer adânc în piept înainte să privească spre mine.

— Eu, hm, ai nevoie de mine aici sau poţi să te ocupi tu de restul şedinţei?

— Mă ocup eu, îi răspund răguşit, pentru că e evident că nu se poate ocupa de nimic în starea asta.

Tata dă din cap.

— Bine. Să mă chemi dacă ai nevoie de ceva.

Picioarele par că-i tremură când iese din încăpere.

Urmează un moment de tăcere, apoi Grier vorbeşte.

— Eşti pregătit să continuăm?

Dau uşor din cap că da.

— Bine. Să vorbim despre Ella O'Halloran.

Scotoceşte prin mormanul fără sfârşit de hârtii nenorocite şi scoate un alt teanc.

— Ella O'Halloran, cunoscută anterior ca Ella Harper, e o fugară în vârstă de şaptesprezece ani, găsită într-un club de striptease din Tennessee acum trei luni, minţind că are treizeci şi cinci de ani.

Au trecut doar trei luni? Simt de parcă Ella face parte din viaţa mea dintotdeauna. Furia începe să-mi bubuie în tâmple.

— Nu vorbi despre ea.

— Trebuie să vorbesc despre ea. Face parte din cazul ăsta, fie că-ţi place sau nu. De fapt, Harvey mi-a spus că ai adus-o şi pe ea la câteva dintre lupte. Nu părea afectată de vederea sângelui.

— Unde vrei să ajungi cu asta? îi repet, scrâşnind din dinţi.

— Haide să vedem câteva declaraţii, ce zici?

Ia o foaie şi mi-o întinde.

— Asta e a lui Jordan Carrington.

— Jordan Carrington o urăşte de moarte pe Ella.

Grier îmi ignoră din nou comentariul.

— „Am invitat-o pe Ella la preselecţiile pentru echipa de dans. A venit purtând doar un sutien şi chiloţi tanga, ţopăind prin sala de sport. Nu are pic de ruşine şi nicio valoare morală. E o ruşine. Dar se pare că lui Reed îi place asta. N-a fost niciodată aşa, apoi a apărut ea. Înainte era un băiat decent, dar ea scoate tot ce e mai rău din el. De câte ori e în preajmă, el devine extrem de rău."

— Prostii mai mari n-am auzit în viaţa mea. Jordan a legat o boboacă de zidurile liceului şi tot *eu* sunt cel rău? Ella nu m-a schimbat cu nimic.

— Aşadar, îmi spui că ai fost predispus la comportament violent chiar şi înainte să apară Ella?

— Îmi pui cuvinte în gură, şuier.

Râde aspru.

— Asta e o nimica toată pe lângă procesul în sine.

Aruncă declaraţia lui Jordan şi ia alta.

— Asta e a lui Abigail Wentworth. Aparent, eraţi împreună până când ai rănit-o. Întrebare: „Ce simţi în legătură cu Reed?” Răspuns: „M-a rănit. M-a rănit foarte tare”.

— Nu m-am atins de ea niciodată, îi spun mânios.

— Întrebare: „Cum te-a rănit?” Răspuns: „Nu pot vorbi despre asta. E mult prea dureros”.

Tâșnesc din scaun, dar Grier nu renunţă.

— „Interviul a fost abandonat pentru că intervievata a fost prea tulburată şi nu se putea calma. Va trebui să revenim.”

Prind spătarul scaunului şi-l strâng cu putere.

— M-am despărţit de ea. Am fost împreună până când nu m-a mai interesat şi apoi m-am despărţit de ea. N-am rănit-o fizic. Dacă i-am rănit sentimentele, îmi pare rău pentru asta, dar nu cred că e prea tristă, pentru că şi-a pus-o cu frate-meu luna trecută.

Sprânceana stângă a lui Grier se ridică din nou. Simt nevoia să-l lipesc de perete şi să i-o rad.

— Excelent! Juraţii sigur vor vrea să audă despre fraţii tăi devianţi.

— Ce-i cu ei?

Flutură alte pagini în faţa mea.

— Mai am vreo zece alte declaraţii aici care spun că doi dintre ei ies cu aceeaşi fată.

— Ce-are a face asta?

— Arată în ce fel de casă aţi crescut. Arată că eşti un puşti privilegiat care mereu intră în belele. Iar tatăl tău curăţă după tine plătindu-i pe oameni.

— Eu lovesc în fălci, nu în femei.

— Eşti singura persoană care apare pe camere intrând în clădire în noaptea morţii lui Brooke Davidson. Asta arată că există o posibilitate. Era gravidă...

— Iar copilul nu era al meu! protestez. Era al tatei.

— Da, dar tu încă întreţineai relaţii sexuale cu ea, aşa cum va depune mărturie Dinah O'Halloran. Asta înseamnă că ai avut motiv. ADN-ul tău a fost găsit sub unghiile ei, sugerând că a avut loc o altercaţie. Pansamentul de pe coaste a fost proaspăt aplicat în acea seară. Te aprinzi repede şi devii violent, mai ales când o femeie din viaţa ta e agresată verbal. Familia ta nu are, dacă o pot cita pe domnişoara Carrington, ruşine şi valori morale. Nu e atât de riscant să presupui că ai ucis pe cineva dacă te-ai simţit ameninţat. Ăsta ar fi mobilul. În cele din urmă, n-ai niciun alibi.

Când aveam patru sau cinci ani, Gideon m-a împins în piscină. La acea vreme, nu ştiam încă să înot, ceea ce e periculos când locuieşti la malul oceanului. Mă certam cu mama pentru că nu voiam să intru în apă, aşa că Gideon m-a luat pe sus şi m-a aruncat în piscină. Apa mi-a năvălit peste cap şi mi-a intrat în urechi. M-am zbătut ca un peşte neputincios şi prost pe uscat, crezând că nu voi mai ieşi la suprafaţă niciodată. Probabil aş fi crescut cu frică de apă dacă Gideon nu m-ar fi împins de la spate până când am învăţat că apa nu mă va omorî. Dar încă ţin minte senzaţia aceea de frică şi de disperare.

Aşa mă simt acum. Speriat şi disperat. O transpiraţie rece îmi şiroieşte de pe ceafă în vreme ce Grier apucă o altă hârtie.

— Acesta e un acord prin care-ţi recunoşti vinovăţia, îmi spune încet, ca şi când ar simţi cât de mult m-a agitat. Am lucrat la el împreună cu procurorul. Pledezi pentru ucidere din culpă. Sentinţa e de douăzeci de ani.

De data asta nu mai prind spătarul scaunului din furie, ci din neputinţă.

— Procurorul va recomanda zece ani. Şi dacă te porţi frumos, fără bătăi, fără altercaţii de orice natură, ai putea ieşi în cinci ani.

Gâtlejul mi-e uscat şi îmi simt limba de trei ori mai mare. Mă forţez să vorbesc.

— Şi dacă nu pledez vinovat?

— Sunt vreo cincisprezece state care au abolit pedeapsa cu moartea.

Face o pauză.

— Carolina de Nord nu e unul dintre ele.

Capitolul 24

Ella

Tocmai am terminat de luat cina cu Steve când îmi bipăie telefonul. E un mesaj de la Reed. Mă forţez să nu iau telefonul ca să-l citesc, dar ştiu că nu pot face asta de faţă cu Steve. N-are nici cea mai vagă idee că am petrecut seara de vineri (şi mare parte din ziua de sâmbătă) în pat cu Reed şi nu vreau să mă dau de gol.

— N-ai de gând să verifici? mă întreabă Steve în timp ce-şi aşază şerveţelul.

Nu mai e nimic la el în farfurie. În săptămâna care a trecut şi în care am trăit cu el, am descoperit că Steve e un devorator de mâncare.

— Mai târziu, îi răspund absentă. E probabil doar Val.

Aprobă.

— E o fată bună.

Nu cred că el şi cu Val au schimbat mai mult de zece vorbe, dar, dacă el e de acord cu ea, nu pot decât să mă bucur. Știm cu toții că nu e deloc de acord cu Reed.

Privirea îmi cade din nou asupra telefonului. Voinţă. Am nevoie de voinţă.

Dar mor să văd ce spune mesajul. Nu l-am văzut pe Reed la şcoală astăzi, nici măcar la prânz. Ştiu că a fost acolo, pentru că nu mai e în detenţie, şi l-am zărit pentru o clipă pe terenul

de fotbal american. Cred că mă evită, dar nu înţeleg de ce. Când l-am întrebat pe Easton despre asta, a ridicat din umeri şi mi-a răspuns „Meciurile decisive”.

De parcă asta ar explica de ce Reed nu m-a sunat şi nu mi-a scris de sâmbătă seara. Înţeleg că echipa e concentrată pe câştigarea campionatului, dar Reed n-a lăsat niciodată fotbalul să-l distragă de la relaţia noastră.

O parte minusculă şi nesigură din mine se întreabă dacă nu cumva nu s-a simţit la fel de bine cu mine cum m-am simţit eu cu el. Dar asta *nu poate* fi adevărat. Ştiu când un tip mă place, iar Reed părea să mă placă foarte, foarte, foarte mult weekendul trecut.

Deci trebuie că e altceva. Sigur e altceva.

— Te superi dacă mă duc în cameră? întreb brusc, apoi mă blestem că am părut atât de nerăbdătoare să scap de el.

În ultimul timp, m-am înţeles bine cu Steve. În continuare nu vrea să mă văd cu Reed, dar cred că e fericit că fac parte din echipa de dans acum şi s-a purtat foarte frumos cu mine de când m-am întors de la Gibson. Nu vreau să stric această legătură fragilă pe care o construim recunoscând că-l mint în legătură cu Reed.

— Teme? mă întreabă chicotind.

— Tone, îl mint. Şi toate pe mâine.

— În regulă, du-te şi termină-le. Mă găseşti sus dacă ai nevoie de ceva.

Încerc să mă comport cât se poate de firesc când mă ridic de la masă. Abia când ajung pe hol o iau la fugă. În cameră, mă uit cu disperare la telefon.

Pot să te văd diseară?

Pulsul mi-o ia razna. Dumnezeule! Da. Sigur că vreau să-l văd diseară. Nu doar pentru că mi-e dor de el, ci şi pentru că vreau să ştiu de ce mă evită.

Dar regulile lui Steve sunt foarte clare când vine vorba de Reed. Adică nu am voie să-l văd pe Reed în afara şcolii. Niciodată.

Da! Dar cum? S nu mă lasă să vin la tine. Şi stingerea e la 10.

Răspunsul lui Reed mă face să ridic mirată din sprâncene.

M-am gândit deja la ceva. Spune-i că ai o întâlnire diseară.

Derutată, mă grăbesc la baie şi pornesc toate robinetele înainte să-l sun pe Reed. Sper ca zgomotul apei să-mi acopere vocea în caz că Steve trece pe lângă camera mea.

— Cu cine am întâlnire? şuier imediat ce Reed răspunde.

— Wade, îmi răspunde. Dar nu-ţi face griji, nu e o întâlnire adevărată.

Mă-ncrunt.

— Deci vrei să-i spun lui Steve că ies cu Wade în seara asta?

— Da. N-ar trebui să fie vreo problemă, nu? Adică ţi-a spus că nu poţi ieşi cu *mine*. Nu că n-ai voie să ieşi *cu nimeni*.

Adevărat.

— Bine, îi răspund încet, întrebându-mă dacă pot s-o rezolv cumva. Să fac şmecheria cu psihologia inversă?

Reed pufneşte în râs.

— Nu, pe bune, e genial. Îi spun că m-a invitat în oraş altcineva şi că nu vreau să ies, pentru că nu vreau să trec peste el şi aşa mai departe.

Zâmbesc reflexiei mele din oglinda băii.

— Pun pariu că mă va implora să ies cu Wade.

— Malefic. Îmi place.

Reed chicoteşte din nou.

— Scrie-mi dacă-ți iese. Wade te poate lua pe la şapte. Te lasă la mine şi apoi te duce înapoi la hotel înainte de stingere.

— Şi lui Wade ce-i iese de-aici? întreb suspicioasă.

Când Reed ezită, îmi dau seama că am dreptate să fiu sceptică.

— O, nu. Ce i-ai promis?

— Pe Val, recunoaşte Reed. I-am spus c-o să vorbeşti cu ea să-l ierte.

Îmi reprim un oftat.

— Nu ştiu dacă e posibil.

— S-au combinat weekendul ăsta, îmi atrage atenţia.

— Da, şi apoi s-a simţit tare prost. În cuvintele ei: *Sunt o proastă, o proastă!* Nu vrea să fie doar una dintre gagicile lui Wade.

— Nu e, mă asigură. Pe bune, nu l-am văzut pe Wade Carlisle *niciodată* bătându-şi capul cu o tipă. Chiar o place.

— O spui doar ca să ne vedem în seara asta?

— Nici vorbă. Spun adevărul, iubito. Ştii că n-aş face-o să sufere pe prietena ta cea mai bună. Wade vrea să îndrepte

lucrurile. Se simte ca naiba pentru felul în care s-a purtat cu ea.

Mă sprijin de masa de toaletă şi-mi dau o şuviţă de păr după ureche.

— Lasă-mă s-o sun, să văd dacă e dispusă să vorbească cu el. Dacă refuză, atunci trebuie să-i respectăm alegerea.

Chiar dacă asta înseamnă că Wade nu se mai bagă. Dar tot sper c-o să ne ajute, chiar dacă Val iese din ecuaţie.

Tonul lui Reed devine serios.

— Încearcă să rezolvi, iubito. Eu... face o pauză. Chiar am nevoie să te văd.

Îmi sună în cap o alarmă imediat după ce închide. Vrea să se despartă de mine?

Nu, sigur că nu. Ar fi o nebunie.

Dar atunci de ce părea atât de mohorât? Şi de ce n-a încercat să mă caute la şcoală astăzi?

Îmi alung temerile şi o sun pe Val.

*

Val e de acord. Sunt şocată de cât de dispusă e să vorbească cu Wade, dar probabil nu regretă atât de mult cele întâmplate weekendul trecut pe cât mi-a dat de înţeles la şcoală.

Acum trebuie doar să rezolv cu Steve şi nu pierd vremea. Mă plimb pe lângă camera pe care o foloseşte drept birou, mergând intenţionat foarte, foarte lent şi prefăcându-mă că vorbesc la telefon.

— Nu sunt pregătită pentru asta, spun cu voce tare. Bleah! închid acum. Pe mai târziu, Val!

Apoi scot cel mai mare şi mai exagerat oftat.

Imediat, sunetul îl ademeneşte pe Steve afară din birou.

— Totul în regulă? mă întreabă îngrijorat.

— Da, mormăi. Val e cam nebună.

Un zâmbet îi flutură pe buze.

— Păi de ce?

— Vrea să...

Fac intenţionat o pauză. Apoi mormăi din nou.

— Nimic. Lasă. Mă duc până în bucătărie. Mi-e sete.

Steve chicoteşte şi mă urmează până jos, ceea ce şi speram.

— Poţi vorbi cu mine, să ştii. Sunt tatăl tău – sunt destul de înţelept. Chiar foarte înţelept.

Îmi dau ochii peste cap.

— Acum parcă ai fi Val. Încerca să-mi împărtăşească şi ea din „înţelepciunea" ei.

Desenez nişte ghilimele în aer.

— Înţeleg. Cu privire la ce?

— Treburi despre băieţi, bine?

Mă îndrept spre frigider şi iau o sticlă de apă.

— Nu vrei să ştii.

Mijeşte de îndată ochii.

— Nu te mai vezi cu Reed?

A făcut-o să pară o întrebare, dar ştim amândoi că era un ordin.

— Nu. S-a terminat.

Îmi încleştez fălcile.

— Mulţumită ţie.

— Ella...

— În fine, Steve. Înţeleg. Nu vrei să mă văd cu Reed. Nu mă văd. Ai câştigat, bine?

Expiră frustrat.

— Nu e o chestiune de câştigat sau de pierdut. Vreau doar să te protejez.

Îşi sprijină ambele mâini de blatul de granit.

— Băiatul ăla riscă să ajungă la închisoare, Ella. Nu e ceva de ignorat.

— În fine, mormăi din nou.

Apoi îmi îndrept umerii şi mă uit sfidător la el.

— Dar dacă ies cu fundaşul liceului? Pun pariu că ţi-ar plăcea asta, nu?

Scot un sunet de dezgust.

— Normal că ţi-ar plăcea, pentru că nu e Reed.

Clipeşte.

— Nu înţeleg.

— Wade Carlisle m-a invitat la film diseară, îi spun sumbru. Pentru asta mă certam cu Val. Crede c-ar trebui să ies cu el, dar eu nu vreau.

Steve îşi încruntă fruntea. Privirea îi devine meditativă, apoi rece.

— Nu vrei, repetă el.

— Da, am spus nu!

Trântesc sticla de apă de blat.

— Încă-mi place de Reed, dacă nu ţi-ai dat seama.

Privirea lui calculată devine mai aprinsă.

— Uneori cel mai bun mod de a trece peste cineva e să ieşi cu altcineva.

— Foarte bun sfat, ridic din umeri. Păcat că n-o să fac asta. Nu mă interesează Wade Carlisle.

— De ce nu? E din familie bună. Face parte din echipa şcolii.

Steve ridică din sprânceană.

— Nu e urmărit pentru omor.

E o târfă masculină. Îl interesează prietena mea cea mai bună. E cel mai bun prieten al lui Reed.

Există un milion de motive pentru care n-ar trebui să ies cu Wade, dar, de dragul lui Steve, mă prefac că iau în considerare ideea.

— Da, presupun. Dar nu-l cunosc prea bine.

— Nu ăsta e rostul unei întâlniri? îmi răspunde. Să ajungeţi să vă cunoaşteţi?

Steve îşi împreunează mâinile şi îşi încrucişează degetele.

— Cred că ar trebui să ieşi.

— De când? îl provoc. Nu vrei să ies la întâlniri, nu ţii minte?

— Nu, nu vreau să ieşi cu Reed, mă corectează. Uite, Ella. Îi iubesc pe băieţii Royal până la moarte – sunt naşul lor, pentru numele lui Dumnezeu! –, dar au luat-o razna de când a murit mama lor. Nu sunt sănătoşi la cap şi nu cred c-ar fi o influenţă bună pentru tine, înţelegi?

Îi arunc o privire sfidătoare.

— Şi, deşi nu cred că trebuie să fii într-o relaţie serioasă la vârsta ta, aş prefera să vezi ce se află şi dincolo de Reed înainte să-ţi declari iubirea eternă pentru el, îmi spune Steve sec.

Tot nu-i răspund.

— Wade Carlisle... Ziceai că vrea să te scoată la un film?

Dau din cap şovăitor.

— Diseară?

Aprob din nou.

Steve îmi răspunde dând din cap.

— Câtă vreme te întorci acasă la unsprezece, n-am nimic împotrivă.

A, e unsprezece acum? Amuzant cum stingerea era la ora *zece* când eram cu Reed. *Sunt* cu Reed. Suntem în continuare împreună, fir-ar! Doar Steve nu ştie asta.

— Nu ştiu... mimez din nou ezitarea.

— Gândeşte-te, mă încurajează în timp ce se îndreaptă spre ieşire. Dacă iei o decizie, dă-mi de veste.

Aştept până când iese din cameră şi zâmbesc. Mă abţin foarte tare să nu dansez de fericire. În schimb, îmi scot telefonul şi-i scriu lui Reed.

A funcţionat. Spune-i lui W să fie aici la 7.

Capitolul 25

Ella

La şapte fix, majordomul sună la apartamentul nostru pentru a ne anunţa că Wade Carlisle a ajuns.

— Lasă-l să urce, spune Steve la telefon, apoi închide şi-mi complimentează îmbrăcămintea aleasă pentru „întâlnire”.

Am decis să mă îmbrac cuminte, aşa că port blugi mulaţi, o bluză largă gri şi ghete negre fără toc. Am părul despletit, prins la spate cu două agrafe verzi. Arăt greţos de drăguţ.

În mod evident, Steve e de acord.

— Arăţi foarte bine.

— Mulţumesc.

Mă prefac că mă joc agitată cu marginea bluzei.

— Nu ştiu ce să zic de întâlnirea asta.

— O să te distrezi, îmi spune ferm. Îţi va prinde bine.

Auzim o bătaie la uşă şi ne îndreptăm amândoi într-acolo. Steve înaintează şi deschide uşa, unde-l găsim pe Wade în prag cu un zâmbet politicos pe faţa lui chipeşă.

— Salutare! îi spune tatălui meu. Sunt Wade. Am venit s-o iau pe Ella.

— Steve O’Halloran.

În timp ce ei dau mâna, îmi pot da seama că Steve e impresionat de aspectul curat şi arătos al lui Wade. Vorbesc despre meciurile decisive preţ de câteva minute, apoi eu şi

Wade părăsim apartamentul în timp ce Steve mă încurajează nu foarte discret, ridicând degetul mare în semn de aprobare.

În momentul în care intrăm în lift, îmi dau ochii peste cap.

— Se străduie să fie un tată obişnuit, îi spun cu un oftat.

Wade rânjeşte.

— E un tată tipic.

În timp ce coborâm în hol, mă asigur că păstrez cel puţin un metru între mine şi Wade. Pentru un motiv stupid îmi fac griji că Steve s-ar putea să aibă acces la camere, aşa că nu vreau să fac sau să spun ceva ce ar putea fi considerat straniu.

Însă, odată ce ne aflăm în siguranţă în Mercedesul lui Wade, primul lucru pe care-l fac e să mă arunc în braţele lui.

— Mulţumesc mult că faci asta.

— Nicio problemă, îmi răspunde.

Rânjetul îi piere uşor.

— Ai vorbit cu Val?

Dau aprobator din cap.

— A spus s-o suni după ce mă aduci acasă.

Chipul i se umple de speranţă.

— Da?

— Da.

Mă întind şi îl bat pe umăr.

— N-o da în bară, Carlisle. Val e o scumpă.

— Ştiu.

Mormăie frustrat.

— Adică, înainte s-o arzi tu cu ea, mereu am considerat-o verişoara mai săracă a lui Jordan, ştii?

Rămân cu gura căscată.

— Dumnezeule! Ce urât să spui asta!

— Dar e adevărat.

Porneşte motorul şi o ia din loc.

— Nu m-a interesat până când n-ai apărut tu şi te-ai combinat cu Reed. Şi dintr-odată ia prânzul cu noi şi...

Ridică din umeri.

— E foarte tare. Şi arată mişto.

— Chiar îţi place de ea sau e doar un alt joc pentru tine?

— Îmi place de ea, mă asigură. Pe bune!

— Bine. Atunci, repet, n-o da în bară.

Restul călătoriei trece rapid. Când Wade ajunge în parcarea conacului Royal sunt superentuziasmată. Ţâşnesc din Mercedes înainte să se oprească, ceea ce-l face pe Wade să izbucnească în râs.

— Nu cred că am mai văzut o tipă atât de dornică să şi-o tragă, spune în timp ce mă însoţeşte pe treptele castelului Royal.

— Sunt dornică să-mi văd iubitul, îi răspund pedant. N-are a face cu sexul.

— Da, sigur. Continuă să spui asta.

Uşa de la intrare se deschide şi dintr-odată mă trezesc în braţele lui Reed, iar faţa lui e îngropată în gâtul meu.

Mă îndepărtez uşor, privind agitată în jur.

— Callum e acasă?

— A sunat să-mi spună că lucrează până târziu, răspunde Reed, trăgându-mă mai aproape de el.

Gurile noastre se ciocnesc şi sărutul nostru e destul de fierbinte, încât temperatura din hol se ridică brusc. În spatele nostru, Wade geme de nefericire.

— Opriţi-vă! Nu-mi vine să cred că spun asta, dar luați-vă o cameră.

Izbucnesc în râs cu gura lipită de a lui Reed şi apoi mă întorc către Wade.

— Credeam că-ţi plac expunerile publice de afecţiune, îl tachinez.

Se îmbufnează.

— De vreme ce niciunul nu mă lăsaţi să mă joc, nu e distractiv.

Cu braţul în jurul mijlocului meu, Reed ridică cealaltă mână să bată cuba cu Wade.

— Mersi că m-ai ajutat.

— Nicio problemă. Mă întorc în vreo două ore. E destul?

Nu, dar ne descurcăm.

— E perfect, îi spun eu. Acuma du-te şi sun-o pe Val.

Salutând vioi, Wade se îndreaptă spre ieşire. Reed încuie uşa înainte să mă ia pe sus.

— Unde mergem? întreb, încolăcindu-mi braţele în jurul gâtului său.

Urcă treptele câte două.

— Mă gândeam să ne uităm la un film cu Easton.

— Pe bune?

Inima mi se opreşte.

— Credeam că ne întâlnim pentru activităţi mai vesele.

— Nu, răspunde râzând. Glumeam.

Când ajungem la etaj, nu se opreşte în faţa camerei mele, ci mă duce până într-a lui. Înăuntru, mă lasă pe podea. Aştept să-mi scoată tricoul, să şi-l dea jos şi pe-al lui, dar nu se întâmplă nimic din toate astea.

Mă uit împrejur, jenată.

— S-a întâmplat ceva?

— Voiam să vorbesc cu tine despre caz. Şi, hm, alte treburi, recunoaşte el.

Îşi duce mâinile la ceafă şi mă priveşte nefericit.

— Nu ne distrăm? întreb cu o voce joasă, dezamăgită.

Nu am nevoie să fac sex cu el, dar, când sunt în braţele lui, nimic rău nu mai există. Suntem doar noi.

— Încă nu.

Încearcă să forţeze un zâmbet, dar i se şterge de pe faţă.

Cred că ştie că zâmbetele false nu funcţionează cu mine.

— Nu iei loc?

Nu prea am unde să iau loc în camera lui Reed. E cam goală – un pat imens, o debara, un fotoliu mic aşezat în faţa plasmei. Mă aşez pe pat, dorindu-mi să mă ascund sub plapumă până trece totul.

— Au venit rezultatele testului de paternitate, începe.

Îmi stă inima în loc. O, nu! Privirea sumbră îmi spune că urmează veşti proaste şi brusc mi se face rău. N-are cum să fie copilul lui Reed.

— A fost copilul tatei, termină el.

Sunt deopotrivă uşurată şi şocată.

— Poftim? Pe bune?

Reed dă din cap.

— Se pare că vasectomia a dat greş.

— E posibil?

— În unele cazuri, da.

Îşi bagă mâinile în buzunar.

— Oricum, tata n-a primit vestea prea bine. Adică, nu voia să fie cu Brooke, dar ar fi fost alături de copilul lor. Cred că suferă pentru copil, acum, că ştie că a fost al lui.

Îmi duc mâna la inimă. Sărmanul de el!

— Mă simt atât de prost pentru el!

— Şi eu. Partea cea mai tristă e că nu contează cine e tatăl, pentru că Brooke tot *pe mine* m-a ameninţat şi tot eu sunt singura persoană care avea un motiv să-i facă rău. Şi singura care apare pe înregistrările din acea seară.

Îmi muşc buza.

— Când au venit rezultatele testului?

— Ieri.

Îl privesc încruntată.

— Şi nu mi-ai zis până acum?

— Aşteptam după tata. Nu i-a spus nici măcar lui East şi gemenilor. Ţi-am spus, e la pământ după toate veştile astea. Dar trebuia să-ţi spun. Ţi-am promis că nu mai am niciun secret faţă de tine, îţi aminteşti?

Mi se pune un nod în gât.

— M-ai evitat toată ziua la şcoală, îl acuz.

Reed expiră.

— Da. Ştiu. Îmi pare rău. Doar că încercam să-mi dau seama cum să-ţi spun, ăăă, cealaltă chestie.

Simt un fior pe şira spinării.

— Care altă chestie?

— Procesul meu a fost programat în mai, îmi spune el.

Mă ridic în picioare.

— Asta e peste şase luni!

Zâmbeşte sumbru:

— Grier spune că e dreptul meu garantat de constituţie să beneficiez de un proces rapid.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Spune-mi că detectivii lui Callum au găsit ceva. *Pe mine* m-au găsit, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nimic.

Chipul lui Reed e lipsit de orice urmă de speranţă.

— N-au găsit nimic.

Face o pauză.

— Grier spune că s-ar putea să nu câştig.

Încep să urăsc orice enunţ care începe cu *Grier spune*.

— Şi acum, ce?

În timp ce lacrimile fierbinţi îmi inundă ochii, îmi ţin privirea ţintuită spre covor. Nu vreau ca suferinţa mea să se adune peste amărăciunea din vocea lui.

— Vrea să pledez vinovat.

Nu-mi pot opri un geamăt de durere.

— Nu!

— E o sentință de douăzeci de ani, dar procurorul va recomanda zece. Din cauza suprapopulării, Grier spune că aş putea ieşi în cinci. Cred c-ar trebui să...

Mă arunc pe el, acoperindu-i gura cu mâna. Nu vreau să-l aud spunând asta. Dacă-mi zice că va accepta înțelegerea, că mă va părăsi, nu voi fi în stare să-l fac să se răzgândească. Aşa că-i scutur capul şi-mi lipesc gura de a lui, făcându-l să tacă în singurul mod pe care-l cunosc.

Buzele i se despart, iar eu îl copleşesc – cu limba, cu mâinile, cu tot.

— Ella, opreşte-te! mormăie el.

Dar singura slăbiciune a lui Reed, dacă are vreuna, sunt eu, şi profit de asta fără pic de milă. Îmi vâr mâinile în pantalonii lui. Apoi mă las în genunchi, luându-i-o pe toată în gură. Mă uit la el, îl provoc să mă oprească acum, dacă are curajul.

Nu mă opreşte. Împinge doar mai tare, geme, apoi mă ia pe sus şi mă aruncă în pat.

Mâna lui mă găseşte umedă şi dornică.

— Asta vrei? geme el.

— Da, îi răspund cu disperare, încolăcindu-mi picioarele în jurul lui. Arată-mi cât de mult mă iubeşti.

Dorința luceşte în ochii lui. Poate că voia să stea la poveşti, dar acum a uitat totul.

Când mă pătrunde, un moment mai târziu, aştept ca plăcerea să alunge tristețea, dar durerea rămâne. Îmi umple inima şi nici măcar trupul lui puternic, greutatea reconfortantă a staturii lui n-o pot înlătura.

Face dragoste cu mine cu atâta sălbăticie, cu atâta frenezie, ca şi cum ar fi ultima dată când suntem împreună. Trupul lui se izbeşte de al meu. Mă umple tare și adânc și mă lasă fără suflare. Dar sunt la fel de dezlănţuită. Unghiile mele i se înfig în umeri. Picioarele mele se încleştează peste mijlocul lui. Într-un mic colţ al creierului meu, simt că, dacă-l iubesc îndeajuns de tare, îndeajuns de mult, îl pot ţine lângă mine pentru totdeauna.

Şi când fulgerul îmi străbate tot corpul, când fericirea ia, în sfârşit, locul durerii, uit că am fost furioasă şi las plăcerea să se reverse în mine.

Când momentul ia sfârşit, transpirată, dar nu sătulă, mă întind din nou după el, dorind să rămân în lumea aceasta perfectă în care doar eu şi cu Reed existăm. Dar, spre deosebire de seara în care a avut loc meciul, acum se retrage.

— Ella, îmi spune moale, trecându-şi o mână peste tricoul meu, pe care nici nu s-a deranjat să-l dea jos. Nu putem rezolva orice problemă cu sex.

Atinsă de cuvintele lui, îi răspund.

— Scuză-mă că vreau să fiu aproape de tine.

— Ella...

Mă ridic, conştientă că sunt goală de la brâu în jos. Mă aplec pe lângă pat, îmi iau blugii şi mă îmbrac.

— Adică, dacă tot eşti atât de dornic să fii închis pentru următorii douăzeci de ani, n-ar trebui să-mi iau toate porțiile de sex acum? La urma urmei, doar cu amintirile o să rămân.

Reed se muşcă de buze.

— Ai de gând să mă aştepţi?

Mă holbez la el ca proasta.

— Normal. Ce altceva o să fac?

Apoi îmi dau seama. Nu s-a gândit la toate aspectele. N-a cântărit toate consecinţele pledoariei. Încurajată, insist.

— Da, aşa e. O să fim despărţiţi douăzeci de ani.

— Cinci, mă corectează absent.

— Cinci dacă avem noroc. Cinci dacă sistemul de închisori sau cine s-o ocupa de asta crede că meriţi să ieşi. Sentinţa e de douăzeci de ani. Voi avea aproape patruzeci când vei ieşi.

În afară de mama, Reed e prima persoană pe care am iubit-o cu adevărat. Înainte să-l întâlnesc, niciun bărbat nu avea loc în viitorul meu. Iubiţii mamei m-au făcut să cred că mă pot lipsi de bărbaţi. Acum, nu-mi pot imagina viitorul fără Reed, dar drumul din faţa noastră e unul deprimant, iar singurătatea zdrobitoare pe care am trăit-o în lunile de după moartea mamei încă pluteşte deasupra mea.

Dacă-l pierd şi pe Reed, nu ştiu dacă voi putea face faţă.

Încerc să mă lupt cu un acces de panică şi îngenunchez lângă el, pe pat.

— Hai să plecăm. Chiar acum. Îmi iau rucsacul şi plecăm de aici.

Ochii i se umplu de dezamăgire.

— Nu pot. Te iubesc, Ella, dar ţi-am mai spus – fuga nu va face chestia asta să dispară. E mai rău dacă fug. N-o să putem să ne vedem familiile. Mereu ne vom face griji că vom fi prinşi. Te iubesc, îmi repetă, dar nu putem fugi.

Capitolul 26

Reed

A doua zi, când ajung acasă de la şcoală, îl găsesc pe Halston Grier în camera din faţă. Întâlnirea de aseară cu Ella a fost atât de tensionantă, chiar şi după ce-am făcut sex, şi acum ştiu de ce.

Orice am face, umbra cazului meu va atârna mereu deasupra capetelor noastre până când rahatul ăsta va fi rezolvat.

— Alte mărturii? întreb mai sfidător decât intenţionam.

Grier şi cu tata fac un schimb de priviri împovărate înainte ca tata să se ridice în picioare. Mă prinde de umeri şi mă trage mai aproape de el, ca şi cum ar simţi nevoia să mă îmbrăţişeze, dar se opreşte înainte să-şi termine gestul.

— Orice decizi, eu te susţin, îmi spune răguşit, înainte să iasă.

Grier îmi arată cu degetul fotoliul. Aşteaptă până mă aşez înainte de a scoate din servieta de la picioarele lui una dintre declaraţiile tipărite.

Dacă nu mai văd în viaţa mea nicio bucată de hârtie, voi muri un om fericit.

Avocatul se apropie şi îmi înmânează declaraţia.

— Pe asta nu mi-o citeşti? îl întreb.

Trec cu privirea peste declaraţia unei anume Ruby Myers. N-am auzit niciodată de ea. E mama cuiva? Mă chinui să-mi amintesc numele de familie. Există o Myers în gimnaziu. Cred că joacă lacrosse...

— Citeşte.

Mă las pe spate, studiind cuvintele scrise ordonat pe hârtie.

Eu, Ruby Myers, declar, cunoscând pedeapsa pentru mărturie mincinoasă, că următoarele fapte sunt adevărate şi exacte după toate cunoştinţele mele:

1. Am peste optsprezece ani şi sunt în măsură să depun mărturie de bunăvoie.

2. Locuiesc pe Strada 8, nr. 1501, ap. 5B, Bayview, North Carolina.

3. Am fost sunată pentru a servi mâncare la un eveniment privat la adresa Lakefront Road nr. 12 în Bayview, Carolina de Nord. M-a adus un prieten, deoarece maşina mea nu funcţiona. Mi s-a spus că de vină era alternatorul.

Asta e adresa mea. Mă întorc cu gândul înapoi în timp la ultima dată când am avut chelneri aici. Era în perioada în care Brooke şi Dinah veneau la noi la cină. Dar nu mă pot gândi la nimic demn de ţinut minte din acea seară. East şi Ella i-au găsit pe Gideon şi Dinah trăgându-şi-o în baie. Despre asta e vorba? Şi, dacă da, ce-are a face cu cazul meu?

Deschid gura să întreb, dar apoi următorul rând îmi atrage privirea.

4. După cină, pe la ora 21:05, foloseam toaleta de sus. Eram curioasă să văd casa, pentru că era foarte frumoasă şi mă întrebam cum arătau restul încăperilor. Cina era gata, aşa că m-am furişat acolo, chiar dacă nu aveam voie. Am auzit doi oameni vorbind într-una dintre camere şi am aruncat o privire înăuntru. Era cel de-al doilea băiat al familiei, Reed, iar blonda cu care vorbea e cea care acum e moartă.

Nu mai citesc niciun alt cuvânt. Las jos declaraţia de două pagini şi spun pe o voce calmă:

— E o minciună. N-am fost sus cu Brooke în acea seară. Singura dată când a mai fost în camera mea a fost seara când Ella a fugit.

Avocatul ridică din umeri în felul lui inutil şi înnebunitor.

— Ruby Myers e o doamnă cumsecade care lucrează în două locuri diferite pentru a-şi susţine copiii. Soţul ei a părăsit-o acum cinci ani. Toţi vecinii ei spun că nu există mamă singură mai bună decât Ruby Myers.

— O mamă cu valori morale? îl sfidez, repetând acuzele aduse de Jordan Carrington în declaraţia ei.

Dau să-i înapoiez hârtiile, dar Grier le refuză.

— Continuă.

Amărât, mă uit peste restul declaraţiei.

5. Doamna blondă, Brooke, spunea că-i e dor de băiat. Am înţeles din asta că fuseseră împreună la un moment dat. El a întrebat-o ce naiba căuta în camera lui şi i-a cerut să iasă. Ea s-a bosumflat şi a zis că băiatul nu se plânsese de asta înainte.

— S-a bosumflat? Cine dracu' scrie căcaturile astea?

— Îi încurajăm pe martori să-şi scrie singuri declaraţiile. Sună mai autentic dacă folosesc propriul ton.

Dacă Grier n-ar fi cel angajat să mă salveze, i-aş muta falca din loc.

6. Brooke i-a spus că e însărcinată şi că Reed e tatăl. El a spus că nu e copilul lui şi i-a urat mult noroc în viaţă. Ea a spus că n-are nevoie de noroc, pentru că-l are pe el. El a continuat să-i spună doamnei să plece de-acolo, pentru că iubita lui se întoarce acasă.

— Care e pedeapsa pentru mărturie mincinoasă? întreb pe un ton de ordin. Pentru că nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Am luat cina cu Brooke şi Dinah în preajma acestei date, dar n-am vorbit cu nicio chelneriţă.

Grier ridică din nou din umeri.

Eu continui să citesc.

7. Doamna voia ajutorul lui pentru a aranja un mariaj cu tatăl său. Reed a refuzat şi i-a spus că numai peste cadavrul lui va ajunge membră a familiei.

8. Am auzit un zgomot şi am crezut că mă vor prinde, aşa că am luat-o la fugă jos şi am ajutat la debarasat. Apoi am urcat în dubă. Prietenul meu m-a lăsat acasă.

— E un rahat.

Arunc minciunile scrise pe măsuţa de cafea şi-mi trec o mână peste faţă.

— Nici măcar n-o cunosc pe tipa asta, Myers. Iar conversaţia pe care o descrie am avut-o cu Brooke în seara în care Ella a fugit. Toată lumea era plecată. Nu înțeleg cum de ştie lucrurile astea.

— Deci conversaţia a avut loc?

— Nu am spus niciodată că doar – apuc hârtia pentru a citi cuvintele mincinoase cu exactitate – „peste cadavrul meu” va fi parte a familiei.

— Cum a ştiut ce s-a întâmplat, atunci?

Încerc să înghit, dar gâtlejul mi-e atât de uscat, încât mă doare.

— Nu ştiu. O fi cunoscut-o pe Brooke cumva. Nu poţi urmări apelurile oamenilor ca să afli dacă are vreo legătură cu Brooke?

Ştiu că mă întind prea mult, dar simt că pereţii se strâng asupra mea.

— În lumina acestei declaraţii...

Grier împinge declaraţia către mine până când aproape cade de pe masă.

— Semnează acordul, Reed. Ai să ieşi pe când îţi sărbătoreşti ziua în care împlineşti douăzeci şi trei de ani.

Încearcă să zâmbească.

— Ia-o ca pe un soi de ciclu secundar de educaţie. Poţi urma cursuri universitare cât eşti în închisoare, poţi chiar să-ţi iei diploma. O să facem tot ce-i posibil să trăieşti confortabil acolo.

— Nu eşti în stare nici măcar să mă scapi de o acuzaţie de care nu sunt vinovat, izbucnesc eu. Cum pot avea încredere în tine cu aşa ceva?

Se întinde după servietă, cu dezamăgire pe chip.

— Îţi ofer cel mai bun sfat pe care ţi-l pot da ca avocat. Cineva cu mai puţine scrupule ar accepta cazul tău şi ar cere mult mai mulţi bani de la tatăl tău. Eu te sfătuiesc să accepţi înţelegerea asta, pentru că apărarea ta nu stă în picioare.

— Îţi spun adevărul. Nu te-am minţit niciodată.

Îmi încleştez fălcile.

Grier mă priveşte cu amărăciune din spatele ochelarilor lui stupizi.

— Uneori oamenii nevinovaţi ajung la închisoare pentru mulţi ani. Eu te cred, şi cred că şi procurorii te-ar putea crede, motiv pentru care am reuşit să obţin înţelegerea asta. Omorul din culpă e pedepsit cu până la douăzeci de ani. Zece ani e o ofertă foarte generoasă. E cea mai bună ofertă pe care o putem obţine.

— Tatăl meu ştie despre asta?

Mă uit spre declaraţia lui Ruby Myers.

Grier îşi aranjează servieta în mână.

— Da. I-am dat-o s-o citească înainte să ajungi.

— Trebuie să mă mai gândesc, îi spun înecat.

— Oferta lui Delacorte nu mai e valabilă. Sunt prea multe dovezi aici, adaugă Grier, ca şi cum m-aş fi gândit vreodată la oferta lui Delacorte.

Ştie deja că nu l-aş lăsa pe Daniel să se întoarcă şi să-i facă rău Ellei.

Pământul mi se mişcă sub picioare. Am optsprezece ani şi lumea mea fără limite şi-a micşorat dimensiunile, punându-mă să aleg între o sentinţă de cinci ani sau un joc cu zaruri care să mă arunce toată viaţa în închisoare.

— Dacă...

Mă doare gâtul şi simt cum lacrimile calde dau să-mi izbucnească. Mă forţez să continui:

— Dacă accept oferta, când îmi încep pedeapsa?

Umerii lui Grief coboară uşuraţi.

— Am recomandat, şi procurorii par să accepte, să începi după 1 ianuarie. Vei avea timp să-ţi termini semestrul şi să petreci sărbătorile împreună cu familia.

Se apropie de mine, iar vocea îi devine mai înflăcărată.

— Cred că te putem băga într-o închisoare de minimă securitate. Acolo sunt mai ales cei acuzaţi de posesie de droguri, fraudă, câteva acuzaţii de hărţuire sexuală. E o gaşcă acceptabilă.

Zâmbeşte, de parcă mi-ar fi oferit un cadou generos.

— Abia aştept, mormăi.

Întind o mână, amintindu-mi că mama m-a învăţat odinioară şi ceva maniere.

— Îţi mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

Ne strângem mâna, el dă să iasă, dar se opreşte în prag.

— Ştiu că primul tău instinct e să lupţi. E o trăsătură admirabilă. Dar de data asta trebuie să renunţi.

*

Zece minute mai târziu, tata mă găseşte în acelaşi loc, ca şi cum aş fi prins rădăcini. Am început să fiu conştient de proporţiile situaţiei.

— Reed? întreabă tata încet.

Îmi ridic privirea uluită şi mă uit la el. Eu şi cu tata suntem cam de aceeaşi înălţime. Eu sunt puţin mai solid decât el, pentru că fac sală. Dar ţin minte de când eram copil că mă ducea pe umeri şi credeam că mă va ţine acolo mereu în siguranţă.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

— Nu vreau să intri la închisoare, dar asta nu e ca si cum ne-am duce la Vegas şi am paria câteva milioane la zaruri. Dacă mergi mai departe cu procesul, e întreaga ta viaţă în joc.

Mă priveşte la fel de bătrân şi obosit şi învins cum mă simt şi eu.

— N-am făcut-o eu.

Pentru prima dată, simt că e important pentru mine să-i spun asta, iar el să mă creadă.

— Ştiu. Ştiu că n-ai fi rănit-o niciodată.

Zâmbeşte din colţul gurii.

— Oricât de mult ar fi meritat-o.

— Da.

Îmi bag mâinile în buzunar.

— Vreau să vorbesc cu Ella. Crezi că Steve va avea o problemă cu asta?

Dacă tot am atât de puţin timp, vreau să-l petrec cu oamenii la care ţin cel mai mult.

— O să aranjez eu.

Bagă mâna în buzunarul hainei şi scoate telefonul.

— Vrei să vorbeşti cu fraţii tăi? Nu eşti nevoit să faci asta. Cel puţin nu până iei o decizie finală.

— Merită să ştie. Dar vreau să spun doar o dată, aşa că aştept să vină şi Ella.

Păşim în hol, iar un gând îmi răsare în minte la primul pas făcut.

— Îi spui lui Steve despre toată harababura asta? fac semn către camera în care Grier mi-a aruncat bomba vieţii mele.

Tata scutură din cap.

— Asta e o chestiune ce priveşte doar familia Royal.

Zâmbeşte pe jumătate. De-asta trebuie să fie şi Ella aici.

— Adevărat.

Urc treptele câte două odată în timp ce-i scriu Ellei un mesaj.

Tata o să rezolve să vii până la mine.

Serios? Mă simt ca şi cum aş fi în arest la domiciliu. Nu că vreau să mă plâng sau ceva, dar Steve a spus că apartamentul ăsta e prea mic. Credeam că e nebun, dar după trei săptămâni, chiar pare de mărimea unei cutii de biscuiţi.

Mă întreb cât de mare e o celulă de închisoare.

Îi scriu înapoi *Te cred.*

Mintea îmi zboară în timp ce mă gândesc la înţelegere. Dacă o accept, o să fiu aruncat într-o încăpere din beton şi o să fiu ţinut acolo timp de cinci ani. Aproape două mii de ani. Pot s-o fac? Aş supravieţui?

Inima îmi bate atât de puternic, încât mă-ntreb dacă nu voi avea un atac de cord.

Mă forţez să mai scriu un mesaj.

Când vă lasă să vă-ntoarceţi la apartament?

În curând, sper. G vrea să caut chestii legate de şantaj. Crezi că ar trebui s-o fac?

Da. Dacă nu e prea evident.

Fir-ar! Aş vrea ca Dinah şi Brooke să nu mai aibă putere asupra familiei mele. Dacă scap de acuzaţia de omor, fac un pas înainte în privinţa asta. Aş putea lupta, dar la ce bun? Grier spune că e un caz fără ieşire.

Nu vreau să-mi târăsc familia printr-un proces. Nu vreau o paradă de martori care să vorbească despre problemele lui Easton – jocuri de noroc, băutură şi droguri –, despre viaţa privată a gemenilor, despre poveştile distorsionate dintre Gideon și Dinah, eu și Brooke și tata. Și mai e și trecutul Ellei. Nu vreau să fie târâtă din nou prin mocirlă.

Familia noastră a trecut deja prin multe. Dacă mă duc la judecată, procurorii vor scoate la suprafaţă toate detaliile morţii mamei. Toate eforturile de a ține detaliile de genul ăsta între pereţii casei noastre vor fi fost în zadar.

Am puterea să opresc toate astea. Preţul păstrării acestor secrete este o parte din libertatea mea. Şi nu e prea mare. Cinci

ani. *Cinci dacă eşti norocos*. Pot trece prin asta. E doar o fracţiune din întreaga mea viaţă. Ce înseamnă asta în raport cu trauma pe care ar pricinui-o un proces întregii mele familii?

Nimic.

Da, m-am hotărât. E decizia corectă. Ştiu că e.

Acum trebuie doar să-i conving pe Ella şi pe fraţii mei.

*

Ella ajunge o oră mai târziu. Când intră pe uşă, inima îmi devine brusc mai uşoară. Abia am timp de reacţie când îmi sare în braţe. Mă sărută lung şi excitant pe buze, apoi se dă jos din braţele mele.

— Dumnezeule, zici că eşti un sloi de gheaţă!

Îmi ciupeşte braţul dezgolit.

— Pune nişte haine pe tine.

— Credeam că-ţi place când sunt dezbrăcat, îi răspund, forţându-mă să par optimist. Cred că ai spus odată că e o crimă să port tricouri.

Se încruntă, dar nu mă contrazice.

— Ce crezi că i-a spus Callum lui Steve? Steve mi-a spus că pot veni aici şi n-a protestat deloc. Poate că se împacă cu ideea.

Zâmbeşte atât de luminos, crezând că am veşti bune pentru ea. Nu vreau să-i spun, dar nu am de ales. E vorba şi de viitorul ei.

— Haide înăuntru.

O prind de mână şi o conduc spre trepte.

— Hai în camera ta.

Trec pe la camerele fraţilor mei. Le bat la uşă şi strig:

— A venit Ella.

Fraţii mei ies din cameră imediat.

— Surioară!

Gelozia mă înţeapă în stomac când îl văd pe Easton încolăcindu-şi braţele în jurul Ellei într-o îmbrăţişare largă înainte de a o pasa lui Sawyer şi Seb. Dar apropierea dintre ei e un lucru bun. Mai ales pentru East.

Întorc spatele şi mă duc în camera Ellei, forţându-mă să-mi reprim toate sentimentele negative. Vor avea nevoie unul de celălalt după ce plec. Nu pot fi furios din cauza asta.

Eu sunt responsabil pentru că m-am pus în această situaţie în momentul în care m-am culcat cu Brooke. Apoi am luat o serie de decizii stupide. Jocul de-a *Ce-ar fi fost dacă* mă va scoate din sărite la închisoare. *Ce-ar fi fost dacă* aş fi mers cu avionul la Washington să iau cina cu familia mea? *Ce-ar fi fost dacă* nu i-aş fi răspuns lui Brooke? *Ce-ar fi fost dacă* nu m-aş fi dus acolo, crezând că pot negocia cu ea?

Propria mea mândrie m-a băgat în situaţia asta.

Aştept ca toată lumea să vină înainte să încep.

— Voiam să vă pun la curent cu cazul meu.

Fraţii mei se înviorează. Ştiu că de-abia aşteaptă detaliile cazului. Dar Ella... Ea se încruntă intens la mine.

— E despre...? mă urmează îndeaproape, privindu-i pe fraţii mei, apoi pe mine.

În mod evident nu e sigură că le-am zis încă despre înţelegere.

Dau din cap.

— Da. Şi mai e ceva.

Cu răbdare, trec în revistă toate mărturiile pe care le-am citit de-atâtea ori încât le ştiu pe de rost. Le dau doar detaliile importante şi le omit pe cele despre Easton şi despre relaţia gemenilor cu Lauren, concentrându-mă pe toată mizeria adunată de poliţişti împotriva mea şi terminând cu declaraţia lui Ruby Myers.

Ella devine tot mai palidă.

— E o cantitate impresionantă de rahat, spune Easton după ce termin.

— Dacă Brooke ar fi fost încă în viaţă, aş omorî-o chiar eu, mormăie sumbru Ella.

— Nu spune asta, intervin.

— Ar trebui să ne scriem şi noi declaraţiile, sugerează ea.

— Da, aprobă Easton. Pentru că treaba cu chelneriţa nici nu s-a întâmplat.

Seb şi Sawyer se alătură corului, jurând că vor depune şi ei mărturie. Trebuie să le opresc acest avânt înainte să scape totul de sub control.

— O să accept înţelegerea, îi anunţ.

Easton rămâne înmărmurit.

— Ce mama dracului!

El şi cu gemenii se holbează la mine de parcă aş fi înnebunit, dar eu nu-mi pot dezlipi privirea de pe Ella, a cărei faţă e copleşită de frică.

— Nu poţi! protestează ea. Cum rămâne cu înţelegerea cu Delacorte?

East tresare.

— Care-i aia?

Ella începe să vorbească înainte să o pot opri.

— Judecătorul Delacorte s-a oferit să distrugă probe dacă Daniel se întoarce de la şcoala militară de corecţie şi dacă sunt de acord să mint în legătură cu faptul că m-ar fi drogat.

Îşi încrucişează braţele.

— Eu zic să facem asta.

— Da, aprobă Seb.

Sawyer dă şi el din cap cu entuziasm.

— Nu se va întâmpla. Niciodată.

Îi privesc pe fraţii mei până când îşi lasă ochii plini de speranţă în pământ.

Ella ridică braţele, imitând o balanţă.

— Mergi la închisoare pentru douăzeci şi cinci de ani sau eu supravieţuiesc cu prezenţa lui Daniel.

Mâna stângă îi cade, iar privirea îi devine arzătoare şi mânioasă.

— Acceptă oferta lui Delacorte.

— Chiar şi dacă aş fi fost vag de acord cu ea, şi nu sunt, există prea multe dovezi de care ar trebui să scape. Nu mai e nicio ofertă de la Delacorte, îi spun cu dinţii încleştaţi. Nu au

niciun alt suspect. Grier spune că am avut mijloacele, mobilul şi ocazia s-o fac, şi e tot ce au nevoie ca să mă acuze de omor.

— Nu pledezi vinovat, Reed.

Tonul ei e mai rigid ca oţelul.

Înghit cu greutate. Apoi o fixez cu privirea şi-i răspund:

— Ba da, asta am să fac.

Capitolul 27

Ella

Am sentimente foarte amestecate în momentul ăsta. Îl urăsc pe Reed pentru că se gândeşte să accepte oferta aia stupidă, dar îl iubesc pentru că vrea ca tot acest dezastru să se termine. Ştiu că de-asta nu se împotriveşte mai tare. A decis că trebuie să-şi salveze familia de la acest stigmat.

Înțeleg, dar urăsc asta.

— Ca să fie clar, eu nu sunt de-acord cu acest plan, anunţă Easton în cameră.

— Nici noi, spun gemenii la unison.

Reed dă din cap.

— Am notat. Dar aşa se va întâmpla, fie că vă place, fie că nu.

Amărăciunea mi se urcă până în gât. Se pare că ăsta e decretul Royal. Şi să-l ia naiba pe oricine care are altceva de spus, nu?

O bătaie uşoară în rama uşii ne face să întoarcem capetele.

— Totul e în regulă aici? întreabă Callum, pe un ton ciudat de blând.

Easton se încruntă la tatăl său.

— Tu eşti de-acord cu asta?

— Nu, dar e decizia fratelui vostru. Eu îl voi susţine indiferent de alegerea luată.

Privirea severă a lui Callum încearcă să ne transmită că şi noi ar trebui să fim de acord cu ea.

— Pot să rămân singură cu Reed pentru câteva minute? întreb încordată.

La început, nimeni nu se mişcă, dar apoi îmi observă privirea şi, nu ştiu ce văd toţi acolo, dar îi face să se mişte.

— Haideţi, băieţi, să mergem jos în bucătărie şi să vedem ce putem mânca la cină, le spune Callum fiilor lui. A, Ella, am vorbit cu Steve ca să poţi petrece noaptea cu noi. Îl trimit pe Durand la hotel ca să-ţi aducă uniforma.

— Steve a fost de-acord cu asta? întreb surprinsă.

— Nu i-am dat prea mult de ales.

Cu un zâmbet distrat, Callum se retrage şi închide uşa după el.

Odată rămasă singură cu Reed, e imposibil să-mi controlez furia.

— E o nebunie! N-ai omorât-o tu! De ce ai recunoaşte vreodată aşa ceva?

Se aşază încet lângă mine.

— E cea mai bună variantă, iubito. Cinci ani în închisoare nu e sfârşitul lumii. Dar alternativa? Să mă duc la închisoare *pe viaţă? Asta* ar fi sfârşitul lumii. Nu pot risca asta.

— Dar eşti nevinovat. Poţi să mergi la proces şi...

— Să pierd? îi continui ideea. Voi pierde.

— Nu ştii asta.

— Mărturia lui Ruby Myers e prea compromiţătoare. O să spună în faţa unui juriu că am ameninţat-o pe Brooke cu moartea.

Simt frustrare în vocea lui.

— Nu ştiu de ce-ar minţi femeia aia în privinţa mea, dar mărturia ei mă va băga la închisoare.

— Atunci hai să dovedim că minte, îi spun disperată.

— Cum?

Vocea lui e joasă, învinsă.

— A semnat deja o declaraţie.

Reed îmi ia mâna şi mi-o strânge cu putere.

— Obişnuieşte-te cu ideea, Ella. Accept oferta. Ştiu că nu-ţi place, dar chiar am nevoie să mă susţii în privinţa asta.

Niciodată.

Dar în realitate, nu pot scoate decât un sunet slab.

— Nu vreau să te pierd.

— Nu mă vei pierde. Sunt doar cinci ani. Vor zbura, o să vezi.

Ezită dintr-odată, trecându-şi o mână prin părul lui negru.

— Decât dacă...

Mijesc ochii.

— Decât dacă ce?

— Decât dacă nu cumva te-ai răzgândit şi nu vrei să aştepţi după mine, îmi spune cu tristeţe.

Acum mă holbez la el.

— Glumeşti, nu?

— Nu te-aş învinui.

Degetele lui le strâng pe ale mele.

— Şi nici nu mă aştept s-o faci. Dacă vrei să ne despărţim, înţeleg perf...

Îl întrerup cu un sărut. Un sărut furios, disperat.

— Nu mă despart de tine, şuier cu mânie. Aşa că şterge-ţi acest gând din capul tău prost, Reed Royal!

În loc de răspuns, mă trage mai aproape de el şi-şi lipeşte buzele de gura mea. Trupul lui lat se împinge în al meu, pe pat, în timp ce mă sărută atât de lacom, încât mă lasă fără aer. Îşi strecoară mâinile la mine în pantaloni. Mâinile mele sunt prea ocupate cu tricoul lui. Buzele ni se despart pentru o secundă, cât să-i ofere timp să-şi dea jos tricoul. Apoi gura i se lipeşte înapoi de a mea. Mâna lui îmi ajunge între picioare. Îmi lipesc pelvisul de trupul lui încordat.

Ne afundăm în saltea, corpul lui apasă peste al meu.

Bluza îmi cade la podea. Coapsa lui îşi croieşte drum între picioarele mele, în timp ce gura lui îmi găseşte sânii. O muşcătură scurtă mă face să mă arcuiesc în pat şi să-i rostesc numele.

— Reed, te rog!

Limba lui coboară tot mai jos, înlocuind acea presiune excitantă cu un sărut diferit – unul care mă înnebuneşte şi mă face să vreau tot mai mult, până mă face să mă dezintegrez într-o mie de bucăţi. Apoi se ridică în genunchi şi ia un prezervativ de pe noptieră. În starea mea de hipnoză nici nu m-am gândit la asta, dar el se gândeşte. Reed nu e un distrugător. N-a distrus nimic în toată viaţa lui; a fost mereu

protectorul, chiar şi în acest moment în care se luptă cu propria dorinţă de a controla lucrurile.

Întind o mână şi-l ghidez între picioarele mele. Penisul lui excitat mă pătrunde, dar nu mai e nicio durere de data asta. Broboanele de sudoare i se adună în sprâncene în timp ce corpul îi tremură, aşteptându-mă pe mine să dau ritmul. Încet, blând, disperat, se împinge în mine din nou, până când simt o bombă de plăcere care explodează iar în interiorul meu.

După aceea, îşi îngroapă capul în gâtul meu.

— Te iubesc. Te iubesc atât de mult.

— Şi eu te iubesc.

Mă bucur că nu mă priveşte, pentru că nu-mi pot stăpâni lacrimile. Îl strâng în braţe, încolăcindu-mă în jurul lui ca şi cum aş putea să-l ţin acolo, în siguranţă, pentru totdeauna.

Mă mai trezeşte de două ori în acea noapte ca să-mi spună cu gura şi cu mâinile şi cu întregul trup cât de mult mă iubeşte, cât de disperat are nevoie de mine, cum nu poate trăi fără mine. Îi răspund cu aceleaşi gesturi, până când suntem amândoi prea extenuaţi ca să ne mai putem ţine ochii deschişi.

Dar nu ştiu dacă vreunul dintre noi mai are vreo speranţă în acest moment. Suntem doar un mănunchi de sentimente dezlănţuite, disperate, încercând să ne găsim pacea cu ajutorul trupurilor noastre. Oricât de mult ne-am strădui să uităm, nu putem.

Pentru că Reed pleacă la închisoare, iar asta mă face să simt că mă sting.

*

Dimineaţa, Reed şi Easton mă duc la şcoală. Trec prin antrenamentul de dans fără niciun simţ al direcţiei, pentru că mare parte din atenţia mea e îndreptată către cealaltă parte a sălii de sport, unde jucătorii de fotbal ridică greutăţi. Mă holbez la spatele lui Reed până când apare Jordan şi se răsteşte la mine.

— Ştiu că iubitul tău delincvent e acolo, dar ai putea să încerci să te concentrezi pe ce facem aici pentru o amărâtă de secundă?

— De ce mai sunt aici? mă răstesc înapoi. Layla nu mai e accidentată.

Fac semn către fata de clasa a douăsprezecea, care-şi leagă glezna.

Jordan îşi ţuguie buzele şi-şi aşază o mână pe talia subţire.

— Pentru că ai acceptat să faci parte din echipă, nu să stai cu noi un weekend la un meci în deplasare.

— Nu dau doi bani pe echipa ta!

Un grup de fete din spatele meu oftează şocate, iar eu regret instantaneu faptul că m-am pierdut cu firea. Adevărul e că ţin la echipa asta. Cu toate că a pornit ca un soi de pact cu diavolul, am savurat fiecare moment al spectacolului din timpul meciului din deplasare. Sunt dispusă chiar şi s-o suport pe Jordan, dacă asta înseamnă că pot face ceea ce-mi place.

Dar acum e prea târziu. Reacţia mea face ca ochii lui Jordan să se aprindă.

— Atunci ieşi afară! îmi ordonă, scuturându-şi mâna către vestiare. Eşti oficial dată afară din echipă.

— Foarte bine.

Minciuna îmi arde gâtlejul, dar nu-i ofer lui Jordan nicio ocazie să vadă cât de devastată sunt. Aşa că-mi iau sticla cu apă şi traversez sala de sport.

Abia când ajung la dulapurile de vestiar dau frâu liber emoţiilor mele. Lacrimile îmi ţâşnesc. Vreau să-mi trag o palmă pentru că m-am răstit la Jordan. De obicei merită, dar nu şi când vine vorba de echipa de dans. Adevărul e că e un căpitan bun de echipă şi, din câte am văzut, face tot ce e mai bine pentru aceasta. A fost o greşeală că am ţipat la ea. Dar nu mai e cale de întoarcere.

Reed mă găseşte la dulap înainte de ore. Privirea lui înflăcărată îmi studiază chipul.

— Ce s-a întâmplat la antrenamente? Ţi-a spus Jordan ceva?

E agitat, gata de acţiune.

Îi lovesc uşor bicepsul ca să-l calmez.

— Nu, eu am fost de vină, recunosc. M-am răstit la ea şi m-a dat afară din echipă.

Reed oftează.

— Of, iubito, îmi pare rău.

— În fine, mint eu din nou. Nu e mare lucru. Oricum era doar o chestie temporară.

Îmi iau cărţile şi trântesc uşa de la dulap.

— Bine.

Îşi bagă o mână prin părul meu, cuprinzându-mi gâtul cu degetele.

— Ne vedem la prânz?

— Da. Îţi ţin un loc. Sau putem împărţi unul – voi sta la tine în poală.

Răspunsul lui Reed vine sub forma unui sărut atât de apăsat, încât uit de cearta mea cu Jordan, de faptul că nu avem voie să ne manifestăm la şcoală şi de grijile mele cu privire la viitor. Cred că mi-am uitat chiar şi numele pentru câteva secunde.

Când, în sfârşit, îşi dezlipeşte gura de a mea, am lacrimi în ochi şi mă simt tulburată. Apoi îmi dau seama că sunetul din capul meu e clopoţelul şcolii. Încep orele.

— Arăţi superb acum.

Apoi se apleacă şi-mi şopteşte în ureche:

— Am înţeles că vizitele conjugale sunt foarte excitante.

Instantaneu, moleşeala mea plăcută se transformă în disconfort.

— Nu spune aşa ceva.

Expresia lui devine serioasă.

— Îmi pare rău, dar...

— Ar trebui să-ţi pară.

— ...dacă nu pot să glumesc cu privire la asta, atunci probabil o să încep să plâng, iar asta nu e o opţiune.

Mă priveşte atât de nefericit, încât mă simt prost că m-am răstit la el. Dumnezeule, îmi pierd firea aşa de uşor în dimineaţa asta.

Dar pur şi simplu... refuz să accept că Reed se duce la închisoare. Nu pot să las să se întâmple una ca asta.

Nu pot.

*

Dacă tot nu mai am antrenamente de dans după ore, sunt liberă să lucrez la ceea ce eu numesc Operaţiunea Dreptatea. O iau şi pe Val cu mine, nu doar pentru că am nevoie de asistenţă, ci pentru că sper că, dacă suntem blocate într-o maşină împreună, îmi va spune ce se petrece între ea şi Wade. Ştiu că s-au întâlnit şi au vorbit, dar nu mi-a dat niciun fel de detaliu despre asta.

— Şi cum a fost discuţia cu Wade? o întreb, ieşind din parcarea şcolii.

— Fascinantă.

Tonul ei e batjocoritor. Îmi întorc capul şi o studiez din priviri.

— Nu-mi dau seama dacă eşti sarcastică sau nu.

— Sunt. Şi nu sunt, oftează ea. A spus toate lucrurile care trebuie, dar nu ştiu dacă...

— Dacă-l crezi? termin eu.

— Da. Sau dacă sunt dispusă să ajung în acel stadiu cu el. Adică la o relaţie.

— Pentru că n-ai trecut peste Tam?

— Nu, cred că am trecut peste el. Doar că nu sunt sigură că vreau să fiu... *sub* Wade.

Chicotim amândouă.

— Vrei să nu te mai întreb nimic despre el? O să tac din gură. Dar, dacă vrei să vorbim, sunt aici.

Problemele lui Val mă fac să-mi iau gândul de la necazurile mele.

— Nu, nu vreau să te opreşti, doar că nu cred că eu şi cu Wade suntem într-un loc şi într-o stare de spirit potrivită pentru a fi împreună. E distractiv şi toate cele, dar e prea distractiv. Nu pot ajunge nicăieri cu el.

Îmi zâmbeşte vag, iar de data asta se asigură că-i văd expresia amuzantă.

— Cred că Wade are şi o latură profundă, numai că-i e frică să se exteriorizeze, sugerez eu.

— Poate.

Tonul ei e plin de dubii.

— Te duci la Balul de Iarnă cu el? Reed mi-a spus că te-a invitat.

Se strâmbă.

— Nu. Rămân acasă. Urăsc Balul de Iarnă.

— E chiar atât de rău? Toată lumea de la Astor se poartă de parcă ar fi cel mai bun lucru din lume.

— Suntem în Sud. De câte ori te îmbraci frumos şi faci paradă, e o sărbătoare.

— Dar nu şi pentru tine.

— Nu. Urăsc chestiile astea. Te lasă Steve să ieşi cu Reed?

— Hm, mă îndoiesc. N-am vorbit cu el despre asta, dar nu cred c-o să fie de acord. În plus, nici măcar n-am o rochie. Nu mi-ai spus că am nevoie de aşa ceva.

Zâmbim amândouă cu subînţeles. Când ne-am întâlnit prima dată, Val mi-a spus că am nevoie de câte o rochie

pentru toate evenimentele, de la nunţi la înmormântări. De balul şcolii nu a zis nimic.

— Va trebui să te descurci, îmi spune.

— Mmm, e cea mai entuziasmată replică pe care i-o pot da.

Dansul, rochiile şi petrecerile nu mă interesează câtuşi de puţin acum, până nu găsesc dovezi care să-l scoată pe Reed din încurcătură. N-o să las un tip nevinovat să ajungă la închisoare. Poate că restul familiei Royal e de acord cu asta, dar nu şi eu.

Zece minute mai târziu, virez şi ajung în faţa unei clădiri mici din oraş. Opresc motorul şi mă uit la Val.

— Eşti pregătită?

— Reaminteşte-mi de ce suntem aici.

— Trebuie să vorbesc cu cineva.

— Şi nu poţi să suni?

— Nu cred că o să-mi răspundă la telefon, recunosc, privind pe geam.

Toate declaraţiile de care ne-a vorbit Reed sunt practic adevărate sau sunt o variaţiune a unor fapte reale. Dar Reed insistă că asta nu e una dintre ele. În plus, niciunul dintre noi nu-şi aminteşte s-o fi văzut pe această chelneriţă sus la etaj. Aşa că am decis s-o caut. Vreau să-mi spună această minciună drept în faţă.

— Locul ăsta pare dubios, observă Val, aplecându-se să vadă complexul de apartamente.

Are dreptate. Toate clădirile par obosite şi uzate. Trotuarul de ciment e crăpat şi denivelat. Iarba creşte prin gardul care

închide parcarea dintre clădiri. Dar eu am trăit în condiţii mai mizere decât acestea.

— Crezi c-ar trebui să bat la uşă sau să aştept să iasă? întreb.

— Știi cum arată?

— Da, a făcut parte din echipa de catering care a fost angajată o dată acasă. Aş recunoaşte-o dacă aş vedea-o.

— Atunci hai să aşteptăm. Dacă nu răspunde la telefon, nu cred c-o să-ți deschidă nici ușa.

— Ai dreptate.

Îmi bat degetele de volan, nerăbdătoare.

— Te-ai gândit vreodată că Reed e vinovatul? întreabă încet Val după câteva minute.

— Da, mă gândesc la asta.

Tot timpul.

— Şi?

— Şi nu-mi pasă.

Apoi, pentru că vreau ca Val să-nțeleagă, fac o pauză de la urmărire pentru o clipă.

— Nu cred c-a făcut-o, dar, dacă a fost un accident, iar ei s-au certat şi ea a picat şi s-a lovit la cap, atunci nu văd de ce Reed ar trebui să fie pedepsit pentru asta. Poate că asta înseamnă că sunt o persoană oribilă, dar ţin cu Reed.

Val zâmbeşte şi mă ia de mână.

— Ca să știi și tu, și eu țin cu Reed.

— Mulţumesc.

Îi strâng mâna şi mă întorc cu faţa la geam exact în momentul în care uşa apartamentului 5B se deschide.

— Iat-o!

Ies din maşină, aproape împiedicându-mă şi căzând.

— Doamna Myers! o strig.

Femeia mică, cu păr negru se opreşte după gard.

— Da?

— Sunt Ella Harper.

Spre uşurarea mea, faţa ei nu trădează că m-ar fi recunoscut. Îmi aranjez sacoul – cel pe care l-am stricat când am smuls emblema de la Astor Park – în speranţa că voi semăna cu o jurnalistă.

— Lucrez la *Bayview News*. Aveţi un minut la dispoziţie?

Brusc, se schimbă la faţă.

— Nu. Sunt ocupată.

Se întoarce şi dă să plece, dar eu o strig pe nume.

— Ruby Myers, aş vrea să-ţi pun câteva întrebări în legătură cu declaraţia pe care ai făcut-o despre cazul Davidson.

Îi pot vedea doar o jumătate a feţei, dar e palidă şi tulburată. Devin suspicioasă.

— Nu... N-am nimic de spus, se bâlbâie, apoi îşi lasă capul în jos şi se grăbeşte spre o maşină parcată în apropiere.

Nu pot decât s-o privesc în timp ce se urcă în maşină şi demarează în trombă, ieşind din parcare.

— Ai văzut? întreabă Val.

Mă întorc spre ea.

— Ce? Că nu sunt bună ca detectiv?

Îmi vine să mă tăvălesc pe trotuar ca un copil răzgâiat.

— N-am putut să scot nici măcar un răspuns din gura ei.

— Nu. Ai văzut ce conducea?

— Dumnezeule, nu şi tu. Reed mă tot bătea la cap că nu ştiam diferenţa dintre o camionetă şi o maşină. Era un SUV?

— E un Lincoln Navigator şi costă vreo şaizeci de mii de dolari. Ăsta pare chiar scos din ţiplă, e nou-nouţ. Ziceai că ea era o chelneriţă la o firmă de catering, nu? Vrei să-mi spui că a găsit o comoară?

— Crezi că a plătit-o cineva să mintă în legătură cu Reed?

— Poate?

Mă gândesc puţin la varianta asta, apoi oftez.

— O singură persoană are cu adevărat de câştigat dacă vina cade pe Reed.

— Cine?

O fixez pe Val cu privirea.

— Mama mea vitregă.

Capitolul 28

Ella

După ce o las pe Val acasă, mă întorc la hotel. Îmi ia doar două secunde să dau nas în nas cu Dinah. Când intru în cameră, o găsesc stând pe canapea, privind în gol şi cu părul puţin ciufulit.

— Unde e Steve? o întreb, uitându-mă de jur împrejur.

Dacă e s-o iau la întrebări pe Dinah cu privire la posibilitatea de-a o fi plătit pe Ruby Myers, atunci prefer s-o fac fără spectatori. Steve i-ar deveni ostil, iar Dinah n-ar mai sta la discuţii. Îşi ridică un umăr, iar cămaşa de noapte minusculă îi alunecă pe braţul suplu.

— Cine ştie? Probabil la debarcader, îşi caută o prostituată de şaisprezece ani. Îi plac tinerele, ştii doar. Sunt surprinsă că nu s-a strecurat încă în patul tău.

Simt că mi se întoarce stomacul pe dos.

— Faci ceva toată ziua? Sau doar o freci?

— Ce întrebare! Bineînţeles. Merg la cumpărături. La sală. Uneori mă fut cu fratele tău vitreg, Gideon, răspunde ea ameţită, râzând.

Mă îndrept ameninţătoare către canapea cu braţele încrucişate, însă şovăi. Planul meu era s-o iau prin surprindere şi s-o confrunt cu privire la Myers, dar nu ştiu de unde să încep. Cum ar fi putut s-o plătească pe Myers? Cu bani gheaţă,

nu? Mă întreb dacă Steve m-ar lăsa să arunc un ochi pe extrasul lor de cont. Sau poate Dinah umblă dintr-o parte în alta cu o plasă de bani la ea.

În loc să-i arunc toate astea în faţă, mă hotărăsc să folosesc o abordare complet diferită. Oamenii beţi au mai puţine inhibiţii. Poate reuşesc să scot nişte informaţii de la ea fără ca măcar să-şi dea seama de asta.

Aşa că mă aşez în celălalt capăt al canapelei şi aştept să reînceapă să vorbească.

— Cum a fost antrenamentul de dans? Nu pari prea transpirată.

Ridic din umeri.

— Asta pentru că am părăsit echipa.

— Aha! exclamă ea cu o voce prea ridicată şi dă din deget dezaprobator în direcţia mea. I-am zis eu lui Steve că te-ai înscris doar ca să te poţi culca cu iubitul ăla al tău.

Ridic iar din umeri.

— De ce-ţi pasă ţie ce fac eu cu Reed?

— Nu-mi pasă. Eu doar mă bucur să-i fac nefericiţi pe cei din familia Royal. Nefericirea ta e doar un mic răsfăţ suplimentar.

— Drăguţ, spun pe un ton sarcastic.

— A fi drăguţ nu te duce nicăieri, mârâie ea.

Dar apoi se întunecă la faţă şi, pentru prima dată de când am intrat în cameră, observ nu doar că duhneşte a alcool, dar şi că are ochii roşii de plâns.

— Eşti bine? o întreb pe un ton stingher.

— Nu, nu sunt bine, zice Dinah tăios, dar de această dată vocea îi tremură puţin. Mi-e dor de Brooke. Chiar mi-e dor de ea. De ce a trebuit să fie atât de lacomă şi proastă?

Înghit în sec de uimire. Nu pot să cred că ea e cea care aduce vorba despre asta! E perfect. Îmi strecor mâna în buzunar şi încep să mă joc cu telefonul. Oare am o aplicaţie pentru înregistrat? Aş putea s-o fac pe Dinah să spună ceva incriminator?

— La ce te referi?

Privirea lui Dinah rătăceşte absentă.

— Ea spunea că tu eşti la fel ca noi două. Aşa este?

— Nu, îmi scapă şi regret imediat.

La naiba! Ar fi trebuit să zic da.

Dar Dinah pare prea pierdută în lumea ei ca să observe că nu sunt de acord.

— Trebuie să ai grijă cu cei din familia Royal. Te vor primi printre ei şi apoi te vor înjunghia pe la spate.

De data aceasta îmi cântăresc cuvintele.

— Cum aşa?

— Chiar eu am păţit asta.

A fost înainte sau după ce te-ai culcat cu Gideon? Înainte sau după ce te-ai decis să-i distrugi pe cei din familia Royal?

— Cum? întreb eu cu glas tare.

Ea se joacă distrată cu diamantul unui inel.

— Am cunoscut-o pe Maria Royal. Era regina oraşului Bayview. Toţi o iubeau, dar nimeni nu vedea cât de tristă era de fapt. Dar eu am văzut.

Mă încrunt. Unde vrea să ajungă cu asta?

— I-am zis că ştiam de unde se trage şi că înțeleg cât de singur poţi să te simţi când nu te-ai născut în cercurile astea sociale. Am fost prietenoasă, mormăie Dinah. Dar crezi că ea a apreciat asta?

— Nu?

— Nu, cu siguranţă nu.

Deodată Dinah izbeşte cu palma în măsuţa de cafea, ceea ce mă face să tresar surprinsă.

— Cei din familia Royal sunt precum mărul din poveste. De aur în exterior, dar cu miezul putred. Maria nu provenea dintr-o familie cu bani. Era o sărăntoacă de lângă debarcader care şi-a desfăcut picioarele la momentul potrivit, pentru bărbatul potrivit – Callum Royal. Odată ce a rămas însărcinată, el a trebuit să o ia de nevastă. Dar Maria nu era mulţumită cu devotamentul lui Callum. Voia mereu mai mult și ameninţa orice femeie care-i stătea în cale și îi submina controlul absolut asupra bărbaţilor din jurul ei. Era o javră manipulatoare căreia îi făcea plăcere să aibă mai multe feţe. Cu femeile era răuvoitoare şi crudă, le călca în picioare cu uşurinţă. Cu bărbaţii era numai lapte şi miere.

Uau! Nu am auzit niciodată despre această latură a Mariei Royal. Reed şi fraţii lui îşi amintesc de ea ca de o sfântă. Dar cuvintele lui Steve îmi trec brusc prin minte.

Nicio fiinţă vie nu e sfântă. Pe de altă parte, Dinah nu este chiar cea mai de încredere persoană. Şi probabil a plătit pe

cineva ca să-l trimită la închisoare pe Reed. Ar fi stupid din partea mea să cred ceva din ce-mi spune.

În plus, chiar dacă Maria *era* o nenorocită, obsesia lui Dinah față de familia Royal nu are niciun sens.

— Tu şi Brooke aveaţi ceva cu familia Royal şi cu Steve doar pentru că Maria Royal s-a comportat o dată nepoliticos cu tine? întreb neîncrezătoare.

Oftează greoi.

— Nu, drăguță. Maria Royal le reprezintă pe toate cățelele bogate de pe-aici. Te-ai confruntat cu tipologia asta la şcoală. Sunt cele care cred că propriul lor căcat nu pute.

Ca Jordan Carrington. Într-un fel, presupun că prelegerea lui Dinah nu este complet iraţională. Cu excepţia faptului că, dintre noi două, eu nu dau doi bani pe părerile lui Jordan, pe când lui Dinah îi păsa, în mod evident, de ceea ce credea Maria.

— Şi singura dată când am încercat să mă apropii de ea m-a pus la punct. M-a făcut curvă şi mi-a zis că nu am nimic în comun cu ea.

— Îmi pare rău.

N-am spus asta suficient de sincer, pentru că Dinah începe să plângă. Lacrimi mari i se preling pe obraji în timp ce rosteşte printre sughițuri:

— Nu, nu-ți pare. Nu înțelegi. Tu încă crezi că cei din familia Royal sunt nişte oameni extraordinari. Singura persoană care chiar a înţeles a fost Brooke, iar ea nu mai este printre noi. Nu mai este.

Este momentul perfect să deschid discuţia, aşa că profit de el.

— Ai omorât-o pe Brooke pentru că s-a amestecat în treburile tale?

— Nu! Naiba să te ia! Nu eu am ucis-o.

Vocea lui Dinah se umple de furie.

— Scumpul tău Reed a făcut-o.

— N-a fost el, răspund eu printre dinţi.

— Continuă să-ţi spui asta, drăguţă.

Îi înfrunt privirea batjocoritoare.

— Ai plătit-o pe Ruby Myers să spună că Reed a ameninţat c-o va ucide pe Brooke? Ai făcut asta?

Dinah zâmbeşte. Un zâmbet rece şi fără nicio urmă de umor.

— Şi dacă am făcut-o ce? Cum ai să dovedeşti?

— Registrele fiscale referitoare la veniturile ei. Detectivii lui Callum vor descoperi adevărul.

— Așa vor face?

Scoate un râset scurt, furios, şi încearcă să mă prindă de bărbie.

— Banii familiei Royal nu-i vor cumpăra libertatea lui Reed. Voi face tot ce-mi stă în putinţă să-l văd pe criminalul ăla în închisoare, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l voi face.

Îi dau peste mână şi mă ridic brusc de pe canapea.

— Nu ai să arunci vina pe Reed pentru asta! mă răstesc la ea. O să demonstrez că ai plătit-o pe Ruby Myers. Şi poate chiar voi dovedi că tu ai omorât-o pe Brooke.

— N-ai decât să-ncerci, prinţesă. Nu veţi găsi nimic împotriva mea.

Îşi goleşte paharul şi apoi îl umple la loc.

Scârbită să-i văd faţa îngâmfată şi acră, mă reped în camera mea şi trântesc uşa după mine. Când reuşesc să mă calmez, îl sun pe Reed.

— Ce faci? mă întreabă el.

— M-am dus până la Ruby Myers acasă şi...

— Ce?

Reed ţipă atât de tare, încât trebuie să-mi îndepărtez telefonul de la ureche.

— Glumeşti? Ce încerci să faci? Vrei să fii ucisă?

— Amândoi ştim că declaraţia ei este mincinoasă! ţip înapoi.

Apoi, îmi cobor vocea şi zic aproape în şoaptă:

— Dinah este băgată în asta până peste cap. Practic, a recunoscut c-a plătit-o pe Myers.

— Ella, la dracu'! Stai departe de toate astea. Tata a angajat nişte detectivi care să se ocupe de caz şi nu am reuşit să aflăm nicio informaţie nouă. Dacă Dinah este implicată, atunci n-ai făcut decât să pui paie pe foc şi să rişti să păţeşti ceva. Şi nu suport gândul ăsta.

— Nu pot să stau cu braţele încrucişate.

Merg cu paşi apăsaţi către fereastră şi dau perdelele la o parte. Dintr-un motiv tâmpit, cei de la curăţenie trag perdelele tot timpul.

Reed oftează.

— Uite, ştiu. Chiar ştiu că-ţi e greu. Dar trebuie să accepţi că asta e cea mai bună soluţie pentru toată lumea. Dacă mă declar vinovat, totul se termină. În loc de un an plin de incertitudini, urmat de ani la rând de recursuri în care toate hainele murdare vor fi spălate în public pe prima pagină a ziarelor, trecem peste şi încheiem povestea.

Apoi adaugă cu o vocea mult mai joasă:

— Nu va dura atât de mult.

Îmi dau lacrimile.

— Nu e corect. Nu vreau să fii plecat nici măcar pentru o zi.

— Ştiu, iubito.

Oare chiar ştie? Simt o răceală în tonul lui, de parcă încearcă să se distanţeze de mine. Cu disperare în glas, îi spun:

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, îmi răspunde cu o voce aspră, joasă şi gravă. Hai să nu ne certăm. Să încercăm să lăsăm deoparte lucrurile astea şi să ne bucurăm de perioada în care mai sunt aici. Înainte să-ţi dai seama, voi fi deja înapoi.

Face o pauză.

— Totul va fi bine.

Doar că nu-l cred.

*

A doua zi, încerc să mă comport de parcă nimic îngrozitor nu s-ar întâmpla în vieţile noastre. De parcă Reed n-ar fi anunţat că va merge la închisoare pentru cel puţin cinci ani.

De parcă nu mi s-ar rupe sufletul de fiecare dată când mă uit la el.

Are dreptate cu un lucru: dacă ne vom petrece următoarele cinci săptămâni sau aşa ceva gândindu-ne încontinuu la viitorul îngrozitor care ne aşteaptă, ar putea la fel de bine să înceapă să-şi ispăşească sentinţa chiar de astăzi.

Aşa că-mi intru în rol la şcoală şi mă comport de parcă nimic n-ar fi în neregulă. Dar când sună clopoţelul, sunt deja extenuată de atâta prefăcătorie şi mai mult decât nerăbdătoare să ajung acasă.

Mă aflu deja la jumătatea drumului spre locul de parcare, când o voce ascuţită îmi strigă numele.

Încremenesc instantaneu. Minunat, Jordan.

— Trebuie să vorbim, spune ea de la zece metri distanţă.

Încerc să deschid portiera, dar Jordan este lângă mine înainte să pot fugi. Mă întorc oftând.

— Ce vrei?

O strălucire malefică îi străbate privirea.

— Îmi eşti datoare cu o favoare.

Simt cum tensiunea îmi străbate tot corpul. Rahat! Am sperat, chiar am sperat că va uita de asta. Dar ar fi trebuit să ştiu că Jordan Carrington nu uită nimic, mai ales când este în avantajul ei.

— În regulă, mimez eu un zâmbet. Pe cine trebuie să leg cu bandă adezivă de uşa şcolii?

Îşi dă ochii peste cap.

— De parcă i-aş da voie unei amatoare să se ocupe de treburile mele.

Face un semn cu mâna perfect îngrijită şi spune:

— Cred că, de fapt, o să-ţi fie pe plac ce-ţi cer. Aproape că nu necesită niciun efort din partea ta.

Încep să devin suspicioasă.

— Ce vrei? repet eu.

Jordan îmi zâmbeşte larg.

— Pe Reed Royal.

Capitolul 29

Ella

Îmi ia câteva secunde să pricep sensul cuvintelor rostite de Jordan. Apoi izbucnesc într-un hohot de râs. Îl vrea pe Reed? Ăă, sigur. N-o să se întâmple asta, javră!

— Nu sunt sigură ce vrei să spui prin asta, dar, oricum, Reed nu este o opţiune, îi spun pe un ton vesel. Cred c-ar trebui să te gândeşti la altceva.

Ridică din sprânceană.

— Asta sau nimic.

Îi zâmbesc răutăcios.

— Atunci aleg nimic.

Jordan începe să râdă când aude asta. Sau poate doar râde de mine.

— Scuză-mă, ai zis *nimic?* Vreau să spun că, dacă nu-ţi îndeplineşti partea de înţelegere, atunci viaţa ta socială se va transforma într-un „nimic". De exemplu, îi voi spune tatălui tău cum l-ai minţit referitor la trupa de dans, astfel încât să poţi merge să faci sex cu iubitul tău într-un hotel. Sunt sigură că ai să fii pedepsită pe viaţă după ce-o să descopere asta.

Flutură din gene şi continuă.

— Sau poate, după ce va afla adevărul, va decide să te mute în alt stat. De fapt, poate am să-i recomand chiar eu asta. Îi voi da şi câteva broşuri cu nişte şcoli private excelente.

La naiba! Steve ar face asta. M-ar forţa să mă mut la altă şcoală dacă ar descoperi că l-am minţit referitor la meciul din deplasare şi că mi-am petrecut noaptea la hotel cu Reed. Şi-ar ieşi din minţi.

— Deci, spune ea în timp ce zâmbetul îi revine pe buze, vrei sau nu detaliile?

— Ce vrei de la Reed? întreb printre dinţi.

— Vreau să mă însoţească la Balul de Iarnă.

Rămân cu gura căscată. Ea chiar vorbeşte serios?

Jordan îşi dă ochii peste cap când îmi vede privirea şocată.

— Ce? *Tu* oricum nu poţi merge cu el. Asta dacă nu cumva, între timp, tatăl tău e brusc de acord ca tu să umbli cu un criminal.

Mă holbez la ea.

— Nu spuneai *tu* că nu vrei să fii cu un ucigaş?

Ridică din umeri.

— M-am răzgândit.

— Da? Şi de ce s-a întâmplat asta?

— Pentru că Reed n-a strălucit niciodată mai tare ca acum.

Îşi dă părul negru şi lucios peste umăr.

— Când a fost arestat prima dată, a scăzut în popularitate, dar acum doar despre el vorbesc toate fetele astea jalnice. Spre deosebire de tine, mie îmi pasă de ierarhia socială.

Ridică iar din umeri.

— Vreau să merg la bal cu Reed. Asta e favoarea pe care ţi-o cer.

Îmi scapă un hohot de râs.

— Nu ți-l împrumut pe iubitul meu pentru o noapte.

Privirea i se întunecă.

— El este un trofeu, proasto. Nu pricepi?

Reed nu e un trofeu! îmi vine să țip. E o ființă umană. Este inteligent și minunat, și dulce când își dă jos masca de tip dur. Și este *al meu*. Fata asta nu e în toate mințile dacă are impresia că voi fi de acord cu așa ceva.

Jordan oftează când îmi vede expresia de neclintit.

— Hai să-ți propun ceva – ce spui de un loc în echipa de dans?

— Ce dracu' vrea să însemne asta?

— Înseamnă că poți să reintri în echipă, zice ea exasperată. Dumnezeule, ești chiar atât de grea de cap? Amândouă știm că nu voiai să renunți – te-ai purtat ca o nemernică fără niciun motiv. Așa că poți să revii dacă vrei.

Cad pe gânduri. Mi-a plăcut cu adevărat să fac parte din echipa aia stupidă.

— Și nici măcar nu-ți voi cere un alt favor, spune cu un zâmbet luminos pe chip. Tot ce vreau este să-l am pe Reed la brațul meu la Balul de Iarnă.

Asta e *tot* ce vrea? Dumnezeule, nici n-are mari pretenții.

Îmi pun mâinile în șold.

— Și apoi ce?

— La ce te referi?

— Ce se întâmplă după bal? Crezi că el va deveni iubitul tău sau așa ceva? Pentru că nu se va întâmpla.

Jordan pufnește.

— Cine crezi că vrea un iubit care va sta la închisoare pentru tot restul vieţii lui? Vreau titlul de regina Balului de Iarnă. Asta e tot.

— Regina Balului de Iarnă? repet eu.

— Toată lumea va vota pentru un rege şi o regină a balului. Ca pe vremuri.

Îşi dă părul peste umăr.

— Vreau să fiu regina.

Bineînţeles că asta vrea.

— Sunt deja cea mai potrivită alegere, dar, dacă merg cu Reed, coroana ar deveni o certitudine. O mulţime de oameni deja spun că vor vota pentru el din milă.

Copiii de la Astor Prep sunt ciudaţi rău. Îi studiez trăsăturile feţei.

— Dacă accept asta, vom fi chit?

— Chit, ciripeşte ea.

Înghit în sec, deschid portiera maşinii şi mă arunc pe scaunul şoferului.

— Deci?

Jordan stă nehotărâtă de o parte a maşinii decapotabile şi aşteaptă un răspuns.

— Am să mă gândesc la asta, îi spun cu dispreţ.

Apoi pornesc motorul maşinii ca să-i acopăr râsul.

Reed

Când ajung acasă de la antrenament, o găsesc pe Ella ghemuită în patul ei şi purtând ceea ce par a fi o pereche de pantaloni de trening vechi de-ai mei şi un maiou. Sunt surprins s-o văd.

— Steve ştie că eşti aici? întreb eu prudent.

Dă din cap.

— I-am zis că trebuie să învăţ cu Easton pentru un test la chimie.

Cartea de chimie se află lângă ea, dar Easton nu e nicăieri.

Zâmbesc ştrengăreşte.

— Chiar trebuie să înveţi sau a fost doar o scuză?

— Nu, chiar trebuie să învăţ, răspunde ea posacă. Dar amândoi ştim că fratele tău nătâng n-o să-mi fie de ajutor. M-am gândit că, dacă aş învăţa aici, măcar m-aş putea vedea cu tine. Steve este la parter totuşi, aşa că trebuie să avem grijă să nu facem gălăgie.

Mă îndrept către pat să-i dau iute un sărut.

— Aşteaptă să mă schimb în nişte haine mai comode şi te ajut. Am făcut chimie anul trecut, aşa că-mi amintesc întreaga materie.

Înainte să intru în baie, se ridică şi-mi spune:

— Aşteaptă. Trebuie să-ţi zic ceva.

Privirea îmi zboară către maioul minuscul. Gândul că mai am doar câteva săptămâni la dispoziţie cu Ella îmi înfierbântă sângele de fiecare dată când o privesc.

— Îmi poţi spune după ce-ţi dai jos tricoul?

Îmi zâmbeşte.

— Nu.

— Bine. Fii rea.

Mă trântesc în pat şi mă las pe spate cu mâinile împreunate deasupra abdomenului.

— Ce este?

Îşi drege vocea.

— Trebuie să mergi cu Jordan la Balul de Iarnă.

Mă ridic brusc.

— Ai înnebunit?

Mă uit la ea cu uimire.

— Nici măcar nu ştiam că noi mergem. Credeam că vom face altceva. Doar noi doi.

Urăsc al naibii de tare Balul de Iarnă.

— Am crezut că toată lumea merge, spune Ella şi-şi întoarce ecranul telefonului către mine. Vezi?

Iau telefonul şi văd pagina de Instagram a liceului plină cu o mulţime de poze cu pregătirile pentru Balul de Iarnă. Întreaga şcoală este obsedată de evenimentul ăsta şi mă bucur că Ella şi fraţii mei s-au concentrat asupra lui, în loc să fie atenţi doar la cazul meu.

— Fetele merg pentru că este evenimentul social al semestrului. Băieţii, pentru că după bal au parte de sex, îi spun pe şleau.

— Frumos. Ei bine, nu trebuie să te culci cu Jordan după ce se termină balul. Înţelegerea a fost să mergi cu ea la petrecere şi atât, nimic altceva.

— Înţelegerea?

Îmi pierd şirul gândurilor, pentru că maioul Ellei se ridică uşor şi-i pot vedea o porţiune de piele de deasupra taliei.

— Înţelegerea ca eu să fac parte din echipa de dans şi pentru meciul din deplasare.

Înghit în sec.

— Aşadar, asta i-ai promis? C-o să merg cu ea la Balul de Iarnă?

— Nu, era o favoare pe care mi-o putea cere mai târziu.

— De ce vrea să meargă cu mine? Credeam că mă urăşte.

— Nu cred că te urăşte. Cred că e o ciudăţenie din asta care are legătură cu reputaţia. Tu o însoţeşti, iar ea va defila cu tine de parc-ai fi câinele ei în lesă. Un fel de frumoasa şi bestia.

— Ea e bestia, corect?

Ca răspuns, Ella mă ciupeşte de unul dintre sfârcuri. Doare, la naiba!

— Oh, şi ea vrea să fie încoronată ca Regina Balului de Iarnă sau aşa ceva, adaugă Ella. Crede că, dacă merge cu tine, îi cresc şansele de a fi aleasă.

Îi prind degetele şi le aduc lângă de buzele mele.

— Nu vreau să merg la bal cu Jordan. Dacă merg, tu o să fii cea care mă ţine în lesă.

— Eu nu ţin pe nimeni în lesă.

Îi aşez mâna la baza gâtului meu.

— Eu sunt al tău. Toţi cei de la Astor ştiu asta.

Se înroşeşte într-un mod adorabil.

— Şi eu sunt a ta. Dar am avut o înţelegere.

— De ce-ţi respecţi partea din înţelegere? Nu eşti obligată să faci asta.

Degetele ei îmi urmăresc linia claviculei, mişcare care-mi provoacă un fior plăcut pe şina spinării.

— Pentru că o înţelegere este o înţelegere. Întotdeauna îmi respect cuvântul dat.

— Înţelegerile cu diavolul nu se pun.

— Dacă nu vei face ce a cerut, o să-i spună lui Steve că l-am minţit despre jocul din deplasare, mărturiseşte Ella şi-şi trage mâna înapoi. Şi a spus că va încerca să-l convingă să mă mute la o altă şcoală, poate chiar într-un alt stat.

Aş putea să accept să se mute la o altă şcoală, având în vedere că oricum n-o să mai fiu aici din ianuarie. Dar în alt stat? Nici gând. Asta ar însemna ca Ella să nu mă poată vizita. În plus, fraţii mei au nevoie de ea, dar şi ea de ei. Sunt familia ei. N-ar fi corect pentru ea să fie luată de lângă ei.

Dar îl văd pe Steve în stare să ia o decizie atât de drastică. De când tata i-a spus despre acordul de recunoaştere a vinovăţiei, Steve a lăsat-o mai des pe Ella să-şi petreacă timpul aici, dar nu e de acord ca noi doi să fim împreună. A fost mai mult decât explicit când a zis asta. Dacă află că ea şi-a pierdut virginitatea cu mine în timpul meciului din deplasare, o să mă omoare.

Ella se ridică şi-şi mişcă încetişor piciorul peste talia mea.

— Reed, te rog! Trebuie să faci asta.

Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat despre Ella este că, dacă-şi pune ceva în gând, nu mai e cale de întoarcere. Este încăpăţânată. O să-şi îndeplinească partea de înţelegere făcută cu Jordan, indiferent de preţul care trebuie plătit. În plus, cerinţa lui Jordan nu e chiar atât de oribilă.

Îmi pun mâinile pe şoldurile ei şi o ţintuiesc în loc.

— Care sunt detaliile înţelegerii? La ce se aşteaptă?

Ella ridică telefonul şi-şi verifică mesajele.

— A zis că trebuie să te îmbraci cu ceva anume. Dar nu-mi amintesc cu ce.

— Ai fost de acord cu aşa ceva înainte să vorbeşti cu mine? o întreb.

— Nu, îţi jur! Doar i-am spus că sunt de acord cu planul ăsta dacă şi tu o să fii.

Ella îşi lasă mâna să cadă pe pieptul meu. Şoldurile încep să i se unduiască.

Închid ochii de plăcere, dar mă aud răspunzându-i:

— Întotdeauna mergem în frac. Cu ce naiba vrea să mă îmbrac?

Între timp un alt gând îmi trece prin minte. Deschid ochii larg.

— Ai să vii şi tu, nu? Sau mă laşi pe mâna lui Jordan?

— Oh, nu te-aş abandona niciodată aşa. M-am gândit să merg cu Wade. Val n-o să vină, aşa că pot sta cu ochii pe el.

Oh, la dracu'! Nu. Nu-mi place planul ăsta.

— Wade nu se poate abţine să şi-o ţină în pantaloni, mormăi.

— Ştiu. De ce crezi că Val nu vrea să vină?

— Aşa că eu trebuie să merg cu diavoliţa, iar tu – cu tipul al cărui scop în viaţă e să se culce cu fiecare fată disponibilă de pe coasta Atlanticului?

— Ai mai multă încredere în prietenul tău, mă dojeneşte Ella. Nu cred că Wade o să-mi facă avansuri.

— Spre binele lui, sper că ai dreptate, mormăi.

Se apleacă să mă sărute, dar se retrage chiar înainte să apuc să-mi strecor limba în gura ei.

— Ai să faci asta?

— Da, o voi face, mormăi. Nu-mi vine a crede că n-ai nicio problemă ca eu să merg la bal cu Jordan.

— Hei, măcar nu e Abby, mormăie ea. Pot să accept să mergi cu Jordan, pentru că ştiu că o urăşti, dar, dacă ar fi vorba de Abby, chiar m-ar deranja.

— Pentru că este fosta mea?

— Pentru că este fosta ta.

— Dar este *fosta*. Asta înseamnă că nu mai vreau să fiu cu ea, că nu mai voiam să fiu cu ea de mult timp şi că nu am de gând să fiu împreună cu ea în viitor. Acel gen de fostă.

Ella îmi răspunde pe un ton ursuz.

— Ar face bine să rămână aşa.

Îmi scapă un chicotit.

— Îmi place de Ella cea geloasă.

Dintr-odată îmi vine o idee. Balul de Iarnă este în două zile şi e prima dată când Ella vorbeşte despre asta.

— Ai rochie?

— Nu pot să-mi cumpăr una de la mall?

— Oh, iubito. Încă nu ai înţeles cum merg treburile, nu-i aşa?

O dau la o parte pe de corpul meu înfierbântat pe o parte a patului.

Merg tiptil până la dulap şi-i aleg la nimereală un hanorac.

— Ia asta pe tine. Mergem să vorbim cu tata.

— Chiar acum? Magazinele sunt toate închise.

Stă în loc fără să se mişte, așa că-i arunc hanoracul în față.

— Balul de Iarnă e un soi de paradă a modei. Tipele cheltuie pe rochii mai mulţi bani decât dau unii oameni pe maşinile lor.

O îmbrac și-i suflec mânecile hanoracului.

— Nu vreau să suferi în acea seară.

— Iisuse! Val avea dreptate. Voi chiar aveţi un cod vestimentar pentru absolut orice. Atunci de unde ar trebui să-mi cumpăr o rochie, dacă nu de la mall? Unde sunt o mulţime de rochii la reduceri?

— N-am nicio idee, dar tata sigur ştie.

La parter, tata şi Steve sunt în birou. Cei doi bărbaţi stau aplecaţi deasupra unor hârtii care arată ca un plan de zbor.

— Ai un minut? întreb în timp ce bat la uşă.

Steve se încruntă când o vede pe Ella îmbrăcată cu hainele mele.

— Nu s-a întâmplat nimic, simt nevoia să mă apăr. Vorbeam despre Balul de Iarnă, iar Ella mi-a spus că nu are rochie.

— Aşadar, voi doi mergeţi împreună la Balul de Iarnă? întreabă tata şi-şi mută privirea de la hârtii către noi.

— Merg împreună pe dracu', zice Steve cu autoritate.

Ella se încruntă la tatăl ei.

— Nu mergem împreună. Reed merge cu Jordan Carrington, iar eu, cu Wade.

Steve se relaxează.

— În regulă atunci.

Îmi ascund nemulţumirea faţă de uşurarea lui evidentă.

— În orice caz, Ella are nevoie de o rochie, mormăi eu.

— Este chiar aşa un capăt de ţară? întreabă ea pe un ton iritat. Am destule rochii.

— Nu ştiu ce să zic, spune tata încetişor, dar am fost însoțitor la bal acum câțiva ani și îmi aduc aminte că am văzut o mulţime de rochii couture. Dacă Reed spune că ai nevoie de o rochie, atunci presupun că aşa este.

Se scarpină în bărbie, apoi se întoarce către Steve.

— Tu ai ieşit odată cu femeia aia... Patty, Peggy...

— Perri Mendez? completează Steve. Da, era proprietara magazinului Bayview Boutique.

— Încă este. M-am întâlnit cu ea acum câteva săptămâni la dineul Camerei de Comerţ. Hai să vedem dacă ne poate ajuta.

Tata îi face Ellei semn să se aşeze.

— Stai jos şi aruncă o privire la ce are Perri pe site. Găseşte o rochie, iar noi îţi vom face rost de ea.

Ella se aşază.

— După ce să mă uit?

— Cu cât mai elegantă, cu atât mai bine, îi recomand eu. Este o lume plină de ifose.

Se uită la mai multe fotografii, apoi se opreşte la una.

— Îmi place asta.

Nu pot să văd despre care vorbeşte, pentru că mâna ei acoperă ecranul.

— Salvează imaginea şi am să i-o trimit lui Perri, îi spune tata.

— Mulţumesc.

— Ţi-am zis că tata o să rezolve problema, îi spun rânjind.

Se ridică din scaun şi împreună ne îndreptăm către uşă, când deodată auzim vocea tăioasă a lui Steve.

— Unde mergeţi voi doi?

— Sus, în camera mea. Nu-ţi face griji, Easton e deja aici, spune Ella în timp ce iese deja pe uşă.

Steve se încruntă.

— Să laşi uşa deschisă. Nu cred că noul tău iubit ar fi încântat să afle că petreci atât de mult timp cu Reed.

Un aer de frustrare apare pe faţa tatei, în timp ce eu mă uit confuz la Ella. *Noul iubit?* Ce Dumnezeu îi spune Ella lui Steve?

Ella mă trage în sus pe scări în timp ce-mi explică:

— Steve crede că Wade este noul meu iubit, pentru că m-a scos în oraş la întâlnirea aia falsă. Presupune că, acum că mergem împreună la bal, suntem oficial un cuplu.

— Nu sunteţi un cuplu, îi readuc eu aminte.

— Evideeent.

De îndată ce rămânem singuri, nu pierd nicio clipă, îi dau jos hanoracul, o sărut şi îi reamintesc cine este iubitul ei.

— N-am lăsat uşa deschisă, şopteşte ea.

— Ştiu, îi răspund în timp ce-i sărut sânii. Vrei să mă opresc?

— La naiba, nu!

Ne bucurăm vreo cinci minute de intimitate, înainte ca Easton să intre în cameră.

— N-am întrerupt nimic, nu-i aşa? întreabă el, fără nicio urmă de regret. Am auzit că ne uităm la televizor împreună.

Ella îi aruncă o pernă în faţă, dar se dă la o parte să-i facă loc în pat. Iau telecomanda. Când deschid televizorul, iubita mea e deja cuibărită lângă mine.

N-am prea mult timp până să merg la închisoare. Chiar şi o singură seară cu Jordan nu e modul în care vreau să-mi petrec timpul preţios care mi-a mai rămas, dar trebuie să înghit asta. E spre binele Ellei.

Fiindcă tot ce-mi doresc este ca în fiecare clipă din săptămânile următoare s-o fac fericită pe Ella Harper.

Capitolul 30

Ella

Vineri seara, Steve mă duce cu maşina la reşedinţa familiei Royal. Pe drum, bombăne încontinuu:

— Pe vremea mea, băiatul mergea acasă la fată. Nu mergea acasă la cel mai bun prieten ca s-o ia pe fată de-acolo.

— Este mai uşor decât să-i cer lui Wade să conducă tot drumul până în oraş doar ca să vină după mine, îi răspund ridicând din umeri.

Ei bine, asta, pe lângă faptul că vreau să trag cu ochiul la Reed purtând frac. Dar nu-i spun asta lui Steve.

În timp ce trecem de poarta de la intrarea reşedinţei Royal, nu pot să nu compar viaţa mea de-acum cu cea de când am ajuns pentru prima dată aici. Acum câteva luni, făceam striptease într-un bar numit Daddy G. Astăzi mă aflu într-o maşină ridicol de scumpă, îmbrăcată într-o rochie despre care Val mi-a zis că valorează mai mult decât taxa anuală la Astor Park şi port o pereche de pantofi plini de cristale de firmă. Val mi-a repetat de trei ori numele celui care face cristalele, dar tot nu pot să-l reţin. Arăt ca o prinţesă din basme, cu tot tacâmul, îmbrăcată în rochie de bal şi cu pantofi de cleştar. Totuşi, nu sunt sigură dacă în situaţia asta zâna este Callum sau Steve.

Steve face câteva manevre cu maşina lui sport pe lângă fântâna din curte. Deschid portiera când oprim lângă treptele

de la intrare, dar maşina este atât de joasă, încât îmi e imposibil să cobor, cu sutele de straturi de material de pe mine.

Steve chicoteşte.

— Aşteaptă un pic. Vin să te ajut să cobori.

Mă ridică şi mă ajută să mă ridic în picioare, pe tocurile mele de 10 centimetri.

— Ce părere ai? îl întreb.

— Eşti frumoasă.

Mă înroşesc când îi aud complimentul. Nu-mi vine să cred că omul acesta, care mă priveşte cu un soi de mândrie, este chiar tatăl meu.

Mă ia de braţ şi mă ajută să urc treptele înalte. În clipa când intrăm în casă, îl văd pe Reed coborând scările. Arată atât de bine în costumul lui cel negru, încât mă abţin cu greu să nu salivez.

— Bună, Reed! Arăţi bine, spun pe un ton sec, pentru că Steve se află chiar lângă mine.

— Şi tu arăţi bine, răspunde el, pe un ton la fel de indiferent.

Dar privirea lui înflăcărată îmi dă altceva de înţeles.

— O să fiu în biroul lui Callum, ne spune Steve. Ella, să mă chemi când soseşte partenerul tău.

Dispare pe hol, ceea ce mă surprinde, având în vedere că nu-i place să rămân singură cu Reed. Şi are cu adevărat un motiv bun să nu-i placă asta. În clipa în care Steve iese din cameră, Reed se apleacă şi-şi lipeşte buzele de gâtul meu. Îmi

sărută uşor zona sub care pulsul îmi bate frenetic, iar genunchii mi se înmoaie instantaneu.

Apoi mă lipeşte de perete şi-mi explorează decolteul în formă de inimă al rochiei fără bretele. Mâinile îmi alunecă pe marginile de bumbac ale cămăşii lui. Ideea de a sfâşia hainele de pe el îmi pare din ce în ce mai bună. Din nefericire, sunetul de motor îmi distruge fantezia.

La auzul claxonului, Reed îşi ridică uşor capul din decolteul meu şi spune ironic:

— Partenerul tău este aici.

— Nici măcar un sărut pe buze?

Zâmbesc, încercând să-mi recapăt respiraţia.

Îmi atinge colţul gurii cu degetul mare.

— Nu vreau să-ţi stric rujul.

— Strică-l, îi spun ademenitor.

Buzele i se curbează într-un zâmbet.

— Mi-ar plăcea să-ţi sărut mai multe părticele din trup chiar acum.

Îşi lasă mâna peste decolteul meu, încă umed de la sărutările lui. Gem de plăcere în clipa în care unul dintre degetele lui lungi alunecă sub căptuşeala corsetului şi-mi atinge sânul.

— Frate, îmi terfeleşti partenera? întreabă Wade dând buzna pe uşa de la intrare fără să bată înainte.

Reed oftează, îşi eliberează mâna şi apoi îşi recapătă poziţia.

— Îmi exprim aprecierea pentru corpul trăsnet al iubitei mele.

Trag o gură de aer ca să-mi recapăt suflul înainte să mă întorc spre Wade. Din fericire, căptuşeala rochiei este suficient de groasă şi pe sub ea nu se observă semnele corpului meu excitat.

— Dacă tot eşti partenerul meu, sper că mi-ai adus un buchet de flori trăsnet. Mi-a zis cineva că poţi să-ţi dai seama de mărimea penisului unui tip în funcţie de câte flori cumpără.

Wade se opreşte o secundă, iar privirea îi cade pe cutia albă şi lungă din mâinile lui.

— Chiar aşa? Aşa se spune?

Reed şi Wade au un scurt schimb de priviri alarmante şi aproape că mă prăpădesc de râs când îi văd.

— Ești o femeie malefică.

Wade trece pe lângă mine fără să-mi dea cutia.

Ne întoarcem brusc când auzim zgomot de paşi pe scări. Sunt Easton şi gemenii, toţi purtând fracuri.

Sawyer dă din cap aprobator când ne vede pe mine şi pe Wade.

— În sfârşit! Să înceapă spectacolul! Trebuie s-o luăm de-acasă pe Lauren.

Ies cu toţii pe uşă, iar eu şi Easton îi privim din spate. Zâmbeşte, se întinde şi-mi studiază rochia.

— Am crezut că vei alege ceva scurt şi sexy.

— Am purtat multă vreme haine provocatoare. Nu le-am încercat niciodată pe cele de prinţesă.

Îmi flutur puţin rochia de care m-am îndrăgostit din clipa în care am scos-o din cutie. Umerii goi mă fac suficient de sexy, dar şi dac-ar fi fost pe gât şi cu mâneci lungi, tot aş fi obsedată de rochia lungă şi miile de straturi de material care foşnesc atunci când păşesc.

Easton zâmbeşte răutăcios.

— Tot timpul faci exact pe invers decât se aşteaptă toată lumea. Fetele vor muri de invidie.

— Pur şi simplu fac ce vreau. Asta ar trebui să facă şi ele.

Nu am ales rochia asta pentru că voiam ca toţi cei de la Astor să-şi întoarcă privirile după mine. Am ales-o pentru că pare desprinsă dintr-un vis – şi, dacă tot e singurul Bal de Iarnă la care voi merge cu Reed, chiar dacă nu e tocmai partenerul meu oficial, am dorit să port cea mai frumoasă rochie de seară din lume.

— Nu contează. Dac-ai fi purtat o rochie strâmtă, te-ar fi numit curvă, acum îţi vor spune cu totul altfel, dar voi avea grijă de tine cât timp va fi Reed plecat.

Cuvintele lui Easton îmi dau o senzaţie plăcută. Nu pentru c-aş avea nevoie de cineva care să aibă grijă de mine, ci pentru că simt că s-a maturizat puţin. Am o revelaţie și-mi dau seama că Easton are nevoie să simtă că are grijă de cineva. N-o să fiu eu persoana aceea, dar, până o va găsi, putem să avem grijă unul de celălalt.

— Şi eu voi avea grijă de tine! îi promit.

— Avem o înţelegere.

Batem palma pentru asta.

Steve şi Callum se plimbă pe-afară exact când ajungem în curte.

— Plecaţi, copii? strigă Callum.

— Da, îi răspunde Easton.

Wade se opreşte lângă Bugatti-ul lui Steve. Îşi trece o mână peste capotă, dar nu îndrăzneşte să se sprijine de ea.

— Domnule O'Halloran, cred c-ar trebui să mă laşi să conduc eu jucăria asta. Spre binele fetei tale.

— Cred că ar trebui să încetezi să respiri deasupra maşinii mele de două milioane de dolari, domnule Carlisle, şi să-mi duci fata la dans.

Sfinte Dumnezeule! Mă holbez la tata.

— Două milioane? repet eu.

Toţi bărbaţii se uită la mine de parcă am întrebat ceva ridicol, dar ei sunt cei ridicoli. Două milioane de dolari pentru o maşină? Oamenii ăştia au prea mulţi bani.

— A meritat să încerc.

Zâmbind, Wade se grăbeşte către maşina lui sport şi-mi deschide portiera.

— Caleaşca te aşteaptă.

*

— Hei, ascultă, îmi spune Wade un sfert de oră mai târziu, când ne aflăm în spatele coloanei de maşini care aşteaptă să

intre în perimetrul clubului privat. Să ştii că poţi veni să-mi ceri ajutorul dacă o să ai probleme.

Mă încrunt.

— La ce te referi?

— Semestrul următor, se corectează el. După ce Reed, ăă, nu va mai fi aici.

— Ce probleme anticipezi tu c-o să am? Dacă-mi uit tamponul acasă, o să ai tu unul de rezervă în dulap?

Roteşte brusc capul către mine.

— Reed ţine în dulap tampoane pentru tine?

— Nu, cretinule, dar a sunat atât de stupid ce mi-ai zis.

Cuvintele lui îmi reamintesc îngrozitor de mult de ce mi-a zis Easton şi încep să devin suspicioasă.

— Te-a pus Reed să faci asta?

Wade se uită pe geam.

— M-a pus Reed să fac ce?

— Nu face pe prostu'!

Ridică din umeri.

— Bine. Poate.

— Are de gând să dea instrucţiuni din închisoare de parcă ar fi capul unei familii mafiote?

Nevoia lui Reed de a fi superprotector se va accentua când n-o să mă mai vadă în fiecare zi. Presupun că ar trebui să mă simt sufocată, şi unele fete chiar s-ar simţi, dar pentru mine e reconfortant. N-am de gând să-i permit să-mi controleze viaţa, dar nu mă deranjează gestul lui.

— Nu ştiu. Poate?

Wade nu pare afectat de asta. Schimbă subiectul şi-mi aruncă o privire piezişă.

— Deci... vizite conjugale?

Îmi dau ochii peste cap.

— Ce aveţi voi, băieţii, cu vizitele conjugale?

— Nu ştiu, răspunde el. Sună pervers.

Pare să viseze cu ochii deschişi la celulele de închisoare şi jocurile sexuale.

Şi, pentru că nu vreau să mă aflu lângă Wade în timp ce-i trec tot soiul de filme porno prin minte, îl întreb:

— Dacă tot vorbim despre perversiuni, care-i treaba cu tine şi Val?

Buzele i se strâng într-o linie dreaptă.

— Ţi-a mâncat pisica limba? îl provoc eu, dar nu scoate niciun cuvânt.

Ar vorbi despre orice mai puţin despre Val, ha? Extrem de interesant.

— Bine, nu vorbi despre asta. Dar să ştii că Val este o fată extraordinară. Nu-ţi bate joc de ea.

Nu e o ameninţare pe faţă, dar Wade ar trebui să mă cunoască suficient de bine până acum. L-aş face să regrete dacă i-ar face rău.

— Asta crezi tu că se întâmplă? izbucneşte el. Că eu sunt problema? Femeile, bombăne el şi apoi adaugă ceva pe sub mustaţă.

Ridic din sprânceană, dar el dă muzica mai tare şi abandonez subiectul, pentru că, după modul în care a reacţionat, e şi ăsta un răspuns.

De îndată ce cotim către clubul privat Bayview Country, lui Wade îi revine simţul umorului. Nu mai este încordat si zâmbeşte din nou.

— Îmi pare rău că m-am răstit la tine. Cu mine şi Val... este complicat.

— Îmi pare rău că mi-am băgat nasul. Dar o iubesc pe Val şi vreau să fie fericită.

— Dar pe mine? mă tachinează el. Vrei să fiu fericit?

— Bineînţeles, îi răspund şi-l strâng pe mână. Vreau ca toată lumea să fie fericită.

— Chiar şi Jordan?

— Mai ales ea, îi răspund eu în timp ce oprim în faţa clubului. Dacă Jordan ar fi fericită, cred că n-ar mai fi aşa o teroristă.

Wade pufneşte dezaprobator.

— Mă îndoiesc. Jordan trăieşte din teama şi nefericirea celor din jurul ei.

Valetul îmi deschide portiera maşinii înainte să-i pot răspunde, dar afirmaţia lui Wade este cât se poate de validă. Jordan pare a fi cea mai fericită când cei din jurul ei se simt îngrozitor.

— Ai grijă. Asta e comoara mea, îi spune Wade valetului în timp ce-i dă cheile.

Apoi mângâie tandru capota maşinii şi-mi face cu ochiul.

— Maşinile sunt mai puţin complicate decât femeile.

— Nu poţi avea o vizită conjugală cu maşina, îi reamintesc eu.

Izbucneşte în râs.

— Bine punctat.

N-am mai fost la clubul privat până acum, aşa că nu ştiu cum arată când nu e decorat cu albastru şi auriu, culorile liceului Astor Prep. Dar locul arată drăguţ în seara asta. Fâşii imense de material alb sunt prinse de tavan, dând impresia că întreaga încăpere este un cort uriaş şi extraordinar de elegant. De-a lungul pânzei albe sunt atârnate luminiţe de Crăciun. Mese rotunde acoperite cu fețe de masă de un alb imaculat și scaune decorate cu panglici uriaşe în albastru şi auriu completează decorul din încăpere. Dar, în ciuda cozii imense de maşini de afară, sala este surprinzător de goală.

— Unde este toată lumea? îmi întreb partenerul de bal.

— Vei vedea, răspunde Wade misterios, în timp ce mă conduce către o masă la intrare.

Un bărbat şi o femeie îmbrăcaţi în costume negre se apropie de noi din spatele mesei.

— Bine aţi venit la Balul de Iarnă al liceului Astor Park Prep! ciripeşte tipa. Numele, vă rog?

— Wade Carlisle şi Ella... se opreşte o secundă şi se uită la mine întrebător. Royal? Harper? O'Halloran?

— Am pe listă o Ella Harper.

Femeia scoate un săculeţ de mătase şi o sticlă micuţă de cidru cu numele meu pe ea.

— Ce-i asta? întreb eu în şoaptă.

Wade înşfacă toate chestiile şi mă trage de la masă ca să lase cuplul din spatele nostru să-şi primească bunătăţile. Bagă sticlele într-un buzunar si săculeţul de mătase în celălalt.

— Ai primit cinci sute de dolari în jetoane pentru jocurile de noroc de aici.

„Aici" pare a fi o încăpere plină cu mese de joc acoperite cu fetru şi cu atât de mulţi oameni încât simt un pic că mă sufoc. Fetele sunt frumos îmbrăcate, marea majoritate în rochii lungi de seară, strâmte pe corp şi crăpate într-o parte până sus. Băieţii sunt îmbrăcaţi în fracuri negre. Totul seamănă cu o scenă dintr-un film.

— Mi-ar fi plăcut ca Val să fie aici, îi şoptesc eu.

Cred că Wade a răspuns „Şi eu", dar nu sunt sigură de asta.

— Deci pot să folosesc jetoanele aici?

Arăt spre jocurile de noroc în încercarea de a ne abate gândurile de la prietena noastră absentă.

— Da, şi apoi poţi licita pentru diverse chestii.

Ne plimbăm prin încăpere. Sunt două mese: una cu puştani care joacă poker şi o alta la care se joacă blackjack.

— Ce fel de chestii?

— Călătorii, bijuterii, aventuri.

— Cine plăteşte pentru toate astea?

— Totul este finanţat din donaţii. Dar presupun că jetoanele sunt plătite de unul dintre părinţi sau de tutorele legal.

— De asta nimeni nu dansează?

În fundul încăperii, văd o masă plină cu poşete, plicuri şi coşuleţe. Arată ca masa pentru tombolă dintr-o sală de bingo, dar e mult mai drăguţă.

— Există şi un ring de dans în sala de mese.

Îmi amintesc vag de spaţiul micuţ din mijlocul meselor.

— Dar locul acela este atât de mic.

— Nimeni nu dansează.

Păi evident. Cine vrea să danseze când poate să parieze la jocurile de noroc?

— Când a început tradiţia asta?

— Acum vreo zece ani, cred.

Wade bate palma cu unul dintre jucătorii de fotbal.

— Niciunul dintre băieţi nu voia să danseze şi o bună parte dintre ei nu mai voiau să vină la bal, aşa că un isteţ a venit cu ideea cazinoului. Şi, pac, au revenit băieţii.

Ne oprim în faţa unei mese. Pe masă se află de la genţi şi bijuterii până la pancarte pe care sunt scrise cuvinte ca Aspen, Las Vegas şi Puerto Vallarta. Astea probabil sunt aventurile la care s-a referit Wade.

— Niciuna dintre astea nu valorează doar cinci sute de dolari, îi spun şi arăt cu degetul numerele trecute pe plăcuţa de descriere.

— Exact, păi, se presupune că ai să câştigi jetoane şi apoi partenerul tău să ţi le dea şi pe ale lui.

— Nici nu e sexist, mormăi.

Wade pufneşte.

— Astor Prep nu este tocmai un loc luminat. Doar acum îţi dai seama de asta?

Mă întreb dacă ăsta e motivul pentru care Val nu a venit. Pe lângă rochie, mai trebuie să plăteşti încă cinci sute de dolari pentru jetoane doar ca să cumperi la final ceva fără nicio valoare.

— E nasol dacă eşti elev cu bursă.

Wade se încruntă.

— Nu eşti obligat să joci.

Mă uit de jur împrejur prin încăpere.

— Nu-l văd nici pe Liam Hunter. Nu are şi el bursă, ca Val?

— Ah!

Wade face ochii mari când îşi dă seama cine participă mai exact la balurile astea de caritate.

Întregul loc este ticsit de copii de bani gata care-i ţin la distanţă pe cei săraci. Şi o parte din pâcla mistică a locului se evaporă.

Nerăbdătoare, mă uit către intrare.

— Unde este Reed?

Totul este mai uşor de suportat când e el în preajmă. Doar că, dacă va face cum a hotărât, n-o să mai stea pe aici prea mult timp.

Încerc să alung gândul ăsta deprimant. Wade ridică din umeri.

— O să întârzie. Lui Jordan îi place să-şi facă o intrare spectaculoasă.

Capitolul 31

Reed

— Ai întârziat! se răsteşte Jordan când îmi deschide uşa conacului ei.

Mă uit la ceas.

— Am întârziat un minut, îi răspund, dându-mi ochii peste cap.

Cu toate că vocea ei ascuţită îmi zgârie urechile, pactul Ellei cu diavolul a meritat cu adevărat toată osteneala de acum.

— Eşti gata de plecare? o întreb politicos.

Jordan mă examinează din cap până-n picioare.

— Unde-ți este cravata aurie?

Nu m-am aşteptat la întrebarea asta. Îmi cobor privirea către cravata neagră pe care o am la gât.

— Nu cred că am una aurie.

Îşi mijeşte ochii cu nemulţumire.

— Parte din înţelegere a fost ca tu să porţi o cravată aurie ca să te asortezi cu rochia mea.

Îi urmăresc mişcarea mâinii în timp ce-mi face semn către corpul ei, ce pare înfăşurat în foiţe de aur. Foiţe de aur extraordinar de subţiri. Sfinte Sisoe, i se văd sfârcurile? Încerc să nu mă holbez, dar nu e prea uşor.

Îi surprind lui Jordan expresia îngâmfată înainte să-mi feresc privirea.

— Îţi place ce vezi?

— Sânii tăi? Toate fetele au sâni, Jordan.

Aerul de superioritate îi devine batjocoritor.

— Să-i spui Ellei că înţelegerea a căzut şi că încă-mi e datoare.

Uşa începe să mi se închidă în faţă. O opresc cu mâna şi-mi forţez intrarea în casă. *Comportă-te frumos, Reed. N-o să mori dacă o să te porţi frumos cu gagica asta.*

— Arăţi drăguţ, reuşesc eu să spun printre dinţi.

— Ahh, aşa mai merge.

Diavoliţa îmi mângâie braţul şi depun un efort supraomenesc să nu mă crispez.

— A fost chiar atât de greu?

Da. Extraordinar de greu. Şi nu vreau să fiu atins nici de ea şi nici de altă fată al cărei nume nu e Ella Harper. Dar nu-i zic asta lui Jordan. În schimb, o întreb din nou:

— Eşti gata?

Având în vedere că era nervoasă pentru c-am întârziat, mă aştept să-mi răspundă că da. Dar nu face asta.

— Nu mergem până nu-ţi pui o cravată aurie.

La dracu'. Ce căcat e în neregulă cu fata asta?

— N-am aşa ceva şi, oricum, şi dacă aş avea, nu am să conduc douăzeci de minute doar ca să merg după ea. Ia-ţi poşeta sau ce mai ai nevoie şi hai să mergem.

Îşi ridică bărbia.

— Nu, mai întâi facem poze. Mamă! strigă ea. Reed Royal este aici. Suntem gata de poze.

Îmi duc mâna la frunte enervat şi mă rog să am răbdare. N-o să stau nemişcat ca o păpuşă doar pentru ca Jordan să imortalizeze toată farsa asta.

— N-a fost vorba de nicio poză. Sunt aici să te duc la bal. Asta e înţelegerea.

— Înţelegerea e exact cum zic eu că e! şuieră Jordan.

— Amândoi ştim prea bine că Ella e singura persoană care ar fi onorat înţelegerea asta. Ceilalţi de la Astor ţi-ar fi zis să te duci dracului.

Inclusiv eu, dar încerc să n-o insult prea tare, ca să nu intru în bucluc.

— Sunt aici. Sunt dispus să merg cu tine la bal. Voi sta lângă tine în timpul cinei şi îţi voi da săculeţul meu cu jetoane ca să-ţi cumperi ce naiba vrei tu. Dar asta e tot. Putem continua să ne certăm pentru următoarele două ore sau putem să-i dăm naibii drumul la petrecere. S-ar putea chiar să ajungem la timp pentru cină dacă ne grăbim.

— Merit măcar o poză, insistă ea.

Exact la ţanc, doamna Carrington apare de după colţ împreună cu domnul Carrington, care are un aparat de fotografiat în mână.

Oftez. Dacă nu accept, probabil vom sta aici toată seara.

— Fie. Fă-ţi poza şi hai s-o întindem.

— Cinci poze.

— Una.

Confuzia se poate vedea pe faţa mamei ei.

— Ei bine, putem face câteva poze lângă şemineu, sugerează doamna Carrington cu o voce scăzută.

— Vom începe de-acolo, este Jordan de acord.

— Doar cu câteva reguli, îi zic în şoaptă, ca să n-o fac de râs în faţa părinţilor.

Aceştia deja se întreabă ce naiba se întâmplă.

— Nu ne sărutăm, nu ne îmbrăţişăm şi nici nu facem alte rahaturi de cuplu în poză.

— O să mă iei în braţe şi o să-ţi placă, îmi trânteşte ea, apoi mă prinde de braţ şi mă trage lângă ea.

Cu calm, eliberez materialul costumului din strânsoarea ei.

— Cu grijă. Tom Ford nu-i de colo.

Costumul e făcut la comandă. În fiecare an, fiecare dintre noi primeşte unul nou. Tata crede cu adevărat în îmbrăcămintea de ocazie.

— Sunteţi pregătiţi? ne întreabă doamna Carrington şi-i face semn soţului ei să vină cu aparatul de fotografiat.

După o mică şmecherie de-a lui Jordan, care încearcă să-şi lipească fundul de penisul meu, iar eu evit pe cât posibil ca până şi hainele noastre să se atingă, pozele sunt gata şi noi suntem la uşă, pregătiţi de plecare.

Mark Carrington îşi drege vocea zgomotos când suntem pe cale să ieşim.

— Domnule Royal, nu sunt de acord cu alegerea fiicei mele, având în vedere situaţia în care vă aflaţi, dar vreau ca ea să fie fericită.

— Tată! protestează Jordan.

Tatăl ei o ignoră şi mă priveşte direct în ochi. Îl respect pentru asta.

— Nu vă faceţi griji, îl asigur eu. O să fie acasă până la zece.

Ies şi cobor rapid scările urmat de Jordan, care pufneşte dezaprobator în spatele meu.

— Petrecerea nu se termină până la miezul nopţii, idiotule!

Îi deschid portiera.

— Ce păcat atunci că i-am zis tatălui tău că vei ajunge acasă mai devreme.

— Şi apoi urmează petrecerea de după, spune printre dinţii încleştaţi.

Aştept să intre în maşină şi mă uit în gol în depărtare. Fusta ei e atât de scurtă încât cu siguranţă o să i se vadă lenjeria când se va aşeza şi nu-i ceva ce chiar îmi doresc să văd.

— Am fost de acord doar cu un singur Bal de Iarnă, îi repet în timp ce trântesc uşa.

— Ai să te comporţi aşa întreaga seară? mă întreabă Jordan în timp ce mă aşez în scaunul şoferului.

— Da.

— Asta nu-i în spiritul înţelegerii.

— Înţelegerea ta e cu Ella, nu cu mine. Eu fac doar ce este necesar.

— Eşti îngrozitor. Tu şi cu târfa aia vă meritaţi unul pe altul.

Apăs cu putere pe pedala de frână în mijlocul autostrăzii. Încercarea mea de a mă purta frumos are anumite limite şi cu siguranţă acestea sunt depăşite în clipa când Ella e insultată.

— Dacă o mai numeşti târfă, ia-ţi gândul de la întâlnire. Te scot afară din maşină şi te las pe marginea drumului.

— N-ai tupeu să faci asta, spune ea cu indignare.

— Ohh, ba am.

De fapt, mi-ar face o deosebită plăcere să fac asta.

— Ar trebui să fii recunoscător că sunt văzută cu tine.

— Chiar aşa? Dacă n-ai fi fost tu, aş fi cu Ella acum.

— Doar... mă repede ea, condu şi taci.

A priceput probabil că sunt deja la capătul puterilor. Îmi ridic piciorul de pe frână şi mă avânt în trafic. E şapte fără zece. Mă întreb dacă s-a servit deja cina. Oare Wade a câştigat ceva jetoane pentru Ella? Nu-i un jucător de poker prea bun. Probabil că nici Ella nu se prea pricepe. O dă de gol faţa prea expresivă. Iar Easton nu are suficientă disciplină.

Apăs cu putere pedala de acceleraţie.

Intrarea în clubul privat n-a fost niciodată atât de goală. Când opresc maşina, valetul pare atât de plictisit că aproape a aţipit. La auzul uşii trântite, sare în picioare şi se grăbeşte s-o ajute pe Jordan să iasă din maşină. După ochii ieşiţi din orbite, probabil Jordan i-a oferit deja o privelişte mai mult decât bună a ceea ce se află pe sub rochie.

Intrăm şi nu vedem pe nimeni la masa de la intrare.

— Nu pot să cred că nu e nimeni aici să-mi înmâneze jetoanele! exclamă Jordan.

Înainte să apuce să facă o scenă, mă întind peste masă. Găsesc o cutie din care scot două săculeţe şi i le întind.

— Uite, îi zic eu.

Apoi o împing, nu chiar cu delicateţe, către uşa de intrare în cazinou. De îndată ce păşeşte în încăpere, capetele încep să se întoarcă spre noi. Probabil e exact ce şi-a propus, deoarece ia un aer înţepat, iar satisfacţia i se citeşte pe chip.

Îmi arunc ochii prin cameră, sperând s-o văd pe Ella. O zăresc hlizindu-se într-un colţ îndepărtat al camerei, în timp ce Wade îi şopteşte ceva la ureche. Alţi doi jucători de fotbal, McDonald Samson şi Greg Angelis, stau de cealaltă parte a ei. În ciuda rolului meu de partener al lui Jordan, o forţă irezistibilă mă trage înspre Ella.

O las pe Jordan la intrare, bucurându-se de toată atenţia colegilor de clasă, ca să mă alătur celei mai frumoase fete din cameră. În clipa în care Ella mă zăreşte, se îndepărtează de grupul în care se află şi un zâmbet larg îi apare pe chip.

Deja mă simt mai bine.

— Doar îmi imaginez eu sau chiar i se văd ţâţele lui Jordan prin rochie? spune Greg şi-i aruncă o privire perversă partenerei mele de bal.

— De ce nu te duci mai aproape să te uiţi? îi răspund şi o cuprind pe Ella de talie.

Ce bine ar fi dacă s-ar duce cu toţii dracului şi m-ar lăsa singur cu iubita mea. Mai am atât de puţin timp în libertate şi nu vreau să-l petrec cu alţi oameni în afara Ellei şi a fraţilor mei.

O sărut uşor pe buze. Dacă s-ar întâmpla ceva mai intens, totul s-ar sfârşi, cu siguranţă, cu mine trăgând-o pe Ella în cel mai apropiat colţ întunecat, ridicându-i rochia aia drăguţă şi punând în aplicare cel puţin unul dintre cele şase milioane de gânduri necurate care-mi trec prin cap de fiecare dată când o ating.

— Nu se presupune că eşti partenerul lui Jordan? întreabă Ella.

— Nu-mi aduce aminte. Am adus-o la bal, nu-i aşa?

Dar, când întâlnesc privirea încăpăţânată a iubitei mele, îmi dau seama că nu voi scăpa atât de uşor.

Wade îmi aruncă o privire compătimitoare.

— Mergem să jucăm poker?

Respir uşurat şi îi accept oferta.

— În regulă, pot s-o fac.

Înainte să găsim o masă goală, Rachel Cohen – prietena cu beneficii a lui Wade – se apropie de noi, îmbrăcată într-o rochie roşie, mulată pe corp şi decupată în talie.

— Wade, dragule! Mi-ai lipsit.

Bruneta cea drăguţă îi răsuceşte cravata cu degetul şi-i zâmbeşte ademenitor.

— N-ai vrea să găsim un loc mai liniştit să, ăă, recuperăm?

Şi toţi vedem cu uimire cum tipul care niciodată nu zice nu îşi coboară privirea în pământ. Se lasă când pe un picior, când pe altul, stânjenit, străduindu-se să găsească o cale prin care s-o refuze cât mai frumos.

— Nu pot acum, dragă. Tocmai mergeam să joc poker.

— Oh, bine. Ne putem vedea mai târziu, atunci?

Se pare că Rachel e un pic prostuţă şi nu prinde aluzia.

Wade îşi îndreaptă rugător privirea neajutorată în direcţia noastră.

Doar Ella îi sare în ajutor.

— Oh, Rachel, cred că-l văd pe Easton. Nu se descurcă deloc cu cărţile de joc.

Bruneta îşi ridică privirea.

— Pe bune? Am fost lângă el mai devreme şi mi-a zis că nu are nevoie de ajutor.

— N-are tupeu să recunoască. Spune-i că te-am trimis eu la el, zice Ella, punând uşor mâna pe spatele lui Rachel.

— Bine, zice ea veselă.

Face câţiva paşi şi apoi se întoarce către noi.

— Wade, poţi să vii şi tu mai târziu, dacă vrei. Ne vedem.

Aşteptăm câteva secunde înainte să ne întoarcem spre el.

— Pe bune? exclamă McDonald. Tipa asta, pur şi simplu, a sărit pe tine şi tu ai zis nu? Ai rămas fără coaie sau ceva?

Wade îl priveşte mânios.

— Nu. Doar că nu am chef.

— Omule, tu mereu ai chef, îi zice McDonald.

Greg şi cu mine dăm din cap, dar Ella îi zâmbeşte larg lui Wade de parcă ştie ceva ce noi nu ştim. Presupun că are legătură cu Val? Am crezut că Wade a trecut totuşi mai departe.

— La dracu'! Ce contează? zice Wade şi o ia pe Ella de braţ. Drăguţă, sunt partenerul tău în seara asta şi n-am de gând să te părăsesc.

O trage pe Ella înspre o masă de joc din apropiere şi strigă la noi peste umăr:

— Rataţilor, veniţi sau nu?

*

— Gata, mă retrag, îi spun lui Wade puţin mai târziu, după ce pierd ultimele jetoane la poker.

Se încruntă.

— Ai pariat doar o sută de dolari.

— I-am dat restul lui Jordan.

— Merită să fii legat de ea toată seara? mormăie el.

— Cine e legat? N-am mai văzut-o de-o oră.

Se pare că partenera mea are o mică obsesie pentru jocurile de noroc. De când am ajuns, nu s-a mişcat de lângă masa de joc. Nu că m-aş plânge. Cu cât petrec mai puţin timp cu ea, cu atât mai bine.

— Şi, chiar dac-ar fi stat lipită de mine întreaga seară, da, Ella merită să fac toate astea, recunosc eu.

Când am făcut dragoste cu Ella pentru prima dată, a fost cea mai frumoasă noapte din viaţa mea. E un moment pe care-l voi derula în minte în fiecare seară în cei cinci ani pe care-i voi petrece singur în celulă.

— Dacă nu ai fi dispus să faci asta pentru Val, poate că nu e persoana potrivită pentru tine.

— Am optsprezece ani, omule. De când se presupune că trebuie deja să găsesc persoana potrivită? zice Wade şi se încruntă la cărţile din mână.

Dar nu cred că se încruntă, pentru că are o mână proastă. Se îndrăgosteşte de Val şi în el se dă o luptă din cauza asta.

Îl las în pace, pentru că este un lucru pe care trebuie să-l lămurească de unul singur. Presupun că la optsprezece ani e destul de devreme să te legi de cineva pentru totdeauna, dar eu nu-mi pot imagina un viitor fără Ella.

Sper doar că şi ea simte exact la fel, mai ales că vom fi departe unul de celălalt în următorii cinci ani. O să mă aştepte? Ştiu că e egoist din partea mea să-i cer asta, dar oare e mult prea egoist?

— Eşti bine? îmi şopteşte la ureche fiinţa din gândurile mele, centrul tuturor dorinţelor mele.

Presupun că sunt la fel de încruntat ca Wade.

— Da, sunt bine. Mă gândeam şi eu.

Ella mă strânge uşor de umăr.

— Bine, atunci merg să stau puţin cu Lauren. Pentru că, ştii, practic, nu sunt partenera ta de bal, iar perechea ta oficială îmi aruncă nişte priviri ucigătoare.

Nu trec nici cinci secunde de când Ella a plecat, că mă bate cineva uşor pe umăr. Mă întorc şi o văd pe Abby Wentworth.

Mi se opreşte brusc respiraţia la vederea rochiei roz-pal şi a părului blond-platinat, lăsat pe spate. În trecut eram atras de blândeţea şi delicateţea ei. Îmi amintea atât de mult de mama şi în preajma ei mă simţeam liniştit.

Dar acum, că sunt cu o fată atât de înflăcărată, nu cred că m-aş mai putea întoarce vreodată la cineva atât de molcom.

Şi cu siguranţă nu m-aş mai întoarce la cea care a declarat poliţiei toate rahaturile alea despre mine.

Gândul acesta mă alertează.

— Care-i treaba? mormăi către fosta mea iubită.

— Putem să vorbim?

Chiar şi glasul îi este moale. Totul e al naibii de fragil când vine vorba de Abby.

— N-am ce să vorbesc cu tine, îi zic printre dinţi, sub privirile uimite ale prietenilor.

Toţi ştiu bine că am avut întotdeauna o slăbiciune pentru fata asta. Dar nu mai e cazul. Nu mai simt decât milă pentru ea.

— Te rog? zice ea.

Mă ridic doar pentru că nu vreau s-o fac de râs de faţă cu toată lumea, dar, în clipa în care rămânem singuri, o ţintuiesc cu o privire mânioasă.

— Le-ai zis poliţiştilor că *ţi-am făcut rău!* mă răstesc eu.

Ochii albaştri ai lui Abby devin din ce în ce mai mari.

— Oh, eu... înghite în sec şi faţa îi e străbătută de durere. M-ai rănit! zice ea suspinând. Mi-ai frânt inima!

Încep să mă enervez.

— La dracu', Abby! Vorbim aici de viaţa mea. Ţi-am citit declaraţia. Ai dat de înţeles că te-am abuzat fizic şi amândoi ştim suficient de bine că asta e cât se poate de neadevărat.

Îi scapă un alt hohot de plâns.

— Îmi pare r-rău. Ştiu că am greşit, dar voi merge şi voi da o nouă declaraţie şi voi spune clar că tu niciodată nu ai...

— Nu te mai obosi, o opresc eu. Nu vreau să mai declari nici măcar un cuvânt, m-ai auzit? Ai făcut deja destul.

Tresare şocată.

— Reed, şopteşte ea. Mie... mie chiar îmi e dor de tine, da? Îmi e dor de noi.

Oh, la naiba! Simt cum mă cuprind nervii. Ce dracu' ar trebui să-i răspund la aşa ceva? Ne-am despărţim acum mai bine de un an.

— Totul e în regulă aici?

Şi sunt salvat de diavol.

N-am fost niciodată în viaţa mea mai bucuros s-o văd pe Jordan Carrington şi probabil de asta o prind de braţ de parcă ar fi *pe bune* partenera mea de bal.

— Totul e în regulă, răspund scurt.

Dar Abby dă din cap dezaprobator. Şi, pentru prima dată de când o cunosc, o ură profundă îi întunecă privirea.

— *Nimic* nu e în regulă! îi răspunde ea scurt lui Jordan şi este pentru prima dată când o aud pe Abby ridicându-şi vocea. Nu-mi vine să cred că ai venit cu el la bal! Cum ai putut să-mi faci asta, Jordan?

Fără să clipească, prietena ei îi răspunde:

— Ţi-am explicat deja de ce eu...

— Pentru *imaginea* ta nenorocită? o repede Abby într-un acces de furie.

Obrajii îi sunt roşii de mânie.

— Pentru că vrei să fii încoronată drept regina balului ăstuia stupid? Ți-am zis deja că nu vreau să mergi cu el la bal şi tu m-ai ignorat complet. Ce prietenă face asta? Şi cui îi pasă de prostia asta a ta cu ierarhia socială? zice ea deja strigând şi aproape toţi din încăpere se holbează la noi. Eu am fost cu Reed pentru că-l iubesc, nu pentru a-mi face o reputaţie.

Din nou, Jordan nu pare impresionată.

— Abigail, faci o scenă, zice ea.

— *Nu-mi pasă!*

Ne înfiorăm cu toții la sunetul ascuțit al vocii ei.

— Nu-l meriţi! ţipă Abby cu respiraţia tăiată. Şi nici *tu!*

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că Ella se află lângă mine.

— De ce a trebuit să te muţi aici? zice Abby cu un ton ameninţător în direcţia Ellei. Reed şi cu mine o duceam foarte bine înainte să vii tu. Şi apoi, ai apărut *tu* în hainele tale ieftine şi cu machiajul tău de curvă şi... şi... cu purtarea ta de târfuliţă...

Jordan izbucneşte în râs.

— ...şi ai distrus totul! *Te urăsc.*

Privirea ei plină de disperare şi furie se întoarce către mine.

— Şi te urăsc şi pe tine, Reed Royal. Sper să putrezeşti în închisoare pentru tot restul vieţii tale! încheie Abby pe nerăsuflate.

În încăpere se lasă liniştea. Toate privirile sunt îndreptate către fosta mea iubită, care e vizibil tulburată. Când îşi dă seama ce se întâmplă, Abby scoate un icnet îngrozitor de spaimă şi-şi pune mâna la gură.

Apoi iese în fugă pe uşa din dreapta, iar rochia roz de prinţesă flutură în urma ei.

— Ei bine, zice Jordan, vizibil amuzată de întreaga situaţie, am ştiut întotdeauna că nu era persoana blândă şi umilă care părea a fi.

Nici Ella şi nici eu nu-i răspundem. Mă holbez la uşa pe care Abby s-a repezit afară doar acum câteva secunde şi mă cuprinde un sentiment de milă profundă.

— Ar trebui să mergem după ea, spune Ella în cele din urmă, dar nu pare că-şi doreşte să facă asta.

— Nu, îi răspunde Jordan în locul meu, cu vocea plină de dispreţ şi aroganţă.

Mă ia de braţ de parcă i-aş aparţine şi mă trage de lângă Ella.

— Haide, Reed. Vreau să dansez. E o repetiţie numai bună pentru momentul în care vom fi încoronaţi regele şi regina balului.

Sunt încă prea şocat de izbucnirea de mai devreme a lui Abby ca să pot protesta, aşa că mă las târât de Jordan.

Capitolul 32

Reed

— Aşadar. A fost... intens, murmură Ella când intrăm în camera mea, câteva ore mai târziu.

Mă holbez mirat la ea. Intens? E puţin spus. Întreaga noapte a fost un dezastru, începând cu fotografiile în care Jordan şi părinţii ei m-au obligat să apar şi terminând cu Abby, care a luat-o razna în faţa unei încăperi pline de oameni. Aproape am sărit în sus de bucurie când Jordan nu m-a obligat s-o duc la petrecerea de după. Cred că prostia de coroniţă cu fulgi de zăpadă pentru regina balului a fost suficientă. Şi, din fericire, n-am fost nevoit să dansez valsul greţos al regelui şi reginei, deoarece Wade m-a învins în lupta pentru titlul de rege. Singura distracţie a serii a fost să privesc cum Wade îi pipăie fundul lui Jordan în timpul marelui dans, iar ea şuierându-i printre dinţi să înceteze.

Ella şi cu mine am reuşit să ne sustragem puţin înainte de ora zece şi, din moment ce Steve nu vine s-o ia până la unsprezece, avem o oră întreagă doar pentru noi doi. Dar suntem puţin epuizaţi când ne aşezăm unul lângă altul pe marginea patului meu.

— Îmi pare al naibii de rău pentru ea, recunosc.

— Pentru Abby?

Dau din cap.

— Ei bine, n-ar trebui, zice Ella răspicat. Urăsc să spun asta, dar cred că Abby se amăgeşte singură un pic.

Oftez.

— Doar un pic?

— Bine, un pic mai mult.

Ella mă strânge de mână.

— Dar nu e vina ta. Te-ai despărţit de ea. Nu i-ai mai dat speranţe după despărţire. Nu e capabilă să treacă mai departe.

— Știu.

Şi totuşi, nu-mi pot şterge din minte privirea plină de tristeţe a lui Abby.

În ultimii ani, nu mi-a păsat de nimeni, în afară de mine însumi. Eram atât de mândru să fiu un nenorocit fără sentimente. O fi asta karma? Voi fi închis cinci ani de zile drept pedeapsă pentru toţi tipii pe care i-am bătut şi pentru toate fetele cărora le-am frânt inima?

Am încercat să mă prefac că totul este bine. M-am dus la școală, la fotbal și chiar am mers la Balul de Iarnă. M-am purtat de parcă fiecare zi e doar o zi obişnuită din viaţa unui elev din ultimul an de liceu. Dar nu mă mai pot preface că totul este normal. Abby nu este în regulă. Uciderea lui Brooke nu este în regulă. Viaţa mea nu este în regulă.

În fiecare seară stau treaz şi mă holbez la tavan în timp ce mă întreb cum voi găsi puterea să rezist în închisoare. Aşteptarea este cea mai grea dintre toate.

— Reed? Ce s-a întâmplat? Inspir profund şi întâlnesc privirea îngrijorată a Ellei.

Nici o mie de cuvinte frumoase nu au cum să îndulcească situaţia. Aşa că-i spun brusc, fără ocolişuri şi menajamente.

— Voi semna declaraţia de vinovăţie mai repede.

Ella se întoarce atât de brusc, încât îşi pierde echilibrul. Mă întind şi o ajut să-şi revină, dar ea se smuceşte din strânsoare şi se ridică în picioare.

— Ce-ai spus?

— Voi semna declaraţia mai repede. Voi accepta să ispăşesc pedeapsa începând de săptămâna viitoare, nu de la întâi ianuarie, zic eu, înghiţind în sec. Asta trebuie să fac.

— Ce dracu', Reed?

Îmi trec mâna prin păr.

— Cu cât sunt închis mai repede, cu atât ies mai repede.

— Asta-i o prostie. Vom găsi o soluţie. Dinah a plătit-o pe Ruby Myers, asta înseamnă că au apărut dovezi noi...

— Nu există dovezi noi, o întrerup eu.

Mă ucide gândul că ea crede în continuare că se va întâmpla un miracol şi voi fi salvat. Neputinţa ei de a accepta că voi fi închis şi de a înţelege de ce vreau să termin cât mai repede cu sentinţa îmi spune tot ce trebuie să știu.

Nu-i mai pot cere să mă aştepte timp de cinci ani de zile. Sunt un ticălos egoist doar pentru această idee. O să rateze absolut totul. Cum o să fie ultimul ei an de liceu când toată lumea va crede că iubitul ei este un criminal? Cum rămâne cu facultatea? Pot să fiu ticălos, dar nu sunt unul atât de mare. În niciun caz faţă de ea.

Ridic un zid în jurul inimii, acest lucru inutil şi de rahat, şi mă uit la podea, pentru că nu pot să-i privesc faţa palidă şi frumoasă în timp ce rostesc restul cuvintelor care-mi trec fulgerător prin minte.

— Ar trebui să luăm o pauză. Eu voi fi închis, iar tu vei fi afară.

O linişte atât de apăsătoare se lasă în cameră, încât nu pot să n-o privesc. Stă nemişcată, cu o mână la gură şi cu ochii larg deschişi.

— Vreau să te bucuri de facultate. Ar trebui să fie cea mai frumoasă perioadă din viaţa ta.

Cuvintele au un gust amar, dar am reuşit să le rostesc.

— Dacă vei întâlni pe altcineva, nu trebuie să te gândeşti la mine.

Mă opresc, pentru că nu pot să rostesc restul minciunilor. Cele în care ar trebui să-i spun că nu mă voi gândi la ea. Că doar m-am folosit de ea. Că n-o iubesc.

Dacă spun lucrurile astea, se va termina cu adevărat totul. Nu este cale de întoarcere. N-o să mă ierte niciodată.

Fii bărbat, îmi zic. *Elibereaz-o.* Inspir din nou şi-mi fac mai mult curaj. Dar, înainte să zic ceva, Ella se aruncă în braţele mele şi-şi lipeşte cu putere buzele de ale mele. Nu e un sărut, e mai degrabă o palmă peste faţă. O mustrare pentru tot ceea ce tocmai am zis şi pentru fiecare lucru îngrozitor nerostit încă.

Şi, deşi ştiu că nu ar trebui, braţele mele îi cuprind talia. O ţin în braţe şi o las să mă sărute.

Lacrimile încep să-i curgă şi ni se strecoară printre buze. Îi înghit lacrimile împreună cu cuvintele mele şi disperarea noastră şi o sărut până ce plânge prea tare ca să mă mai poată săruta. Îi lipesc faţa de pieptul meu şi simt cum lacrimile ei îmi îmbibă cămaşa.

— Nu vreau să aud prostiile astea de la tine, şopteşte ea.

— Vreau să spun că nu trebuie să te simţi vinovată dacă-ţi continui viaţa, răspund cu un glas aspru.

Îşi înfige degetele în pieptul meu.

— N-ai niciun drept să-mi spui ce să simt. Nimeni nu are. Nici tu. Nici Steve. Nici Callum.

— Ştiu asta. Vreau doar să zic că...

La dracu', nu ştiu ce vreau să zic! Nu vreau să fie cu altcineva. Nu vreau să mă uite. Vreau să se gândească la mine în tot timpul în care eu mă gândesc la ea.

Şi totuşi, urăsc ideea că este singură şi mă aşteaptă fără să mă poată avea. Şi totul pentru că am făcut o prostie.

— Încerc să devin un om mai bun, spun în cele din urmă. Chiar încerc să fac asta de dragul tău.

— Ai hotărât deja ce este mai bine pentru tine fără ca măcar să mă întrebi, spune fără nicio emoţie în glas.

Încerc să găsesc cuvintele potrivite care să-mi exprime punctul de vedere, dar între timp mâinile ei se luptă cu catarama de la cureaua mea. Uit de toate bunele mele intenţii.

— E-Ella... bâigui. Nu.

— Nu ce? răspunde cu sarcasm.

Cu pricepere, mâinile ei îmi deschid şliţul pantalonilor şi se strecoară înăuntrul lor.

— Să nu te ating?

— Nu.

De data asta eu sunt cel care dă înapoi. Trupul îmi zvâcneşte de dorinţă, dar nu am de gând să-mi urmez dorinţele egoiste.

— Păcat. Deja o fac.

Îmi înşfacă mâna şi şi-o lipeşte de stomac.

— Şi tu mă atingi pe mine. Chiar vrei ca altcineva să mă atingă în modul ăsta? Chiar ai să fii împăcat cu gândul ăsta?

Cuvintele ei îmi provoacă în minte scenarii de nesuportat. Mâna aflată pe fundul ei se strânge dintr-odată într-un pumn.

— Nu, îi răspund sufocat. Nu-mi spune aşa ceva.

— De ce? Tu mi-ai spus deja. Eu nu aş fi niciodată, dar niciodată de acord ca tu să mă dai uitării şi să începi o relaţie cu altcineva. Trădarea asta ne-ar distruge. Nu faptul că tu nu vei fi aici cinci ani. Nici măcar Daniel sau Jordan, sau Abby, sau Brooke. M-aş îmbolnăvi să ştiu că ai uitat de noi, chiar şi doar pentru o zi sau o oră.

— Încerc să fac ceea ce este corect faţă de tine, repet eu.

La dracu', numai la ea mă gândesc zilele astea.

— Corect faţă de mine ar fi să nu mă respingi. Corect ar fi să nu-mi ordoni ce ar trebui să simt. Te iubesc, Reed. N-am nevoie de cineva care să-mi spună că sunt prea tânără pentru a înţelege ce simt. Poate că există undeva o altă persoană pe care

aş putea s-o iubesc, dar nu-mi pasă. Te iubesc. Vreau să fiu *cu tine.* Vreau să te aştept *pe tine*. Tu ce vrei?

Înflăcărarea cu care rosteşte aceste cuvinte mă dezarmează. Vorbele îmi ies pe gură înainte să le pot opri.

— Pe tine. Pe noi. Pentru totdeauna.

— Atunci nu încerca să mă îndepărtezi. Nu-mi spune ce ar trebui să simt, să gândesc sau pe cine să iubesc. Dacă într-adevăr semnezi declaraţia de vinovăţie, atunci să nu-ţi fie ruşine şi să accepţi să te vizitez. Să nu te opreşti să-mi scrii. Să nu-mi refuzi vizitele. E numărătoarea noastră inversă. E aşteptarea noastră. Fiecare zi ne aduce mai aproape unul de celălalt. Fie trecem prin asta împreună, fie totul se termină aici, zice ea şi ochii albaştri îi sclipesc ca nişte safire. Aşadar, ce alegi?

Fii bărbat este ceea ce ea-mi spune cu adevărat. Fii bărbat şi comportă-te ca un membru al echipei noastre. Echipa Ellei şi a lui Reed.

Îi apuc bărbia cu mâna liberă şi o sărut apăsat.

— Sunt sută la sută implicat, iubito.

După care smulg rochia luxoasă de pe ea şi-i arăt exact cât de *implicat* voi fi. Pentru tot restul vieţii noastre.

Capitolul 33

Ella

Sâmbătă dimineața. Steve anunță că ne mutăm înapoi în apartament. Azi.

— Azi? repet în şoaptă în timp ce pun jos paharul cu suc de portocale.

El îşi sprijină coatele de blatul din bucătărie şi-mi zâmbeşte radios.

— Ei bine, de fapt în seara asta. Nu-i aşa că e o veste grozavă? N-o să mai fim blocaţi aici în astea cinci camere de hotel.

Cu siguranță, ideea de a ne muta e ispititoare. Traiul în hotelul ăsta a devenit atât de apăsător, lucru pe care nu l-aş fi spus niciodată acum un an. Dar Steve are dreptate – cu toţii avem nevoie de mai mult spaţiu. El şi Dinah se ceartă tot timpul. Şi, dacă la început simţeam un soi de milă pentru ea, acum nu mai suport nici să-i văd faţa. Nu doar că a plătit-o pe Ruby Myers, dar ştiu că, într-un fel sau altul, e implicată în uciderea lui Brooke. Doar că nu pot dovedi asta, la naiba!

Reed i-a transmis lui Callum suspiciunile mele, dar până acum armata de detectivi ai lui Callum n-a aflat nimic. Trebuie să descopere ceva *cât mai curând*. Dacă Reed îşi duce planul până la capăt, va semna acordul de recunoaştere a vinovăţiei şi va ajunge la închisoare în clipa imediat următoare.

Poate se ascunde vreun indiciu în apartament.

Steve îşi înclină capul.

— Deci? Ce spui? Eşti gata să ne mutăm?

Îmi zâmbeşte atât de plin de speranţă, încât îmi aminteşte de Easton. Steve nu e chiar atât de rău. Presupun că face eforturi. Îi zâmbesc şi eu.

— Da. Sunt gata.

— Bun. De ce nu mergi să-ţi împachetezi strictul necesar într-o valiză? Cei de la hotel vor trimite restul lucrurilor mai târziu. Dinah a sunat deja şi a aranjat să fie curăţată casa înainte de venirea noastră.

Dau să-i răspund, dar începe să-mi sune telefonul. E Reed. Acopăr discret cu o mână ecranul telefonului ca Steve să nu observe.

— E Val, îl mint. Pun pariu că vrea să afle cum a fost la Balul de Iarnă.

— Oh, ce drăguţ! răspunde Steve absent.

— Mă duc sus să-i răspund, să nu te deranjez, îi spun înainte să ies valvârtej din bucătărie.

Dă din cap, dar se gândeşte deja la altceva. Cel mai mare defect al lui Steve este că-şi pierde rapid interesul când conversaţia nu-l priveşte. Când ajung în camera mea, îi răspund lui Reed înainte să intre mesageria vocală.

— Hei! răspund în şoaptă.

— Hei! face o pauză. Am discutat cu tata despre chelneriţă. M-am gândit c-ar trebui să ştii asta.

— Chelneriţa... oh, zic eu, dându-mi seama că se referă la Ruby Myers.

Pulsul îmi creşte pe loc.

— Ce a zis? Avem dovada că cineva a plătit-o?

— A luat un împrumut, răspunde el plat. Mama ei a murit pe neaşteptate şi avea o asigurare modestă de viaţă. Myers s-a folosit de poliţă pentru a plăti pe loc maşina. Nu există nicio dovadă c-ar fi încălcat legea.

Înghit în sec nervoasă.

— Nu poate fi adevărat. Chiar Dinah a recunoscut că a plătit-o pe Myers.

— Atunci a făcut asta pe furiş, pentru că eu am văzut deja o copie după contractul de împrumut.

— Dumnezeule, sunt convinsă că Dinah este băgată în asta!

Mă cuprinde panica. De ce nu fac detectivii ăştia niciun progres? *Trebuie* să existe ceva care să probeze nevinovăţia lui Reed.

— Chiar dacă a făcut asta, avionul ei a aterizat la câteva ore după moartea lui Brooke.

Ochii mi se umplu de lacrimi şi simt un nod în gât. Îmi astup rapid gura cu mâna, dar îmi scapă un suspin înăbuşit.

— Trebuie să plec, zic cu o voce tremurândă. Steve vrea să împachetez şi să ne întoarcem diseară la apartament.

— În regulă. Te iubesc, scumpo. Sună-mă după ce termini cu mutatul.

— O voi face. Şi eu te iubesc.

Închid imediat şi-mi îngrop faţa în pernă. Închid ochii şi las lacrimile să curgă, doar pentru un minut, poate două. Apoi îmi impun să nu-mi mai plâng de milă, să mă ridic din pat şi să încep să împachetez.

Brooke a murit în apartamentul ăla. *Trebuie* să mai existe vreun indiciu.

Iar eu am de gând să-l găsesc.

*

Câteva ore mai târziu, Steve mă conduce în holul luxos al blocului. Dinah este deja acolo şi aşteaptă liftul. Abia dacă a scos un cuvânt tot drumul. Oare e anxioasă să revină în locul unde a comis crima? O privesc cu coada ochiului şi încerc cu aviditate să-i descopăr orice urmă de vinovăţie pe faţă.

— Vei sta în camera de oaspeţi, se bâlbâie Steve în timp ce intrăm toţi trei în lift. Desigur, o s-o redecorăm.

Mă încrunt.

— Nu e asta camera unde... îmi cobor glasul cu toate că suntem înghesuiţi şi Dinah aude fiecare cuvânt, Brooke a stat înainte să, ah... moară?

Steve îmi aruncă o privire încruntată.

— Aşa este? întreabă el, întorcându-se către Dinah.

Ea aprobă din cap cu o mişcare rigidă şi răspunde pe un ton aspru:

— Brooke şi-a vândut apartamentul după ce Callum a cerut-o de soţie, aşa că locuia în apartamentul nostru până la nuntă.

— Oh! Înţeleg. Nu mi-am dat seama de asta.

Steve îşi întoarce privirea către mine.

— Este în regulă să stai acolo, Ella? După cum am zis, o să redecorăm.

— Da. E în regulă.

Morbid ca naiba, dar măcar Brooke n-a murit în camera aia.

Nu, ea a murit fix *aici*, îmi trece prin minte în timp ce intrăm în sufrageria de lux. Privirea mi se îndreaptă instant către marginea şemineului şi un fior rece îmi străbate şira spinării. Steve şi Dinah privesc şi ei în aceeaşi direcţie.

Steve îşi întoarce capul primul. Strâmbă din nas şi zice:

— Ce duhneşte aici!

Trag aer în piept şi-mi dau seama că are dreptate. Aerul *este* stătut. Apartamentul are un miros ciudat de amoniac și șosete vechi.

— De ce nu deschizi ferestrele? îi sugerează Steve lui Dinah. Eu voi da drumul la căldură şi voi aprinde focul.

Dinah încă priveşte insistent şemineul. Apoi scoate un sunet înfricoşat şi o ia la fugă pe coridor. Se aude sunetul unei uşi care se deschide şi apoi se trânteşte. Mă uit în urma ei. E asta oare vinovăţie? Căcat! De unde să ştiu cum arată vinovăţia? Dacă aş omorî pe cineva, şi eu aş da fuga în camera mea, nu?

Steve oftează.

— Ella, te poţi ocupa tu de ferestre?

Bucuroasă să fac ceva care să-mi abată atenţia de la locul crimei, dau din cap şi încep rapid să deschid geamurile. Simt un alt fior când trec pe lângă şemineu. Doamne, cât de ciudat e în casa asta. Am sentimentul că nu voi închide un ochi toată noaptea.

Steve comandă de mâncare. Mâncarea soseşte în cincisprezece minute şi umple apartamentul cu o aromă picantă care ar fi apetisantă dacă stomacul nu m-ar durea din cauza anxietăţii. Dinah nu iese din dormitor şi refuză să-i răspundă lui Steve când acesta o cheamă la cină.

— Trebuie să discutăm despre Dinah, îmi spune Steve aplecat deasupra unei farfurii cu tăiţei fierbinţi. Probabil te întrebi de ce n-am divorţat încă.

— Nu este treaba mea.

Împing un ardei verde în farfurie şi urmăresc urmele pe care le lasă prin sosul de soia. N-am stat să mă gândesc prea mult la căsnicia lor. Sunt prea obsedată de faptul că Reed o să fie închis curând.

— Am început să mă ocup de asta, recunoaşte el. Şi totul trebuie să fie pus la punct înainte să încep partea birocratică.

— Chiar nu e treaba mea, repet cu mai multă hotărâre.

Nu-mi pasă ce face Steve cu Dinah.

— Îţi convine ideea de a locui aici? Arăţi...

— ...de parcă-mi vine să o iau la fugă? completez.

Zâmbeşte vag.

— Da. Poţi spune şi aşa.

— Sunt sigură că voi depăşi momentul, îl mint.

— Poate vom găsi alt loc. Doar tu şi cu mine.

Voi fi la facultate peste un an. Dar îi răspund „desigur” pentru că nu vreau să-i văd dezamăgirea. În momentul ăsta nu pot să gestionez decât sentimentele proprii.

— Mă gândeam că poate vrei să-ţi iei un an liber după ce termini şcoala şi să nu mergi direct la facultate. Sau am putea să-ţi angajăm un tutore şi să mergem în străinătate.

— Ce? întreb şocată.

— Da, spune el din ce în ce mai entuziasmat. Îmi place să călătoresc şi, din moment ce eu şi Dinah vom fi divorţaţi, ar fi minunat dacă tu şi cu mine am călători împreună.

Mă holbez la el, nevenindu-mi să cred.

Se înroşeşte uşor în obraji.

— Ei bine, măcar gândeşte-te la asta.

Bag o furculiţă de mâncare în gură ca să nu-i răspund cu sarcasm. Sau, mai rău, să-l înjunghii cu furculiţa pentru ideea asta ridicolă. Nu voi pleca din Carolina de Nord până când nu va putea şi Reed să facă acelaşi lucru.

După cină, mă retrag. Steve mă conduce în camera de oaspeţi, în josul coridorului dinspre sufragerie. Este drăguţă camera totuşi: doar crem şi auriu. Designul şi modul în care e decorată nu sunt prea diferite de camera de hotel din care tocmai ne-am mutat. Am propria mea baie, ceea ce e superb.

Singurul dezavantaj e că o femeie moartă a dormit în acest pat.

Încercând să ignor gândul ăsta, îmi despachetez uniformele pentru şcoală, câteva tricouri şi perechile de jeanşi.

Îmi aşez pantofii şi jacheta în dulap. Lângă pat, în spatele noptierei, găsesc o priză pentru încărcător. Îmi pun telefonul la încărcat şi apoi mă trântesc în pat, holbându-mă la tavan.

Mâine, o să caut lucrurile lui Gideon. Totuşi, mă îndoiesc că sunt în camera asta. Dinah nu şi-ar lăsa dovezile şantajului prea departe de ea.

Dar... dacă Brooke dormea deasupra lor, n-ar fi fost la fel de bine ascunse?

Sar din pat şi mă uit dedesubt. Pardoseala din lemn este netedă şi niciuna dintre scânduri nu pare desprinsă. Nu pare că e ceva ascuns acolo.

Dar sub saltea? Împing cu eforturi serioase salteaua ca s-o dau într-o parte, dar în afară de cadrul patului nu găsesc nimic. O aşez înapoi cu un gest rapid.

Verific iute noptiera şi descopăr o telecomandă, patru dropsuri pentru tuse, o loţiune şi un set de baterii de rezervă. În sertarul de jos al comodei sunt câteva pături nefolosite, în cel din mijloc – perne, iar în cel de sus nu este nimic.

Şifonierul este gol. Probabil Dinah sau poliţiştii au luat hainele lui Brooke.

Îmi trec mâna de-a lungul peretelui şi mă opresc să studiez pictura abstractă care atârnă în partea opusă patului, deasupra măsuţei de toaletă. Nu-i niciun seif ascuns în spatele tabloului. Mă prăbuşesc în pat frustrată. În camera asta nu e nimic în afara lucrurilor obişnuite. Dacă nu mi-ar fi spus cineva că Brooke a dormit aici, nu mi-aş fi dat seama niciodată. Nu mai am unde să caut şi gândurile mele se întorc la Reed. Dintr-

odată, camera spaţioasă mi se pare apăsătoare, de parcă ar fi învăluită într-o ceaţă densă.

Va fi bine, îmi spun. Cinci ani nu înseamnă nimic. Aş aştepta şi de două ori mai mult doar să-l am pe Reed înapoi. Vom putea să ne trimitem scrisori şi, poate, chiar să vorbim la telefon. Am să-l vizitez de câte ori o să accepte. Şi chiar cred că-şi va putea stăpâni temperamentul dacă vrea. Are un motiv imens să facă asta – buna-purtare înseamnă mai puţin timp petrecut în închisoare.

Tot răul spre bine, aşa zicea mama întotdeauna. Desigur, îmi spunea asta mai ales când ne mutam dintr-un loc în altul. Dar chiar cred că aşa este. Chiar şi când a murit, am simţit că voi reuşi să trec peste momentul acela. Şi aşa am şi făcut.

Reed nu este pe moarte, deşi simt că iar pierd o persoană apropiată. Pleacă doar într-o vacanţă prelungită. Ca şi cum ar merge la facultate în California şi eu aş rămâne aici. O să avem o relaţie la distanţă. Telefoane, mesaje, e-mailuri şi scrisori. E cam acelaşi lucru, nu?

Simţindu-mă un pic mai bine, mă ridic şi mă întind să iau telefonul. Dar uit că nu mi-am strâns valiza şi mă împiedic de ea. Scot un strigăt strident şi cad peste măsuţa de toaletă. Veioza aflată pe măsuţă se clatină. Dau s-o prind, dar sunt prea departe şi nenorocita de lampă se loveşte de podea.

— Totul în regulă acolo? întreabă Steve îngrijorat de pe coridor.

— Da.

Privesc la bucăţile rămase din veioză.

— Mă rog, nu, oftez eu şi merg să-i deschid uşa. M-am împiedicat de valiză şi ţi-am spart veioza, mărturisesc eu.

— Nu-ţi face griji. Redecorăm, îţi aminteşti? spune el, făcându-mi semn cu degetul. Nu te mişca. Merg după o mătură.

— Bine.

Mă aplec şi încep să adun bucăţile mai mari într-un coş de gunoi. Ceva alb se iveşte de sub unul dintre cioburi. Buimacă, scot hârtia de-acolo. După cum a fost mototolită în grabă şi îndesată, îmi dau seama că hârtia a fost ascunsă în interiorul de porţelan al veiozei. O fi instrucţiunile de folosire? Mda, cel mai probabil.

Aproape că arunc hârtia în coşul de gunoi, când observ cuvântul *Maria*.

Curioasă, desfac biletul şi încep să citesc.

Mi se taie respiraţia.

— Ce ai acolo?

Îmi întorc capul către uşă, unde Steve stă deja cu o mătură în mână. Aş vrea să pot minţi şi să zic „Nimic”, dar vocea nu mă ajută. Nici nu pot ascunde hârtia, pentru că fiecare părticică din corp îmi e înţepenită. Steve mă priveşte cu îngrijorare şi sprijină mătura de tocul uşii. Apoi vine spre mine.

— Ella, îmi ordonă el. Vorbeşte cu mine!

Mă uit la el cu ochii mari şi înfricoşaţi. Apoi îi arăt biletul şi-i şoptesc:

— Ce căcat e asta?

Capitolul 34

Ella

Hârtia foşneşte între degetele mele tremurânde. Capul mi se învârte din cauza celor câteva pasaje parcurse și încă nu am terminat de citit.

Într-o fracţiune de secundă, Steve îmi smulge scrisoarea din mână. Pe măsură ce citeşte în fugă primele rânduri păleşte din ce în ce mai tare.

— De unde ai asta? spune cu o voce sugrumată.

Gura îmi este atât de uscată de şoc şi groază, încât simt că mă doare când încerc să vorbesc.

— Era ascunsă în veioză, spun eu continuând să mă holbez la el. De ce l-ai ascuns? De ce nu l-ai distrus?

Faţa îi este palidă, probabil la fel de palidă ca a mea.

— Eu... Nu eu l-am ascuns. Era în seif. Era...

Începe deodată să înjure.

— Nenorocita aia de curvă băgăcioasă.

Nu-mi pot opri mâinile din tremurat.

— Cine?

— Nevastă-mea. Înjură din nou şi privirea i se întunecă de amărăciune. Avocaţii trebuiau să-i dea lui Dinah codul de la seif după moartea mea.

Degetele i se încleştează, boţind hârtia.

— Probabil a citit scrisoarea şi... nu, probabil a fost Brooke.

Se uită de jur împrejur, vizibil marcat.

— A locuit aici. Ea l-a ascuns. Probabil l-a furat de la Dinah.

— Puţin îmi pasă cine a ascuns scrisoarea! ţip la el. Tot ce îmi pasă e să aflu dacă este sau nu adevărat ce scrie acolo!

Încep să gâfâi.

— Este adevărat?

— Nu.

Face o pauză, apoi spune:

— Da.

Izbucnesc într-un râs isteric.

— Ei bine, da sau nu?

— Da.

Mărul lui Adam îi tresare când înghite în sec.

— Este adevărat.

Un val de dezgust şi mânie mă străbate. Oh, Doamne! Nu pot să cred ce aud. Scrisoarea asta schimbă tot ce ştiu despre Steve, Callum şi familia Royal. Dacă e adevărat, Dinah avea tot dreptul să fie furioasă pe Maria. Chiar s-o urască.

— Vreau să citesc şi restul! îi ordon.

Steve face un pas în spate, dar îi smulg scrisoarea din mână înainte s-o poată ascunde. Colţul hârtiei se rupe şi rămâne între degetele neputincioase ale lui Steve.

— Ella, spune el neputincios.

Dar sunt prea preocupată să citesc.

Dragă Steve,

Nu mai pot trăi în minciună. Mă distruge. Fiecare privire a lui Callum este ca o povară pentru mine. Nu asta e viața pe care mi-am imaginat-o şi nici nu pot continua așa. Băieţii sunt lumina ochilor mei, dar nici măcar ei nu-mi pot alunga întunericul din suflet. Acţiunile noastre vor avea consecinţe pentru totdeauna. Nu ştiu ce să fac.

Dacă mărturisesc, familiile noastre vor fi distruse. Callum o să mă părăsească, iar prietenia voastră va avea de suferit.

Dacă păstrez secretul, nu voi putea să trăiesc. Jur, nu mai pot continua aşa.

De ce ai profitat de mine? Mi-ai ştiut slăbiciunea! Ai ştiut-o şi te-ai folosit de ea.

Nu mai cred că Callum mi-a fost infidel şi, chiar dacă mi-a fost, trebuie să învăţ să accept asta. Nu mai putem continua aşa, Steve, ascunzând adevărul de Callum.

Trebuie să-i spun. Trebuie. Altfel nu voi putea fi împăcată cu mine.

Dar, deşi nu pot să trăiesc fără Callum, nu ştiu nici dacă pot suporta să stau fără tine. Mă faci să mă simt vie într-un mod pe care nu-l credeam posibil. În fiecare noapte când închid ochii, îţi văd chipul şi-ţi simt atingerea.

Când cealaltă femeie se află în apropiere, fierb de gelozie. De ce te-ai căsătorit cu ea? Îţi este inferioară. Gândul că ai trecut de la mine la ea mă dezgustă. Îmi ceri să-l părăsesc pe Callum, dar nu am încredere în tine, Steve. Nu te cred. Nu mai am încredere în nimeni.

Nu mai există nicio variantă pentru mine. Mi-am pierdut orice speranţă. Nu încerca să mă opreşti.

Maria

De îndată ce termin de citit, las scrisoarea să cadă pe covor, la picioarele mele. E atât de... *cumplit*. Cum a putut Steve să-i facă asta lui Callum? Dar Maria?

— Trebuie să-i spun lui Reed, rostesc cu voce tare, fără să-mi dau seama.

Steve se năpusteşte spre mine înainte să reuşesc să-mi iau telefonul de pe noptieră.

— Nu! mă imploră el. Nu-i poţi spune. Îi vei distruge. Băieţii ăştia îşi venerează mama.

— Şi tu, aparent, răspund cu sarcasm. Cum ai putut *face* asta? Cum ai putut?

— Ella...

Frica, speranţa şi disperarea mă învăluie, toate deodată, absorb tot aerul din cameră şi-mi îngreunează respiraţia, orice gând.

— Te-ai culcat cu soţia lui Callum! spun acuzator.

Maxilarul lui Steve scrâşneşte preţ de o clipă. E livid. Apoi, pe neaşteptate, dă din cap. Nici măcar nu poate rosti asta cu voce tare.

— De ce?

— Am iubit-o întotdeauna, recunoaşte cu o voce răguşită. Şi, în felul ei, şi ea m-a iubit.

— Nu asta reiese din scrisoare.

— M-a iubit, insistă el. Eu şi Callum am pus ochii pe ea în acelaşi timp, dar el a ajuns primul la ea.

Îl privesc cu gura căscată. Oh, Doamne! Vorbeşte ca un băieţel căruia i-a fost furată jucăria.

— Deci, când Callum era ocupat să-ţi salveze firma, tu i-ai spus Mariei că el o înşală?

Gândurile îmi sunt confuze şi nebuneşti, sar de la o idee la alta, dar cred că încep să pun piesele cap la cap.

— Aşa ai convins-o să se culce cu tine?

Priveşte în gol undeva peste umărul meu.

— Chiar a înşelat-o Callum? îl întreb poruncitor. Era adevărat?

Văd că nu mă poate privi în ochi şi-mi dau seama că nu era adevărat. Legătura fragilă pe care am încercat s-o construim se face ţăndări. Nu pot să-l respect. Aproape că-l detest acum. S-a culcat cu soţia celui mai bun prieten. Mai rău, i-a spus Mariei că soţul ei a înşelat-o. Iar ea şi-a luat viaţa! Într-o mare măsură, Steve O'Halloran a împins-o pe femeia asta confuză şi slabă de înger către sinucidere.

Brusc, simt că-mi vine să vomit.

Mă aplec, ridic scrisoarea şi o netezesc.

— Mergem la Callum cu asta. El crede că soţia i s-a sinucis din cauza lui. Şi băieţii cred exact acelaşi lucru. Trebuie să le spui întregul adevăr.

Furia începe să pâlpâie în ochii lui Steve.

— Nu! se năpusteşte el. Asta rămâne doar între noi doi. Ţi-am zis deja. O să le distrugă băieţilor viaţa.

— Nu crezi că sunt deja morţi pe dinăuntru după ce mama lor s-a sinucis? Singura persoană care o să aibă de suferit de pe urma scrisorii eşti tu. Şi să fiu sinceră, Steve, chiar nu-mi pasă dac-o să fie aşa. Cei din familia Royal au nevoie să afle adevărul!

Zicând asta, iau repede telefonul şi trec în grabă pe lângă el, practic repezindu-mă pe uşă.

— Treci dracului încoace!

Glasul lui turbat mă umple de groază. O iau la fugă şi reuşesc să ajung în sufragerie când, dintr-odată, ceva mă smuceşte din spate. Din inerţie mă prăbuşesc în fund pe covor, la câţiva centimetri de şemineul unde Brooke a fost omorâtă...

Şi, brusc mă loveşte, cel mai oribil gând posibil.

— Tu ai fost? izbucnesc.

Steve nu-mi răspunde. Se află deja deasupra mea, respirând greoi, cu faţa încruntată.

— Tu ai omorât-o pe Brooke?

Vocea îmi este slabă acum şi tremură de groază.

— Nu, mârâie el. N-am fost eu.

Dar o văd... vinovăţia din ochii lui.

— Dumnezeule! zic în şoaptă. Tu ai fost. Ai omorât-o şi apoi ai încercat să dai vina pe Reed. Tu ai ucis-o...

— A fost un accident! ţipă el.

Răcnetul asurzitor mă înfioară. Mă împiedic în propriile picioare în timp ce încerc să stau cât mai departe de el, dar Steve vine spre mine şi mă retrag până când ajung cu spatele lipit de şemineu.

— A fost un accident nenorocit, da!

Ochii tatălui meu sunt plini de cruzime, roşietici, înguşti şi înspăimântători.

— C-cum? bâigui eu. De ce?

— Tocmai ce coborâsem din avion după luni întregi în care fusesem captiv pe o insulă uitată de lume!

Acum urlă.

— Şi ajung acasă să-l găsesc pe nenorocitul de Reed ieşind din apartament! Ce altceva puteam să cred? Ştiam deja că nevastă-mea şi-o trage cu fiul cel mare al lui Callum.

Respiră cu greutate.

— Şi acum cu Reed? Chiar crezi că aş fi înghiţit aşa ceva? După toate lucrurile prin care am trecut?

— Reed nu s-a atins niciodată de Dinah, spun pe o voce răguşită de spaimă.

— Nu ştiam asta!

Fiecare suflare îi este sacadată şi plină de groază.

— Am luat liftul de serviciu până la apartament. Eram gata să-mi confrunt javra de nevastă infidelă. La dracu', soţia care a încercat să mă *ucidă*.

Îi simt furia în aer şi mi se amplifică groaza intrată deja în oase. Încerc să mă furişez printr-o parte, dar el îmi blochează iar calea. Sunt prinsă între corpul său mânios şi piatra aspră a şemineului.

— Am intrat în apartament şi ea era *aici* – se uita la porcăria asta de poză cu noi doi!

Înşfacă o poză înrămată şi o izbeşte de perete, deasupra capului meu. Cioburile de sticlă cad peste noi şi câteva îmi rămân în păr.

Inima îmi bate atât de tare, încât îmi e teamă că o să-mi sară din piept. Trebuie să scap de aici. *Trebuie*. Steve mărturiseşte că *a ucis*. Dezvăluie totul cu mine de faţă.

Trebuie să plec înainte să-şi piardă complet controlul.

— Şi m-am înfuriat, ca orice bărbat iute la mânie. La fel ca preţiosul tău Reed. Am apucat-o de păr şi am izbit-o cu fruntea de marginea şemineului. N-aş fi dat în viaţa mea într-o femeie, dar, la dracu', Ella, femeia aia trebuia bătută. Trebuia să plătească pentru ce mi-a făcut.

— Dar nu era Dinah, şoptesc eu.

Faţa îi e cuprinsă de ruşine şi mânia i se domoleşte puţin.

— Nu ştiam asta. Am crezut că era ea. La naiba, arată exact la fel de la spate. Ele... respiră cu greutate. I-am văzut chipul când a căzut, dar era deja prea târziu. N-am reuşit s-o prind. A dat cu capul de marginea şemineului, răspunde el gâfâind cu groază. Şi-a vătămat măduva spinării!

— Eu... înghit în sec. B-bine. Atunci a fost un accident şi trebuie să explici poliţiei exact cum s-a întâmp...

— Nu implicăm poliţia în asta! urlă el şi apoi îşi ridică mâna de parcă ar vrea să mă lovească.

Mă pregătesc, dar lovitura nu vine. În schimb, palma uriaşă îi cade pe lângă corp.

— Nu te uita la mine aşa! îmi porunceşte el. N-am de gând să-ţi fac niciun rău! Eşti fiica mea.

Şi Dinah e soţia lui şi totuşi ei a avut de gând să-i facă rău. Inima îmi bate iar frenetic. Nu pot să stau aici. *Nu pot.*

— Trebuie să spui adevărul, mă rog de tatăl meu. Dacă nu, Reed o să meargă la închisoare.

— Crezi că nu ştiu? Îmi bat capul de câteva săptămâni încercând să-mi dau seama cum să-l scot din asta. Poate nu prea vreau să se culce cu copila mea, dar nici nu vreau să meargă la închisoare.

Atunci de ce nu l-ai salvat? îmi vine să ţip. Dar deja ştiu răspunsul. Indiferent de ce ar încerca să zică acum, Steve avea de gând să-l lase pe Reed să plătească pentru moartea lui Brooke. Deoarece lui Steve O'Halloran îi pasă doar de el însuşi. Doar de asta i-a păsat întotdeauna.

— Tu şi cu mine, spune el brusc, în timp ce ochii îi sclipesc. Vom găsi o soluţie împreună. Te rog, Ella, hai să ne aşezăm şi să discutăm şi să vedem cum îl putem salva pe Reed. Poate putem da vina pe Dinah...

— *O vei face pe dracu'!*

Steve se întoarce când aude vocea soţiei sale. În întreaga mea viaţă n-am fost mai fericită s-o văd pe Dinah. Faptul că Steve e atent la ea îmi oferă ocazia perfectă să mă îndepărtez de şemineu. Alerg spre blondă de parcă viaţa mi-ar depinde de asta. Poate pentru că exact aşa stau lucrurile.

— Tu ai ucis-o pe Brooke? se răsteşte Dinah, privindu-şi soţul cu groază.

Mâna îi tremură. Văd ceva negru sclipind şi apoi îmi dau seama ce ţine în mână.

Un mic revolver negru.

— Lasă arma jos! îi spune Steve nervos.

— Tu ai ucis-o pe Brooke, repetă ea, fără să mai întrebe de data asta.

Încremenesc lângă Dinah, dar ea mă surprinde când mi se adresează cu un ton blând.

— Treci în spatele meu, Ella.

— Pune arma jos! îi comandă Steve iar.

Se îndreaptă spre ea, dar Dinah ridică arma.

— Nu mai face niciun pas.

El se opreşte în loc.

— Pune arma jos, spune el pentru a treia oară.

Vocea îi este joasă şi calculată.

— Ella, sună la 112, îmi zice Dinah fără să-şi ia ochii de la Steve.

Îmi este prea frică să mă mişc. Sunt înspăimântată că arma s-ar putea descărca din greşeală şi că voi fi prinsă la mijloc.

— Pentru Dumnezeu, Dinah! Amândouă sunteţi ridicole! Moartea lui Brooke a fost un accident! Şi, chiar dacă n-ar fi fost, cui crezi că îi pasă? Prezenţa ei era nocivă. Era un gunoi de om!

Înaintează iar în direcţia noastră. Iar Dinah apasă pe trăgaci.

Totul se întâmplă atât de repede că nu înţeleg nimic. În clipa asta Steve stă în picioare şi, în cea imediat următoare, e deja pe covor, gemând de durere în timp ce se ţine strâns de braţul stâng.

Urechile îmi ţiuie îngrozitor. N-am mai auzit niciodată sunetul unei împuşcături până acum. Zgomotul este atât de asurzitor, încât îmi fac griji că mi-a afectat auzul. Mi-e greaţă. Atât de greaţă, încât simt că voi începe să vomit în secunda următoare. Şi inima îmi bate mai puternic decât a făcut-o vreodată.

— M-ai împuşcat, javră! mârâie Steve, uitându-se la Dinah.

Dinah îl ignoră, se întoarce calm către mine şi repetă:

— Ella. Sună la 112.

Capitolul 35

Reed

— Ce s-a întâmplat? sunt primele cuvinte care-mi ies pe gură când răspund la telefon.

— Trebuie să vii la apartament! rosteşte Ella cu respiraţia tăiată. Vino acum. Ia-l şi pe Callum. Pe toţi. Dar în special pe Callum.

— Ella...

Apelul se întrerupe.

La dracu'! Mi-a închis. Dar nu pierd nicio secundă. A sunat şi are nevoie de mine. Are nevoie de noi toţi.

Mă dau jos din pat şi în secunda următoare ies deja pe uşă. În timp ce bat cu pumnul în uşa lui Easton şi apoi în a lui Sebastian, îl strig pe tata, care e la parter.

— Tată! I s-a întâmplat ceva Ellei.

O sun iar, dar nu-mi răspunde.

— Ce se petrece?

Easton iese iute din cameră când trec pe lângă uşa lui.

— Ella. Ceva e în neregulă.

Sar câte cinci trepte odată şi mă grăbesc jos, pe scări. Deasupra şi în spatele meu, aud sunet de uşi trântite urmate de paşi repezi.

Tata mă aşteaptă la baza scării.

— Ce se întâmplă? întreabă îngrijorat.

— Ella are probleme. Are nevoie de noi.

— De noi toţi? face el confuz.

Îi arăt telefonul.

— M-a sunat. Mi-a spus că trebuie să mergem toţi acolo, chiar acum.

Cască ochii, derutat, dar şi el este gata de acţiune.

— Mergem cu maşina mea. Haide!

Fugim afară şi ne aruncăm în Mercedesul tatei. Mă pun pe locul din dreapta, în timp ce gemenii şi East se aşază în spate. Tata apasă pedala de accelerație până la podea şi goneşte pe alee. Aproape că nu are răbdare ca porţile să se deschidă suficient pentru ca maşina să poată ieşi. Între timp, încerc s-o sun pe Ella, iar şi iar.

După a cincea încercare, răspunde, în cele din urmă.

— Nu pot vorbi acum, Reed. A venit poliţia. Tu unde eşti?

Devin agitat.

— Poliţia?

— Cine e? întreabă tata în timp ce conduce.

— Este Ella, îi spun. De ce e poliţia acolo? o-ntreb.

Vocea îi e tensionată.

— Îţi voi explica totul după ce vei ajunge aici.

Închide telefonul.

— Fir-ar să fie!

Lovesc telefonul de picior. M-am săturat să-mi tot închidă în nas.

East se apleacă în faţă şi-şi vâră capul printre cele două scaune din faţă.

— Ce a zis?

Tata trece pe roşu, ia o curbă periculoasă cu aproape 80 de kilometri la oră şi apoi goneşte frenetic pe următoarea stradă. Mă sprijin de uşă şi verific cât e ceasul. Suntem la 10 minute distanţă de oraş. Îi scriu rapid Ellei.

Ajungem în 10 min.

— Ce-a zis? îmi repetă East în ureche.

Arunc telefonul în cotiera maşinii şi mă întorc către ei. Gemenii sunt palizi şi tăcuţi, dar East este foarte agitat.

— A zis că trebuie neapărat să mergem la apartament... cu toţii...

Fac o pauză şi mă întorc către tata.

— Mi-a cerut în mod expres să-l aduc pe tata.

— De ce naiba a cerut să vin eu? se întreabă el fără să-şi desprindă ochii de la drum.

Un alt viraj periculos ne face pe toţi să ne înclinăm către stânga înainte de a ne redresa în scaune.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Steve, spune East cu o voce piţigăiată. Trebuie să fie ceva legat de el.

Maxilarul tatei se încordează.

— Sună-l pe Grier. Şi spune-i să vină la apartament.

Nu e o idee rea. Îl sun pe avocatul nostru care, spre deosebire de Ella, răspunde la telefon.

— Reed, cu ce pot să te ajut?

— Trebuie să vii la Steve acasă, îi zic eu.

Se lasă liniştea o fracţiune de secundă şi apoi aud:

— Ce Dumnezeu ai mai făcut?

Îndepărtez telefonul de ureche şi mă uit la difuzor cu neîncredere.

— Tipul ăsta crede că am făcut ceva rău.

Tata oftează enervat.

— Ai recunoscut că eşti vinovat de ucidere din culpă. Bineînţeles că el crede că ai făcut iar ceva.

Mă încrunt, dar îmi pun telefonul înapoi la ureche.

— Este vorba de Ella. Ceva s-a întâmplat şi tata crede c-ar trebui să vii şi tu.

Apoi închid telefonul, pentru că am ajuns deja la complexul de locuinţe şi sunt maşini de poliţie peste tot.

Tata se uită cu gura căscată la tot convoiul de maşini.

— Ce mama dracului?

Îmi simt inima în gât. Sar din maşină înainte ca aceasta să se oprească.

— Reed, treci înapoi! ţipă tata. Aşteaptă naibii o secundă.

Dar se aud mai multe portiere de maşină trântite şi asta înseamnă că fraţii mei sunt deja pe urmele mele. Îi văd ca prin ceaţă pe oamenii din hol în timp ce fug disperat către lift. În mod miraculos, uşile de metal se deschid exact când încerc să mă opresc din fugă.

Nerăbdător, aştept ca să iasă din lift cei doi poliţişti şi apoi mă năpustesc înăuntru. Fraţii mei sar şi ei înăuntru înainte ca uşile să se închidă.

— Ella e în regulă, omule, mă asigură East cu respiraţia tăiată.

— Pe bune?

Mă holbez la el. E ora zece jumătate. Sunt zeci de maşini de poliţie în faţă. Ella m-a sunat panicată, spunând că are nevoie de noi toţi aici.

— Ea a sunat totuşi, subliniază el.

Lumea a luat-o razna dacă East este cel calm, în timp ce mie inima îmi bate atât de puternic, încât am impresia c-o să-mi sară din piept. Îmi trec o mână prin păr şi mă uit la lumini, dorindu-mi ca liftul să se mişte mai repede.

— Ce crezi că se petrece? întreabă Sawyer cu o voce stinsă.

— Probabil Dinah, încearcă să ghicească fratele lui geamăn.

Lovesc uşile cu pumnul. De-asta mi-e şi mie teamă.

— Dacă mai faci asta o dată, s-ar putea să rămânem blocaţi aici, mă avertizează East.

— Bine. Atunci presupun că ar trebui să-ţi trag un pumn direct în faţă.

— Şi Ella o să se supere pe tine. Îmi iubeşte faţa asta frumoasă, zice el în timp ce-şi mângâie unul dintre obraji.

Gemenii îşi înăbuşă un râs nervos. Strâng pumnii şi mă gândesc cum ar fi să-i pocnesc pe toţi trei. Din fericire pentru ei, liftul se opreşte şi o iau la goană.

Doi poliţişti se află pe culoar lângă intrarea cu uşă dublă a apartamentului lux. Cel înalt şi slab blochează intrarea cu o mână, în timp ce femeia îşi duce mâna către arma din dotare.

— Unde mergeţi? întreabă cu autoritate unul dintre ei.

— Locuim aici, mint eu.

Cei doi ofiţeri se uită unul la altul. În spatele meu, îi simt pe toţi fraţii mei cum se încordează. Nu-mi pasă dacă trebuie să-i lovesc pe cei doi poliţişti. Oricum merg la închisoare. Îmi iau avânt, dar, când mă apropii, un chip familiar se iveşte în uşă.

Detectivul Schmidt îşi dă seama dintr-o privire ce se întâmplă. Apoi deschide larg uşa.

— Este în regulă. Pot să intre.

N-am de gând să mă întreb acum de unde am atâta noroc. Mă grăbesc înăuntru, trec de portretele uriaşe cu Dinah şi ajung în sufragerie, unde încep numaidecât să-mi strig iubita.

— Ella!

În cele din urmă o zăresc, ghemuită lângă nimeni altcineva decât Dinah, pe o canapea aşezată cu faţa către uşile balconului.

Mă năpustesc într-acolo şi o trag de pe canapea.

— Eşti bine?

— Sunt bine, mă asigură ea. Unde este Callum?

De ce este atât de obsedată de tata? Îmi trec mâinile de sus în jos peste braţele sale în timp ce o privesc. Nu pare să fie nimic în neregulă cu ea. Este palidă şi rece. Părul îi este încâlcit şi răvăşit, dar nu pare a fi rănită.

O trag la pieptul meu, strângând-o cât mai aproape de inima care-mi bubuie.

— Eşti sigură că eşti bine, iubito?

— Sunt bine.

Mă îmbrăţişează. Peste umărul ei, privesc către Dinah, al cărei chip, impecabil de obicei, este brăzdat acum de lacrimi. Ochii îi sunt roşii şi are părul încâlcit, ca al Ellei.

— Ce dracu'? zice Easton la fel de confuz ca mine. Una dintre... una dintre voi l-a împuşcat pe Steve?

Mă întorc brusc şi-mi dau seama c-am trecut pe lângă Steve. Acesta e prăbuşit la baza şemineului, cu spatele lipit de pietrele acestuia. E încătuşat.

Ella tresare.

— Ce dracu' se întâmplă? urlă tata.

Durerea de pe faţa lui Dinah dispare şi o lucire calculată îi luminează ochii. Se sprijină de canapeaua cea joasă şi ridică o mână.

— Steve a încercat s-o reducă pe Ella la tăcere când ea a descoperit că el a omorât-o pe Brooke. I-am salvat viaţa, îmi poţi mulţumi mai târziu.

Aud câteva înjurături în timp ce mă uit la Ella.

— Este adevărat?

Ea îşi înghite lacrimile şi apoi dă încet din cap aprobator.

— Totul.

Dinah a spus multe lucruri importante acum, dar nu mă pot gândi decât la faptul că Steve a încercat s-o omoare pe Ella. E prea mult pentru mintea mea epuizată.

— Eşti rănită? repet şi încerc din nou să găsesc urme de răni pe corpul ei.

— Sunt bine. Jur!

Mă strânge de braţ.

— Dar tu? Tu ai să fii bine?

Pentru că mi se învârte capul, încuviinţez ca un idiot, dar deodată devin conştient de insistenţa ei. Noile informaţii mi se învârt în minte la nesfârşit, până când, una câte una, piesele încep să se lege.

Lacrimile lui Dinah.

Rugămintea frenetică a Ellei să vin... să venim cu toţii.

Steve încercând s-o omoare pe Ella.

Brusc, îmi dau seama ce se întâmplă.

— Steve a încercat să dea vina pe mine pentru uciderea lui Brooke?

Când o văd pe Ella strâmbându-se, mă cuprinde o furie atât de mare, încât aproape nu mai văd nimic în faţa ochilor. Sunt deja la jumătatea drumului către şemineu până să conştientizez că m-am mişcat din loc.

Aud vag cum mă strigă cineva, dar întreaga mea atenţie e îndreptată spre omul care m-a învăţat să merg pe bicicletă şi care a jucat fotbal cu mine şi cu fraţii mei. La dracu'! El a fost cel care mi-a dat primul prezervativ.

Un medic îngenunchează lângă el şi-i verifică pulsul, în timp ce detectivul Cousins stă în picioare lângă el.

Ella vine lângă mine şi-mi pune o mână pe braţ, ca un avertisment.

— Nu, şopteşte ea.

Cumva, găsesc puterea să nu-l lovesc pe Steve. Tot ce-mi doresc este să-mi snopesc naşul în bătaie, dar închid ochii şi reuşesc să-mi recapăt o fărâmă de autocontrol.

— De ce? mă răstesc în direcţia lui Steve. De ce-ai făcut asta?

Fraţii mei fac un zid în spatele meu. Tata vine şi se poziţionează de cealaltă parte a mea. Privirea lui Steve sare de la Seb la Sawyer, se opreşte la Easton, la mine, iar apoi îl fixează pe tata.

— A fost un accident, murmură Steve.

— Ce anume a fost un accident? întreabă tata cu o voce plină de durere. Încercarea de a-ţi ucide propria fiică? Sau faptul c-ai încercat să-l faci pe fiul meu să plătească pentru o crimă pe care n-a comis-o? De cât timp te-ai întors? Te culcai şi cu Brooke?

Steve scutură din cap.

— Nu e aşa, frate. Prezenţa ei era nocivă. A încercat să vă întoarcă pe tine şi pe Reed unul împotriva celuilalt.

Mâinile tatei lovesc cu putere şi o veioză se izbeşte de o piatră, nu departe de capul lui Steve. Tresărim cu toţii.

— N-am fost niciodată unul împotriva celuilalt. O femeie n-ar fi putut niciodată să intervină între noi.

— Brooke ar fi făcut-o. Şi Dinah la fel.

Îi surâde batjocoritor blondei aflate la trei metri distanţă.

— Toate femeile astea cu care noi am fost, Callum... vor să ne distrugă. La dracu'! Inclusiv nevastă-ta.

Ella scoate un sunet slab şi alarmat. Eu şi tata ne uităm la ea, dar ea îşi fereşte iute privirea.

— Ce s-a întâmplat? întreb cu o voce aspră.

Trage aer în piept.

— Ella, o roagă Steve de lângă şemineu. Nu trebuie să ştie.

Ea trage iarăşi aer în piept.

— La naiba! înjură Steve, apoi se uită disperat la detectivul Cousins. Scoate-mă de aici! Am o rană superficială, n-am nevoie de îngrijire medicală. Pur şi simplu, du-mă la închisoare. Îmi ştiu deja drepturile, futu-i!

Şi atunci îmi dau seama de ce anume îi este teamă lui Steve. De ceea ce a descoperit Ella, cel mai probabil.

— E vorba de mama, nu-i aşa? spun cu o voce răguşită.

Şi nu ştiu dac-o întreb pe Ella sau pe Steve, sau pe tata, sau întregul Univers. Tot ce ştiu este că, în secunda în care am menţionat numele mamei, Steve se albeşte la faţă.

Ella mă strânge de mână, dar tot nu mă priveşte în ochi.

— Steve şi mama ta au avut o aventură, şopteşte ea.

Tăcerea se aşterne în cameră. Chiar şi detectivul Cousins pare uluit, iar el nici măcar n-o cunoştea pe mama.

— Ella! o imploră Steve. Te rog...

Îl ignoră şi-şi întoarce privirea tulburată către tata.

— Maria i-a scris o scrisoare în care-i spunea că nu mai poate trăi cu vina aceea. Am găsit-o în camera în care a stat Brooke. Ea a încercat s-o ascundă.

Privirea ei tristă se întoarce către mine şi apoi către fraţii mei.

— Nu a fost vina voastră.

Tata face un pas în spate şi se sprijină de marginea mesei.

Mintea mea refuză să priceapă sensul cuvintelor rostite de Ella. Sunt doar consoane şi vocale fără sens. Sawyer şi Seb au

rămas înlemniţi. Şi eu sunt împietrit, îngrozit de ceea ce tocmai am auzit.

Doar Easton se poate mişca.

— Ticălosule! Ticălosule! ţipă şi se năpusteşte către Steve.

Detectivul Cousins se aruncă între cei doi. Gemenii se grăbesc şi-l trag pe East înapoi. Tata se îndreaptă şi păşeşte apăsat.

Fiecare părticică din corpul meu îmi spune să mă arunc asupra lui Steve. Să-l pocnesc până rămâne lat pentru tot ce mi-a făcut mie, mamei şi întregii mele familii. Dar mâna firavă a Ellei se află pe umărul meu, păstrându-mi luciditatea.

Am glumit odată că mă ţine în lesă. Este adevărat. Sunt o persoană mai bună cu ea lângă mine. Mai controlată. Mai demnă. Şi, la urma urmei, după toate lucrurile prin care a trebuit să treacă în seara asta, nu vreau să-i înrăutăţesc şi ei situaţia şi să-i lovesc tatăl.

— Cât timp? îi porunceşte tata să-i răspundă, ţintuindu-şi cel mai bun prieten cu o privire furioasă.

Steve se şterge la gură cu o mână tremurândă.

— Ea a venit la mine.

— Cât timp? urlă tata.

Cousins cere ajutor prin staţie.

— Am nevoie de întăriri aici. Am cinci membri ai familiei Royal însetaţi de sânge.

Steve nu-şi ia ochii de la tata.

— A fost o singură dată. A profitat de mine.

Tata înghite în sec şi se întoarce spre Ella.

— Cât?

— Nu ştiu. Am găsit doar scrisoarea asta.

Ea scoate o bucată de hârtie mototolită şi cu colţul stâng rupt.

Recunosc hârtia imediat. Mama avea un set personalizat de hârtie şi plicuri. Spunea că orice doamnă adevărată trebuie să trimită o scrisoare de mulţumire scrisă de mână în loc să folosească telefonul. Niciodată să nu trimită un mesaj pe telefon sau un e-mail.

Tata înşfacă hârtia din mâna Ellei şi citeşte. Apoi, cu un efort imens, împătureşte scrisoarea şi i-o înapoiază Ellei. O trag de braţ, iar ea îmi dă scrisoarea cu un gest moale.

— Meriţi să putrezeşti în iad! îi zice tata lui Steve printre dinţi, în timp ce tremură din toate încheieturile. Am fost alături de tine atâta timp. Ţi-am luat apărarea mereu când cineva încerca să-ţi pună la îndoială onoarea, loialitatea.

Trage o gură de aer adânc în piept.

— Nu pot nici să mă uit la tine.

Arunc o privire fugară către scrisoare, dar la vederea scrisului mamei inima începe să mă doară. În tot acest timp, am crezut că am fost vinovat de moartea ei. Şi Easton s-a învinuit. Gemenii au fost sfâşiaţi luni de zile din cauza vinovăţiei. Familia noastră s-a destrămat. L-am urât pe tata. Ne-am urât pe noi înşine. Când Ella a sosit neanunţată, am urât-o şi pe ea. Am tratat-o ca dracu'.

East şi cu mine am lăsat-o pe marginea drumului într-o noapte şi am forţat-o să vină pe jos acasă. Am urmărit-o de la

distanţă, pentru că nu eram *complet* idioţi, dar am făcut-o să creadă că am abandonat-o.

Nu ştiu şi nici nu înţeleg cum de m-a iertat. Cum e posibil să mă iubească.

În timp ce sunt absorbit de gânduri, tata trece pe lângă East, îl ocoleşte pe Cousins şi îl loveşte pe Steve direct în mandibulă, atât de puternic, încât zgomotul izbiturii răsună în toată sufrageria. De data aceasta, când Steve îşi şterge gura cu mâna, sângele îi murdăreşte întreaga faţă.

— Suficient. Este în custodia poliţiei, spune scurt detectivul Cousins.

Tata nu-şi ia privirea de la Steve.

— Nemernicule! Te-ai culcat cu nevasta mea, ai ucis o femeie şi ai încercat să dai vina pe fiul meu?

— Tată, zic cu glas răguşit. Nu merită.

Chiar nu merită. Steve nu mai contează. Tot ce contează este că sunt în viaţă. Toţi cei la care ţin sunt teferi şi nevătămaţi. Nu voi merge la închisoare. Ella vine cu noi acasă, acolo unde-i este locul. O să trecem peste asta, aşa cum am trecut peste sinuciderea mamei, peste destrămarea familiei şi peste demonii noştri lăuntrici.

O iau pe Ella de mână cu hotărâre şi zic:

— Hai să mergem.

— Unde mergem? întreabă ea.

— Acasă.

Pentru o clipă nu scoate niciun sunet.

— Sună bine.

— Da, zice Easton şi se aşază de cealaltă parte a Ellei. Camera ta e un dezastru.

— Pentru că te uiţi tu la fotbal acolo, murmură ea când plecăm. Mă aştept să faci curăţenie când ajungem.

Easton se opreşte în uşa apartamentului şi o priveşte cu scepticism.

— Sunt Easton Royal. Nu fac nicio curăţenie.

Tata oftează. Gemenii chicotesc. Chiar şi poliţiştii par că se străduie să nu izbucnească în râs.

O strâng pe Ella şi mai ferm de mână şi ies din apartament urmat de toţi fraţii mei. În spatele nostru rămâne un trecut chinuit şi îngrozitor. În faţa noastră, se aşterne un viitor fără pată.

Nu voi mai privi niciodată înapoi.

Capitolul 36

Reed

Durează exact patruzeci şi opt de ore pentru ca Halston Grier să-mi obţină o nouă audiere. De data aceasta, nici măcar nu-mi mai pasă că judecătorul Delacorte este cel care se ocupă de dosarul meu. E ceva al naibii de plăcut în faptul că tocmai el va trebui să respingă toate acuzaţiile împotriva mea, după ce a încercat să-l mituiască pe tata.

— Având în vedere istoricul tău cu acest judecător, sfatul meu este să fii cât mai spăsit în timpul audierii, mă sfătuieşte Grier, în timp ce aşteptăm ca Delacorte să iasă din una dintre sălile sale de şedinţă.

Şedinţa ar fi trebuit să înceapă acum cincisprezece minute, dar judecătorul stă îmbufnat în spate şi încearcă să amâne inevitabilul.

Avertismentul lui Grier nu era necesar. N-am zâmbit prea mult de la telefonul Ellei, de sâmbătă seară.

— Toată lumea să se ridice în picioare, intră onorabilul judecător Delacorte!

— Onorabil, pe dracu'! mormăie East în spatele meu.

Grier priveşte drept în faţă, dar consilierul său, Sonya Clark, se întoarce şi se uită la fratele meu.

Cu colţul ochiului, îl văd pe Easton făcând cu mâna, semn că-şi va ţine gura. Ella stă lângă el şi e bizar de apropiată de

Dinah. Presupun că între ele două s-a format un soi de legătură ciudată în noaptea în care Steve a mărturisit că a ucis-o pe Brooke pentru că a confundat-o cu Dinah.

Încă mai cred că Dinah este un şarpe de femeie, dar îi sunt al naibii de recunoscător. Da, mi-a şantajat fratele, dar tot ea a fost cea care i-a salvat viaţa Ellei. Dacă n-ar fi luat arma din seif şi n-ar fi venit în ajutorul Ellei, lucrurile s-ar fi sfârşit complet diferit. Mulţumită ei, Ella este vie şi nevătămată, iar Steve O'Halloran va ajunge după gratii, acuzat de crima pe care toată lumea a crezut că *eu* am comis-o.

De fiecare dată când mă gândesc la asta, îmi vine să trag un pumn în ceva. Ticălosul ăla m-ar fi lăsat să putrezesc în închisoare pentru ceva ce n-am făcut. Ştiu că este tatăl Ellei, dar nu voi putea niciodată să-l iert pentru ce a făcut. Şi cred că nici Ella nu va putea.

Grier mă trage de haină, amintindu-mi să mă ridic în picioare. Îi urmez îndemnul, apoi aştept ca grefierul să ne permită să ne aşezăm din nou.

În roba cea neagră şi cu părul grizonant, judecătorul Delacorte pare un tip onorabil, dar toţi ştim că e doar un gunoi de om care ascunde infracţiunile comise de fiul său delincvent şi violator.

Delacorte se aşază şi începe să răsfoiască documentele primite de la avocaţi. În tot acest timp, întreaga încăpere este încă în picioare. Ce măgar!

După zece minute lungi, grefierul îşi drege, în sfârşit, vocea. Ruşinea i se poate citi pe chipul îmbujorat. Nu e vina

lui că şeful său e un om de nimic. Tuturor ne pare rău pentru el.

Sunetul îi atrage atenţia judecătorului Delacorte. Îşi înalţă capul, se uită la noi, face un gest.

— Puteţi lua loc. Vreo solicitare din partea reprezentantului statului?

E harababură în sală cât timp oamenii îşi reocupă locurile. Procurorul rămâne în picioare. Trebuie să-i fie extrem de greu să facă asta – să admită că s-au înşelat în legătură cu toate dovezile şi că aproape au băgat un puşti nevinovat în închisoare.

— Da, avem.

— Ce anume?

Delacorte nici nu se sinchiseşte să-şi ascundă nerăbdarea. E enervat că trebuie să se afle aici, chiar dacă asta e slujba lui. Procurorul spune cu glas ferm:

— Ne retragem acuzaţiile.

— Pe ce motiv?

Totul se află în documentele din faţa lui Delacorte, dar, pentru că-şi urăşte viaţa, încearcă să-i facă la fel de nefericiţi şi pe cei din jur.

— Motivul este că noile probe arată că a fost acuzată de crimă persoana greşită. Avem un nou suspect în penitenciar.

— Iar noile probe sunt mărturia iubitei acuzatului precedent şi soţia separată a noului inculpat?

— Da.

Delacorte pufneşte de la prezidiu:

— Iar procuratura consideră aceste probe ca fiind credibile?

E evident că nu vrea să mă lase să scap prea uşor. Îi arunc o privire oarecum îngrijorată lui Grier, care face un semn aproape imperceptibil din cap. Atunci e bine. Dacă Grier nu este agitat, atunci nu e cazul s-o iau razna pe-aici.

— Da. Avem o înregistrare cu domnul O'Halloran în timp ce-şi mărturiseşte crima. Declaraţiile victimelor sunt susţinute de dovezile de la faţa locului, precum şi de o mărturisire ulterioară a crimei de către O'Halloran, de faţă cu detectivul Cousins, detectivul Schmidt şi ofiţerul Tomas, în care domnul O'Halloran recunoaşte că şi-a confundat victima decedată cu propria soţie.

— Sunteţi sigur că aveţi persoana potrivită de această dată? Ultima dată când am fost aici, aţi jurat că domnul Royal este cel care a comis crima asta violentă. De fapt, aveam o audiere programată din cauză că el urma să-şi recunoască vina. V-aţi înşelat atunci sau vă înşelaţi acum? întreabă Delacorte pe un ton sarcastic.

Avocatul se înroşeşte în obraji.

— Ne înşelam atunci, spune el şi, în ciuda situaţiei neplăcute, vocea îi este fermă.

E atât de evident că judecătorul Delacorte nu vrea să decidă în favoarea mea. Vrea să putrezesc în închisoare. Din nefericire pentru el, astăzi va merge la culcare simţind gustul amar al înfrângerii.

Îşi înalţă ciocănelul.

— Rămânem în pronunţare cu privire la solicitarea parchetului, se răsteşte el. Altceva, domnule procuror?

— Da, încă un lucru.

Procurorul se răsuceşte şi-i şopteşte ceva consilierului său.

Grier începe să-şi strângă lucrurile.

— S-a terminat? îl întreb.

Grier dă din cap.

— Da. Felicitări! Eşti oficial liber.

Pentru prima dată de când am păşit în tribunal, trag cu forţă aer în piept.

— Mulţumesc.

Îi strâng mâna în semn de recunoştinţă, chiar dacă ştiu că persoana căreia ar trebui să-i mulţumesc cu adevărat e undeva în spatele meu. Grier, pe de altă parte, considera c-ar fi trebuit să mă declar vinovat, în ciuda nevinovăţiei mele.

East sare peste balustrada cea mică şi vrea să bată palma cu mine, dar gestul lui rămâne suspendat în aer când procurorul rosteşte următoarele cuvinte:

— Am dori să-l punem sub acuzare pe Steven George O'Halloran.

Îmi ţin răsuflarea atunci când Steve iese dintr-o încăpere alăturată, însoţit de un gardian în uniformă. Steve intră în sala de judecată şi merge către boxa inculpatului, dar privirea lui inexpresivă nu se îndreaptă în direcţia mea. Şi nici înspre fiica lui.

— Daţi citire capetelor de acuzare, domnule procuror, spune judecătorul Delacorte pe un ton plictisit, de parcă asta e ceva la ordinea zilei.

Probabil pentru el chiar aşa şi e, dar nu şi pentru noi.

Nu şi pentru Ella.

Mă uit peste umăr şi descopăr că are o expresie îngrozită şi tristă, în acelaşi timp. Aşa că-i şoptesc lui East:

— Scoate-o de aici.

Fratele meu dă din cap, fiind, evident, de acord că Ella nu trebuie să stea aici şi să asculte toate acuzaţiile aduse împotriva tatălui său.

— Haide, Ella. Hai să mergem. S-a terminat, spune el pe o voce joasă.

Însă Ella refuză să plece. O ia de mână pe Dinah, dintre toţi oamenii de pe lume. Iar Dinah, femeia materialistă, şantajista, îmi prinde iubita de mână. Cele două se sprijină una de cealaltă, în timp ce procurorul citeşte rechizitoriul.

— Steven George O'Halloran, în calitate de inculpat, în regiunea Bayview a statului Carolina de Nord, a comis cu bună ştiinţă o crimă de gradul doi, care s-a soldat cu moartea lui Brooke Anna Davidson.

— Inculpatul este rugat să facă un pas în faţă.

Mă dau la o parte din drum şi mă uit năuc de uimire cum Grier scoate alte hârtii. Sfinte Sisoe! Nu-şi strânge lucrurile. Mi-a pus dosarul deoparte şi se pregăteşte să-l apere pe Steve.

Steve îşi încheie nasturii sacoului în timp ce se apropie de bancă. Arată încrezător şi stăpân pe sine, dar tot refuză să se uite în ochii mei.

— Cum pledezi? întrebă Delacorte.

— Nevinovat, spune Steve pe un ton clar şi puternic.

Îmi strâng pumnul. Nevinovat, pe dracu'! Îmi vine să-l omor. Îmi vine să-i izbesc faţa de masa de lemn până când o să-i fie de nerecunoscut. Îmi...

O mână mă prinde de încheietură. Ridic privirea şi văd chipul superb, dar nefericit al Ellei şi conştientizez ce eram pe cale să fac. Închid ochii şi îmi sprijin fruntea de-a ei.

— Eşti gata să mergem acasă?

— Da, sunt.

O iau de mână şi părăsim sala de judecată... şi pe Steve. Ceilalţi membri ai familiei ne urmează. Afară, câţiva reporteri se grăbesc înspre noi, dar fraţii Royal sunt înalţi şi intimidanţi. Facem un cerc protector în jurul Ellei şi o apărăm de vulturi în timp ce părăsim tribunalul.

Ne întâlnim cu tata lângă Mercedesul lui.

— Vii acasă cu noi, Ella.

— De tot? întreabă ea cu precauţie.

El îi zâmbeşte.

— De tot. Grier completează actele pentru tutelă chiar în momentul ăsta.

Zâmbetul îi dispare brusc de pe faţă.

— Ne folosim de problemele legale actuale ale lui Steve pentru a obţine o procedură urgentă de judecată.

Durerea din ochii tatălui meu nu trece neobservată. Steve ne-a trădat pe toţi, dar l-a rănit în mod special pe tata. Steve este... era... cel mai bun prieten al lui, dar ticălosul era dispus să mă lase pe mine să fiu închis pentru o crimă pe care el o săvârşise.

Și a...

Mi se pune un nod în gât când îmi amintesc de trădarea cealaltă.

Steve a avut o aventură cu mama.

Doar gândul la asta mă face să-mi vină să vomit şi aproape că-mi doresc ca niciunul dintre noi să nu fi citit scrisoarea aceea. Dar într-un fel mă bucur că am făcut-o. Atât de mult timp m-am învinovăţit pentru moartea mamei, întrebându-mă dacă nu cumva bătăile şi nechibzuinţa mea au fost detaliile ce au determinat-o să se sinucidă. East credea că dependenţa lui de pastile a adus-o pe marginea prăpastiei.

Cel puţin acum ştim adevărul. Mama s-a sinucis pentru că nu mai putea să suporte vinovăţia pentru că se culcase cu cel mai bun prieten al tatei. Şi credea că şi tata a înşelat-o. Steve a avut grijă ca ea să creadă asta.

Nenorocitul de Steve. Sper că niciodată nu va mai trebui să dau ochii cu omul acela.

— Ella!

Cred că l-am invocat pentru că, dintr-odată, a apărut pe treptele tribunalului.

— Oh, rahat! murmură East.

Gemenii înjură şi ei, cu epitete mai colorate. Mă bate gândul s-o urc pe Ella pe umăr, să ne suim în maşină şi să conducem cât mai departe. Dar am ezitat prea mult, pentru că Steve se îndreaptă deja către locul de parcare.

Tata face un pas ameninţător în faţă, interpunându-se între Ella şi Steve.

— Ar trebui să pleci! îi ordonă el.

— Nu. Vreau să vorbesc cu fiica mea.

Steve se apleacă pe lângă tata şi încearcă să vorbească cu Ella.

— Ella, ascultă-mă. Am fost drogat noaptea trecută. Cred că Dinah mi-a pus ceva în băutură. Ştii că nu ţi-aş face niciodată rău. Şi nici nu am ucis-o pe Brooke. Ai înţeles greşit tot ce ţi-am spus în noaptea aia.

Chipul ei e străbătut de durere.

— Chiar aşa? Asta este povestea acum?

— Trebuie să ai încredere în mine.

— Să am încredere în tine? Cred că glumeşti. Ai omorât-o pe Brooke şi ai încercat să dai vina pe Reed! Nu ştiu cine eşti şi nici nu vreau să ştiu.

Ella deschide portiera şi intră în maşină. Zgomotul uşii trântite ne îmboldeşte pe toţi. Gemenii şi Easton se urcă în Roverul lui Sawyer, în timp ce eu mă alătur Ellei în maşina tatei. Acesta rămâne cu Steve, dar vocile lor furioase sunt înăbuşite de geamurile închise ale Mercedesului. Nici măcar nu-mi mai pasă ce-şi spun. Am încredere că tata îi va spune lui

Steve să se ducă dracului, acolo unde merită să putrezească pentru totdeauna.

Ella se uită la mine cu tristeţe în timp ce îmi pun uşor un braţ în jurul ei.

— Voi, băieţii, aţi fost cruzi cu mine când am sosit, începe ea.

Tresar când aud asta.

— Ştim.

— Dar v-aţi schimbat atitudinea, iar eu... eu am avut o familie pentru prima dată în viaţă.

Lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Mâinile îi sunt încleştate în poală şi palide la încheieturi.

Îi acopăr mâinile cu palma şi simt cum lacrimile calde îmi umezesc mâna.

— Când a venit Steve, am fost dură cu el, dar, în secret, eram bucuroasă că era atât de încântat să-mi fie tată. Regulile lui erau ridicole, dar fetele de la şcoală mi-au spus că nu erau neobişnuite, şi uneori asta îmi dădea impresia că el chiar ţine la mine.

Îmi înghit nodul din gât. Cuvintele ei sunt atât de pline de durere că nici nu ştiu cum să o alin.

— Credeam, continuă ea, uneori credeam că mama a greşit târându-mă cu ea în jurul ţării, în timp ce sărea dintr-o relaţie urâtă în alta. Credeam că mi-ar fi fost mai bine dacă aş fi crescut cu Steve. Un O'Halloran, şi nu un Harper.

Oh, la naiba! O trag în braţe şi-i ghemuiesc chipul umed de lacrimi la pieptul meu.

— Ştiu, iubito. Îmi iubesc mama, dar uneori şi eu gândesc lucruri rele despre ea. Înţeleg că ea nu putea să mai trăiască cu ea însăşi, dar ar fi trebuit să *încerce*. Pentru că noi aveam nevoie de ea.

Îi netezesc părul Ellei şi-i sărut tâmpla.

— Nu cred că, dacă suntem supăraţi sau avem resentimente faţă de mamele noastre, care ne-au dezamăgit, înseamnă că nu le suntem loiali.

Corpul ei mic tresaltă de suspine.

— Mi-am dorit ca el să mă iubească.

— Oh, iubito, ceva e în neregulă cu Steve. Nu e capabil să iubească pe altcineva în afară de sine. Ăsta e defectul lui, nu al tău.

— Ştiu. Dar tot e dureros.

Portiera şoferului se deschide şi tata intră în maşină.

— Totul este bine acolo, în spate? întreabă el discret.

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei în oglinda retrovizoare. Nu răspund, fiindcă ştiu că întrebarea îi e adresată Ellei.

Ea tremură şi suspină, şi doar apoi îşi înalţă capul.

— Da, sunt cam dată peste cap, dar voi fi bine.

Mi se dă jos din braţe, dar continuă să-şi ţină capul pe umărul meu. Tata iese din parcare şi porneşte către casă.

— I-am zis odată lui Val că noi doi suntem ca două oglinzi, îmi şopteşte Ella. Că ne potrivim într-un mod ciudat.

Ştiu exact la ce se referă. Sentimentele complicate pe care le nutrim pentru mamele noastre, pentru slăbiciunile şi fragilitatea lor, pentru forţa lor ascunsă şi dragostea pe care

ne-au arătat-o, pentru egoismul lor care ne-a afectat viaţa... toate acestea sunt o parte din lucrurile care ne-au sfâşiat pe dinăuntru, dar cumva fâşiile astea răsucite şi rupte s-au contopit până când am redevenit amândoi întregi.

Ella mă reîntregeşte. Şi eu pe *ea*.

Obişnuiam să-mi fie teamă de viitor. Nu ştiam ce se va întâmpla cu mine, nu ştiam dacă mânia şi amărăciunea din interiorul meu au să dispară vreodată cu adevărat, dacă aş putea să mă simt vreodată vrednic sau dacă voi găsi pe cineva capabil să vadă dincolo de imaginea de ticălos pe care o arăt lumii.

Dar nu-mi mai este frică. Şi am găsit pe cineva capabil să vadă cine sunt. Cineva care vede cu adevărat cine sunt. Şi eu văd cine este ea cu adevărat. Ella Harper este tot ceea ce-mi voi dori vreodată, pentru că ea este viitorul meu. Este puterea, înflăcărarea, şi salvarea mea.

Este totul pentru mine.

Capitolul 37

Ella

O săptămână mai târziu

— Ce-i ASTA? întreb, ieşind din baie îmbrăcată în hainele mele preferate: un tricou de-al lui Reed şi o pereche de pantaloni scurţi.

Antrenamentul echipei de dans a durat mai mult astăzi, aşa că i-am zis lui Reed să se ducă acasă fără mine. Când m-am întors, l-am convins să aştepte până fac un duş, cu toate că el susţine că nu-i pasă dacă sunt transpirată.

În sfârşit, intru în cameră şi văd tot felul de broşuri colorate împrăştiate pe pat. Majoritatea au poze cu nişte tineri care strâng diverse manuale în braţe.

— Alege una, zice Reed.

Privirea îi este aţintită asupra televizorului.

Pe măsură ce mă apropii, îmi dau seama că sunt broşuri cu facultăţi – aproximativ zece bucăţi.

— Ce anume?

— Alege unde mergem la facultate.

— Noi?

Curioasă, întorc una dintre broşurile deschise. UCN (Universitatea Carolina de Nord), scrie pe broşură, *oferă programe de studii universitare încă din secolul al XVIII-lea.*

— Evideeent.

Se rostogoleşte pe-o parte, mototolind o parte dintre fluturaşii lucioşi cu greutatea corpului său.

— Alegem împreună? spun surprinsă.

— Da. Ai zis că vrei să faci dans. Câteva oferă programe de studii excelente în domeniul artelor.

Scotoceşte prin grămadă şi scoate o broşură cu roşu și alb.

— Deci, UCN-Greensboro are un program de studiu pentru dans și la fel și UCN din Charlotte. Ambele universităţi sunt acreditate de Asociaţia Naţională a Şcolilor de Dans.

Un familiar val de căldură îmi străbate corpul.

— Te-ai interesat de toate lucrurile astea?

— Sigur că da.

Îmi muşc buza de jos, în încercarea de a nu izbucni în lacrimi. Ăsta e unul dintre cele mai frumoase şi dezinteresate lucruri pe care le-a făcut cineva pentru mine. Nu reuşesc să-mi ascund emoţiile prea bine, pentru că Reed se apleacă deasupra patului şi mă trage lângă el.

Ochii lui îi caută pe ai mei.

— Te-ai supărat?

— Nu. E atât de drăguţ ce ai făcut, mă smiorcăi.

Zâmbind, se aşază pe marginea patului şi mă trage în poală. Pare jumătate jenat, jumătate mândru.

— Mi-am închipuit că măcar atât puteam face. Ce planuri aveai înainte ca tata să te răpească?

— Ha, aşadar, recunoşti că m-a răpit!

El îmi zâmbeşte ştrengăreşte.

— Tocmai am spus-o.

— Bine. Trebuia să merg la un colegiu comunitar şi să obţin o stagiatură într-o companie. Şi apoi, să urmez cursuri de contabilitate pentru doi ani şi, dacă aveam noroc, să găsesc un loc de muncă stabil unde aş fi numărat cifre toată ziua. Aveam în plan să port preponderent pantaloni, să mănânc la cantină şi, poate, să am un câine la care să mă întorc seara acasă.

Zâmbetul îi devine din ce în ce mai larg.

— Ei bine, acum poţi să mergi la facultatea de arte şi să trăieşti din fondul de tutelă.

— Şi cu diploma ta în managementul afacerilor cum rămâne?

Ridică din umeri.

— Pot să obţin asta oriunde. Nu e ca şi cum tata nu mă va angaja oricum. Abia aşteaptă să ne implicăm în afacerea familiei. Pe Gid nu-l interesează. Lui East îi plac maşinile de mare viteză. Gemenii sunt mai degrabă ca... se opreşte înainte de a menţiona numele lui Steve. Gemenilor le plac avioanele şi nu sunt interesaţi să se ocupe de afacere.

Mă desprind din îmbrăţişarea lui şi mă îndrept către şifonier, de unde scot fluturaşul pe care l-am găsit în seara asta pe panoul de informaţii din Astor Park – Hailey mi-a atras atenţia când l-a văzut. Mă întorc către Reed şi-i dau la schimb fluturaşul pentru broşura Universităţii din Greensboro.

— Ce-i asta?

Întoarce fluturaşul pe partea cealaltă.

— Este un program de box pentru amatori. Ştiu că-ţi plac lucrurile astea şi că nu-i recomandat să mai ajungi în boxa inculpatului. Aici o să poţi lovi şi să fii lovit şi este perfect legal. Nu zic c-ar trebui să faci asta pentru tot restul vieţii, dar...

— Îmi place ideea, zice Reed cu entuziasm.

— Da?

— Aş putea să fac asta, să merg la şcoală şi să mă întorc acasă, la tine, nu-i aşa?

Mă lipesc de el.

— Exact.

Zâmbesc cu subînţeles.

— Oh, şi Val a spus să-l iei şi pe Wade cu tine. Crede că i-ar prinde bine să-i fie pocnită faţa aia frumoasă din când în când.

Reed pufneşte în râs.

— Am crezut că sunt împreună acum!

— Sunt împreună.

Râd în timp ce mă gândesc la prietenii noştri cei mai buni. Sunt oficial un cuplu de o săptămână, iar Val deja pune piciorul în prag.

— Dar ea încă-l face să plătească pentru că s-a giugiulit cu altcineva.

Reed îşi dă ochii peste cap.

— Fetele sunt nebune.

— Nu, nu suntem.

Îl ciupesc în semn de avertisment.

— Oh, şi apropo, am decis că voi lua lecţii de dans. E singurul lucru pe care Jordan îl face şi pe care sunt cu adevărat invidioasă. Şi ştiu că nu voi fi la fel de bună ca ea, care are deja un an de lecţii de dans, dar cred că o să fie minunat.

— Tatei i-ar plăcea la nebunie.

Reed mă trage peste el şi încep să mă frec de corpul lui încordat şi ademenitor. Buzele noastre se ating într-un sărut gingaş şi dulce. Mâinile lui mi se strecoară sub pantaloni şi mă lipeşte şi mai puternic de corpul lui. Ne sărutăm până rămânem fără suflare, apoi mă rostogolesc într-o parte, pentru că, dacă o ţinem aşa, vom fi dezbrăcaţi în cel mai scurt timp posibil. Cina se serveşte în curând şi cu toţii depunem eforturi să începem să luăm masa împreună, ca o familie.

În plus, Gideon vine şi el în seara asta şi am un cadou pentru el.

— Cum te mai simţi cu privire la...?

Lui Reed îi piere vocea.

Ca de obicei, nu-i menţionează numele lui Steve.

— Sunt bine, îl asigur. Şi n-ar trebui să-ţi fie teamă să rosteşti numele lui Steve în faţa mea. Doar nu-l numi tatăl meu, pentru că nu este. N-a fost niciodată.

— Aşa este, răspunde Reed. El n-a fost niciodată tatăl tău. Prea puţine lucruri din el se regăsesc în tine.

— Aşa sper.

Doar că, oricât aş vrea să neg asta, Steve *este* tatăl meu. Şi contul ăla bancar amintit de Reed mai devreme? Sunt banii pe care Steve a fost de acord să-i primesc, avându-l pe Callum ca

administrator al contului. Deja am înjumătăţit suma, dar a fost pentru un scop caritabil.

Cred că Gideon va fi extraordinar de fericit în seara asta, când va afla despre înţelegerea mea cu Dinah. În schimbul a jumătate din suma primită de la Steve, ea a distrus toate dovezile incriminatorii pe care le avea împotriva lui şi a lui Savannah. Este pe bune acum şi ştiu asta, pentru că am fost lângă şemineu cu ea când a aprins focul şi a ars stickul, pozele printate şi documentele oficiale, cu privire la care a insistat că nu le-ar fi folosit niciodată.

Este acelaşi şemineu unde Brooke şi copilul ei au murit, dar încerc să nu mă gândesc prea mult la asta. Brooke nu mai este printre noi. Şi nici copilul nenăscut al lui Callum. Nimic n-o să-i poată vreodată aduce înapoi şi tot ce putem face acum este să mergem mai departe.

Mă întind după mâna lui Reed.

— *Tu* eşti bine? După toate întâmplările prin care am trecut?

— Da, admite el. Sunt cu siguranţă uşurat că nu mai trebuie să merg la închisoare, dar încă sunt furios pe tatăl... pe Steve. Şi sunt supărat şi pe mama. Dar... încerc să trec peste asta.

Înţeleg exact ce vrea să zică.

— Dar Easton? Nu ţi se pare că se comportă ciudat în ultimul timp?

Easton a fost extrem de abătut săptămâna asta.

— Nu ştiu. Cred că i-a sucit capul o fată.

Mă întorc pe-o parte.

— Serios?

O grimasă amuzată apare pe faţa lui Reed.

— Serios.

— Uau! fac eu şi dau din cap de uimire. A îngheţat iadul.

— Da.

Înainte să pot scoate mai multe de la el, Callum strigă din hol.

— Cina este gata!

Reed mă ajută să mă ridic în picioare.

— Hai să mergem jos. Familia aşteaptă după noi.

Iubesc acest cuvânt şi pe băiatul care mă ia de mână şi mă conduce afară din cameră pentru a ne alătura familiei noastre.

Familiei *mele*.

Mulțumiri

Când am început să scriem *Prinţesa de hârtie*, în toamna anului 2015, o făceam una pentru cealaltă. Făceam schimb de capitole pe e-mail. Cuvintele zburau pe pagină.

Totuşi, indiferent de cât de mult am îndrăgit acest proiect, niciodată nu ne-am imaginat că avea să rezoneze cu atât de mulţi cititori din toate colţurile lumii. Suntem atât de recunoscătoare că voi, cititorii, ne-aţi îmbrăţişat poveştile. Voi aţi dat viaţă acestor personaje.

De asemenea, trebuie să-i mulţumim şi lui Margo, care a stat şi ne-a ascultat principalele idei şi ne-a oferit părerea ei.

Primilor cititori, Jessica Clare, Michelle Kannan, Meljean Brook şi Jennifer L. Armentrout, care ne-au oferit o critică nepreţuită.

PR-ului nostru, Nina, pentru faptul că a făcut toată publicitatea posibilă acestui proiect. Ştim că a muncit enorm pentru asta!

Am fi pierdute fără Natasha şi Nicole, asistentele noastre, care ne ajută să ne îndeplinim sarcinile zilnice.

Şi, desigur, suntem veşnic îndatorate tuturor bloggerilor, criticilor şi cititorilor care şi-au făcut timp să citească, să scrie cronici şi să laude cartea asta. Sprijinul şi opiniile voastre fac ca tot acest proces să merite efortul!